

Booker Ödüllü

FLANNOR OATTON

KÜLVE TOHUM

Cevdet Kivanc Güney

 domingo

Kül ve Tohum

YAZAR HAKKINDA

Yeni Zelandalı Eleanor Catton, 1985 yılında Kanada'da doğdu. Canterbury Üniversitesi'nde edebiyat okudu ve Wellington Victoria Üniversitesi'nde yaratıcı yazarlık alanında yüksek lisans yaptı. Yazarın ilk romanı *The Rehearsal*, Orange Ödülü, Guardian İlk Kitap Ödülü, Dylan Thomas Ödülü gibi birçok ödüle aday gösterildi. İkinci romanı *Ay ve Işıklar* (Pegasus Yayınları), 2013 Man Booker Ödülü'ne layık görüldü.

Kül ve Tohum

Eleanor Catton

Çeviri: Kıvanç Güney

domingo

KÜL VE TOHUM
ELEANOR CATTON

Özgün ismi: Birnam Wood

© 2023 Eleanor Catton

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

© 2026 Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.

Domingo, Bkz Yayıncılık markasıdır.

Sertifika No: 46105

Çeviri: Kıvanç Güney

Editör: Alican Saygı Ortanca

Son okuma: Buse Olçay

Kapak tasarımı: Jon Gray

Kapak ve sayfa uyarlama: Özkan Köse

ISBN: 978 605 198 441 4

Baskı: Nisan 2026

Pasifik Ofset San. Tic. Ltd. Şti.

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi

A Blok Kat: 2 Harainidere Avcılar, İstanbul

Tel: (0212) 412 17 00 • Sertifika No: 44451

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yapay zekâ teknolojileri ya da sistemlerinin geliştirilmesi amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.

Harbiye Mah. Cumhuriyet Cad. Pak Apt. No: 30

Kat: 1 Daire: 3 Şişli İstanbul

Tel: (212) 245 08 39

e-posta: domingo@domingo.com.tr

www.domingo.com.tr

Steven Toussaint için

ÜÇÜNCÜ
HAYALET Aslan yürekli ol! Gururlu ol! Düşme ardına
Dil uzatan, baş kaldıran, tuzak kuranların.
Kimse Macbeth'in hakkından gelemez
Koca Birnam Ormanı kalkıp üstüne gelmedikçe,
Dunsinane tepelerine kadar yürümedikçe.

MACBETH Hiçbir zaman desenize!
Kim yürütebilir ormanı? Kimin sözü geçer ağacın,
toprağın perçinli köklerine?

I

Korowai Geçidi üst üste gelen çok sayıdaki sığ depremin tetiklediği heyelan yüzünden otobanın bir bölümünün moloz altında kaldığı, beş kişinin öldüğü, elektrik hattını teğet geçerek uçurumdan düşen bir nakliye kamyonunun dağ yamacında bir oyuk açtıktan sonra alttaki viyadükte patladığı yaz sonundan beri kapalıydı. Cansız bedenlerin bulunması ve hasarın hakkıyla tespit edilebilmesi haftalar sürmüştü; artık hava sıcaklıkları düşmeye, günler hızla kısaltmaya başlamıştı. İlkbahar gelmeden yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Yol dağların iki tarafında da kordon altına alınmış ve trafik başka yere yönlendirilmişti; batıda Korowai Gölü'nün karşı kıyılarından dolaşıyor, doğudaysa yama işi gibi görünen tarlaların arasından ve düzlüklerden denize doğru akan saç örgüsü misali nehirlerin üzerinden geçiyordu.

Geçidin hemen kuzeyinde, Korowai'daki sıradağların eteklerinde yer alan Thorndike kasabasının sınırları bir taraftan gölle, öteki taraftan Korowai Milli Parkı'yla çizilmişti. Kasaba geçidin kapanmasıyla birlikte resmen çıkmaz sokağa dönüşmüştü: Güneyle bağlantısı kesilen kasabadan artık yalnızca tek bir yöne gidilebiliyordu. Yeni Zelanda'daki birçok küçük kasabada olduğu gibi, yerel ekonomisi daha çok kamyon şoförleriyle ve oradan geçen turistlerle yapılan ticarete bağımlıydı ve kurtarma ekipleriyle televizyoncular nihayet toparlanıp gittiklerinde, Thorndike'ta yaşayanların çoğu gönülsüzce de olsa onlarla birlikte kasabadan ayrılmıştı. Otobandaki kafeler

ve hediyelek eşya dükkânları birer birer kapanmaya başlamıştı; benzinci çalışma saatlerini kısaltmıştı; ziyaretçi merkezinin vitrinine, gelenlerden özür dileyen bir tabela konmuştu; vadinin başındaki, emlakçının tanıtımında kasabadaki “gelmiş geçmiş en büyük arsa edinme imkânı” olarak tanıtılan eski koyun istasyonunun satışından sessiz sedasız vazgeçilmişti.

Bahçe Bitkileri mezunu ve üyeleri tarafından Birnam Ormanı olarak bilinen aktivistler grubunun kurucusu yirmi dokuz yaşındaki Mira Bunting’in dikkatini çeken şey bu son olaydı. Mira ne Thorndike’a gitmiş ne de orada bir parça toprak almaya niyet etmişti ama beş ya da altı ay önce internette rastladığı bu ilanı görür görmez işaretlemişti. Emlakçıya sahte isimle yazarak ilandaki imara açılan arsalarla ilgilendiğini belirtmiş, parsellenen arsalarından satılan olup olmadığını sormuştu.

June Crowther takına adı, Mira’nın zaman içinde edinip dönüşümlü olarak kullandığı birçok isimden biriydi. Bayan Crowther hayali bir kişiydi; ayrıca altmış sekiz yaşında, emekli, duvar gibi sağır olduğu için telefonla değil e-posta yoluyla iletişim kurmayı tercih eden bir kadındı. Hisse senedi ve tahvile yatırdığı mütevazı birikimini gayrimenkule çevirmek istiyordu. Doğaya yakın bir yerde, kendisi hayattayken kızlarının da gelip kalabileceği, öldükten sonra onlara miras bırakabileceği bir tatil evi almayı planlıyordu. Ev yeni olmalıydı –ömür boyu tamiratla, onu bunu yenilemekle uğraştıktan sonra artık bu işlerden bezmişti– ama planlı projeli bir şey olmasına gerek yoktu. Komşularla dip dibe olmadığı ve renklerini kendi seçebildiği sürece, diğer sokaklardan farkı olmayan sıradan bir yerdeki şık bir prefabrik ev ona yeterdi. Thorndike’taki çiftlik bu isteklerini karşılayabilirdi; fakat Bayan Crowther geçitteki heyelandan dört ay sonra emlakçıdan değişen koşullar yüzünden müşterisinin satıştan vazgeçtiğini bildiren bir e-posta almıştı. Arsaların sonraki bir tarihte tekrar piyasaya sürülmesi mümkündü; Bayan Crowther bu sırada yakındaki başka bir arsanın ilanını inceleyebilirdi –ilanın bağlantısı ilişikteydi– ve emlakçı ona ev arama sürecinde bol şans diliyordu.

Mira e-postayı iki kez okuyup nazik ama çekimser bir cevap yazdıktan sonra sahte hesabından çıkıp tarayıcısında Thorndike’ın

haritasını açtı. Vadinin güneydoğu köşesinde bulunan çiftlik, tepenin altında milli parkın arazisiyle bitiştigi tepede olduğundan çok daha dar, aşağı yukarı ikizkenar yamuk şeklindeydi. Emlakçının ilanından yüz elli hektarlık bir arazi olduğunu hatırladığı, çevre uzunluğu yaklaşık sekiz on kilometre olan bir yerdi. Heyelanın olduğu yerden fazla uzak değildi; Mira bunu kontrol etmek için uydu görünümüne geçti ama görüntü henüz güncellenmemişti. Geçidin üzerindeki yol hâlâ güzelce parlayarak kıvrılıyor, zikzak çizerek yükseliyor, kamyonlarla arabaların tepelerinden seken güneş ışığının gri parıltısıyla kesik kesik görünüyordu. Görüntünün deprem-lerden yalnızca birkaç saniye önce alınmış olabileceği geldi Mira'nın aklına; resmi çekilen sürücüler çoktan ölmüş olabilirdi. Bunu çekinerek, nabız var mı diye bakarcasına söyledi kendine; marazi varsayımlarla kendine azap çektirmek çocukluğunda edindiği, ona has bir alışkanlıktı. Bugün acıma hissiyle uğraşamayacağı için kefaret olarak kendini ezilerek boğulduğunu hayal etmeye zorlayıp bu düşünceyi birkaç saniye zihninde tuttuktan sonra nefesini bırakarak haritaya döndü.

Ok gibi kavaklardan bir rüzgâr siperi, bahçe yolunun ve otobandan epey geride olan evin üzerine tırtıklı bir gölge düşürüyordu; evin göl kenarındaki ağaçların üzerinden bakacak ve bu sayede karşı kıyıyı görebilecek kadar yüksekte olduğu gözünden kaçmadı. Evin yukarısında, üst taraftaki daha ağaçlıklı ve çitle çevrili otlakları, otobanla birleşen açık çayırlıktan ayıran, kireçtaşı tabakasının oluşturduğu bir çeşit doğal teras vardı. Mira görüntüyü büyütüp otlakları birer birer inceledi. Hepsi boştu. Evsahibinin arazideki alışlagelmiş rotasını belirleyen tekerlek izleriyle kaplı toprak bir yol vardı ve toprağın üstüne vuran açılı gölgeler sayesinde açık duran birçok kapı olduğunu görebiliyordu. Emlakçı müşterisinin adını vermemişti ama Mira ayrı bir sayfaya adresi yazar yazmaz bir haber çıktı.

Korowai Geçidi Yolu, 1606 numara, Thorndike adresinde yaşayan Bay Owen Darvish daha yeni manşetlere çıkmıştı. Kraliçenin Yaş Günü Şeref Konuğu Listesi'nde adı yer almıştı ve çok yakında doğanın korunması için yaptığı hizmetler sayesinde Yeni Zelanda Liyakat Nişanı sahibi olarak şövalye ilan edilecekti.

Aklı karışan Mira bir an haritayı unutarak okumaya devam etti.

Yeni Zelanda'da şövalyelik unvanları 2000 yılında kaldırılmış, dokuz yıl sonra şövalye olmayı kafaya koyan paralı bir politikacı tarafından geri getirilmişti. Bu konuda iki tarafın tavrı da utanç vericiydi: Unvanların geri getirilmesi siyasetin kraliyet ailesini etkileyebildiğini kanıtladığı için monarşistler buna sevinememiş, bunu yapmak en başta monarşik şövalyelik esaslarının sıradan bir siyasetçi için erişilmez kutsallıkta olduğunu kabullenmek anlamına geleceğinden, cumhuriyetçiler de ses çıkaramamıştı. Durumdan iki taraf da hoşnut olmamış ve yılda iki kez hazırlanan Şeref Konuğu Listesi'ni iki taraf da hırçın bir alaycılıkla karşılamış, şövalye ilan edilen tüm aydınların satılmış, tüm işadamlarının rüşvetçi olduğu görüşünde birleşilmişti. Fakat görünüşe göre Owen Darvish'in durumu az rastlanan bir istisnaydı. Adamın şövalye ilan edileceğinin haberi geçitteki heyelandan çok kısa bir süre sonra duyurulduğundan, Korowai bölgesinin geneli için bir teselli olarak algılanmıştı ve *bu* ne monarşistlerin ne de cumhuriyetçilerin eleştirebileceği türden bir şövalyelikti. Darvish felaket sonrası günlerde evinin arama kurtarma ekipleri tarafından hareket üssü olarak kullanılmasını bile teklif etmişti. "Bu adamlara şapka çıkarıyorum," demekle yetinmişti bu konuda. "Onlar birer kahraman, cidden öyleler."

Mira okumaya devam etti.

Darvish'in çalışma hayatına kırk yıl önce, on yedi yaşındayken, komşuların tarlalarındaki tavşanları hayvan başı bir dolara yok ederek başladığını öğrendi. Çok iyi bir atıcıydı ve sahip olduğu en değerli iki eşya ikisini de babasının hediye ettiği, .22 kalibrelik havalı tüfeğiyle uzun zamandır tüfekte birlikte salonundaki özel bir kutuda sergilediği şimşir saplı deri yüzme bıçağıydı. İlk zamanlarda tavşanların derilerini kendisi yüzmüş ve hazır etleri yakınlardaki köpek barınaklarıyla köpek sahiplerine satmıştı. Derileri satmak o kadar kolay olmamıştı. Sonunda partiler halinde satın alıp keçeye dönüştürecek bir tabakhane bulmuştu; fakat tabakhane fatura almakta ısrarcı olunca, artık on dokuz yaşına gelen Darvish de şirketleşmeye karar vermişti. Bir muhasebeci tutup telefon danışma hattı

kiralamış ve hırdavatçıdan bir teneke sarı boya almıştı. Kamyoneti-
nin kapılarına şablonla *Darvish Tarımsal Mücadele* yazmıştı.

Bir mezbaha işçisinin oğlu olan Darvish bilek ya da bacak kırıl-
ması yüzünden her yıl çok sayıda sağlıklı besi hayvanının zorunlu
olarak zamanından önce kesildiğini ilk elden biliyordu. Tavşan yu-
vaları otlaklara zarar veren şeylerdi; tavşanlar aynı zamanda keseli
sıçanlar, sıçanlar, kakımlarla, yerli bitkilerin sürgünleriyle yerli kuş-
ların yumurtalarını yemek gibi ortak zevkleri olan ve yerli olmayan
türlerdendi. Bu zararlıların yok edilmesi gerektiği çevrecilerle en-
düstriyel tarımcıların ortak zeminde bulunduğu nadir konulardandı
ve Darvish işini büyütürken hem sol hem de sağ görüşlü müşterile-
rine mavi boncuk dağıtarak orta yolu bulmuştu. Mira'nın okuduğu-
na göre, *Darvish Tarımsal Mücadele* piyasada iş yaptığı süre içinde
Yeni Zelanda'daki büyük tarım şirketleriyle, *iwi* ve *rūnanga*'larla,*
belediyelerle, bakanlıklarla sözleşmeler imzalamıştı ve Darvish S&P
500 Endeksi'nde yer alan Amerikalı teknoloji şirketi Autonomo'y-
la yeni girdiği ortaklıkla bu başarısını taçlandırmayı umuyordu.
Darvish Tarımsal Mücadele, Mira'nın anlayabildiği kadarıyla drone
üreticisi Autonomo'nun da yardımıyla tehdit altındaki yerel türlerin
izlenmesini amaçlayan yeni ve iddialı bir proje başlatmıştı. Darvish
alçakgönüllülükle bunun daha başlangıç olduğunu fakat bu proje-
nin nesli tehlike altındaki birçok endemik türü kurtarma potansiye-
line sahip olduğuna inandığını söylemişti; bu türlere en sevdiği kuş
olduğunu itiraf ettiği turuncu alınlı papağanın da dahil olmasını
cidden çok istiyordu.

Mira'nın kaşları çatılmıştı. Bu adamın yaşında, onunla aynı
ırktan, aynı cinsiyetten, onun kadar varlıklı ve bunların ilişkisinde
gelen ayrıcalıklara sahip birinin gücünü –güya– iyiye kullanması,
işini –güya– sıfırdan, yoktan var etmiş olması ve –güya– Mira'nın
en çok özenip olmak için çabaladığı türden sahici bir toprak insanı
olabilmesi, onu neredeyse prensip olarak kızdırıyordu. Kaş çatmaya
devam ederek ayrı bir sayfada arattığı turuncu alınlı papağanı hiç
duymamış olduğu gerçeği onu daha da kızdırmıştı. Kendini mitleş-
tiren tüm asiler gibi Mira da düşmanları rakiplere tercih ediyor ve

* Kabile meclisleri. (ç.n.)

rakiplerini sıkça düşmana dönüştürüyor, böylece onları statükonun gizli ajanları olarak aşağılayabiliyordu. Fakat bu bilinçli bir alışkanlık olmadığından, yalnızca belli belirsiz bir erdemli başkaldırı hissiyle, Owen Darvish'i yok sayamıyor, onun yerine kendine adamdan hoşlanmadığını söyleyebiliyordu.

Devlete ait internet sitesindeki resimde sinekkaydı tıraşlı, yakası açık, büyük ve hünerli bir ağzı, güçlü bir çenesi, yüzünde eğlenceli bir ifade olan orta yaşlı bir adam vardı; resmin altındaki alıntıda öne çıkarılan pratik zekâ, azim, tarafsız pragmatizm gibi özellikler, Darvish'i Yeni Zelandalıların ulusal mizaç olarak görüp kendilerini yüceltmekte kullandıkları şeyin mükemmel bir örneği gibi gösteriyordu. Adam söyleşilerde ustaca bu klişeyi oynamış, sorulara kendini ön plana çıkarmayan kurusıkı ve doğaçlama cevaplar vermiş, siyasi görüşü sorulduğunda olmadığını iddia etmişti. Mira onu yeren tek bir yazı bulamadı. Darvish vatansever gibi –başka bir deyişle, sağlam, kendi kendine yeten, resmiyetten inatla uzak duran, zevkine düşkün, eski rutinlerden vazgeçmeyen, partizan tutumlara karşı doğuştan şüpheli biri gibi– gösteriliyordu ama eşinin biraz huzur bulabilmek için kiliseye gitmesine de göz yumabilecek biriydi.

Eşi –yakında Leydi Darvish olacak Jill– bir parça Mira'nın annesini andırıyordu; uzun bacaklı ve ince, bronz tenli, gümüş rengi saçları yanlardan kısa kesilip tepede uzun bırakılmış bir kadın. Yerel gazete için poz verirken kolunu kocasının beline sarmış, geri çekilip sırtarak hayran hayran kocasına bakmış, öbür elini geniş ve kaslı göğsüne koymuştu. “Bizim Şövalye” diye coşkulu bir manşet atılmış olsa da, muhabir gerçek Thorndike'nin yakında söz olacak Owen değil Jill olduğunu belirtmek için akla karayı seçmişti: Jill o çiftlikte büyümüş ve babası beş yıl önce öldüğünde çiftlik ona miras kalmıştı. Fazla önemsenecek bir konu değilse de, Darvish'in ülkesini konuyu o kadarla geçiştirmeyecek kadar iyi tanıdığı ortadaydı. Adam Thorndike'in şimdiye dek yaşadığı en iyi yer olduğuna dair garanti verme görevini yerine getirmeyi ihmal etmemişti; yıllar yılı sıkça oraya gitmelerini sağlayan tatilleri ve hasat mevsimlerini ballandıra ballandıra anlatmıştı; araziyi parselleyip satma planlarından hiç söz etmemişti; bu durum onu çok üzüyormuş gibi numara yaparak

eşinin babasının mutlaka bir yerlerden ona güldüğünü çünkü elinden geleni yaptığı halde çiftliğin zararlılardan arındırıldığının hâlâ söylenemeyeceğini itiraf etmişti. Hatta –ustalıkla esas konuya dönerek– genel valinin ofisinden aranıp yakında şövalye ilan edileceğini haber verdiklerinde yukarıdaki otlaklarda tavşan vurmakla meşgul olduğunu eklemişti.

“Avımın içine edildi,” demişti gazeteye. “Telefon ötmeye başlayınca, bir kilometre havaya sıçradım. Öyle tepem attı ki az kalsın bakmayacaktım.”

“Tavşancık da kaçırverdi,” diye araya girmişti karısı.

“Bana bir dolar borcu var.”

“Kraliçe’nin mi?”

“Evet, Kraliçe’nin. Bana bir dolar, bir karkas ve tavşan derisi borcu var.”

Mira aradığını bulmuştu. Dizi masanın altında hoplamaya başlarken göğsüne kadar yükselen heyecanı hissetti. Tekrar devlete ait siteye dönüp Owen Darvish için yapılacak törenin üç hafta sonra Wellington’daki Hükümet Konağı’nda gerçekleşeceğini okudu. Tarihi not edip dizüstü bilgisayarını kapattıktan sonra bisiklet kaskını alıp kütüphaneden çıktı.

Beş dakika sonra, “Mira” etiketli sarı daire sokağa çıkıp kuzeye doğru ilerlemeye başladı. Shelley Noakes kendisine ait, nabız gibi hafifçe atan mavi daire de ekranda belirene kadar haritanın ölçeğini küçülttü ve sonraki yaklaşık otuz saniye boyunca sarı dairenin azar azar mavi olana yaklaşmasını izleyip telefonu kapatarak çocuksu bir hareketle, aniden yatağının ucundaki çamaşır yığınına fırlattı. Mira eve yarım saatten önce gelmezdi ama Shelley’nin kalbi şimdiden güm güm atmaya başlamış, boğazıyla göğsü kırmızı beneklerle kaplanmıştı. Nefes nefese ayağa kalkıp kendini belki de konuyu açmak için uygun bir gün olmadığına inandırmaya çalıştı... derken kafasının içinde, ona kafasının içinde bir ses olduğunu ve bu sesin annesine ait olduğunu söyleyen Mira’nın sesini duydu.

Shelley’nin annesi tanışıklıklarının ilk döneminde kolektiften “hobi”, kızının grupla ilişkisinden “geçici bir heves” diye söz ederek

Mira'yı kendinden soğutmuş, Birnam Ormanı'ndaki gözde sohbet konularından birine dönüşmüştü. Mira bu sözleri duyar duymaz öylesine ısrarcı bir sitemkârlık sergilemişti ki Shelley annesinin bu laflarına hiç alınmadığı için kendisinde bir gariplik olduğundan şüphelenmeye başlamıştı; artık dört buçuk yıldan fazla zamandır Birnam Ormanı'nda olmasına rağmen bunu annesinin ilk başlardaki inançsızlığını çürüten bir şey olarak algılayıp nispet yapmıyor, bu kadar uzun zaman dayanmış olması herkesten çok onu şaşırtıyordu. Mira bunu anlayamıyordu. Kendini her daim küçümsemek ona uyan bir şey değildi ve Shelley'nin kendine inanan daha doğal halinden zorbalık ya da beyin yıkama yoluyla uzaklaştırıldığını zannediyordu; buradaki ironi –Shelley'nin ancak geçmişe bakarak tam anlayabildiği şey– tabii ki, bu hafiften küçümseyici mizah duygusunun aslında Shelley'nin kendinde ve açıkçası, annesinde de en sevdiği şeylerden biri olmasıydı.

Bayan Noakes dünya nüfusunun satış yapmaya yetenekli olanlar ve hizmet vermeye yetenekli olanlar şeklinde ikiye ayrılabilceğine inanan bir işe alım danışmanıydı; çoğu insanın ait oldukları kategoriye uymayan işler yaptıklarını, kendilerine karşı dürüst olup bu iki kategoriden hangisine girdiklerini belirledikleri takdirde bizleri birçok dertten kurtaracaklarını söyler dururdu. Mira bunu ilk duyduğunda, kahkahalarla gülmüştü. Büyük bir keyifle, satış yapmanın hizmet olduğu, hizmetlerin satışının yapıldığı bütün durumları listeleyip Shelley'nin annesinin şiarını sıkıcılıktan ölen neoliberal bir saçmalık olarak yaftalamış, Bayan Noakes'un birçok alanda ama en çok da iş tatmini konusunda çocuklarıyla rekabet halinde olduğunu, bunun kendi jenerasyonundaki kadınların meşakkatle kazandığı ve belki de onlarla paylaşmak istemediği bir ödül olduğunu kayıtsız bir netlikle eklemiştir.

Shelley o sözleri neredeyse kelimesi kelimesine hatırlıyordu. O sırada Mira yirmi dört, kendisi yirmi bir yaşındaydı ve bir yetişkinin bu kadar açıkça, bu kadar rahat, Shelley'nin içinde hem düşüncelerine hem de söylediklerine ket vuracak kadar köklenmiş o bilindik saygı formlarından –bir konuda bilgisiz olabileceğini kabullenme ritüelinden; bütün karşıt görüşlere saygılı olma ritüelinden– bu

kadar muaf bir şekilde eleştirildiğini ilk kez duyuyordu. Mira'nın dostluğunu kazanmayı tutkuya varan bir şevkle istemiş ve bunu yıllar sonra fark etmiş olsa da, Mira'nın ona kim olduğuna dair söylediklerine harfiyen uyan bir kişiliğe bürünmüştü; daha ezik, daha bastırılmış, her sözüyle günümüz kapitalizminin hayaletine denk bir düşman oluşturan annesiyle sürekli ihtilaf halindeki biri olup çıkmıştı. Neredeyse doğduğu andan itibaren ailedeki arabulucu rolünü üstlenmek zorunda bırakılan, ergenlik dönemi boyunca anne babasını bir gece bile uykularından etmediği söylenerek gururu okşanan Shelley, öteden beri sevicecek biri olmadığının dehşetiyle yaşamıştı hep; yalnızca başkalarıyla olan ilişkisini değil, kendiyle ilgili yargılarını da toptan etkilediği için sevilmemekten daha da beter bir kaderdi bu. Bu dehşetle baş etmeyi değilse de en azından suçunu başka yere yönlendirebilmeyi ancak Mira'nın etkisi altındayken öğrenmişti.

Çamaşır yığınınına dönen Shelley tekrar telefonuna baktı. Sarı daire şehir merkezinin sınırını belirleyen bulvarı geçmiş, Shelley'nin haritasında ON BEŞİNCİ BÖLGE diye etiketli, dikili bir bayrakla aynı hizaya gelmek üzereydi. Daire tali yola yaklaşırken yavaşlayarak duracak gibi göründü. Shelley, "Ben yokum," diye seslenince, daire Mira onu duyup fikir değiştirmişçesine ilerlemeye devam ederek yeniden hızlandı. Shelley'nin içi ürperdi. Ekranı ikinci kez kapatıp telefonu duvardaki şarj aletine takarken kabloyu deliğe gereğinden sert bir hareketle sokarak Mira eve gelinceye kadar o şeye bir daha dokunmamaya söz verdi; titrettiğini duysa bile.

Mira toprağa fideler ekerken ona ilk rastladığında, Shelley bilgi ve belge yönetimiyle lise öğretmenliği diplomaları arasında kararsızdı. Lisans için gerekli üç yüz altmış krediyi tamamlamasına yalnızca on beş kredi kalmıştı ve yirmi üç bin dolar borçlanmasına sebep olan edebiyat bölümünde yirminci yüzyıl roman türleri konusunda dersler alıyordu; fakat iki hafta içinde yazdığı son ödevi, *Popüler Ergen Fantezileri ve Sinemadaki Temsilleri*'ni yarıda bırakmış, not çizelgesini aldığı ilk düşük notla düşürerek iki diplomanın alınmasını da, en azından şimdilik imkânsız hale getirmişti. Anne-si bunu hiç anlamamış, kızının aklını başına getirmek için kendi

düsturunu yok sayarak Shelley'yi nankör perakende satış dünyasında birkaç ay çalışmaya mahkûm etmişti; bir yerlere izinsiz girip botanik vandalizm yaparak resmen kanunlara karşı gelen bir projenin ne gibi yüce bir amaca hizmet edebileceğini, Shelley'ye ya da herhangi birine ne faydası olabileceğini anlayamadığı için, Birnam Ormanı'nın doğuştan hizmet vermeye yetenekli olduğunu düşündüğü kızının aradığı şey olduğunu kabullenememişti. Ya da böyle düşündüğü zannedilmişti. "Shelley'nin annesi" Birnam Ormanı'nda *baby boomer* kuşağının, Mira'nın yeni boşanan kendi annesiyle babasının her nasılsa muaf tutulduğu o aşağılık istifçi ve yağmacı güruhun birçok feci özelliğinin timsali haline gelmişti.

(Mira, Shelley'nin babasına da düşman gözüyle bakmıyordu. Shelley'nin babası aile arasında sürekli "tepesi atık" olduğu söylenen, asabi mizaçlı bir ipotek komisyoncusuydu; Mira'ya sorarsanız, gündelik konuşmalarının önemli bölümünü resmen kocasına dünyadaki hiç sevmediği birçok insan tipini hatırlatmaya adanmış karısının açıkça körüklediği bir illetti bu. Aralarında veganların, yavaş yürüyenlerin, gevezelerin, uluorta bebek emzirenlerin, cinsiyeti belli olmayanların, sokak sanatçıların, kötü şoförlerin ve yıkannayanların da olduğu bu insan tiplerinin şu ya da bu şekilde Birnam Ormanı üyelerinin tamamını kapsamaması Mira'yı rahatsız etmiyor gibiydi. O Shelley'nin babasını kendi ayakları üstünde duran bir yetişkin gibi değil, karısının şekillendirdiği bir yaratık, Bayan Noakes'un bir tek kocasından daha canlı olan kişiliğini daha da rahatlatabilmek amacıyla yarattığı zavallı bir piyon gibi görüyordu; Mira'nın asla hoşlanmadığı narsist bir tavırdı bu.)

Shelley arkadaşlıklarının ilk aylarındaki uzun ve nüfuz edici sohbetlere Mira'nın annesiyle babasının, sonunda öğrenebildiğine göre, Mira'yla ilk tanıştıkları günün sabahında gerçekleşen boşanmaları bağlamında bakmayı ancak yıllar sonra akıl edebilmişti. Mira'nın kısaca anlattığı kadarıyla –kararlarını o kahvaltıda bildirmişler, babası annesinin oturduğu sandalyenin arkasında durup eşinin omuzlarına sevgiyle masaj yaparken, haberi annesi vermişti– annesiyle babası bu kararı ortaklaşa ve iki dost gibi, hem birlikte geçirdikleri yılların hem de artık onları bekleyen heyecan

verici olasılıkların bilincinde ve mutlu olarak, âdeta yaptıkları seçimin ne anlama geldiğini ve kendileri dışında herhangi biri için ne gibi sonuçlara yol açabileceğini ince eleyip sık dokumaya gerek bırakmayacak şekilde almışlardı. Mira başkalarının ilişkilerinden sonsuza kadar söz edebilirdi –bundan daha çok hoşuna giden bir şey olmadığını açıkça itiraf ediyordu– ama kendi ilişkilerinden her zaman konudan uzun süre önce bıkip usandığı ve aynı konuyu yeniden canlandırmaya hiç niyetli olmadığı izlenimini yaratan üstünkörü, bezgin bir tavırla söz ederdi. Arkadaşlıklarının ilk aylarında, Shelley onun annesiyle babası hakkında yalnızca birkaç seçim boyunca kendi yerel bölgelerinde –annesi Yeşil Parti, babası İşçi Partisi için– çalışan iki eski hippie olduklarını öğrenebilmişti; bir de Mira’nın annesinin önceki ilişkisinden bir oğlu olduğunu, babasının Mira’yla yarı kardeş olan ve bir rock grubuyla turnelere çıkan Rufus’a resmen bayıldığını. İkisi de harika, aydın insanlara benziyorlardı ve Mira’nın onlarla yalnızca arada bir görüştüğü gerçeği Shelley için Mira’nın başkalarında da aradığı psikolojik olgunluğa bizzat eriştiğinin kanıtlarından biri olmuştu. Kendi ailesinin haftada bir pazar günleri muhafazakâr bir öğle yemeği için buluşması ve sohbetin sürekli köpeğin etrafında dönmesi ya da doğrudan köpekle konuşulması onu utandırmaya başlamıştı; Mira ne zaman katılmak istese daha da utanıyordu. Mira sofrada her zaman kibar ve cana yakın davranır, yemekleri beğendiğini dile getirip bulaşığa yardım ederdi; hep yetişkinlerle sohbet ederken kullandığı o esprili ve mahrem konuşma tarzıyla anlattığı, ailesiyle ilgili birkaç anekdot dışında Birnam Ormanı’ndan pek söz etmezdi. Fakat Shelley için bu yemekler katlanılmazdı ve her bir ayrıntı kendi ailesini vasatlıkla suçlayan korkunç birer itham, söylenen her bir söz Shelley’nin içine işlemiş derin inançlara karşı korkunç bir saygısızlıktı. Hâlâ Mira’nın büyüüne, onda yalnızlık kadar sıradan ya da kıskançlık kadar sığ herhangi bir duygu olabileceğine ihtimal dahi veremeyecek kadar esir düşmüştü ve eve doğru yürürken, Shelley’nin annesinin çekidüzene muhtaç olduğu o sayısız yönü yepyeni bir iştahla art arda sıralayarak dostluklarının ana temasına geri dönmek içini ferahlatıyordu.

Bayan Noakes nasıl acımasızca analiz edildiğini bilse, Mira'nın ve kızının teşhis ettiğinden çok daha güçlü bir karaktere sahip olurdu çünkü her ne kadar ilk başta Shelley'nin ansızın yön değiştirmesine karşı çıkmış ve “yalnızca olasılıklar hakkında fikir vermek için” kızıyla sık sık iş ilanlarını paylaşmış olsa da, Bayan Noakes aslında Birnam Ormanı'nı anlamaya başlamıştı; hatta annesinin oluşumdan artık gerçek bir gurur ve hayranlıkla söz edişini kabullenmek Shelley'ye acı veriyordu. 2016'da yaşanan siyasi bozgun nedeniyle hiç öngörülememiş şeylere karşı saygılı bir tavır hâkim olmuştu. Geleceğe dair tahmin yürütenler dünya çapında gözden düşmüş, uzmanlar şeytanlaştırılmıştı; onların yerini bozguncular, teknolojik emperyalistler, üst veriye inanan milenyumcular ve genel hissiyatı körükleyerek el altından o güne dek imkânsız olanı başaran, hakikati üreten, dünyanın en büyük markasını yaratanlar almıştı. Yeni bir dil yaratılmıştı: Birnam Ormanı artık bir start-up, bir pop-up, “yaratıcı zihinlerin” parlak bir fikriydi; organikti, yereldi; biraz Uber, biraz Airbnb gibiydi. Shelley bu yepyeni, sürekli huzursuz iklimde, geleneksel ekonomiden ayrılmış olmasının geriye dönük kahramanca bir nitelik kazandığını hatta Mira'nın –bağımsız düşünen, asi Mira'nın– bile birdenbire hükümetin gizli operasyonlar danışmanı olarak tuttuğunu hayal edebileceğiniz türden, havalı, büyük laflar eden, yazdığı ateşli blog yazılarında ve gazete sütunlarında ilerici fikirleri savunup ifade özgürlüğü için savaşıyor bir muhalif gibi görülmeye başladığını biliyordu. Eylemcilik genç işi bir şey olmaktan çıkmıştı: Yeniden acil, haklı, elzem bir şeye dönüşmüştü. Birnam Ormanı'nın ileri görüşlü bir havası vardı artık.

Her şey bir yana, Shelley artık bırakmak istiyordu. Grubu; bu boğucu ahlaki eleştirileri, yapmacıklı yoldaşlık hissini, bitmeyen zorunlu tasarrufu; mali riskleri; daireyi; Mira'yla arasındaki, tensel anlamda herhangi bir romantikliği olmayan ama her nasılsa hem özel hem de sahiplenici bir şeye dönüşmüş ilişkiyi; her şeyin ötesinde, hiçbir zaman Mira kadar asi, onun kadar hür fikirli ve –birlikte hareket ettikleri zamanlarda bile– onun kadar cesur olmayan duyarlı, güvenilir, asla şaşırtmayan yardımcı rolünü ardında bırakmak

istiyordu. Grubu bırakmayı katılmayı istediği ilk zamanlardaki kadar acil ve mutlak, güçlü bir duyguyla istiyor, bu kararlılığı deştiğinde, ilk başta onu Birnam Ormanı'na doğru şiddetle çeken şeyin ne olduğunu tam olarak anlayamadığı gibi büyüü bozan şeyin ne olduğunu da açıklayamıyordu – dahası: Bunu açıklamayı, anlamayı ve her ne yaparsa yapsın, nasıl davranırsa davransın, hangi hayatı seçerse seçsin, her zaman hata ettiğine, boşa çabaladığına, her zaman hazırlıksız ve eksik olduğuna dair o yerleşik inancı irdelemeyi istemediğini görmüştü. Bilincinin karanlık ve utanç dolu bir düzeyinde, hayatındaki köklü yön değişikliklerinin –Mira'nın kınadığı deyimle, *geçici heveslerinin*– vizyonunun aniden açılarak misyonunu net olarak görmesinden değil, bu bastırılmış ve bitip tükenmeyen dehşet hissinden kaynaklandığını biliyordu Shelley. Bu histen Birnam Ormanı'na katılarak kaçmayı denemişti ve şimdi de kaçmaya çalışıyordu ama asla kaçamayacaktı çünkü bir şeye doğru koşmakla o şeyden koşarak uzaklaşmak arasındaki farkı hissedemiyor, anlayamıyordu.

Telefonu titreşince, dokunmama sözünü bozmamak için olduğu yerden uzanarak ekranı aydınlatan bildirimi okudu. Bir seferinde lobisinden wi-fi'a bağlandığı bir otelin tanıtım e-postasıydı gelen. Konu kısmında *Son İndirim!* yazıyordu. Shelley'nin kalp atışları yine hızlanmıştı. Güm güm atan nabzını bastırmak için acınası bir hareketle elini boğazına götürdü; gözünü dikmiş cihaza bakarken ekran karardı ve kaydırıp tıkladığı, beğenip pin'lediği, büyütüp küçülttüğü, iletip çöp kutusuna attığı ve gönderdiği yerlerde kalmış yağlı çizgilerden ve parmak izlerinden karman çorman bir desen görüntünün yerini aldı.

İnsanın bir arkadaşıyla ilişkisini kesmesi zordu ama Mira'yla ikisi normal arkadaşlıktan çok daha öteye gitmiş, çok daha fazla şey paylaşmıştı ve Shelley kendi parasını kazanmaktan, kendini gerçekleştirme fırsatını elde etmekten, hava değişikliğinden daha ayrık ve olağanüstü bir şey istemediğine kendini ne kadar inandırmaya çalışsa da –bunu aklından geçirmek bile onu hasta ediyordu ama– Birnam Ormanı'nın onsuz ayakta kalamayacağı neredeyse kesindi. Kolektif beş yıllık çalışmanın ardından “iyi yola düşmek” diyerek

esprisini yaptıkları öz yeterliliğin yanına bile yaklaşabilmiş değildi; Shelley'nin katkısı olmayınca, bu hayal daha da ulaşılmaz bir şeye dönüşecekti. Mira neredeyse gülünç derecede yeteneksiz olduğu muhasebe ve iş planı konularını devralmak zorunda kalacaktı. Yeni bir ev arkadaşı, büyük ihtimalle yeni bir ev bulması gerekecekti. Shelley'nin yerine gelecek kişiyi aylarca değil, yıllar boyu eğitmek zorunda kalacaktı çünkü her mevsim kendine has zorlukları ve fırsatlarıyla birlikte gelir, her mahsul farklı davranırdı; üstüne üstlük bütün bunlar, diye düşündü Shelley kendine karşı tiksinti dolu büyük bir öfkeyle, bütün bunlar Mira'nın boşa harcayamayacağı miktarda zamana mal olacaktı. Proje küçülmek zorunda kalacak, üyeler ilgilerini yitirip dağılacak ve Mira'nın tutkusu yerle bir olacaktı. Kendini akılsız, bencil alçağın teki gibi hisseden Shelley, organik atık yığınını karıştırmak ve söyleyeceklerinin provasını yapmak için dışarı çıktı.

Grubun bütün şehirde resmi olarak işlediği on sekiz toprak parçasından bazıları bakımevleriyle anaokullarının bahçelerinde, bir tanesi bir dış polikliniğinin otoparkına bitişik, çoğu kiralık öğrenci evlerinin olduğu binaların bahçelerindeydi. Arsa sahipleri yerlerinin ve şebeke sularının kullanılması karşılığında hasadın yarısını alıyorlardı; geri kalanını kendileri tüketiyor, paketleyip ihtiyaç sahiplerine dağıtıyor ya da büyük bir yaratıcılık örneği sergileyerek yol kenarında ürünlerin evde yetiştirildiğini iddia eden bir tabelanın altında satan üyelere veriyorlardı. Tüzüklerine uygun olarak, elde ettikleri gelirin tamamını tohumlara, toprağa ve değiş tokuşla ya da çöpten kurtarma yoluyla tedarik edilemeyecek malzemelere harcıyorlardı. Kimse maaş almıyor, bütün varlıklar ortak kullanılıyordu; dolayısıyla neredeyse bütün üyeler yarı zamanlı çalışıyor hatta öğrenci ödeneğiyle okul harcamaları için verilen yıllık bursu alabilmek için üniversitede kalmaya devam eden Mira bile zaman zaman geçici işlere girmek zorunda kalıyordu.

Shelley çok defalar abonelik sistemi kurabileceklerini –bütün mahsullerden bir seçkiyi ayda bir kapı teslim yapabileceklerini– ve bu sayede grubun planlarında biraz daha istikrar sağlanabileceğini dile getirmiş ve çoğunluk ona kulak verdiği halde bu fikir hiç

gerçekleşmemişti. Sorun yalnızca birçok maliyetin ve yükümlülüğün ardından ellerinde para kalmasını sağlayacak kritik kütleye hiçbir zaman ulaşamamış olmaları değildi; iyi yola düşmenin, en azından Mira için, kâr etmemek anlamına gelmesiydi. Mira'nın Birnam Ormanı'na yönelik tutkusu radikal, geniş çaplı, kalıcı bir sosyal değişim yaratabilmekti ve çevrelerinde her gün ne kadar çok sayıda verimli toprağın boşa gittiğini –herkesin bilgisi ve kaynakları birleştirildiğinde neler başarılabilceğini– ve arazi mülkiyeti kavramının, ikamet ve arazinin kullanımı dışında, ne kadar anlamsız, keyfi ve sakıncalı bir şey olduğunu insanlara gösterebildikleri takdirde bunun başarılabilceğine inanıyordu! Zor olansa, elbette, halkın bilincini protestolar yoluyla artırıp davaya kazandırılabilcek bu insanları ürkütme riskini almanın mı yoksa ikiyüzlülükle suçlanmayı göze alıp sistemi içeriden değiştirmeye çalışmanın mı daha iyi olacağına karar vermektir; Mira'nın buna net bir yanıt verdiği söylenemezdi. Birnam Ormanı'nda mizaçlarına göre ayrılan iki hizip vardı: Savaşçı ve bireysel tipler olan, devrimci hedeflere odaklanan ideologlar; bir de daha sıkı çalışan ama bir bakıma daha çok iş çıkaran, protokol ihlallerinin nasıl denetlenmesi gerektiği konusuna ideologlardan daha takık olan naif idealistler. Mira iki gruba da tam olarak girmiyordu fakat ideolojik fraksiyonun yıllar içinde azalması onun için büyük bir utanç ve endişe kaynağıydı ve Shelley onun Birnam Ormanı'nın finansal gelişimine karşı açıkça ilgisiz kalmasının, bilinçaltında bile olsa, davayı satmadığına dair kendini inandırma çabası olabileceğini düşünüyordu.

Mira'nın parayla garip bir ilişkisi vardı. Kâr etmekle ilgilenmediği halde büyümeyi saplantı haline getiriyor, ana akım ekonomi politikalarının çoğuna yalnızca ahlaki açıdan değil, hayal gücünü sınırladıkları gerekçesiyle de muhalefet ediyordu. Onun siyasi görüşündeki birine hiç uymayacak şekilde, depresyona girdiği görülmemişti; görüşleri çözüme odaklı olmaktan çok fikir teatisinde bulunmayı gerektiren şeylerdi. Cömertliği dürtüsel hatta endişe verici düzeydeydi ve verdiği ya da sattığı şeyleri (Shelley'nin yaptığı gibi) sorgulamazdı; fakat aynı zamanda müthiş tutarsızdı. Mesela sürekli devamsızlık yapmasının nedenini sormak için üniversitenin ona bir

kez olsun ulaşmamış olmasını, bir üniversitenin var olma nedeni olarak gördüğü şeyden tamamen uzaklaşarak yozlaşmış paragöz bir iş modelinin kanıtı olarak görür, buna karşı yapılacak sivil itaatsizlik eylemlerinin hemen hepsini bu şekilde haklı çıkarırdı; oraya kutsal bir öğrenim kurumu değil de yalnızca finansal araç muamelesi yapması, bu yüzden gayet uygundu. Son üç yıldır yalnızca düşük notlar almış olmasını dert etmez, en azından dert etmediğini söylerdi; öğrenim borcu yüz bin doları aştığı halde bu borcu hiç dert etmediğini çünkü ödemeye hiç niyeti olmadığını açıkça itiraf ederdi.

En nihayetinde, gereksindikleri şeylerin çoğunu bedavaya getirebiliyorlardı; doğadan olmasa bile çöp ve geridönüşüm konteynırlarını talan ederek, evlerde istenmeyen ıvır zıvırları alarak ya da sadece bağış toplayarak. Atılmış eşyalar, leşçillerin durugörüsüne sahip olmayı Mira'dan öğrenen Shelley'nin gözüne bambaşka görünüyordu artık. Eski pencere sineklikleri gölgelik fileydi; düzleştirilmiş kartonlarla halı artıklarından güzel tohum matı oluyordu; plastik şişeleri ortadan kesiyor ve fideleri sıcak tutmak için çan gibi üstlerine oturtuyordunuz. Kutulardan çıkan bölmeli plastikler çimlendirme tepsisi olabiliyor, ışığı yansıtan herhangi bir şeyi tepsinin yanına dikip ışığı çoğaltabiliyordunuz. Shelley yıllar içinde istekleri ne kadar tuhaf olursa, insanların yerine getirmeye o kadar gönüllü olduklarını keşfetmişti: Kuaförlerden alınan kesilmiş saçlar sümük-lüböcekleri bitkilerden uzak tutuyordu; eski taytları kabaklarla karnabaharların üstüne geçirip onları zararlılardan koruyabiliyordunuz; yünlerden ördüğünüz ağlar kuşları bitkilere yaklaştırmıyordu. Mira'yla paylaştıkları ufacık dairedeki bütün pencere kenarları sıra sıra fideyle kaplıydı ve yapılan her ekimi bütün üyelere açık olan, birbiriyle kesişen bütün yabancı ot ayıklama, sulama ve toprak işleme çizelgelerini de içeren, yapılması gerekli işleri duyuran, aletlerin nerede tutulduğunu kayda geçiren, gelirin nereye harcandığını açıklayan dosyaya giriyorlardı.

Birnam Ormanı'nın yeni üyeler bulmak ve potansiyel arsa sahiplerini ikna etmeye çalışmak için gösterdiği resmi yüzü buydu; gerçekteyse, ekip biçtikleri şeylerin çoğu için kamuya ait ya da sahihsiz arazileri izinsiz kullanıyorlardı. Dayanıklı çok yıllık bitkileri,

çabuk yetişen bir yıllık bitkileri ve –toprak yeterince işlenebiliyorsa– uzaktan yabancı ot sanılabilecek kök sebzeleri tercih ediyor ve bunları banketlerle çit hatlarına, otobanlardaki çıkış rampalarına, yıkılmış binaların olduğu yerlere, hurdaya çıkmış araçlarla dolu araba mezarlıklarına ekiyorlardı. Fark edilmemek için, bu gerilla ekimleri sabahın çok erken saatlerinde ya da güneş doğmuşsa, reflektörlü giysiler giyip resmi bir kurum adına çalıştıkları izlenimini yaratarak yapıyorlardı. Büyük hacimlerde taşımak için fazla ağır olan su, en zorlandıkları konuydu. Ayrıca bisikletin arkasına bağlanmış, fazlasıyla dikkat çekici bir manzara yaratan yirmi litrelik bir bidonun yarattığı risk sıkça alınamayacak kadar büyüktü ve delikli plastik kaplarla damla sulama yapmayı denemiş olsalar bile bunların da göze çarpma riski vardı. Yağmur suyu toplama, küçük göletlerden ve nehirlerden su çekme, şahsa ait çeşmelerle sera sulama sistemlerinden yararlanmada daha şanslıydılar ve yakalandıkları takdirde kendilerini –ve Birnam Ormanı’nı– gerçek isimleriyle ele vermemeye özen gösteriyorlardı.

Shelley yalana yatkın biri değildi ve bu yerlere her ne kadar ucundan köşesinden, haklı bir dava için giriyor olsalar da, yakalanma korkusundan hiçbir zaman tam olarak kurtulamamıştı. Nadir yaşanan bir şeydi bu ama yaşandığı zamanlarda Mira’nın bütün bahaneleri –yalnızca kendi ektiklerini biçtikleri; hiç olmazsa toprağa ve havaya aldıkları kadarını geri verdikleri; hasadın büyük kısmının ihtiyaç sahiplerine gittiği ve kendini tam bir anarşist gibi hissettiği anlarda arazi sahiplerinin yalnızca toprak sahibi olarak zaten çok daha büyük ölçekte bir hırsızlık yaptıkları– aklından uçup gidiyor, ağzını bile açamayacak derecede dumura uğruyordu; soru soranları kaçabilecekleri kadar uzun süre oyalamak için uydurdukları çok sayıda inandırıcı hikâyeden birini anlatma görevi üyelere başka birine düşüyordu.

Ayrıca yaptıkları şey izinsiz girmekten daha fazlasıydı. Ektikleri şeyler zaman zaman yerel rekabeti köstekliyor ya da toplama maliyetini bile karşılayamayacakları kadar çok mahsul veriyordu; gittikleri bazı yerlere yabancı otları öldüren ilaçlar sıkıldığını ya da ekilen şeylerin yakıldığını görüyorlardı. Banliyölerdeki bahçelerden aşı dalları,

şehir parklarından ölü örtü, tarlalardan gübre alıyorlardı. Mira ticari elma bahçelerinden aşılık filiz çalmış –Braeburn ve Royal Gala’dan elde ettiği kalemleri ekşi çiçek elmalarına aşılamış– ve kilitsiz bahçe kulübelerinden aletler aşırırmıştı ama ısrarla söylediği gibi bunu yalnızca zengin mahallelerinde yapıyor, yalnızca sık kullanılmadığı belli olan aletleri alıyordu. Fakat çok önem verdiği özgürlüğünü fazla riske atmayacak kadar dikkatli davranıyor, resmen yasadışı olan eylemlerini Birnam Ormanı üyelerinin çoğundan gizlemeye özen gösteriyordu çünkü onların olumlu kanaatleri bozulacak diye ödü kopuyordu. Shelley tırmığı organik gübre yığınınına daldırıp havaya o tatlı, bitkisel, leş gibi kokuyu yayarken, yıllar içinde gruba yaptığı en büyük katkının bu olduğunu düşündü; bu işlere hiç girmeyecek türden biri olduğu için, Mira’ya asla sahip olamayacağı türden bir güvenirlilik kazandırmıştı: Sıradanlığın güvenirliliğini. Mürit ya da fanatik olarak değil, onun tam zıddı biri olarak destekçisi rolünü üstlendiği için Mira’nın imajını parlatmış, Birnam Ormanı’nın gizli yüzünün –şimdiye dek– yeraltında kalabilmesini sağlamıştı.

Çakıl taşlarının katır kutur seslerini duyan Shelley hayretle arkasına döndü çünkü rüzgâr arkasından esse bile, Mira eve bu kadar çabuk dönemezdi. Fakat bahçe yolundan ona doğru gelen kişi bronz tenli, hafif kamburunu çıkarmış, uzun saçlarını alnından geriye taramış, başparmaklarını sırt çantasının saplarına geçirmiş, otuz yaşlarında, sakallı bir adamdı. Boynundaki ekose atkıyla üstündeki biçimsiz yün paltonun ikinci el olduğuna şüphe yoktu.

“Selam,” dedi adam. “Ben Mira’ya bakmıştım. Mira Bunting?”

Shelley adama bakakaldı. “Tony?”

“Hadi be,” dedi Tony.

Boyu Shelley’nin hatırladığından daha kısaydı ve bronz teni gözlerini daha da mavi gösteriyordu.

“Shelley,” diyerek adını hatırlattı, “Shelley Noakes.”

“Aman Tanrım,” dedi Tony. “Cidden çok özür dilerim. Görüşmeyeli bayağı oldu sanırım.”

Ama yüzü kızarmıştı: Shelley’yi hâlâ hatırlamadığı ve ismini söylemesi işe yaramadığı için ona dair ufacık da olsa bir şey hatırlayabilmek umuduyla deliler gibi hafızasını zorladığı belliydi. Shelley

ona yardımcı olmak için, “Ben gruba katılır katılmaz gitmiştin,” dedi; kibarlık ediyordu çünkü aslında aylarca birlikte çalışmışlardı. “Yıllar geçivermiş; aman Tanrım, evet. Yurtdışına gidecektin.”

“Aynen,” dedi Tony, bıkkın bir tavırla. “Yeni döndüm.”

“Yurtdışında öğretmenlik falan yapacaktın, değil mi? Güney Amerika’da bir yer miydi?”

Tony’nin yüzü biraz daha kızardı. “Meksika,” dedi. “Teknik olarak Kuzey. Ama evet. Bayağı iyiydi. Aslında hiç dönmem sandım.”

“Doğrudur.”

Tony eve doğru şöyle bir bakarken, yüzü hâlâ kıpkırmızıydı. “Eve dönmek çok tuhaf. Her şey aynı gibi ama her şey çok farklı sanki.”

“Doğrudur,” dedi Shelley bir kez daha.

“Ama bu müthiş bir manzara.” Tony organik gübre yığınının, tünel seraları ve saksılama tezgâhını kapsayan bir el hareketi yaptı. “Hareketin hâlâ hız kesmediğini duydum.”

Shelley de etrafa bakarak, “Evet,” dedi. “Noel Baba’nın atölyesi.”

“Aynen,” diyerek güldü Tony. Rahatlamış gibiydi. “Mira’yla birlikte mi yaşıyorsun?”

“Evet,” dedi Shelley. “O zaman da öyleydi. Hansons Lane’deki daireye sen gitmeden hemen önce taşınmıştık. Bir ay kadar önce.”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Gayet çılgın bir veda partisi olduğunu hatırlıyorum,” dedi Shelley.

“Hey,” dedi Tony. “Bak. Cidden özür dilerim...”

Shelley, “Aman yok be,” diyerek bir el hareketiyle Tony’yi susturdu. “Gıcıklık ediyorum işte.”

“Hak etmişim; yani o zamanlar dünyanın en büyük hıyarıymışım.”

“Hadi oradan,” dedi Shelley. “Ortalamanın üstünde olabilir. Dünyanın en büyüğü denemez.”

“Of, Tanrım,” diyerek ellerini başına götürdü Tony. “Tamam. Geç bakalım dalganı.”

Shelley sırttı. “Sana borç da vermemiş miydim? Hani yani, az para değildi. Doğru, vermiştim galiba. Borcunu hâlâ ödemedin.”

Şimdi Tony de sırtıyordu. “Bu işten bayağı bir zevk alıyorsun, değil mi?”

“Gayet güçlü bir konumdayım,” dedi Shelley. “Fırsatı kaçırmak istemedim.”

Shelley bile kendini tanıyamıyordu neredeyse. Mira’yla konuşmayı beklerken salgıladığı adrenalin yüzünden normalde söylemeyeceği şeyleri söylüyor, yapmayacağı şeyleri yapıyordu; kendini hem tehlikeli bir pervasızlık hem de tehlikeli bir sükûnet içinde hissediyordu. Shelley normalde Tony adına çok üzülür, bu kadar silik bir tip olduğu için ondan özür diler, kendisine dair hiçbir şey hatırlamasını beklemediğini söyleyerek onu rahatlatırdı çünkü aradan çok zaman geçmişti, kısa bir arkadaşlıkları olmuştu ve o günler bir harala gürele içinde geçmişti. Shelley normalde Tony’yi kız kardeşiymiş gibi şımartır, o günlerde Mira’ya düpedüz âşık olduğunu –üstelik bunu herkesin bildiğini– ve anılarının darmaduman olmasının gayet doğal olduğunu söylerdi; Tony o günlerden bir tek Mira’yı hatırlıyorsa, buna kimsenin itirazı olamazdı. Mira’yı en az onun kadar sevmesi sebebiyle, Tony’yi daha da rahatlatabilmek adına, Shelley normalde bunu söylemeye hakkı olmadığını ama Tony gitmiş olmasa, Mira’nın bu ilişkiye mutlaka devam edeceğini söylerdi.

Ama kendini normal hissetmiyordu. Aklında bir çözüm, kansız denebilecek kadar temiz ve kesin bir kaçış stratejisi belirmişti. Tony’yle yatacaktı. Tony’yle yatıp yaptığı şeyi Mira’ya itiraf edecek, Mira onu affedemeyecekti. Onunla konuşmasına, bahaneler bulup ağlaya ağlaya açıklamalar yapmasına, gece geç saatlere kadar tartışmalarına gerek kalmayacaktı. Söylenecek bir şey kalmayacaktı. Geriye yalnızca ona ihanet ettiği gerçeği kalacak ve Mira onu affedemeyecekti; o zaman Shelley’nin Birnam Ormanı’ndan kendi isteğiyle mi yoksa Mira öyle istediği için mi ayrıldığının pek bir önemi kalmayacaktı. Tony’yle yatacak ve bu sayede ayrılmak talep ettiği bir şey olmaktan çıkıp çoktan eyleme döktüğü bir şeye dönüşecekti.

“O, evde mi?” dedi Tony. “Önceden aramadım da.”

“Daha birkaç saat gelmez,” diye kolayca yalan söyleyiverdi Shelley: Tony’yle göz temasını kesmedi; yüzü kızarmadı. “Ne diyeceğim,”

diye ekledi, aklına o anda gelmiş bir şeyi öylesine söyler gibi, “çıkıp bir şeyler içmek ister misin?”

Tony duraksadı ama Shelley’ye borçlu olduğu ortadaydı ve başka işi olduğunu falan söylemesi yakışık almayacaktı. Duyduğu bu yepyeni ve olağandışı özgüven içinde, Shelley’de en ufak bir reddedilme korkusu yoktu. Bu gece Tony’yle yatacaktı.

“Tabii,” dedi Tony, gayet isteksiz bir tavırla. “Olur, gidelim.”

“Süper,” dedi Shelley. “Gidip telefonumu alayım.”

Tony Gallo tam olarak doğruyu söylememişti: Aslında Yeni Zelanda’ya döneli neredeyse beş hafta olmuştu ve bunu asla itiraf etmeyecek olsa da, tanıştıklarını hiç hatırlamadan, Shelley’yi iki kez uzaktan izlemişti. Shelley iki seferinde de Mira’yla birlikteydi; ilk seferinde öğretmenlik eğitimi veren okulun kampüsünde bisikletle giderlerken, Shelley pişmiş kelle gibi sırtıyor, bisikleti tek elle süren Mira bir şakaya eşlik eden el kol hareketleri yapıyordu; ikinci seferindeyse Tony gitmeden önce Mira’nın cumartesi sabahları çalıştığı, Mira’yı bisiklete binerken gördükten sonraki ilk cumartesi kendisi yokken geçen yıllarda kızın rutininin değişmediğini umarak gittiği, çöplüğün yanındaki eskicinin önünde duran yığınları karıştırıyorlardı. Görünüşe göre Mira’nın rutini değişmemişti; Tony otoparka dönüp motoru durdurarak arabadan inmeye hazırlanırken, Mira’nın yine Shelley’yle, bu kez ciddi ciddi konuştuğunu, Shelley’nin söylediği bir şeyi onayladığını göstermek için vakur bir tavırla baş salladığını görmüştü. Yeniden kavuştuklarını hayal ederek yaptığı provaların hiçbirinde üçüncü bir kişiye yer olmadığından, Mira’yı kendini Shelley’nin söylediklerine kaptırmış vaziyette görür görmez cesaretini yitirmişti; Mira’nın tamamen o ânın içinde olabilmesi artık Tony’yi pek düşünmediğini ve geçmişle fazla işi olmadığını kanıtlamıştı sanki. Shelley gibi Mira da işçi tulumuyla standartlara uygun çelik burunlu botlar giymişti ve Tony elini kontaktan çekmeden boшта çalışan arabanın içinde otururken birdenbire kendi üstündeki yeni yıkanıp ütülenmiş giysilerin ve çocukluğuna ait bütün kokular içinde ona evde olma hissini en çok çağrıştıran, annesinin kullandığı okaliptüs kokulu yumuşatıcıdan gelen kokunun

fazlasıyla ayırdına varmıştı. Mira birkaç saniye sonra Shelley'nin bir sözü üstüne başını geriye atıp kahkahalarla gülmeye başlayınca, Tony âdeta refleksiyle park ettiği yerden geri geri çıkmış, vitesi bire takıp direksiyonun üstüne hiç eğilmediği kadar eğilerek ve Mira babasının arabasının uzaklaşan plakasını hatırlamasın diye dualar ederek oradan uzaklaşmıştı.

O öğleden sonra eve gidişini, giydiği şeylerden gidiş şekline ve sırt çantasındaki şeylere kadar daha özenli planlamış, çantaya güncisini, dolmakalemini, 35 milimetrelik eski kamerayı ve önceden okuduğu birkaç kitabını koymuştu. Dördü biraz geç orada olmayı planlayarak otobüsle gelmişti; hem misafirliğe gitmek için münasip hem de evde biri olmadığı takdirde kapıda oturup biraz okuyabileceği, bu sayede Mira'ya pusu kurmadığı izlenimini yaratabileceği kadar erken bir saatti bu. Evet, önceden aramamıştı ama bunu yaparken aklında Mira'yla ikisinin bir zamanlar olabildiğince şebeke dışı iletişim kurmak adına kendilerini zorlamak için verdikleri söz vardı; zaten eski Yeni Zelanda numarasının sözleşmesi bitmiş, yeni servis sağlayıcıya geçince herkesin numarası silinmişti. Yaptığı bunca zihinsel hazırlık şimdi gayet saçma geliyordu. Bahçede Shelley'nin alacaklarını alıp kapıyı kilitlemesini beklerken etrafındaki üretkenlik çabalarına şöyle bir bakınca, Tony bir kez daha Mira'nın hayatında yeri olmadığına dair kasvetli bir hisse kapıldı. Yokluğunda, Birnam Ormanı'nın gelişme kaydettiği ortadaydı ve bu da ona buruk bir sevinç veriyordu; Mira'nın bir ilişkisi, büyük ihtimalle çok ciddi bir ilişkisi olması ihtimaline kendini cesurca hazırlamıştı ama hâlâ yalnız olduğunu öğrenmenin daha garip ve daha kötü olabileceğini ancak şimdi görebiliyordu.

Tony'nin eve dönmesi beklenmedik şekilde moral bozucu olmuştu. Ona üstünlük taslanmasına karşı duyarlı biriydi ve vizesi yenilenmediği için nihayet geri dönmek zorunda kalmasının kardeşlerinde dar görüşlü bir zafer hissi yarattığını sezmişti; az önce Shelley'ye dediği gibi, her şeyin hem değişmiş hem de aynı kalmış olması yüzünden kendini dışlanmış hissetmişti. Erkek kardeşiyle babası onun yokluğunda çok yakınlaşmıştı ama sanki kaçırdığı yakınlaşma fırsatlarını iyice görebilmesi için abartılan bir yakınlaşmaydı

bu. Bazen kız kardeşlerinin mutaassıplığına dayanamayacak rad-
delere geliyor, babası onu açıkça aşağıladığı halde annesinin buna
kayıtsız kalması onu delirtiyordu. Yurtdışında yaşadığı maceraları
hiç merak etmemeleri onu incitiyor, ergenlikteki alışkanlığına geri
dönüp onu rahatsız edecek derecede istemsizce ve neredeyse hemen
anında somurtmaya başlaması sinirini bozuyordu. Mira'yı daha
önce aramamasının en büyük nedeni buydu aslında; son beş haftayı
daha çok şiddetli bir öfke, işe yaramayan bir hınç döngüsünün için-
de geçirmişti ve o haldeyken fazlasıyla itici olduğunun farkındaydı,
ne durumda olduğunu gizleyebileceğini zannetmiyordu.

Tony beş çocuğun ortancası ve ona sorarsanız, Yeni Zelanda'da
pek görülmeyen sofu Katolik, muhafazakâr, fazlasıyla katı olan ai-
lesinde ayıksı bir tipti. Kardeşlerinin hepsi babalarını örnek almış,
kızlar tıbbı, babalarının mesleğini, erkek kardeşi babalarının çocuk-
luk hayali olan ilahiyatı seçmişti. Takip etmediği bu yol, hem Dr.
Gallo'nun mitolojisinde hem de onun kontrolündeki aile mitolo-
jisinde önemli bir yere sahipti: Cinsellikten uzak durmayı becere-
memiş biri olarak karısıyla çocuklarının varlığı onun için bir hayal
kırıklığı ve derin bir pişmanlık kaynağıydı. Kendi babası, Tony'nin
Gallo Dede'si Kutsal Makam'ın temsilcisiydi ve ailenin tarihinde
öyle büyük bir efsaneydi ki Tony çocukken onu Papa'yla karıştırır,
komşu çocuklarına yarım yamalak anladığı bir Paskalya Yortusu
vaazı yüzünden metafor değil gerçek olduğuna inandığı Cennetin
Anahtarları'nın koruyuculuğunu *kendi* dedesinin yaptığını söylerdi.
Babası bunu duyunca, Tony'nin harçlığını bir ay boyunca keserek
tepki vermişti. Dr. Gallo'nun tercih ettiği disipline etme yöntemi
çocuklarına belli süreler boyunca keyfi yaptırımlar uygulamaktı.
Hangi çocuğun ne kadar süre boyunca hangi lüksten yoksun bı-
rakıldığını kaydetmek için buzdolabının üstündeki takvimi kulla-
nırdı: Harçlık ama aynı zamanda televizyon, bilgisayar, yağmurlu
günlerde okuldan alınmak, trambolin, puding, yatmadan önce ka-
kao, ortak alanlarda oynamak, öğünler arasında atıştırmalık yemek.
Bütün çocuklar içinde en çok Tony ceza alırdı. Ortanca çocuk ve en
büyük erkek evlat olarak babasının beklentilerinin olduğu kadar sa-
bırsızlığının yükü de onun omuzlarında olduğu için ahlaki vicdanı,

kendini bildi bileli, kendi lanetlenmişliğine dair güçlü bir hisle, bir kerecik olsun suça denk bir ceza verilmesi için duyulan acı bir öz-lemle şekillenmişti.

Tony'nin ergenlik dönemindeki ilk büyük başkaldırısının inancını reddetmek olması kaçınılmazdı. Zekâsıyla gurur duyan, eleştirdiği şeyler yüzünden sıkça öfkeye kapılan ve ikiyüzlülükleri, en çok da kendisindekileri kolayca görebildiğini iddia eden parlak bir çocuktuk; kiliseye gitmekten vazgeçme kararının daha çok isyankârlıktan kaynaklandığını kabul ediyordu –cenazelerle düğünleri bunun dışında tutsa da, komünryona gidip diz çökmeyi ve ilahi söylemeyi reddediyordu– ama ateizme de bir zamanlar inancına baktığı gibi ateşli bir şüphecilikle bakınayı ihmal etmiyordu. Bilhassa tartışabilme becerisiyle birleştğinde, insanlarda en hayran olduğu özellik sorgulayıcı bir bakış açısydı ve bunu kardeşlerinde ya da okul arkadaşlarında bulamadığı için internette, Twitter ve Facebook'un hemen öncesindeki, her an yarıda kesilebilen ve anonim kalmayı garanti eden kötü formatlı tartışma forumlarında yabancılarla sohbet eder olmuştu. Retoriği güçlendikçe ve daha fazla okuma yaptıkça, lisedeki “eğitim” diye yutturulan şeyi yerden yere vurmaya başlamıştı; o test etme manyaklığını; gerçekten farklı düşünenlere gösterilen tahammülsüzlüğü; cilalanıp parlatılmış, yüksek gelire odaklı ve “her alanda başarılı”, saygılı ve uyumlu, düzgün konuşan, mutlaka hoş görünömlü, müzikte ve kış sporlarıyla yaz sporlarının en az birinde iyi olan öğrenci kavramının konformist bir zihniyetle göklere çıkarılmasını. Bu durumu protesto etmek adına derslerini savsaklıyor, sınavlardan her yıl yüksek notla geçerek annesiyle babasını şaşırtıyordu.

Üniversitede siyaset felsefesi okurken, seminerlerde muhalifliğiyle nam salmış ve iş öyle bir raddeye gelmişti ki günün moda deyimiyle sık sık imtiyazlı sınıftan olmakla suçlanmıştı; Tony'nin gördüğü kadarıyla, bu daha çok rakiplerinin bundan daha iyi, farklı argümanlarının tükendiği anda yaşanıyor. Siyasetin evde başladığı söylenir ve otokrat Dr. Gallo kendi ev halkını öyle baskıcı, apaçık adaletsiz bir şekilde yönetiyordu ki Tony zaman içinde kendine isyancı gözüyle bakmaya başlamıştı. Hayatı boyunca yok sayılmış,

kontrol altında tutulmuş, kendini savunma fırsatından yoksun bırakılmış, onunla hayatı boyunca alay edilmişken, şimdi tutup da onu Dr. Gallo'nun tahakkümünden kurtarabilen tek şeyin –zekâsının– baskıcı sınıfın araçlarından biri olduğunun göstergesiymiş gibi sunulmasını kabul edemezdi. O kavrama sırtını yaslayamayacak kadar gururlu olduğundan, tam olarak bir mağdur duyarlığı değil ama başkaldırı için haklı bir gerekçeydi bu; Tony'yi özgürlüğe kavuşturan şey zekâsıydı ve onu seçtiği sözcüklerin ya da hitabet tarzının denetime tabi tutulmasından daha fazla kışkırtacak bir şey olamazdı. Lisans derecesinin ardından lisansüstünde postyapısalcı siyasi görüşün hümanizm karşıtlığını eleştirmiş ve gözden uzak, az nüfuslu, öteden beri etliye sütlüye karışmayan bir ada ülkesinin ona sunabileceği fırsatları tüketmişti. Mezuniyetinden iki gün önce Gallo Dede ölmüş, geride ailede hiç kimsenin hayal edemeyeceği kadar büyük ve kârlı bir mal varlığı bırakmış, miras dağılımı yapıp bittikten sonra Tony'nin ilk aldığı şey yurtdışına gidiş bileti olmuştu.

Shelley üzerinde kaz tüyü bir mont ve kendi küçük sırt çantasıyla evden çıkıp kapıyı kilitleyerek anahtarlarını cebine atarken, Tony yüzüne kibar bir beklenti ifadesi oturttu. “Tamamdır,” dedi Shelley gülümseyerek. Tony de gülüp avucunu öne uzatarak Shelley'nin önden gitmesi gerektiğini işaret etti.

Shelley'yi hatırlayamaması canını sıkıyordu. Tony kadınlara sağlıklı bir saygıyla yaklaştığını düşünüyordu; sağlıklıydı çünkü tamamen koşulsuz bir saygıydı bu. Feminizmin temel hedeflerine hiçbir itirazı yoktu hatta feminizmi savunan sağlam argümanları destekleyeceğinden emindi; fakat yirmili yaşlarında, cinsiyet eşitliği gibi esaslı bir hedeften sapıp salt kişisel çıkarların ve intikamın peşine düşmüş gibi görünen çağdaş feminist solda hâkim olan tutuculuk onu bu akımdan gitgide uzaklaştırmıştı. Samimiyetini sorgulamasına izin verilmeyen bir dünya görüşünü benimseyemezdi ve niyeti ne olursa olsun, duygu ve düşünceleri ne doğrultuda olursa olsun hatta ne yaparsa yapsın, otomatikman ve mutlak şekilde temsil ettiğini söyleyip durdukları gücün ve imtiyazlı sınıfın böyle bir karikatürünü görmek onu üzüyordu; yine de Shelley Noakes'u unutarak –kızı cidden *hiç* hatırlamıyordu– böyle diyenleri haklı çıkardığını,

en azından bir seferliğine haklı çıkarmış olduğunu inkâr edemezdi; bu bilgi onu sarsmıştı. İçinde tuzağa düşürüldüğüne dair belli belirsiz bir his vardı; Shelley tarafından değil, geçmişte onu hiçbir temele dayanmadan cinsiyetçilikle suçlamış bütün kadınlar tarafından.

“İyi bir program mıydı?” diye sordu Shelley, bahçe yolunda birlikte yürümeye başladıklarında. “Nerede öğretmenlik yaptın? Tavsiye eder misin? İşe yaradı mı?”

“Sen de mi gitmeye niyetlisin?”

“Olabilir,” dedi Shelley, verdiği cevap onu da şaşırtmış gibi. “Olabilir, evet.”

“Yardımcı olabilirim,” dedi Tony. “Yani, eğer ciddiysen. Tanıştı-rabileceğim çok insan var.”

“Kim olduğunu bile bilmediğin biri için, biraz riskli olur.”

“Baltalı katil olduğunu sanmam. Öyle bir enerjin yok.”

Shelley bu lafın üstüne biraz düşündü. “Neden hep baltalı katil diyoruz da tabancalı ya da bıçaklı katil demiyoruz?”

“Ya da testereli katil.”

“Yok, testereli katil denebiliyor zaten.”

“Sen der miydin?”

“Tabii ki,” dedi Shelley. “Elzem bilgidir. Saklayamazsın.”

“Aına ‘kadın katildi ve elektrikli testere kullandı’ da denemez mi?”

“Yahu,” dedi Shelley. “Neden kadın oluyormuş?”

“Seni örnek almıyor muyduk?”

“Peki,” dedi Shelley. “O zaman ‘elektrikli testereli kadın katil’ olurdu. Böyle derlerdi bana: ‘elektrikli testereli kadın katil.’”

“Grup adı gibi oldu.”

“Herkes öyle der. Ben gırtlaklarını kesineden hemen önce.”

Tony güldü. “Ne güzel,” dedi. “Kaynaşmaya başladık bile.”

Konuşmadan birkaç adım attılar.

“Yine de anlatsana,” dedi Shelley hemen ardından. “İngilizce mi öğretiyordun? Hangi seviyede olanlara? Öğrencilerin nasıldı, kaç yaşlarındaydılar? Yardım kuruluşu aracılığıyla mı gittin? Nasıl bir şeydi?”

Tony’nin ailesinin hiç sormadığı sorulardı bunlar; sorulmasını çok istediği için Tony soruları yanıtlamaya, Mexico City’de

yaşadıklarını, öğretmenlik hayatını, iş arkadaşlarını, yayınladığı makaleleri, katıldığı protesto yürüyüşlerini, edindiği arkadaşları anlatmaya başlarken, döndüğünden beri ilk kez gerçek bir sevinç ve keyif duydu. Yurtdışında yapıp ettikleriyle gurur duyabileceğini –gurur *duyduğunu*– hatırlamak ve eve döndüğünden beri yalnızca terk edip giden, üstten bakan gıcık bir tip, dönek –bir tek dinine değil, ailesine, ülkesine hatta nasıl olduğunu tam bilemese de kendine bile sırt çeviren biri– damgası yemesine neden olan o bildik dünyeviliğinin takdir edildiğini hissetmek tam bir sürprizdi. Shelley fazla seyahat etmemişti ama Tony ona sırt çantasını alıp Guatemala, Honduras ve Nikaragua’da, Brezilya ve Venezuela’da, Ekvador’da, Şili’de, Peru’da yaptığı gezileri anlatırken en ufak bir kıskançlık ya da sabırsızlık belirtisi göstermeden, yapmacıksız bir merakla oralardaki yemekleri, yerel âdetleri, ülkeler arasında ne gibi farklılıklar gözlemlediğini, önyargılarının onu yanıltıp yanıltmadığını, artık kendini farklı biri gibi hissedip etmediğini soruyordu. Sorular soran, empati kuran, dikkatini bolca veren, konuyu dağıtmayan tepkiler veren iyi bir dinleyiciydi ve konu Shelley’ye gelinceye kadar en az yirmi dakika konuştular; ortak ne çok yönleri olduğunu gören Tony bir kez daha memnuniyet dolu bir şaşkınlığa kapıldı.

Tesadüfe bakın ki ikisi de üniversite de İngilizce öğretmenliği okumuş, aldıkları eğitimi yetersiz bulmuş, Yeni Zelanda’daki kamusal söylem ikisinde de benzeri bir bıkkınlık yaratmıştı ve ikisi de John Wyndham’la Ursula Le Guin’ı seviyordu. Siyasi açıdan, Shelley de Tony gibi ailenin ayırıktuydu ve Birnam Ormanı’nda geçirdiği yıllarda bunun bir üzüntü kaynağı olduğunu itiraf ediyordu çünkü üyelerin çoğu siyasi görüşlerini ailelerinden miras aldıkları için insanın kendine tek başına bir yol açmasının ne kadar yalnız hissettiren hatta hüznünlü bir şey olduğunu anlayamıyorlardı; Shelley bunun biraz takdir görmeyi hak eden bir çaba olduğunu düşünüyordu; internette bir yerde okuduğuna göre insanın siyasi eğilimi yaş, etnik köken, cinsiyet, eğitim düzeyi ya da yaşanılan yerden çok annesiyle babasının oy verme davranışıyla şekilleniyordu. İlk kez duyduğu bu istatistik bilgi Tony’nin çok hoşuna gitti ve yaşadıkları ortak uyanışa dair hikâyeler anlatılırken, Tony ona Shelley Noakes

kadar çok benzeyen birini nasıl unutabildiğine şaşır durmaya devam etti. Unutmayan taraf *Shelley* olduğu için, ona gösterdiği yüzünün duruma göre ayarlanmış, görüşlerinin ona göre uyarlanmış, özgeçmişinin hatırlayabildiğince onun ilgi alanlarına ve zevklerine adapte edilmiş olabileceği aklına bile gelmedi; Shelley'nin onunla flört ediyor olabileceğini aklına bile getirmeden, yalnızca o içten sıcaklığında, samimi ve açıksözlü, güçlü kadın imajı yaratan tavrında nasıl da aşına bir çekicilik olduğunu düşündü; Yeni Zelanda kadınlarının bir kısmında bulunan, o âna dek göremediğinden habersiz olduğu niteliklerdi bunlar.

“Ne zaman Birnam Ormanı'yla bir şeyler yapsam,” dedi Tony, “hatta yalnızca lafını geçirsem, adını bile ansam, babam her seferinde hiç şaşmadan, ‘Peki Macbeth kim?’ derdi. Tek şakası buydu.”

“Sen de, ‘Doğrusunu istersen baba, sensin,’ deseydin,” dedi Shelley.

“Aynen,” dedi Tony. “Ama zaten öyle dememi istiyordu bence.”

“Benim babam Birnam Olmasa Da Mutlaka Bir Şeyler Oldu derdi,” dedi Shelley.

Tony kahkahayı bastı. “Vay anasını,” dedi. “Çok sert.”

“Sertlik seviyorsan, bir şey diyemem.”

“Biliyor musun,” dedi Tony gülmeyi sürdürerek, “seviyorum galiba.”

Bara geldiler. “İçkiler benden,” dedi Shelley kapıyı açarken. “İtiraz istemem: Sonuçta az sonra katilin olacağım.”

“Peki, sağ ol,” dedi Tony. “Bira süper olur. Fıçılardan ne varsa. Monteith's.”

Tony bu kez neşeyle, uğradığında Mira'nın evde olmamasının belki de büyük bir şans olduğunu düşünerek masa bulmaya gitti. Mira'yla en son neredeyse dört yıl önce Tony'nin veda partisinde, hafızasında ipe dizili loş ışık veren birkaç an halinde kalmış o gece konuşmuşlardı: Mira dans pistinde, ellerini başının üstünde döndürürken; Mira yangın merdiveninde, yüzü al al, şarap kadehinin yuvarlak yerini sımsıkı yanağına bastırmışken; Mira'nın yüzündeki o arzu; Mira, Tony'nin bileğini kavramışken. Tony'nin ertesi sabah şiddetli bir akşamdan kalmışlığın perişanlığını çekerken kendini

zavallı gibi hissederek acılar içinde yazdığı uzun e-posta altı hafta boyunca masaüstünde kalmış, bir gün yine sarhoş olup dosyayı çöp kutusunun üstüne kaydırarak sonsuza kadar silmişti; hepsi bu. O günden beri iletişim kurmamışlardı; dört yıl boyunca, ne bir mesaj ne e-posta ne telefon. Mira'nın da ona benzeri bir mesaj yazdıktan sonra mesajı silip silmediğinden habersizdi; onu özleyip özlemediğinden habersizdi; onu nasıl karşılayacağından, hakkında ne düşündüğünden habersizdi; ama şimdi, diye düşündü Tony mutlu mesut, atkısını çözüp montunun önünü açarken, şimdi Shelley'nin sayesinde bunu öğrenme fırsatı çıkmıştı karşısına. Artık Mira'yla karşılaştıklarında, önceden silahlanmış olacaktı.

Shelley bir sürahi bal rengi birayla iki bardağı masaya koydu. "Ucuzluk saatleri başlamış," dedi.

"Süper," dedi Tony. "Çok sağ ol." Shelley'nin bira doldurmasını izledikten sonra, "Demek bunca zamandır bırakmadın?" dedi.

"Birnam Ormanı'nı mı kastediyorsun?"

"Evet. Yani, büyük bir adanmışlık istiyor falan. Davaya çok bağlısın herhalde."

Shelley, Tony'ye birasını verip kendi bardağını doldurmaya başladı. "Senin yokluğunda işler bayağı değişti," derken, sözcükleri özenle seçer gibiydi. "Hayal kırıklığına uğrayabilirsin."

"Nasıl yani?"

"Biraz kurumsallaştı sanırım," dedi Shelley. "Anarşistler azaldı. Şu crust punkçılarını hatırlar mısın? Dan Jarvis ve neydi adı... Fink'i?"

"Tabii ya, Fink!"

"Evet," dedi Shelley, "ne zamandır yoklar."

"O zaman ben de yokum," dedi Tony, çok bozulmuş gibi yaparak. "Dönmeye çok kararlıyım ama crust punkçılar yoksa... sıkışım böyle işi."

Shelley gülümseyerek Tony'ye baktı. "Biraz daha iş gibi oldu demek istiyorum. Hâlâ kâr amacı güdülüyor ve doğrudan eyleme dayanıyor ama artık biraz daha... kitabına uygun şekilde. Daha bürokratik."

"Senin için bu iş bitmiş gibi konuşuyorsun."

"Yalnızca kendimi yaşlanmış hissediyorum diyelim."

Tony, Shelley'nin konuyu açmasını bekledi ama Shelley gözlerini kaçırıp barın üstündeki televizyonda dikkatini çeken reklama bakmaya başladı. Tony birasından koca bir yudum alarak onu izledi. Çok geçmeden, "Mira ne düşünüyor, bütün bunlar hakkında?" diye sordu.

"Hah," dedi Shelley, "onu bilirsin. Hâlâ dünyayı ele geçirmek istiyor."

"Orada bir değişiklik yok demek."

"Hah," dedi Shelley tekrar, bardağına bakarak, "Bilmem ki. Belki de." Birasını yudumlarken, birden uzaklara gitmiş gibiydi; ama bardağını masaya bırakırken, kendini toparlamış görünüp tekrar gülümsedi. "Peki... beklenen soru. Artık döndüğüne göre, şimdi ne yapacaksın?"

"Serbest çalışmayı planlıyorum," dedi Tony. "Yazılar, makaleler, aklına ne gelirse. Belki podcast yaparım."

"Gazetecilik gibi bir şey mi?"

"Evet; ayrıntılı araştırma olayı. Yorumculuk. Biraz teori. Kendi gezilerim hakkında yazılar yazma saçmalığına girmeyeceğim; tavır almayı gerektiren, biraz zaman ve ilgiyi hak eden şeyler olacak. Şu boktan... ne deniyordu onlara? Sıcak yorumlardan olmayacak."

"Ağızındaki içeceği püskürttüren yorumlar."

"Bu son sıcak yorumuna bira püskürtüyorum."

"İzlenim aktarma," dedi Shelley. "Öyle diyorlar."

"Yok artık; cidden mi?"

"Evet. 'Kitlesele hapis konusundaki izlenimlerim şu yönde,' gibisinden."

"... Çoğunluğun sözcülüğü gibi bir şey mi?"

"Evet, anladın işte. İzlenim aktarma *budur*."

"Kitlesele hapis: Yeterince kitlesele değil'?"

"Güm," dedi Shelley. "İnsan başlayınca duramıyor."

"Off," dedi Tony, "aslında bunun şakasını bile yapmamalıyız."

İkisi de sustu.

"Her neyse, plan böyle," diyerek konuya döndü Tony. "Araştırmacı gazetecilik. İnternet sitem var ve dergilerde de birkaç yazımla makalem yayınlandı. Büyük bir başarı değil ama kendimi tanıtmak için başlangıçta biraz dayanmam lazım."

“Kendimi kötü hissettim,” dedi Shelley. “Makale yayınladığını hiç bilmiyordum.”

“Yalnızca internette,” dedi Tony. “Özgün bir kitleye hitap eden şeyler. Bu işten para falan kazanmış değilim.”

“Hey, dostum,” dedi Shelley usulca, “bana mı anlatıyorsun?”

Shelley sırtıttığı halde Tony suçluluk duygusuyla yüzünü bira bardağına gömdü.

Paradan söz ettiği için utanmıştı. Gallo’lar öteden beri tutumlu bir aileydi ve Tony öteden beri orta sınıf zannettiği şeyin küresel standartlara göre zenginlik olduğunu ancak yurtdışına gittikten sonra anlayabilmişti. Yaşadığı bu aydınlanma onda rahatlama ya da minnet değil, yordakçı olduğuna dair nahoş bir his yaratmıştı çünkü Gallo Dede’nin mirası sayesinde –bırakın ona miras kalmasını, varlığından bile habersiz olduğu bir servetti bu– birdenbire bütün arkadaşlarından katbekat zengin biri oluvermişti. Bu miras işinden kimseye söz etmemişti, hatta göze çarpmayacak şeyler almaya ve çevresindeki herkeste onlar gibi iki yakayı zor bir araya getirdiği izlenimi yaratacak eski püskü, elden düşme şeyler giymeye başlamıştı. Yüzünü gazeteciliğe dönmesinin nedeni biraz bu kandırmacanın kefaretiini ödemek, biraz da kandırmacayı sürdürmekti; uzun zaman boyunca dünya nimetlerini reddeden bu yaşam tarzı yapmaya zorunlu olduğu bir fedakârlıklmış gibi davrandıktan sonra artık yazarak para kazanmak ve bu sayede hayatının projesinin, zekâsını iyi bir amaç uğruna kullanabilmenin korktuğu kadar önemsiz bir şey olmadığını kanıtlayabilmek için âdeta can atıyordu; korktuğu şey, karşı çıkmak için çaba harcadığını iddia ettiği ekonomik ve sosyal yapıların finanse ettiği turistik gezilere çıkan ikiyüzlü bir sahtekârdan ibaret olmaktı.

Fakat içindeki bu derin tutkuya rağmen Shelley’nin internetteki yazılarından habersiz olması onu rahatlatmıştı çünkü ilk yazısı –tam da az önce aleyhinde konuştuğu türden bir seyahat yazısı– okuyanlarda Tony için öylesine gurur kırıcı bir öfke yaratmıştı ki bunu hatırladığı anda yüzü kızarıyordu. Üzerinden yaklaşık dört yıl geçmişken, neredeyse her gün Google’da kendini aratıyor, bunu yaparken bir yandan da sıkça yaptığı bu aramaların Google’ın

algoritmasına yaradığını, arama motorunun unutmasını deliller gibi istediği bağlantıların kurulmasında ufak da olsa bir katkısı olduğunu biliyordu. Onu küçük düşüren yazı çoktan silinmişti ama artık çoğunu ezbere bildiği öfkeli tepkileri silemiyordu; o eleştiriler silinmez kalemle yazılmış gibiydi ve yaşadığı utancın tekrar su yüzüne çıkıp herkesçe duyulmasının an meselesi olduğunun *farkındaydı*; Tony için korkunç, mide bulandırıcı ve kesin bir bilgiydi bu.

Bronz'da başlıklı yazının esin kaynağı, Tony'nin Mexico City'de geçirdiği ilk güne dair aydınlatıcı bulduğu bir anekdottu. Programdaki bir aksaklık yüzünden havaalanına Tony için İngilizce bilmeyen ve taksi yerine özel araba kullanan bir şoför yollanmıştı; adı Eduardo'du ve Tony adamın İngilizce öğretmenliği yapacağı dil okulunu yöneten kişinin kuzeni olduğunu sonradan öğrenecekti. Tony'nin anlayamadığı bir nedenle, bir gecekondu mahallesinden geçmek zorunda kalmışlardı. Eduardo el kol hareketleri yaparak, "Bronz, bronz, bronz," deyip durmuş, Tony de bunun yörenin hiç bilmediği argosundaki bir sözcük olduğunu sanmıştı. Sözcüğün anlamını bir bağlama oturtarak çözebilmek için etrafa bakınırken, o güvenli arabanın içinde, iki genç erkeğin dövüşmesine, sonradan yazacağı gibi o güne dek bizzat gördüğü en vahşi şiddete tanık olmuştu. Eduardo'nun aslında *Bronx* dediğini sonradan, bir çevirmenin sayesinde öğrenmişti: Şoförü yoksulluk ve suçla ilişkilendirilen mahallelerin tüm dünyadaki sembolü olduğunu düşündüğü yerin adını söyleyerek Tony'yi orasının tehlikeli bir yer olduğu konusunda uyarmaya çalışmıştı. Tony yazdığı yazıda bu olayı temel alarak daha genel anlamda dil engelinden, sınıf farklarından, kendi eğitim anlayışından, yabancı bir ülkede yaşarken edindiği ilk izlenimlerden söz etmişti; fakat onu linç edenler orada takılıp kalmıştı. Yazısının linkini Twitter'da "Buradaki hatanın büyüklüğü beni aşıyor" yorumuyla paylaşan ilk kişi (San Diego'dan) kültürel çalışmalar doktorası yapan bir öğrenciydi ve çocuk paylaşımına tetiklenme uyarısıyla birlikte #beyazayrıcalığı, #yoksullukturizmi, #böğk hashtag'lerini de eklemişti.

Ateşli öfkenin fitili böylece yakılmıştı. Tony'nin adı birkaç saat içinde *trend topic* olmuş ve yazı ilgi çektikçe eleştirenler daha da küplere binmişti sanki. Sömürgeci zihniyete sahip olmakla, zararlı

stereotipleri sürdürmekle, şiddeti romantize etmekle, kendini her şeyin üstünde gören ve hem talancı hem de sıkıcı olmayı her nasılsa başarabilen bir tavırla bir şeyin değerini ancak ve ancak kendi bakış açısının belirlediğini varsayan beyaz adamlardan biri olmakla suçlanmıştı. Midesi bulanmış Twitter'cılar Tony'ye, İngilizce öğretmek için Meksika'ya gitmeden önce neden İspanyolca öğrenmediğini sormuştu; yazısında yakışıksız bir şekilde yerel rehberinin konuşmayı bile beceremediğini ima ettiğinin, Tony'nin onu anlamamasının Eduardo'nun suçuymuş gibi gösterildiğinin altını çizmişlerdi; tanık olduğu dövüşü bu şekilde kullanmaya, yazının malzemesi haline getirmeye, bütün bir kültüre mal ederek ondan istifade etmeye ne hakkı olduğunu sormuşlardı; gayet tumturaklı buldukları yazım tarzındaki sorunları analiz etmişlerdi; pek dostça olmayan sözcükler kullanarak onu Meksikalılardan özür dilemeye, beyaz üstünlüğünün her çeşidinden feragat etmeye ve defolup kendi ülkesine dönmeye davet etmişlerdi.

Kendini bütün bunları Shelley'ye anlatırken bulmak Tony'yi çok şaşırttı. Bu olaydan daha önce kimseye söz etmemişti –o günlerde bile krizi tek başına atlatmış sayılırdı– ama bira içini ısıtmış, Shelley'nin teklifsiz samimiyeti ve doğal görünen güler yüzlülüğü ona cesaret vermiş, kimbilir ne zamandır ilk kez yargılanmaktan korkmamıştı. Kesinlikle hatalı olduğunu kabullendiğini Shelley'e itiraf etti; yazdığı yazının inanılmaz derecede hatalı, yanlış düşüncelerle dolu, aptalca, cahilce bir şey olduğunu artık biliyordu. Fakat onu eleştirirken sesini en çok yükseltenlerin Meksikalı değil, çoğunluğu beyaz, Amerikalı üniversite öğrencileri olduğu da gözünden kaçmamıştı; başka bir deyişle Eduardo'dan çok ona benzeyen, arabadan dövuştüklerini gördüğü gençlere hiç benzemeyen insanlardı bunlar... Hem yaşadığı pişmanlığın *bir anlamı* olmalıydı, değil mi? Hatasını kabul edip yazıyı silmiş, bir daha asla bu şekilde yazmayacağına yemin etmişti; bunun *bir anlamı* olması gerekirdi herhalde? Yoksa bile –telafi etmek adına yapıp söyleyebileceği şeylerin, edebileceği yeminlerin hiçbirisi işlediği suçu affettiremeyecekse bile– merhamet etmenin anlamı, affedilemeyecek birine acımak değil miydi zaten?

S rahi boşalmıştı artık.

“Sıra bende,” dedi Tony. “Hem hep benden söz ettik.”

“Sorun değil,” diyerek Tony’nin koluna dokundu Shelley. “İlginç geliyor.”

Tony bara gidip bir sürahi bira daha ve bir k se patates kızartması sipariş ederken, onun karbonhidratları sayan ve yiyip içtiklerine dikkat ediyormuş gibi numara yapan iç bayıcı kadınlardan olmadığını düşünerek Shelley’yi takdir etti. Saat altıyı biraz geçmişti –indirimli saatler daha bitmemişti– ama Tony kendini gayet  akırkeyf hissetmeye başlamıştı ve pos cihazına kredi kartının şifresini tuşlarken Mira’nın eve dönmesinin yakın olduğunu hatırladı; bira-
nın rehavetiyle, akşam yemeği için onlara katılmasını teklif edebileceklerini düşündü.

“O nasıl, bu arada?” dedi, masaya dönüp bardakları tekrar doldurduktan sonra. “Mira?”

Shelley buna hemen cevap vermedi. Sonra da dikkatle, “Onun yerine cevap vermek istemem,” dedi.

“Yok, yani, sence demek istedim. Hayatı nasıl gidiyor?”

“İyi,” dedi Shelley. “Hayatı iyi gidiyor.”

“ yle mi?”

“Yani, çok şey yaşandı biliyorsun. İnsan anlatmaya nereden başlasam ki falan oluyor.”

“Doğru,” dedi Tony. “ ok haklısın.”

Mira’nın görüştüğü biri olup olmadığını sormak isteyip cesaret edemeyen Tony, birasından uzun bir yudum aldı. Onun yerine, “Sana ne kadarını anlattı, bilmem,” deyip bunu der demez pişman oldu.

Shelley ona şöyle bir bakıp bir şey demeden devam etmesini bekledi. Tony susunca, “Veda partin hakkında mı yani?” dedi.

“Tamam,” diyerek komik bir irkilme hareketi yaptı Tony. “Biliyorsun demek.”

Yine bir sessizlik. Ardından Shelley, “Eh, uzun zaman oldu,” dedi.

“Doğru.”

“Ayrıca çok sarhoştu.”

“Evet,” dedi Tony, biraz acele cevap verip bir kez daha irkilerek. Shelley’nin tavrı Tony’nin bara gitmek için kalktığı anda olduğundan çok daha ketum ve soğuktu. Tony o samimiyete ne olduğunu merak ederken, aniden gelen bir suçluluk hissiyle, veda partisine Shelley’nin de katıldığını hatırladı: Tony’nin onu hatırlamadığı ak-lına gelince bozulmuştu herhalde. “Yani,” dedi kendini affettirebil-mek için, “o gece hepimiz çok sarhoştuk.”

Shelley, Tony’nin yüz ifadesini inceliyordu. “O zaman her şey farklıydı, ha? Daha dört yıl oldu. Ama farklı bir çağdı sanki.”

“Çok haklısın,” dedi Tony bir kez daha; Shelley’nin ne demek is-tediğini anlayamamıştı ama onunla aynı fikirde olma fırsatını ele geçirmek onu rahatlatmıştı. Utancını gizlemek için birasından koca bir yudum daha alıp beceriksizliğine lanet ederek ve konuyu farklı bir şekilde açmış olmayı dileyerek bara şöyle bir göz gezdirdi. Shel-ley hâlâ ona baktığı için –onu göz ucuyla görebiliyordu– yanakları-nı içe çekip ısırarak ve başını üzgün üzgün iki yana sallayarak bu-nun sıradan bir sohbet konusu olamayacak kadar karmaşık bir şey olduğunu ima etti. Shelley’nin gözlerine bakamıyordu.

Ağzını arayan kendisi olsa da, Shelley’nin bildiğini öğrenmek onu incitmişti. İnsanların ağzı durmazdı tabii; hem o zaman yaşları çok gençti; seks hakkında dedikodu yapmak o günlerde, özellikle Birnam Ormanı’nda fazlasıyla yaygın bir alışkanlıktı çünkü toplan-tılarda çekincesiz, cemaatçi bir enerji hâkimdi ve herkes ne kadar sınırsız olduğunu, statükoya nasıl kafa tuttuğunu kanıtlamak için birbirleriyle yarışırdı. Tek gecelik ilişkilerin itiraf edilmesinden daha değerli bir bilgi olamazdı o günlerde; Tony dahil herkes birbirinin kaçamaklarını, kimin kimi götürdüğünü saplantı haline getirmiş, en kötü, en çılgınca, en akıl almaz, en iyi seksi kim yaptı diye kı-yaslamalar yapıp duruyordu. Mira’nın gerçekten farklı olmasını mı bekliyordu yani?

Ama beklemişti işte. Tony bir kez daha o geceyi hatırladı: Mi-ra’nın damdan düşer gibi bardağını bırakıp Tony’nin sözünü kese-rek bileğinden tuttuğu andaki o ciddi ve kararlı yüz ifadesini. Mi-ra’nın yüz ifadesi çekincesiz, arzulu, vakurdu hatta korkmuş gibiydi; bir şey demeden sıkı sıkı bileğinden tutup sabit bir güçle çekmesi ne

istediği konusunda şüphe bırakmamıştı. Tony de bir şey dememişti; nereye gittiklerini sormamış, şaka yapmamış, ne sesini çıkarmış ne de Mira'nın adını söylemişti; onu bileğinden çekip evden çıkarmasına ve çiyli bayırdan bahçenin dibine kadar indirmesine izin vermiş, Mira orada çimlerin üstüne diz çöküp Tony'yi öpmüştü.

Shelley hâlâ onu izliyordu. "Aynı şu senin yazın gibi sanırım," dedi sonunda.

Tony kaşlarını çatarak Shelley'ye bir bakış attı. "Nasıl yani?"

"Demek istediğim, bir zamanlar öyle bir şey yayınlamak gayet normal sayılırdı. Haklıydın demiyorum," diye ekledi hemen. "Yani artık bu türden şeyleri hoş görmüyor olmamız ve insanların haksızlıklara karşı çıkıp güçsüzden yana tavır almaları birçok açıdan iyi bir şey. Fakat bence yine de... Yani, kendi hayatıma bakıyorum da. Sosyal medyaya, Facebook hesabını açtığım zamana. Bektan şeyler paylaşp duruyordum işte; *bok gibi*, cahilce, benmerkezci şeyler paylaşıyordum; şu an paylaşmayı hayal dahi etmeyeceğim şeylerdi. Yazdığım bazı şeyleri hatırladıkça... ıyy! Kusacak gibi oluyorum. Nefret dolu oldukları için değil, sadece o kadar... bariz bir şekilde... o zaman için değil ama bugüne kıyasla öyle bir *abuklamışım ki*. Yani evet, demek istediğim, gücü elinde tutan insanların artık bu gibi şeylerden kolay kolay yırtamıyor olmaları güzel bir şey olsa da—ki buna ben de dahilim, şüphesiz— yine de, ne bileyim, o zamanki beklentiler çok farklıydı. Daha dört yıl önce bile. Bambaşka bir dönemdi."

"Bir saniye," dedi Tony, hâlâ tam anlayamadığı için. "Bağlantıyı kuramadım. Aynı benim kaleme aldığım gibi olan şey nedir?"

Shelley gözlerini ona dikti. "Yani işte," dedi, "Mira çok sarhoştı."

Barın öbür ucundaki bir grup işadamı yapılan bir esprinin üzerine kahkahalara boğuldu. Tony içgüdüsel olarak yüzünü gürültüye doğru çevirdi ama pek bir şey duyamadı. Kafasının içi kanla dolmuş gibi, birden yüzü gerildi. Sesini çıkarmayı becerebildiğinde, "Bunu Mira mı dedi yani?" diye sordu.

"Dert etmene gerek yok cidden," dedi Shelley çabucak.

"Etmiyordum," dedi Tony. "Şu âna kadar."

Shelley şaşkın görünüyordu. "Ama..."

“Ama ne?”

“Onu hiç aramadın,” dedi Shelley. “Yazmadın, temas kurmadın. Bu durumda insan...”

“O da beni aramadı!” diye patlayarak Shelley’nin sözünü kesti Tony. “Ertesi gün uçağım vardı. Gidiyordum. Benim veda partim-deydik; gideceğimi *biliyordu*. Veda etmek için arayabilirdi ama o aramayınca, ben de onu aramadım. Ayrıca o başlattı. Sana nasıl anlattı bilmiyorum ama başlatan *oydu*.”

Akşam berbat olmuştu ve sürahinin dörtte üçü hâlâ doluydu. Tony patates kızartması ısmarladığını hatırlayınca, birden tepesi attı.

“Doğrusunu istersen, Tony,” dedi Shelley, adını yabancı bir sözcük gibi söyleyerek, “bu konudan pek söz etmedi. Gerçekten.”

“Sana çok ama çok sarhoş olduğunu söylemiş ama.”

“*Söylemesi* gerekmiyordu,” dedi Shelley, kıkır kıkır gülüp Tony’nin midesine bir öfke mızrağı saplayarak. “Bütün gün kusup durdu. Öyle çok kustu ki sonunda gözleri morardı. İki gözü birden. Korkunç görünüyordu.”

“İki gözünü birden morarttım demek,” dedi Tony, ona bile yabancı gelen bir sesle.

Shelley’nin yüzünde dehşet vardı. “Hayır,” diyerek geri çekildi, “ne münasebet. Ben öyle bir şey demedim.”

Tony kulaklarının cınladığını, gerçeklikten tamamen koptuğunu fark etti. Zihnindeki o öpüşmenin anısı dağıldı ve bu kez çimlerin üzerinde, yine hiç ses çıkarmadan, yalnızca ritmi bozulan solumalarının sesini duyarak sikiştiklerini gördü. Mira’nın acılı ve çekincesiz, hareket halindeyken bile yüzünde bir şey arar gibi görünen yüzünü gördü; Mira’nın titremeye başladığını, bacaklarını ona sarıp Tony’yi iyice kendine çekerken kalçasında kontrol dışı bir titreşim olduğunu gördü. Biri kapıyı açıp Mira’ya seslenirken, müzik sesinin ansızın yükseldiğini duydu; Mira’nın elini uzatıp gözlerini gözlerinden ayırmadan işaretparmağını dudağına bastırdığını, sonra sessizce altından kayarak ayağa kalkıp içeri girdiğini gördü.

“Hey,” dedi Shelley, iki elini birden kaldırarak, “neler oluyor orada?”

“Bilmem,” dedi Tony.

Shelley’nin telefonu titreşiyordu. Sesi bastırmak için duruşunu değiştirdi. “Yapma böyle, hepimiz hatalar yaptık,” dedi. “Gençtiniz. Biraz takıldınız. Geçti, gitti.”

Telefon tekrar titreşti.

“Bakacak mısın?” dedi Tony, soğuk bir sesle.

“Hayır,” dedi Shelley. “Bak, cidden dert etmene gerek yok. Bu konudan bir daha hiç söz etmedi. Yalnızca salakça bir...”

“Mühim bir şey olabilir,” dedi Tony.

Shelley yüzünü ekşiterek cebinden telefonunu çıkarıp ekran kilidini açtı. Mesajları kaydırırken, Tony onu izledi.

“Her şey yolunda mı?” dedi birkaç saniye sonra.

“Evet,” dedi Shelley. “Mira’ymış.”

Tony, Shelley’nin yüzünün kızardığını fark etti. “Ne istiyormuş?”

“Hiç,” dedi Shelley. “Yok bir şey.”

“Ne diyor peki?” Tony kabalık ettiğini biliyor ama masanın üstünden uzanıp telefonu Shelley’nin elinden kapmamak için kendini zor tutuyordu.

“Birnam Ormanı’yla ilgili,” dedi Shelley, yine Tony’ye bakmadan. “Şehir dışına gidecekmiş. Ekim yapmak için yeni bir yer buldu belki de.”

“Nerede?”

Shelley buna hemen cevap vermedi: Sanki bir savaş veriyor, belki de Mira’nın mesajlarına ne cevap vereceğinin, cevap verip veremeyeceğinin kararını almaya çalışıyordu. Sonunda, isteksizce, ekranı kapatıp telefonu tekrar cebine koydu.

“Heyelanı duymuş muydun?” dedi. “Korowai Geçidi’ndeki?”

Mira eve gelip daireyi boş bulunca aklından geçen ilk düşünce Shelley’nin bu işi sonunda yaptığı oldu; her şeyini toplayıp haber vermeden, bir not bile yazmadan gitmişti işte. Shelley’nin adını seslenip yanıt alamadığında, saniyeler boyunca açık kapının eşiğinde durup bu yeni ama uzun zamandır beklediği gerçeği, Shelley’nin gittiği gerçeğini sindirmeye çalıştı; sonra görüşü netleştirdi ve Shelley’nin bisikletinin hâlâ çamaşır odasında, ayakkabılarının hâlâ radyatörün

yanında yığılı durduğunu, çok sevdiği pilot montunun holdeki askılıkta asılı olduğunu gördü. Kendini aptal gibi hisseden Mira'nın düşünceleri Shelley'nin evden hangi acil nedenle çıkmış olabileceğine yönelerek meraka dönüştü... Ama acil çıkmak zorunda kalmışsa, aramaz mıydı; hiç olmazsa bir mesaj atmaz mıydı?

Mira birden ikisinin de aylar önce telefonlarına yükleyip hiç kullanmadıkları konum izleme uygulamasını hatırladı. Telefonunu çıkarıp bağlantının hâlâ aktif olup olmadığına baktıktan sonra cihazın kimbilir hangi uydularla yerel baz istasyonlarından aldığı bilgileri koordine ederek bulduğu konumu göstermesi için gerekli kısacık sürede, Shelley'nin mahremiyetini böyle yaparak ihlal ettiği için kendinden utanarak tam yüklenmeden önce haritadan çıkıverdi ve kimbilir kaçınıcı kez Shelley'nin kendini baskı altında hissetmesine şaşmamak gerektiğini, öngörülemeyen koşullar altında zekâsı yerine içgüdüsel olarak telefonuna başvuracak kadar teknoloji bağımlısı birine tam olarak ne zaman dönüştüğünü düşünerek kendini suçladı.

Shelley'nin Birnam Ormanı'nı bırakmak istediğini ilk olarak iki hafta önce sezmişti ve iki haftadır annesiyle babasının boşanacaklarını söylediklerinde hissettiği aynı sessiz, afallamış çaresizlikle felce uğramış vaziyetteydi; o günlerde yaptığı gibi, kendi ayakları üzerinde durabilen o yaştaki birinin kendini bir çocuk gibi terk edilmiş hissedip üzülmemesinin saçmalık olduğunu düşünerek kendini azarlayıp duruyordu. Mira kendi duygularını acımasızca eleştiren biriydi. Kendi duygu ve düşüncelerini sıkça küçümser, ahlaki zaaf belirtisi olduğunu düşündüğü şeyleri, ne kadar mahrem ve görünmez olurlarsa olsunlar, cezalandırmakta gecikmezdi. Boşanmanın annesi ve babasıyla ilişkisinde ayırt edici bir ölçüt haline gelmesinden, mesela bir hafta sonu annesiyle birlikte yemek yediği için babasına bir hafta sonu yemeği borçlanmasından ve edilen bütün sohbetlerin, gidilen bütün tatillerin, bütün ortak ilgi alanlarının hatta doğuştan gelen benzerliklerin âdeta alacak ve vereceklerin kaydedildiği koca bir hesap defterine yazılıp dengeyi kurma sorumluluğunun ona verilmesinden nefret ediyordu. Harcadığı bu çaba kendini sözleşmeye bağlanmış, değeri düşürülmüş, ucuzlatılmış bir meta gibi hissetmesine

yol açıyordu; bu yüzden hayatında duyguya yer yoktu; bilakis duygularını bastırıyor, iffetli bir mürebbiye tavrıyla zaten herkesin boşandığını, yine de birçok kişiden daha iyi durumda olduğunu, sağlığı ya da hayatı tehlikede olmadığı sürece sızlanmaya hakkı olmadığını söyleyip duruyordu kendine. Shelley konusunda da aynı şey geçerliydi. Onun gideceğini düşünmek Mira'yı mahvediyordu ama kendini sansürleme güdüsü öyle güçlüydü ki daha bu düşünceyle mahvolduğunu fark edemedi mahvını reddediyordu; su yüzüne çıkınmalarına izin vermediği duygular yüzünden içten içe kınadıkça, kendini bomboş ve her şeyin suçlusuymuş gibi hissediyordu.

Mira'nın çocukluğunda edindiği düstur yaşından büyük biri gibi davranmaktı. Annesiyle babası misafir ağırlanmayı çok severdi ve Mira küçükken onun yetişkin insanlarla aşık atabilmesi, boş şişeler ve sönmeye yüz tutmuş mumlarla dolu bohem bir çöplüğe dönünüş yemek masasında gecenin geç saatlerine kadar oturabilmesi, sohbeti takip edebilmesi hatta zaman zaman araya girip kendi vaktinden önce gelişmiş görüşlerini belirtmesi, onlar için gurur kaynağıydı. Mira çocukken, babası belediyede şehir planlamacısı olarak çalışıyordu, annesi uluslararası ilişkiler alanında akademisyendi; geniş çevrelerinin –Mira'nın çok sonraları anlayacağı üzere– neredeyse tamamen sol görüşlü insanlardan oluşması doğal olarak Mira'nın siyasi görüşlerini de şekillendirmişti çünkü masada ettiği sözler en çok genel kabul gören şeyler olduklarında takdir kazanıyorlardı. Neyin doğru neyin yanlış olduğuna dair kesin kanıtlanmış gerçeklere sağlam bir inanç duyacak şekilde büyütülmüş, yetişkin muamelesi görmenin çocuk muamelesi görmekten daha iyi olduğundan bir an olsun şüphe etmemişti; fakat tek başına kaldığı zamanlarda, annesiyle babası için misafirleri eğlendirecek bir şey, ne kadar iyi çocuk yetiştirdiklerinin göz kamaştırıcı bir kanıtı, Mira'nın değil kendi idrak ve ikna güçlerinin canlı bir temsilinden ibaret olmaktan korkuyordu. Yetişkinliğe eriştikten sonra bile en fazla takdiri en kolay yaptığı rolün gördüğünü anlamış bir sahtekâr olduğuna dair bir türlü peşini bırakınayan bir hisse kapıldığı oluyordu zaman zaman.

Mira'nın dirayeti annesiyle babasını şaşırtmıştı. Siyaseti coşkuyla takip edenlerin çoğu gibi, iş doğal değişim süreçlerine geldiğinde,

onlar da sabırsız davranmaya meyilliydi; bahçeyle pek ilgilenmez, bitkisel atıkları organik gübre olarak kullanabilme fırsatı onları heyecanlandırdığı için değil, evden çıkan p azaltmak adına biriktirirlerdi. Mira'nın çocukluğundaki arka bahçenin çoğu imle kaplıydı. Babası bahçenin sonundaki ite dayalı yükseltilmiş sebze yatağını Mira çok kkkken kum havuzu yapmış, komşunun kedileri tuvalet olarak kullanmaya başlayınca havuz öyle kalmıştı. Yaklaşık on yıl boyunca havuza el değinemiş, kaymak tabakası kararan kumun üstündeki plastik denizyıldızı ve kale yapımında kullanılan kovaların rengi solmuş, yatağı gerçek işlevi için kullanmak kimse- nin aklına bile gelmemişti; Mira bunu ancak lisedeki ilk gününde akıl edebildiğini hatırlıyordu. Dokuzuncu sınıfın ilk gününde yapılan törende Emily Alcorn diye bir kızla eşleştirilmişti ve kızın inanılmaz derecede ince bir zevkle hazırlanımış, eri domates, fesleğen yaprakları ve küçük mozzarella toplarından oluşan öğle yemeğinin her bir malzemesi yemek kutusunun ayrı bölmelerine konmuş, yenecekleri zaman kutunun kapağında büyük bir ciddiye ve ritüelle bir araya getirilmişlerdi. Gördüğü şey Mira'yı büyülemişti. Eve koşarak gidip annesine normal domates yerine eri domates alması için yalvarmış, o sırada inisiyatif almanın gücüyle ilgili bir kişisel gelişim kitabı okumakta olan annesi de kendi domatesini yetiştirmeyi deneyebileceğini söylemişti.

Pek de ciddi olmayan bu teklif fazlasıyla ciddi bir meydan okumayla kabul edilmişti. Mira bir yıl içinde iki düzine farklı bitkiyi imlendirmiş, kum havuzunu eski işlevine kavuşturup büyüterek bütün ite yaymıştı. Böcek kovucu olarak kadife çiçeği ekmiş, ekim nöbetini planlamış, soğuk çerçevelerle sıcak yatakları hazırlamış, evde pişen kahvelerin telvesini biriktirip mal yapmıştı: Annesiyle babası bu azmine şaştıka, daha da azmetmişti. Fakat bu durumu okuldaki arkadaşlarından sır gibi saklıyor, toprakla uğraşmadan önce tırnak ilerini yumuşak sabunla dolduruyordu ki sonradan temizlenmeleri daha kolay olsun. Bahçe tarımının ergenlik çağındaki bir kız için garip bir tutku olduğunu biliyor ve doğuştan sıradışı biri olduğu halde o yaşlarda bunun ortaya çıkması, asla normal olamama ve uyum sağlayamama olasılığı onu bile çok korkutuyordu.

Emily Alcorn kendine çoktan yeni arkadaşlar ve şüphesiz yeni öğle yemeği menüleri bulmuş fakat Mira için seçkin ve ince zevkli biri olmanın nirengi noktası olarak kalmıştı; ilk günkü törende pek konuşmadıkları, sonradan hiç konuşmadıkları için daha çok hayali bir imgeydi.

Mira erkek arkadaşlarından hiçbirisiyle birkaç aydan fazla birlikte olmamıştı ve birinin en iyi arkadaşı olmayı talep edecek kızlardan olmadığı için Shelley'yle ilişkisinin yetişkinliğindeki en yakın ve en sürekli ilişki olduğunu geç de olsa fark etmek onun için tam bir şok olmuştu. Shelley'nin arkadaşlığını çantada keklik saydığını fark ederek duyduğu utanç, aslında erkeklerin arkadaşlığını –asla dile getirmeden– tercih ettiği gerçeği yüzünden içten içe duyduğu suçlulukla gitgide artmıştı. Baştan çıkarıcılığa varacak denli ateşli tartışmalar yaparak sohbet etmeyi severdi ve cilveleşmekten hoşlandığını itiraf etmek akıllıca bir taktik olmamanın ötesinde itici bir şey olacağı halde kendini en özgür, en komik, en yaratıcı ve güçlü hissettiği anlar bir odadaki tek kadın olduğu zamanlardı. Birileri bu eğilimine dikkat çekecek olursa, Mira buna avaz avaz karşı çıkacağını biliyordu. Bu durumun karakterindeki zayıf bir yönü açığa çıkardığını hissediyordu; en başta kendi cinsine karşı bir sadakatsizlikti bu ama daha derin bir anlamda, başkalarının görmesini istemeyeceği türden bir kibir, şehvet, insanları manipüle edebilme kapasitesiydi; Shelley'nin arkadaşlığını ciddiye almama nedenlerinden birinin de ilişkilerinin cinsel bir olasılık ya da rekabet içermeyişi olduğunu biliyor, bunu bilmek ona utanç veriyordu. İlişkilerinde herhangi bir tehlike, belirsiz kalan ya da korkulacak bir şey, kıskırtıcılık, romantizm yoktu; Shelley'nin yanındayken her zaman güvende olacağından emindi.

Ama değildi işte çünkü Shelley'ye kötü davranmıştı ve Shelley artık gitmek istiyordu; Mira da kendini, annesiyle babasının boşanmasında olduğu gibi, en değer verdiği ve ustası olduğu sosyal becerilerinin bile işe yaramadığı bir konumda bulmuştu. Bir şeyleri tartışmanın faydası yoktu, çekiciliğini kullanması mümkün değildi; uzun zamandır kendi ayaklarının üzerinde durabilen, olgun ve akılcı biri gibi davranmak onu ne kadar derin bir

üzüntü duyduğunu dile getirebilme gücünden yoksun bırakmıştı. Yolundan dönebilmeyi, daha çok teşekkür edip anlayış gösterebilmeyi, Shelley'nin duygu ve düşünceleriyle daha fazla ilgilenmeyi, kendine bile hâlâ tam olarak itiraf edemediği şeyi itiraf edip dışarı yansıttığı yüzünün, o özgüvenli ve korkusuz kadının gerçekte bir maske, kimseyle yakınlaşmamak ve uçsuz bucaksız güvensizliğiyle suçluluk duygusunu gizlemek için kullandığı bir zırh olduğunu söylemeyi nasıl da isterdi. Arkadaşına yalın gerçeği, Shelley'yi ona ihtiyacı olduğu için sevmediğini, onu sevdiği için Shelley'ye ihtiyacı olduğunu, kendinden başkasını düşünemeyen koca bir salak olduğu için bunu ancak anlayabildiğini söyleyebilmeyi nasıl da isterdi.

Mira olduğu yerde debelenme hissinden hoşlanmıyordu; kendini şiddetle eleştirdiği anların ardından hemen, kararlı bir şekilde harekete geçerdi çoğu zaman. Eve gelirken aklında Shelley'ye hafta sonu Thorndike'a arabayla birlikte gitmeyi teklif etmek vardı; beş saatlik bir yolculuk sayesinde her zamanki çalışma döngülerinden çıkarlardı işte; güzel bir hava değişikliği olurdu. O öğleden sonra bisikletle eve dönerken, Shelley'ye Darvish'lerin çiftliğinde tek bir sezon bile geçirmenin Birnam Ormanı için ne kadar iyi olacağını anlattığını hayal etmiş, gözünde bu seyahat olasılığının Shelley'yi nasıl heyecanlandıracağını canlandırmış, son birkaç haftadır peşini bırakmayan ve gitgide daha da çekici bir hayale dönüşen o konuşma geçmişti gözünün önünden: Shelley son zamanlarda üzerine çöken o yorgun ve ürkek tavırdan, zoraki kibarlığından sıyrılıp aslında *gitmek üzere olduğunu* ama bu işin –Mira “bu işin” yerine geçebilecek birçok senaryo yazmıştı– fikrini değiştirdiğini söyleyecekti. Şimdi, elinden sarkıttığı telefonuyla mutfakta dururken, Mira böyle korkakça polyannacılık oynadığı için kendini bir kez daha azarlıyordu. Shelley'nin kendine alan açmaya ihtiyacı olduğunu düşündü acı acı; ardından hemen o alanı açacak kişi olmaya karar verdi. Daha bu düşünce aklında tam olarak belirmeden, kararını vermişti. Thorndike'a hemen bu gece, tek başına gidecekti; çiftliği önceden bir görecekti; Shelley'ye biraz gevşeyip rahatlaması için birkaç gün verecek ve bu arada durumu tekrar gözden geçirmesini umut edecekti;

böylece, haliyle, bir taşla iki kuş vurmuş olarak geri dönecekti. Mira ayakkabılarını ayaklarından atarak çantasını hazırlamak için yatak odasına gitti.

Tarımcılığın Mira'ya bu kadar çekici gelmesinin nedenlerinden biri de kendini sürekli acımasızca eleştirme alışkanlığından kaçış fırsatı sunmasıydı. Bir şeyler yetiştirirken hayatın hemen hiçbir alanında bulamadığı türden bariz bir bağışlayıcılık, şaşmaz bir ilerleme ve yenilenme hissi deneyimliyordu. Başarısız olduğu ve hata yaptığı –soğan tohumunun zor tuttuğunu, toprak ısı düşük olduğunda havucun soluk renkte olacağını, diğer bitkilerin büyümesini yavaşlatan rezenenin ayrı yetiştirilmesi gerektiğini öğrendiği– zamanlarda bile kendini yerden yere vurulmuş gibi hissetmiyordu çünkü bahçelerde doğruluk faziletten sayılmıyordu ve yanlış doğrunun zıddı değildi. Bitkinin yapraklardan değil kökünden sulanması gerektiğini öğrenmek kadar basit bir şey bile katı ve zor bir gerçekle karşılaşmak değil, size bir sır verilmesi gibiydi. Bahçelerde uzmanlık kişisel tecrübeye dayanıyordu –alegorikti; kadimdi– nesilden nesle aktarılan bir şeydi; gelmiş geçmiş bütün bahçecilerin bir çeşit loncaya ait olduğu, bütün öğütlerde içten, sabırlı, holistik bir bilgelik olduğu hissi vardı; aynı zamanda sarsılmaz bir bilgelikti bu çünkü doğanın kanunları ve yönelimleriyle tartışılmaz, doğa yargılanamaz, ona karşı çıkılmazdı: Kanıt yalnızca bitkilerin kendisinde, toprakta, havada ve mahsuldeydi.

Mira'ya göre, Darvish'lerin çiftliği çifte fırsat sunuyordu. İlki arazinin kendisiydi: En az bahara kadar boş kalacak bir kasabada tam yüz elli üç hektarlık toprak. Birnam'ın şehirde ekin yaptığı alanların hiçbiri bu ölçekte değildi –büyük ölçekte üretim yapamamaları Mira'yı hep üzen bir şeydi– ve bir sezonluk tohumu yakalanmadan ekmeyi başardıkları takdirde elde edecekleri gelirin tek başına Birnam Ormanı'nın sermaye yeterliliğini sağlayacağını düşünüyordu. Shelley sonunda sürekli sözünü ettiği abonelik sistemini kurabilirdi belki ya da parayı kendi büyümeleri için kullanıp benzeri örgütlenmelerle işbirliği yapabilir, belki bir hayır kuruluşuna dönüşebilir, hatta Mira bu fikirden pek hoşlanmasa da müşteri tabanlarını genişletmek için reklama para ayırabilirlerdi.

Yakalanırlarsa da; eh, bu da ilginç bir fırsat sunuyordu. Basında yer alan şövalyelik unvanıyla ve geçitteki heyelanla ilgili haberler sayesinde, Thorndike son aylarda toplumun bilincine yerleşmiş durumdaydı ve Mira'ya sorarsanız, Birnam Ormanı, Darvish'lerin arazisinde bir gösteri gerçekleştirebildiği, araziye izinsiz girerken yakalanmayı ayarlayabildikleri –hatta boş bir araziye sürdürülebilir organik bir bahçe kurmak gibi, sözümona suç olan bir eylem için kovuşturma açılmasını sağlayabildikleri– sonra da medyaya ne ettiklerini tam olarak gösterip misyonlarını anlatabildikleri, hedeflerini sıralayabildikleri, tertipli düzenli, etkin, verimli iş yapan, araziye saygı gösterip zarar vermemeye özen gösteren ciddi ve iyi kalpli profesyoneller olduklarını kanıtlayabildikleri takdirde... bir şekilde iyi yola düşmüş olmayacaklar mıydı? Suçlu bulunmaları riski de vardı tabii ama en azından seslerini duyurmuş olacaktı. Ve Owen Darvish doğa koruma alanındaki hizmetlerinden ötürü şövalyelik unvanıyla onurlandırılacağına göre, en azından ilginç bir tartışmanın fitilini ateşleyebilirlerdi.

Mira şifoniyerinde yün ve polipropilen çoraplarını bulmaya çalışırken, aklından Shelley'ye yollayacağı mesajı geçiriyordu. “Hey,” diye yazacağını hayal etti, “bir süredir biraz yalnız kalmaya ihtiyacın olduğunu hissediyordum da”; ama bu fazla itham edici olmuştu. “Hey,” diye bir kez daha denedi, “sanırım bir süre yalnız kalmak sana iyi gelecek.” Bu da fazla mı pasif agresifti acaba? “Hey, bence biraz ara vermek ikimize de iyi gelecek.” Doğru değildi bu; hem fazla sırnaşıktı. “Hey, son zamanlarda aklımı kurcalayan bir şey vardı...” “Hey, umarım yanlış anlamamışımdır ama...” “Hey, haberin olsun diye yazıyorum...” Sonunda çantasının fermuarını çekip şunda karar kıldı: “Hey, Shel. Seni birkaç günlüğüne rahat bırakıyorum. Biraz ara vermeyi hak ettin bence. Güneydeki Thorndike'ta olası ilginç bir arazi var; Korowai Geçidi kapandıktan sonra kasabanın boşalmış olması işimize yarayabilir. İyi yola düşmece?! Haber edirim... neyse, kendine iyi bak, yakında görüşürüz x.” Mesajı yazdıktan sonra göndermekte tereddüt etti: Belki de şehirden çıkıncaya kadar beklemek daha iyiydi çünkü Shelley de cevap yazıp ona katılmak isteyebilirdi; ama Mira, Korowai'a tek başına gitmenin kendisi

için en iyi eylem planı olduğuna kendini inandırmıştı. Mesajı taslak olarak kaydedip eşyalarını minibüse yüklemek için dışarı çıktı.

Şehir dışındaki, Thorndike kadar uzak bir yere gitmeyi planlarken, normalde o tarafa giden biri var mı diye Birnam Ormanı'ndakilere sorardı. Rufus'tan ona kalan 1994 model Nissan Vanette hiçbir muayeneden geçemiyor ve arıza yapıp duruyordu; yakıt verimliliği özellikle uzun yolda çok düşüktü ve yolun bir bölümünü bile paylaşımlı gitse benzin parasının on ya da yirmi dolarını çıkarabilirdi. Fakat Shelley'yi düşünmek onu tedirgin, huzursuz bir ruh haline sokmuştu ve bırakın bütün yolu onunla birlikte gitmeye gönüllü birini bulma riskini almayı, yolculuğu ne amaçla yapacağını izah etmeyi düşünmeye bile tahammülü yoktu; bu yüzden, bu olasılığı bütünüyle ortadan kaldırabilmek adına, yolcu koltuğunun ayak boşluğunu çantası ve kamp malzemeleriyle doldurup üst üste dizilmiş tohum tepsilerini yolcu koltuğuna emniyet kemeriyle sabitledi. Vanette'de iki kişi rahat rahat uyuyabiliyordu -Shelley'yle ikisi arada birbirinin bahçe yoluna park edip minibüste uyuyarak ve daireyi kısa süreli kiraya vererek gelir elde ediyordu- ama Mira, Birnam Ormanı için arazi bakacağı zamanlarda dikkat çekmeyecek bir yere park edip dışarıda, biri sarı biri lacivert olan çadırlardan birinde dönüşümlü olarak uyumaya ve aynı yerde bir geceden fazla kalmamaya özen gösteriyordu. Minibüsün plakası dezavantajdı; yine de henüz polise bildirilmiş değildi; yani, en azından bildiği kadarıyla.

Shelley'nin eve dönüp onu yakalaması korkusuyla, eşyalarını çabucak yükledi; alet edevat, brandalar, su taşımak için silikon kovalar, gübre, yarım düzine boş damacana, sırtta takılabilen sulama bidonu, kurtarılmış pleksi levhalar, kazıklar ve gölgelik bezler, tohum tepsileri, tohumlar, bez torbalar, politüneller, bir bahçe hortumu ve farklı şekillerdeki birçok hortum ucu, bir de kendi bisikleti. Fakat Shelley gelmedi, telefonu simsiyah kaldı ve Mira yirmi dakika sonra evi kilitleyip yola koyulmuştu.

Annesinin dairesine gidip Thorndike'ın ve Darvish çiftliğinin havadan görünümünün farklı ölçeklerdeki, önce harita, sonra uydu haritası çıktılarını aldı; tam kâğıtları annesinin çalışma

masasından aldığı plastik bir dosyanın içine koyacaktı ki kapının açıldığını ve annesinin ona seslendiğini duydu.

“Kusura bakma,” diyerek hole çıktı Mira, “garajın önünü kapadım.”

“Sorun değil; otobüsle gidip geldim. Park etmekle falan uğraşamayacaktım.”

“Şunu aşırıyorum,” diyerek plastik dosyayı gösterdi Mira. “Yazıcını da kullanıp biraz bir şeyler yedim.”

“Dünden kalanları gördün mü?”

“Evet, mercimeği bitirdim, kusura bakma artık. Sana not bırakacaktım.”

“Fena olmamış, değil mi?”

“Cidden iyiydi. Eski evde yaptıklarından daha iyi olmuş.”

“Keşke mesaj atsaydın,” dedi Harriet Bunting, mantosunu asıp ayakkabılarını ayak parmaklarıyla iterek aynı hizaya getirirken. “Yemen için bir şeyler yapardım.”

“Fazla kalmayacağım. Aslında şehir dışına gidiyorum,” dedi Mira ama annesi çoktan mutfağa süzölmüş buzdolabını açıyordu.

“Bir kadeh şarap içsen? Shelley nasıl?”

“İyi,” dedi Mira. “Bir şey içemem, araba kullanacağım.”

“Azıcık içsen?”

“Yok, sağ ol.”

“Mini minnacık?” Annesi şişeyi sallıyordu. “Bir yudum alıverseydin.”

“Bu yaptığın şeyin bir adı var, anne, biliyorsun.”

“‘Gevşemek’ deniyor,” dedi annesi. “Lanet olası upuzun bir günün ardından.” Koca bir kadehi kendisi için doldurup teatral bir tavırla göğüs geçirdi.

Mira ne demeye göğüs geçirdiğini sormadı. “Thorndike’a gidiyorum,” dedi.

Harriet bu habere çok şaşmış gibi yaparak dikkatle ona baktı. “Nasıl yani; bu gece mi? Niye ki?”

“Birazcık hava almak için. Yeşillikler içinde olmak iyi gelir dedim.”

“Thorndike, ha?” diye tekrarladı Harriet, şaşkın şaşkın.

“Yolum uzun,” dedi Mira. “Artık cidden gitmem lazım.”

“İki dakikacık daha kalabilirsin.”

“Yol beş saat sürüyor, anne.”

Annesi altdudağını sarkıttı. “Geceleri araç kullanmıyordun.”

“Bence daha iyi,” dedi Mira. “Fazla trafik olmuyor. Az daha da gecikirsem, içip içip eve dönen sürücülere yakalanırım. Cidden gitmem lazım.”

“Thorndike,” dedi Harriet bir kez daha.

“Yalnızca birkaç günlüğüne. Telefonum da yanımda olacak.”

“Şu arkadaşın hâlâ orada mı yaşıyor? Kevin Gaffney?”

“Rufus’la karıştırdın.”

“Senin arkadaşın sanıyordum.”

“Yok,” dedi Mira.

“Kevin Gaffney,” dedi annesi tekrar. “Ailesinin orada küçük ölçekli tarım yaptıkları bir arazileri vardı. Orada müebbet hapis olduklarını söylerlerdi.”

“Onunla hiç tanışmadım,” dedi Mira.

“Thorndike’taydı,” dedi annesi. “Eminim. Bir seferinde oradan geçerken evlerinde kalmıştık ve yattıktan sonra aşk kavgası etmişlerdi, biz de duvarın arkasından duymuştuk, öyle hatırlıyorum. Çok heyecanlıydı. Başından sonuna kadar. Özellikle ikisini de pek iyi tanımadığın için taraf tutmadığın bir konumdaysan, başkalarının kavgalarını dinlemek çok enteresan oluyor. Resmen duvara yapışmıştık. Bir tek ben değil. Roger da. Her açıdan terapiye gitmek gibi bir şey olduğunu söylemişti.”

Ama terapi pek işe yaramamış, diye düşündü Mira, sonuçta boşandınız.

Harriet ona bakarak gülümsedi. “Kevin fare beslerdi, hatırlıyor musun?”

“Hayır,” dedi Mira.

Fakat annesi bu kez aklına gelen bir anıya gülüyordu. “Aman Tanrım, Kevin Gaffney,” dedi. “Yıllardır aklıma gelmemiştii.”

“Benim aklıma hiç gelmez,” dedi Mira laf sokar gibi, “çünkü onu tanımıyorum. Annesiyle babasını da. Faresini de.”

“Mira,” dedi Harriet azarlar gibi. “Ne oldu şimdi?”

“Bir şey olduğu yok,” dedi Mira. “Yalnızca gitmem lazım. Körili mercimek için teşekkürler.”

“Gece burada kalıp sabah gitsen olmaz mı? *Hadi* ama, tatlım. O zaman şarap da içebilirsin.”

Mira, Thorndike’a varıp Çevre Bakanlığı’nın göl kenarındaki bomboş kamp alanına park ettiğinde gece yarısını biraz geçmişti. Sahilden iç taraflara doğru döndükten bir süre sonra telefonu titreşmişti ve motoru durdurup el frenini çektikten sonra telefona bakınca, Shelley’den iki mesaj geldiğini gördü. İlki Mira’nın mesajına cevaben öylesine yazılmış bir şeydi –“iyiymiş, iyi eğlenceler x”– ama bir saat sonra yolladığı ikinci mesaj şöyleydi: “sağ salim vardın mı? hey bana biraz kafa dinleme fırsatı yarattığın için sağ ol, çok makbule geçti, çok iyisin. Korowaida her şey yolunda gider umarım x”. Mira moralinin anında düzeldiğini hissetti. Sağ salim vardığını yazınca, cevap olarak başparmak yukarı emoji aldı ve iyice rahatlayıp iyimser bir ruh hali içinde çadırını kurmaya giderken yüksek irtifadaki tertemiz hava ve dağdaki yoğun yosunlu kokular içini sevinçle doldurdu. Direkleri birleştirip kancaları buzlu toprağa çakarken, kafa lambasının yaydığı mavi ışığın içinde kendi nefesini görebiliyordu ama gökyüzü bulutsuzdu ve Samanyolu, Korowai Sıradağları’nın üzerindeki kara boşluğa bembeyaz püskürmüş bir sıvı gibiydi; Mira bunun çok güzel, soğuk, aydınlık ve dingin bir kış gününü müjdeleyen türden bir gece olduğunu hissediyordu. Birden hoşgörülü birine dönüşerek kendine, tatlı tatlı, yanılmış olabileceğini söyledi; belki de Shelley gitmek için can atmıyordu; belki yalnızca biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Mira uyku tulumunun içine girip karanlıkta yatarak vadinin öbür ucundaki bir ruru kuşunun uzaklardan gelen iki notalı ötüşünü dinlerken, sonunda yol yorgunluğuna yenik düşerek uykuya daldı.

Ertesi sabah beklediği kadar aydınlık ve bulutsuz bir güne uyanıp çadırını topladıktan ve küçük gaz ocağında kahve yaptıktan sonra bisikletini indirip heybelerine bir günlük yiyecek ve su koyarak minibüsü kilitledi; önce jüt bezinden perdeleri çekip gösterge panelinin üstüne dışarıdan görünecek şekilde doğa yürüyüşü yapanlar için hazırlanmış bir gezi rehberi bıraktı. Otoparktan sıradağlara ve

göl kenarına giden beş altı yürüyüş parkuru olduğu için –olur da bir kontrol yapılırsa– minibüs sahibinin nereye gitmiş olabileceği bu sayede anlaşılacaktı. Park ücreti alınmıyordu ama yolları gösteren tabelaya kanıp yapanların para atması için monte edilmiş, Mira'nın görmezden geldiği bir bahşiş kutusu vardı. Mira annesinin evinden aldığı plastik dosyayı fermuarlı montunun içine sokup kaskını takarak fotoğraf makinesini kayışındaki markası görünecek şekilde boynuna astı. Fotoğraf makinesi çalışmıyordu –onu çöplükte, hâlâ taşıma çantasının içinde, iskartaya çıkmış bir halde bulmuştu– ama gençliğinde tüm ülkeyi otostopla turlamış olan babasının; üstü başı ne kadar kir pas içinde veya tıraşsız olursa olsun, yabanın ne kadar derinliklerine savrulmuş bulunursa bulunsun ya da saat ne kadar geç olursa olsun, boynunda o uzun lensli fotoğraf makinesi asılı olduğu müddetçe her daim bir araca kabul edildiğine dair anısını aklına iyice kazınmıştı; zira bu, yabancıların içini içgüdüsel olarak ferahlatıyor gibi görünen bir aksesuardı.

Bisikletle Thorndike'a girerken, henüz hiç trafiğe rastlamamıştı. Yol boyunca ilerideki geçidin yeni bir talimata kadar kapalı olduğunu söyleyip alternatif bir yol bulması için onu uyaran tabelalar vardı. Saat dokuz bile olmamıştı ama sabahın olağan sessizliğinde bile, kasabada meşum bir terk edilmişlik hissi hâkimdi. Anacadde kapatılmıştı; gözüne çarpan tek yaşam belirtisi benzin istasyonundaki pencerenin ardında o günkü kasa mevcudunu sayan görevliydi. Adam başını kaldırıp bisikletle geçen Mira'ya bakmadı, Mira da yol boyunca başka kimseyi görmedi.

Owen Darvish'in yakında gerçekleşecek şövalyelik töreniyle ilgili haberlerdeki bazı detaylar yüzünden, Mira oraya gittiğinde adamlar karısının evde olmayacağını zannediyordu. İlk olarak, herhalde tek mülkleri orası değildi. Çiftlik beş yıl önce onlara geçmişti ve parselleyip satmayı planladıklarına göre ihtiyaç fazlası bir yer olduğu kesindi. Geçitteki heyelanın ardından ilanı kaldırtmış olmaları satmak için aceleleri olmadığını kanıtlıyordu ve Mira kariyerinin zirvesindeki tanınmış bir işadamlarının başka bir yerde hatta birden çok yerde olma seçeneğine sahipken kışı ıssız Thorndike'ta geçirmesi için bir neden göremiyordu. İkinci olarak, çiftliğin işletilen bir yer

olmadığından oldukça emindi. Emlakçının ilanında *eski* bir koyun istasyonu olduğu söylenmişti ve Darvish'ler, uydu haritasının da gösterdiği gibi, kapılarını kapamakla uğraşmadıklarına göre orada hayvan yetiştiriyor olamazlardı. Darvish'in gerçek bir tarımcı olması gazetecilerin atlayacağı bir detay değildi; başarılı bir işin başında olmanın yanında çok küçük bir koyun ya da sığır sürüsü bile olsa, bilhassa ulusal gazetelerde bundan mutlaka söz edilirdi. Son olarak, Mira'nın okuduğu bütün röportajlarda Darvish'in altını çizdiği, Darvish Tarımsal Mücadele'yle Amerikalı teknoloji devi Autonomo arasındaki ortaklık vardı. Proje çok yakında Northland'da, Kuzey Adası'nın en kuzeyindeki bölgede başlatılacaktı ve adamın bu projeye gurur duyduğu, bu yeni teknolojinin ona çocuksu bir istek ve heyecan verdiği öyle belliydi ki Mira onun bu işle bizzat ilgilenmek isteyeceğinden de emindi. Kendileri evde yoksa bile, Mira'nın evde kiracıların oturduğunu ya da kışın sürülerini otlatmaları için çayır-
ların komşulara kiralandığını görmesi mümkündü tabii; fakat Darvish basında Korowai'la arasında bir bağ olduğuna öyle çok vurgu yapmıştı ki adamın buna cesaret edebileceğinden şüpheliydi.

Mira çevresindeki tepelerin eğiminden Darvish'lerin bahçe yolunu kaçırdığını fark ettiğinde neredeyse barikata kadar gelmişti. Gerisingeri döndü ve neden kaçırdığını çok geçmeden anladı. Görünüşe göre, telefonundaki haritanın sokak görünümü son kez güncellendikten sonra Darvish'ler evi yenilemişti. Araziye artık Mira'nın beklediği gibi bir ahır ızgarasının üzerindeki standart bir çiftlik kapısından değil, yarım daire şeklindeki gayet çirkin bir taş duvardaki bir çift kavisli ferforje kapıdan giriliyordu. Bu kapılar kapalıydı ve ikisinin de en alt menteşelerini içlerine alan metal kutulara bakılırsa elektrikli, otomatik kapılardı.

Mira kapıya iyice yaklaşıncaya, metal bir direğin üstündeki tuşlu kilidi ve kilidin üstündeki, herhalde evle iletişim kurulmasını sağlayan diyafonu gördü. Görünürde kamera yoktu ve bir anlık duraksamanın ardından bisikletle elektronik kilide kadar gidip ayağını pedalda tutarak parmağını arama düğmesine bastırdı. Cevap veren olursa basıp gitmeye karar verdi; ev yoldan yeterince uzaktı ve Darvish'in, karısının ya da arkadaşlarından, aileden eve göz kulak olan

birileri varsa onların cevap vermesi en az birkaç dakika alırdı; Mira da o zamana kadar kasabaya giden yolu bayağı bir yarılamış olurdu. Biraz bekledi ama cevap gelmedi ve demir kapılar kapalı kaldı.

Mira bisikletten inip bastığı haritaları annesinin plastik dosyasından çıkararak incelemek için bahçe yoluna oturdu. Bu kadar büyük bir çiftliğe yoldan tek bir giriş olması imkânsızdı; uydu görüntüsünü dikkatle incelediğinde, cidden de tepenin yamacından dosdoğru güneydeki çitlere giden tekerlek izleriyle kaplı bir araç yolu olduğunu gördü. O kadar dümdüz giden ve çit çizgisinde birden kesilen bir yoldu ki bu, ancak bir çıkış olabilirdi; bu durumda sınırın ötesindeki çıplak toprakla kaplı, Mira'nın yangın önleme hattı zannettiği şerit, karayoluyla Korowai Milli Parkı'nın arka tarafını birbirine bağlayan asfaltsız bir servis yolu olmalıydı.

Mira bisiklete binip tekrar tepeyi tırmanarak bu kez ilk seferinden biraz daha ileriye kadar gitti. Servis yolu konusunda yanılmamıştı: Asfaltsız ve otobandaki bir dönemecin arkasında öyle iyi saklanmış bir yoldu ki burası, dikkatli bakmasa bisiklet üstündeyken bile dönülecek yeri kolayca kaçırabilirdi. Çakıllar yüzünden yola gömüldüğü için artık çok yavaş bile gidemeyince, Mira bisikletini bir çalılığın içine saklayıp heybelerden birini sırtına alarak ve yalnızca kuşların şakımlarını, kendi ayak seslerini, rüzgârın uzaktan gelen sesini duymanın nadiren ele geçecek bir haz olduğunu düşünerek yola yayan devamı etti.

İkinci kapıya vardığında –ikinci bir kapı vardı; o konuda da yanılmamıştı– ter içinde kalmıştı. Montunu çıkarıp kollarından beline bağlayarak serinlediğini hissetti ve nefesi düzelmeye başlarken durup elini gözlerine siper ederek vadinin tepesinden görünen manzaranın tadını çıkardı. Otobanı gümüş rengi bir şerit halinde görecektik kadar yükseğe çıkmıştı ve Thorndike'taki öbek öbek damlarla kablolar oradan oyuncak tren seti gibi görünüyordu. Gölün öteki tarafındaki tepelere güneş vurmuş, kahverengi ve mor yamaçlar şimdi kehribar, çelik ve adaçayı renklerine bürünmüş, arkalarındaki gökyüzü camgöbeğiyle bebek mavisi arasında gidip gelen kusursuz bir suluboya resme dönüşmüştü. Kuzeyde minibüsü park ettiği kırış kırış düzlük ormanı, güneyde dev bir eyere benzeyen

geçidl görebiliyordu; fakat o açıdan dağın yamacından aşağı inen nehir yatağını ve televizyondaki haberlerden hatırladığı dev moloz yığının, çatlaklarla kaplı viyadüğü göremiyordu.

Dikkatini kapıya verdi. Kapıda zincirle asma kilit vardı ve çamurlu zeminde son zamanlarda araçla içeri girildiğini gösteren teker izleri yoktu. Bundan cesaret alıp kapıya tırmanarak üstünden atladı ve ayak izi bırakmamaya özen göstererek tepenin karşısına, kuzeye doğru yürüdü. Yol gözüne uydudan alınan resimde olduğundan çok daha yeşillik göründü; otların boyuna bakılırsa, çayırdan en az bir sezondur hayvan otlatılmamıştı. Taze dışkı var mı diye etrafa bakındı ama bir tek tavşan kakası görebildi.

Yol bir kireçtaşı tabakası boyunca ilerleyerek çamların oluşturduğu bir rüzgâr siperinin içinden geçerken, zemin Mira'nın haritasında görüldüğünden daha inişli çıkışlı, tepenin eğimi biraz daha dikti. Gördüğü Thorndike manzarası kaybolup geri döner ve tekrar kaybolur, Mira bir tırmanıp bir inerken, dere ve göletleri gözden kaçırmamaya çalışıyor ama hiç su göremiyordu. Etraftaki düzensiz kayaç çıkıntıları ayaklarının altında mağaralar ve çatlaklar olabileceğini gösteriyordu; en azından evin bu kadar uzağında, işine yarayabilecek bir su kaynağı olması ihtimali düşüktü demek. Öyleyse topladığı yağmur suyuyla idare etmek –yağmur suyu asidik olurdu ama kireçtaşı asiditeyi azaltmaya yarardı– ya da belki gölden doldurduğu su tanklarını geceleri araçla servis yolundan yukarı taşımak zorundaydı. Thorndike'a ne sıklıkta yağmur yağıyor olabileceğini düşünürken bir çıkışı daha tırmandı ve kendini geniş, düz bir setin kenarında buldu; buranın pist olarak kullanıldığını anladı çünkü öbür uçta burnu ona bakacak şekilde park edilmiş dört kişilik bir amfibi uçak vardı.

Mira orada uçak görmeyi hiç beklemediği için hemen fırlayıp en yakın ağaçların arasına daldı; ancak çalılarının içinde çömelip dakikalar boyunca oturduktan, tepenin yamacını kimseye görünmemeye çalışarak taradıktan sonra rahatlayabildi. Etrafta kimsecikler yoktu; ayrıca öylesine sessiz ve dingin bir sabahtı ki uçak son bir saat içinde iniş yapmış olsa motorun sesini mutlaka duyardı. En azından bir süredir, belki dün gecedan hatta daha uzun zamandan

beri park edilmiş olmalıydı. Owen Darvish –ya da karısı– uçuş dersleri mi alıyordu acaba? Fakat bu da basında mutlaka yer alacak türden insani bir detaydı; bilhassa, diye düşündü Mira hafifçe başını sallayarak, geçitteki heyelanın ardından evlerini Arama ve Kurtarma ekiplerine açtıktan sonra.

Mira seçeneklerini gözden geçirdi. Uçak sık kullanılıyorsa, o zaman çiftlikteki faaliyetlerinin evden ve yoldan olduğu kadar havadan da görünmemesi gerekirdi. Yağmur suyunu brandalarda biriktirmek de, el altında sığınacak yerler olmadan herhangi bir yerde ekim yapmak ve sebze yetiştirmek de riskli olurdu. Yine de çiftlik çok büyük, ekim yapılabilecek yerler çok fazlaydı ve uçak arazinin en tepesine yakın bir yere, evin en az bir kilometre yukarısına park edilmişti ki ev de yoldan en az birkaç yüz metre yukarıdaydı; uçmak isteyenler ya ön kapıdan girip esas yoldan yukarı çıkacak ya da Mira'nın yaptığı gibi servis yolunu kullanıp tepeyi geçecekti; her iki durumda da önceden haberi olacak ve saklanabilecekti.

Evde kimsenin olmadığından şüphesi kalmasın diye oraya kadar inip bir bakmaya karar verdi. Olabildiğince ağaçların arasından yürümeye çalışarak tepeden aşağı inen o tekerlek izleriyle kaplı yolu takip eder, etraftaki çayırları incelerken, insan ya da dört çekerli araç sesleri duyabileceği için kulak kesilmişti. Fakat dolap çevirmesine gerek kalmadı. Eve yaklaşırken, arka verandadaki ışığın açık olduğunu gördü ve garajın yanındaki musluğu açtığında su gelmedi: Şebeke suyu vanadan kesilmişti. Ellerini yanlardan gözlerine siper edip garaj penceresinden içeri baktı. Karanlıktan bir şey göremeyince, feneri camdan içeri tutup daha iyi görebilmek için cep telefonunu çıkardı; şarjının bittiğini görünce çok canı sıkıldı. Salak gibi güç tasarrufu moduna almayı unutmuştu; cihaz sinyal araya araya pilini boşaltmıştı demek. Telefonu tekrar cebine koydu.

Ev daha aydınlıktı ve mutfak penceresinden içerinin tertemiz, meyve kâsesinin ve bütün yüzeylerin, lavabonun, ocağın bomboş olduğunu gördü. Ahşap dış cephesi beyaza, pencere ve kapı çerçeveleri maviye çalan griye boyalı, tek katlı, seksen ya da doksan yıllık klasik bir Yeni Zelanda eviydi; yeni boyanmış ve çatısı yeni aktarılmış olan ev iyi durumdaydı ve Mira etrafından dolaşıp ön tarafa geçtiğinde

oturma odasının büyük ihtimalle çok yakın bir zamanda genişletildiğini, göl manzarasına bakan pencerenin bütün duvarı kaplayacak şekilde yükseltildiğini gördü. Yürümeye devam ederek sırayla bütün pencerelerden içeri baktı. Odaların hepsi derli topluydu ve yatakların hepsi güzelce yapılmıştı. Son zamanlarda eve birinin geldiğini gösteren tek şey odunluğun yanına yanlamasına park edilmiş arazi aracıydı ama o da kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı ve Mira şoför tarafındaki kapıya dokunduğunda, parmağı grinin üstünde simsiyah bir iz bıraktı. Araç en az birkaç gündür kullanılmamıştı.

Gördüklerinden memnun kalan Mira evi bırakıp tepeyi inmeye devam etti. Darvish'lerin parselleyip satmayı umduğu kısım evin altında, çiftliğin otobana bakan cephesi boyunca uzanıyordu ve Mira bahçe yolunun sonuna yaklaşırken kendini ana kapıya en yakın otlığa boşaltılmış bir çakıl yığınının yukarıdan bakarken buldu. Çakıllar herhalde Darvish'lerin yaptırmayı planladığı, parsellenmiş arsalara araçla girilmesini sağlayacak, Bayan Crowther'ın yazışmalarından hatırladığı kadarıyla çevre düzenlemesi çimen topağı, keten ve yerel taşlarla yapılacak bir döner kavşakta sona erecek şu özel yola hazırlık olarak getirilmişti. Emlakçı o küçük caddenin bir gün neye benzebileceğini Bayan Crowther'a gayet sanatsal bir yaklaşımla, bol bol güneş alan şık evlerin, kaldırım kenarında parıldayan SUV'lerin, gülüşen çocukların, mutlu köpeklerini yürüyüşe çıkarılmış sağlıklı insanların olduğu yepyeni ve capcanlı bir resmin betimlemesini yaparak anlatmıştı; Mira etrafa bakınarak bütün bunların arkasındaki yemyeşil fonu yaratması gereken büyümüş ağaçların en az on-on beş yıl önce dikilmiş olması gerektiğini hesap etti. Otlakta anızla çakıl yığınının başka şey yoktu, ne sicimle belirlenmiş sınırlar ne bir beton yer ya da ekskavatör, hatta çakılları getiren kamyonun teker izleri bile. Görünüşe göre parselleme işi ciddi olarak durdurulmuştu.

Kuzeydeki çitte, şansı daha da yaver gitti: Haritada komşu çiftliğe aitmiş gibi algıladığı harap durumdaki yün kırkma tesisiyle ağıllar aslında Darvish'lerin arazisindeydi ve depolamaya bol bol yetecek kadar alan sundukları gibi ön kapının şifresini çözebildiği takdirde minibüsü saklayacak bir yer de bulmuş sayılırdı. Ağılların çıtayla kaplı çitleri zamanla ağarmış ve yer yer yıkılmaya başlamıştı

ama hem gizlenme hem de rüzgârdan korunma olanağı sunuyorlardı. Dokuz tane galvanize yalak ve on-on beş tane kimbilir kaç yıllık, pis saman balyası saydı ama samanları kesinlikle malç olarak kullanabilirdi; birkaç balyanın kaybolduğunu kim fark edecekti ki? Toprağın dokusunu hissetmek için diz çökerken içi kıpır kıpır, heyecan dolu bir enerjiyle kaplanan Mira, zihninde tarhların ve ekinlerin yerlerini belirlemeye başlamıştı bile.

Yol kenarındaki açık çayırlar işine yaramayacak kadar göz önünde olduklarından, uçağa daha yakından bakmak için tekrar tepeyi tırmanmaya başladı. Artık saat öğleyi bayağı bir geçmişti. Mira evden güneye gidince, birkaç enlem kazannış oldu; günbatımı özellikle güneşin batıdaki sıradağların ardında kayboluşundan sonra hızla kararacak olan vadide daha geç yaşanacaktı. Üstteki otlakları keşfe çıktıktan sonra kamp alanına dönüp su tanklarını gölden doldurmayı düşündü; sonra da, gece olunca, minibüsle servis yolundan yukarı çıkıp her şeyi çitin üzerinden içeri fırlatacak, ertesi gün alanı ciddi ciddi hazırlamanın ilk adımlarını atmış olacaktı. Zihninde bu plan belirirken tekrar piste gitti... derken uçağın arkasından bir adam çıkıverdi.

Kırlı yaşlarda, fit, sakalsız, üstünde lacivert eşofman takımını, başında markasız beyzbol şapkası olan bir adam. Giysileri yeni gibiydi ve ikisinin de konuşmadan öylece durduğu o kısacık anda, Mira her nedense iki küçük çocuk annesi olan kuzeni Eve'in bir sözünü, iş çocukları giydirmeye geldiğinde para harcamıyormuş gibi görünebilmek için çok para harcamak gerektiğini çaresiz bir tavırla söyleyişini aklından geçirirken buldu kendini. Adamın üstündeki eşofman takım o kadar sıradan ve gösterişsizdi, kesimi o kadar sadeydi ki Mira o şeyin kendi sahip olduğu bütün giysilerden daha pahalı olduğuna yemin edebilirdi.

Mira'nın kalbi güm güm atıyordu; ama bu gibi durumlarda uygulanacak en iyi stratejinin orada olinaya sonuna kadar hakkı varmış gibi davranmak olduğunu bildiği için adam ona doğru gelirken gülümseyip el sallayarak özgüvenli adımlarla yürüyüp aralarındaki mesafenin yarısında durdu. Samimi bir tavırla, "Yine güzel bir gün," diyerek kollarını kocaman açtı.

Adam gülüşüne karşılık vermedi. “Sen kimsin?” diye sordu, sesini yükseltmeden duyurabileceği kadar yakına geldiğinde. Amerikan aksanı vardı.

“Sarah Foster,” dedi Mira, sahte kimliklerinden birini seçerek. “Prodüksiyondan. Uçak sizin mi?”

Adam cevap vermedi. “Burası özel mülktür,” dedi.

“Eh, işim özel mülklere girmek sayılır,” diyerek hafifçe güldü Mira. “Mekân keşifçiyim. ‘Göl manzarası olan bir ev’ dendi. Bütün ülkeyi dolaştığım halde hâlâ bulabilmiş değilim ama işin doğası böyle. Uçak sizin mi?”

“Sence?”

“Bence gayet güzel bir uçak,” diyerek bir kez daha güldü Mira. “Her şeye yukarıdan bakmak büyümlü bir his olmalı. Bunlardan bir tane olsa, işim epey kolaylaşırdı.”

Adamı gülümsemedi. Soğuk bir yüz ifadesiyle, gözünü kırpmadan Mira’ya bakıyordu. Ardından, usulca, “Kimin için çalışıyorsunuz?” diye sordu.

Mira akllı karışmış gibi kaşlarını çatı. “Yapımcının geçen ay teması geçmişti,” dedi. “Ben Sharp? Bu işi çiftçiyle konuşup hallettiğini söyledi. Darvish diye biriydi sanırım?”

“Hangi işi halletmiş?” dedi adam.

“Bu aşamada yalnızca fotoğraf çekiyoruz işte,” dedi Mira. “Verilmiş bir söz yok. Ama tabii, geçitte heyelan olmuş, trafik yok, etrafta kimseler yok, film çekmek için daha iyi bir zaman olabilir mi?”

“Film,” diye tekrarladı adam.

“Evet,” dedi Mira. “Size ne olduğunu söyleyemem maalesef –gizlilik şartı falan var– ama uluslararası, oldukça büyük bir prodüksiyon ve birkaç isim şimdiden belirlenmiş durumda. Beni heyecandırıyor. Hem Tanrı da biliyor ya, buradaki ekonominin biraz desteğe ihtiyacı var. Ya siz? Ziyaret amacıyla mı geldiniz?”

Adam cevap vermedi.

“Amerikan aksanınız var sanırım,” dedi Mira.

Böyle bir hikâye uydurduğu için kendine lanet etti. Normalde Hollywood’un ışıltısı konuştuğu herkesin gözlerini kamaştırırdı ama bu adamın gözleri falan kamaşmamıştı; meraklanmış gibi de

görünmüyordu. Mira adamın da sinema endüstrisinden olmaması için dua etti.

“Adını tekrar söyler misin,” dedi adam.

“Sarah,” dedi Mira. “Foster. Sizinki nedir?”

Adam bir şey demedi. Mira’nın yüzünü inceliyordu.

Mira artık terlemeye başlamıştı. Sakin bir sesle konuşmaya devam etti. “Neyse, yani, aradığım yer İngiliz evi olmak zorunda,” deyip adama sırtını dönerek bir el hareketiyle tepenin yamacını gösterdi. “Göller Bölgesi’ndekilerden ama Hollywood’u bilirsiniz işte, burası da benzer bir yer. Çekimlere yazın başlanacağını umuyoruz.”

“Burada olduğumu nereden bildin?” dedi adam.

“Bilmiyordum ki,” dedi Mira. “Kim olduğunuza dair hiçbir fikrim yok. Yani, kusura bakmayın. Kendi uçağınız olduğuna göre, eminim, çok önemli birisiniz ama.”

Adam buna da cevap vermedi. Kaşlarını hafifçe kaldırıp Mira’ya inanmadığını göstererek bekledi.

Mira cesurca gülümseyerek fotoğraf makinesini havaya kaldırdı. “Yalnızca fotoğraf çekiyorum,” dedi. “Yemin ederim.”

“Saatlerdir bu arazidesin ve makineni bir kez olsun eline almadın,” dedi adam.

Mira’nın tebessümü, kısmen yapmacık kısmen de sahici bir şekilde dudaklarında soldu. “Bakın,” dedi, “ben çok ciddiylim, prodüktörüm bu işi çiftçiyle haftalar önce konuşup ayarladı. Bana inanmıyorsanız hiç çekinmeden kendisini arayabilirsiniz. Çiftçinin adı Owen Darvish.”

“Yalan söylüyorsun,” dedi adam.

Mira bir kahkaha atmayı denedi. “Öyleyse, başka ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Prodüksiyon falan yok,” dedi adam. “Adın da Sarah Foster değil.”

Mira numaradan pat pat ceplerini yokladı. “Üstümde kartvizitim yok sanırım,” dedi, “ama dediğim gibi, Ben bu işi Bay Darvish’le konuşmuştu ve...”

“Makineyi bana ver,” dedi adam. Elini uzattı.

Mira bir adım daha geri gitti. “Hey,” dedi, “yanlış anladınız sanırım. Sizin kim olduğunuzdan, burada ne yaptığınızdan, ne döndüğünden cidden hiç mi hiç...”

Adam bir adım daha attı. “Ver onu bana,” dedi.

“Hayır,” dedi Mira.

“Mira,” dedi adam. “Güzellikle istiyorum bak.”

Onun dudaklarından adını duymak kanını dondurmuştu. Aptallaşmış bir halde –titremeye başlıyordu– taşıma çantasını sıyırıp ona doğru uzattı. Adam bozuk fotoğraf makinesini çıkarıp evirip çevirdi, çatlak ekranı gördü, güç düğmesini denedi, ardından arka kapağı açarak pillerin bulunması gereken o bomboş yuvaya gözünü dikti.

“Adımı nereden biliyorsunuz?” dedi Mira.

Adam soruyu duymazdan geldi. “Bozuk bu,” diyerek fotoğraf makinesini havaya kaldırdı.

“Biliyorum,” dedi Mira.

“Burada ne işin var?” dedi adam. “Yalan söyleme.”

“Bahçıvanım ben,” dedi Mira. “Başkalarına ait arazilere habersiz ekim yapıyorum. Halka açık yerlere de. Ektiklerimi sulayıp yetiştiriyor, sonra da topluyorum ve bir grubun üyesiyim, aktivist bir grubuz ama Thorndike’a tek başıma geldim. Yalnızım. Ama burada olduğumu bilen çok kişi var,” diye ekledi hemen. “Beni aramaya gelecek çok insan var, şayet...”

Cümlelerin gerisini getiremedi.

Adam gözünü bile kırpmadı. “Anlat anlat,” dedi.

“Kim olduğunuzu cidden hiç bilmiyorum,” dedi Mira, “ayrıca Darvish denen adamı da hayatımda görmedim, yalnızca basından onunla ilgili haberleri okudum ve geçit kapalı olduğuna, o da şövalye falan ilan edileceğine göre büyük ihtimalle burada olmayacağını düşünüp bu yüzden geldim çünkü kasaba da bomboş ve iyi bir fırsatmış gibi geldi, geçit açılınca ve her şey normale dönünceye kadar bir sezon burada üretim yapabileceğimizi düşündüm. Filmle ilgili söylediğim her şey külliye yalandı, Ben Sharp uydurma bir isim, öyle biri yok ve benim adım da Sarah Foster değil, sizin de dediğiniz gibi Mira, Mira Bunting. Hepsi bu. İşin aslı budur.”

Adam bunları hiç kıpırdamadan, gözlerini Mira'dan ayırmadan hatta belki nefes bile almadan dinlemişti. Mira sustuktan sonra da ne kıpırdadı ne bir şey söyledi. Bir, iki saniye boyunca öylece bakıştılar; sonra Mira dönüp arkasına bile bakmadan, hiç yavaşlamadan koşmaya başladı ve rüzgâr siperinde, kapıda, çakıllı servis yolunda bile yavaşlamadan bisikleti bıraktığı çalılarının içinden çekip otobana kadar sürükledi, binmeye çalışırken kavalkemiğini kadroya çarptı ve tepeden aşağı deliler gibi pedal çevirip yenilenmiş bahçe yolunu geçti, gölün kıyısından giderek kasabaya girdi, ilerideki geçidin kapalı olduğunu söyleyen güneş enerjili tabelaları geçti. Kamp alanına varıp patinaj yaparak minibüsün yanında durduğunda kan ter içinde kalmış, nefes borusu yanıyor, bacakları öyle bir titriyordu ki ayakta durmakta zorlanıyordu. Adrenalin patlamasının etkisi sürerken üstünden zar zor indiği bisikleti yere bıraktığında, yere devrilen bisikletin ön tekeri dönmeye devam etti. Mira gücü tükenmiş bacaklarıyla yalnızca birkaç adım atmıştı ki dizlerinin bağı çözüldü ve yüzüstü çimlerin üstüne düştü.

Buraya kadar, diye düşündü Mira. Gitmesi lazımdı. Thorndike'tan çıkan tek bir yol olduğu için adam hangi yöne gittiğini biliyordu; bisikleti görmemişse bile heybeyi gördüğü kesindi. Mira'nın takma adını, işini, niyetini biliyordu; üstelik Mira'nın anlattıklarından fazlasını biliyordu. Makineyle hiç fotoğraf çekmediğini bilmişti. Saatlerdir arazide olduğunu bilmişti. Bir de her nasılsa, *her nasılsa*, adını da bilmişti.

Peki, Mira onun hakkında ne biliyordu? Amerikalı olduğunu. Giydiği şeylerin pahalı görüldüğünü. Hiçbir sorusuna cevap vermediğini. Mira'nın içini okuduğunu ve onun da kendi içini okuyacağını varsaydığını. Fiziksel şiddet kullanarak değil sessizce, ima yoluyla, emirlerine itaat edilmesini bekleyerek onu tehdit ettiğini. O kadar. Darvish'lerin çiftliğinde ne yaptığını, ne zamandır orada olduğunu ya da daha ne kadar kalmayı planladığını bilmiyordu. Uçağın ona ait olup olmadığını bile bilmiyordu. Başka bir deyişle, sıfır, diye düşündü Mira, kendi kendine içerleyip öfke duyarak. Adam hakkında hiçbir bok bilmiyordu ve uydurduğu hikâyeye elinde patlamıştı.

Titremeye başlamıştı. Ayağa kalkıp minibüsün kapısını açarak ter içinde kalmış bluzuyla sutyenini çıkardı ve yapış yapış olmuş teninde tertemiz ve sıcacık hissettiği dik yakalı merinos bir kazak giydi. Tenine değen yünün verdiği his öyle iyi geldi ki minibüsün kapısıyla yarattığı küçük bölmenin içinde durarak çoraplarıyla külotunu da değiştirdi. Sonra yolcu koltuğuna doğru uzanıp telefonunu kaset adaptöre taktı ve şarj olması için anahtarı kontağa soktu. Açlıktan gözü döndü birden. Torpido gözünde üç tane çikolatalı atıştırmalık vardı ve ekranı aydınlanan telefon şarj olmaya başlarken çoktan üç tanesini yemiş, biraz sakinleşmişti. Mira yolcu koltuğuna tırmanıp telefonun pinini girerek mesajla e-posta bildirimlerini bekledi ama bir tane bile gelmedi. Gelen kutusuna bakıp yeni bir şey olmadığını gördüğü her seferinde otomatikman kapıldığı moral bozukluğunu savuşturup –saçmalık; yazıştığı kimse yoktu ki– tarayıcısını açtı ve arama kutusuna “Owen Darvish uçuş pisti” diye yazdı.

Mobil veri kullanmak bir servete mal olacaktı ama Mira’nın gururu Darvish’lerin çiftliğinde neler yaşandığını biraz olsun anlamadan önce Thorndike’tan ayrılmasına engeldi. Birnam Ormanı’nda geçirdiği yıllar boyunca çekiciliğiyle biraz olsun etkileyemediği birine rastlamamıştı hiç. Bunun bir nedeni olmalıydı; grubun iyiliği adına, o nedeni bulmak zorundaydı. Arazi her açıdan mükemmeldi ve sırf kendisi de oraya izinsiz girmiş olabilecek bir yabancıyla karşılaştığı için fırsatı geri tepmeyi hiç istemiyordu; yalnız kaldıktan ve tehdit ortadan kalktıktan sonra adamdan korktuğu için utanç duymaya başlamıştı.

İlk aramasından ilginç bir şey çıkıncaya, “Owen Darvish uçak”, “Owen Darvish pilot”, “Thorndike özel uçak”, “Thorndike özel uçuş pisti” aramalarını da denedi ama hiçbirinden sonuç alamadı. “Owen Darvish Amerikalı” aramasında Darvish Tarımsal Mücadele ve drone üreticisi Amerikan şirketi Autonomo arasındaki ortaklıkla ilgili haberlerin bombardımanına uğradı ve “Autonomo Yeni Zelanda”, “Autonomo Thorndike”, “Autonomo milli park drone” ve “Autonomo Korowai” aramalarında zaten okuduğu on beş-yirmi haber yeniden çıktı. Bu kez yalnızca “Autonomo” yazıp görsellerde arama yaptı ve adamı buldu. Karnı hop etti. Fotoğraf en

az birkaç yıllıktı –adamin yüzü birazcık daha dolgun, saçları biraz daha uzun, elmacikkemikleri daha az belirgindi– ama o olduğu ke-sindi. Chesterfield deri kanepeye oturmuş, bacaklarını uzatıp ayak bileklerini üst üste koymuş, kollarını kanepenin sırtında rahat bir tavırla açmıştı. “Ver koltuk altlarını rüzgâra,” derdi Mira’nın babası, ne zaman yüksek gidonlu motor kullanan bir adam görse, “feromonlar yayılsın”; Mira’nın aklına hemen bu laf gelmişti. Adamın çenesi hafifçe havaya kalkmıştı ve objektife aynı Mira’yla konuşurken takındığı o beklenti dolu, karşısındakine inanmayan yüz ifadesiyle bakmıştı. *Sahi mi?* der gibiydi fotoğraf makinesine. *Ben buna kanacak adam mıyım sence?* Mira resme tıklayınca adamın Autonomo’nun kurucularından biri olduğunu öğrendi. İlk yıllarda şirketin CEO’luğunu yapmış, şimdiyse yönetim kurulunda yer alıyordu; seri girişimci, girişim yatırımcısı ve büyük ihtimalle milyarderdi. Adı Robert Lemoine’di.

Mira arkadan gelen motor sesini duyup dikiz aynasına bakınca kamp alanına doğru dönüş yapan siyah bir SUV gördü. Camları aynalı, yepyeni görünen bir şey; aslında tam da seri girişimci girişim yatırımcısı eski CEO’dan bozma şirket yöneticisi bir milyarderin süreceği türden bir araçtı. Mira çaresizce, gelenin tatilde havalı araç kiralayan turistlerden biri olmasını diledi... derken SUV yanında durdu ve içinden Lemoine çıktı.

Anahtar zaten kontakta; motoru çalıştırmak için bir çeyrek daha çevirmesi yeterdi. Mira hiç sezdirmeden hareket ederek el frenini indirip ayaklarını debriyajla frenin üstüne koydu. Bisikleti minibüsün hemen arkasında, kör noktadaydı –hızla geri gittiği takdirde üstünden geçmek zorundaydı– ve yolcu tarafındaki kapı hâlâ açıktı: Yolcu koltuğundaki çanta da büyük ihtimalle dışarı fırlayacaktı. Mira daha içinden bunları hesaplarken, Lemoine şoför tarafındaki pencerede belirip bozuk fotoğraf makinesini ona uzattı.

“Kusura bakma,” dedi. “Al.”

Mira pencereyi indirince, makineyi ona verdi. Mira makineyi sol eliyle alıp kucağında tuttu ve adama bakarak konuşmasını bekledi. Ayakları hâlâ pedallarda, sağ eli kontaktaki anahtarın birkaç santim uzağındaydı. Kalbi deli gibi atıyordu.

“Sanırım kötü bir başlangıç yaptık,” dedi Lemoine çok geçmeden.

“Bence de,” dedi Mira.

“Adım Robert,” dedi Lemoine. “Seni korkuttuğum için özür dile-
rim. Başka biri sandım.”

“Onun adı da mı Mira?”

Lemoine gülümsedi. Cevap vermek yerine cebinden telefonunu çıkarıp ekranına dokundu ve çevirip Mira’ya gösterdi. Yakınlardaki mevcut cihazlar listesinde “mira’nın iPhone’u” da vardı. “Bir daha sefere evde bırakırsın,” dedi Lemoine.

Maskesinin böyle kolayca düşürülebilmesi Mira’yı utandırdı. Elini vites koluna koyarak geriye takmaya hazırlandı. “Robert ne?” diye sordu utancını gizlemek için.

Lemoine hâlâ kaset adaptöre takılı halde dizinde duran telefonuna şöyle bir bakınca, Mira kısacık ürkünç bir an için arama sonuçlarını görebileceğinden korktu; ama neyse ki ekran simsiyahtı. Kalbi hâlâ güm güm atarken, Lemoine’a bir kez daha meydan okudu. “Robert ne?” diye sordu yine.

Adam cevap vermedi. Yüzünden silinmeyen belli belirsiz bir tebessümle, Mira’nın yüz ifadesini inceliyordu. “Zeki bir genç hanıma benziyorsun,” dedi sonunda. “Eminim kendi başına bulursun.”

Derken adam SUV’ye dönüp şoför kapısını açtı ama arabaya binmeden durup kaputun üstünden Mira’ya baktı. “Yukarıda görüşürüz,” dedi. “Pistten uzak dur, yeter. Kalkışta sorun yok ama iniş yapmayı hâlâ tam öğrenemedim.”

Sonra şoför koltuğuna oturup kapıyı kapadı.

“Bir saniye,” dedi Mira ama adam motoru çalıştırıp kamp alanından çıkmak için geri geri gitmeye başlamıştı bile. Mira tekrar, “Bir saniye,” deyip apar topar minibüsten indi. “Ne demek istedin?”

Şoför penceresinin camı sessizce aşağı indi. “Diyorum ki,” dedi adam, tek elini direksiyonda tutarak, “sen benim yoluma çıkmazsan, ben de senin yoluna çıkmam.”

Mira hâlâ şaşkındı. “Niye ki?”

Adam gülümsedi. “Niye mi?”

“Evet. Bunu neden yapacaksın?”

“Çünkü bana ilginç geldin ve bahçenin büyüdüğünü görmek istiyorum, Mira Bunting.”

Mira arabaya biraz daha yaklaştı. “Peki ya Darvish?”

“Ne olmuş ona?”

“Ona söylemeyecek misin?”

Adamı tamı cevap verecekken fikrini değiştirmiş gibi göründü. “Aman canını,” dedi uzun bir sessizliğin ardından, “söylersem, ne eğlencesi kalır ki?”

Camı kapamaya başladı.

“Bir saniye,” dedi Mira yine. Fakat adamı durdurduğu halde sorusu hazır değildi. Lemoine beklentiyle ona bakarken, aklına gelen ilk soruyu sordu: “Ön kapının şifresi ne?”

Lemoine –ağzını iyice yayıp kare şeklindeki otuz iki adet kusursuz, beyaz dişini göstererek– sırttı. “6061,” dedi. “Evin numarasının tersten okunuşu. Başka sorun var mıydı?”

“Evet,” dedi Mira. “Bana tuzak kurmadığını nereden bileceğim?”

“Bilemezsin,” dedi adam. Camını kapatarak çekip gitti. Mira yarını saat kadar sonra hafif bir uçağın uzaktan gelen uğultusunu duyup havaya bakınca, adamın uçağının vadiden yükseldiğini, ardından batıya çark edip gölü, tepeleri geçerek gözden kaybolduğunu gördü.

Robert Lemoine’in ortadaki adam saldırısını gerçekleştirmesi en fazla yirmi dakikasını almıştı. Mira’yı ilk olarak çakıllı servis yoluna girip bisikletini çalıların içine sakladığında görmüş ve derhal kendi kontrol panelini açmıştı; Mira ikinci kapıya ulaştığında, Lemoine onun telefonuyla zorla bağlantı kurmuş, tanımlayıcı bilgisine erişmiş, depolanmış şifreleme anahtarını ele geçirmiş, kablosuz iletimlerini simüle etmiş, yerel baz istasyonu ile bağlantı kurmuş, sonra da kendini o andan itibaren Mira’nın hizmet sağlayıcısına Mira’nın telefonu, Mira’nın telefonuna Mira’nın hizmet sağlayıcısı gibi görünecek şekilde tanıtmıştı. Artık yalnızca Mira’nın hem güncel hem de geçmişteki verilerine tam erişime sahip olmakla kalmıyor, iki yöndeki mesajlarına da müdahale edebilme ve mesajları değiştirme gücünü de elde etmiş oluyordu; istediği takdirde Mira’ya gelen

iletileri değiştirebilir ve –kimne isterse– oymuş gibi mesaj gnderebilirdi artık. Kusursuz bir av olmuştu. Mira asfaltsız yoldan biraz daha yukarı çıkmaya cesaret etmiş olsa, Lemoine’in operasyonu gerçekleştirmek için kullandığı römork şeklindeki, IMSI Catcher cihazıyla donatılmış mobil hücre sitesini görebilirdi; telefonunu cebinden çıkarmış olsa, cihazın normalden daha fazla ısınmış ve yavaşlamış olduğunu, pilinin hızla tkenildiğini fark edebilirdi; iftliği keşfe çıkmışken başını kaldırıp ne zaman yukarı, tam tepesine bakarsa baksın, havada olduğu yerde duran gözetleme drone’unu görebilirdi. Tabii ki bunları hiçbirini yapmamıştı ama şaşılacak bir şey yoktu bunda, kimse yapmazdı.

Lemoine yönünü ayarladı. Altında, Korowai dağlarının buzullarıyla sürekli karla kaplı alanları öğleden sonrasının güneşinde şeftali ve aşıboyası renklerinde, gölgeler eflatun ve menekşe renklerinde, damar ve çatlaklar gece mavisi renginde parıldıyordu. Daha iyi görebilmek için sancak tarafındaki kanadı yan yatırıp Korowai Dağı’nın zirvesini, tırtıklı bıçağa benzeyen o kendine has l basamağı geçtikten sonra normal uçuşa geçip telsizle iniş izni istedi.

Mira’ya söylediği doğru değildi; uçmayı hl tam öğrenemediği konusunda. Yalnızca son iki yılda bin üç yüz saat uçuş yapmıştı; kendi şirketinin ürününe güvenmemesi ve yıllar yılı insansız hava sistemleri tasarladığı halde her nedense “insansız” sözcüğünün ne demek olduğunu idrak edenmemesi, Autonomo’da sürekli espri konusu, hatırlayabildiği tüm o sıkıcı kutlamalar ve kurdele kesme törenlerinde herkesin ağzına sakız ettiği bir şakaydı. Bu şakalar artık kabak tadı vermişti ama nasıl bir gerçeğe işaret ettiklerini görebiliyordu. Lemoine’in uçmaktan daha fazla sevdiği bir şey yoktu. Hayatta hiçbir şey bir uçağı  hareket ekseninde uçurmanın, dikey, yatay ve boylamsal eksenlerin bir kavis yaparak ondan ayrılan olasılıklar halinde havaya, temeli sağlam, elle tutulur, elastik, dokulu bir şey olan havaya yayıldığını hissetmenin verdiği o akışkan heyecanla boy lşemezdi. Uçuş yaparken, kokpitin içindeki evrende dışarıdaki evrenin büyümesine denk bir küçülme, karşılıklı bir uyumlanma deneyimliyor, uçak yükselip hava seyrelir ve yeryüzü uzaklaşıp çok aşağılarda dümdüz olmuş gibi görünürken kulaklıktan kendi nefesini duymaya

başlıyor, kalp atışlarının göğsünün içinde genişlediğini hissediyordu; yükseklerdeyken, kendi niceliğini, geçmişte ve şimdi olduğu, olabileceği her şeyin muazzam boyutlarını derinden hissediyordu; alçalırken de, şimdi olduğu gibi, kutsal bir yolculuk yapmış, öte âlemleri görüp geri dönmüş gibi hissediyordu kendini. Mükemmel bir pilottu ve Darvish'lerin çiftliğindeki pistte yan rüzgâr olduğu halde uçağı indirmekte hiç sorun yaşamamıştı.

Lemoine, Kingston'daki hava meydanına iniş yapıp uçağı zarif bir hareketle durdurdu. Şoförü onu otele götürmek üzere güvenlik ekibiyle birlikte bekliyordu ama inişi yaptığını bildirip motoru durdurduktan sonra kokpitte oturmaya devam edip kendi kendine gülümseyerek dizinde aksak bir ritim tuttu. Hiç tanımadığı insanlarla nadiren etkileşim kuruyordu ve cidden bomboş bir tuvalin, kını olduğunu bilmeyen birinin üstündeki etkisini ölçmenin ne kadar tahrik edici olabildiğini unutmuştu. Kızın ona yalan söylemiş olması daha da tahrik ediciydi; emrinde çalışanların onu hayal kırıklığına uğrattıklarında ezile büzüle söyledikleri, masumiyetlerini kanıtlamaya çalışarak içini baydıkları türden değil de, alçakça, küstahça, aldatma eyleminden gerçek bir keyif aldığını gösteren detaylarla süslenmiş yalanlardı üstelik. Bilhassa fotoğraf makinesi güzel bir dokunuştı. Kızın verilerinden sahte kimliklere bürünmeyi alışkanlık haline getirdiğini öğrenmiş olmasa, onu inandırabilirdi. Lemoine'in tebessümü genişledi. *Mira Bunting*, diye düşündü her bir hecenin tadını çıkararak, *seni küçük haydut*.

Çünkü Lemoine kendinden olanları hemen tanırdı. O hiç olmazsa davetsiz misafir değildi; Jill ve Owen Darvish kendileri yokken orayı istediği gibi kullanabileceğini, isterse evde kalabileceğini, arabasını garaja park edebileceğini, nasıl bir yer olduğunu anlamak için bölgeyi keşfedebileceğini ve hiç çekinmemesini, lütfen kendini evindeymiş gibi hissetmesini söylemişlerdi; fakat Mira gibi o da Darvish'lerin çiftliği için araziye izinsiz girip suç işleyebilecek kadar güçlü tutkular besliyordu ve Mira gibi o da gizlenme konusunda uzman sayılırdı; mesela Lemoine'in aslında Thorndike'i tanımaya ihtiyacı olmadığını, zaten son yedi yıldır bölgeyi mercek altına aldığını duysalar, Darvish'ler buna çok şaşardı.

Fakat bunu öğrenmeyeceklerdi. Onların bildiği –bilip bileceği– Lemoine’in kendine kaçacak yer arayan bir milyarder, her çeşit krizi fırsat olarak gördüğü için geçitteki heyelandan hemen birkaç saat sonra Thorndike’taki emlak ilanlarını taramaya başlayacak türden bir adam olduğuydu. Onlar için Lemoine ileriye görebilen, açığa satış yapan, risk almayı seven bir kleptokrat, sıfır toplamli oyunlarda kişisel çıkarını acımasızca korumanın timsali, uyumsuz bir radikal, Ayn Rand tarzı bir “mimar”, bir dâhi, tiran, saplantılı bir tip, bir peygamber, kartlarını önlemek adına bizzat hiçbir şey yapmadığı küresel felaketlerin hepsine oynayan hatta bu yolda elde edilecek bir kâr ya da kazanılacak bir avantaj varsa önceden aktif tedbirler bile alabilecek, her koşulda hayatta kalmayı şiar edinmiş bir statü sembolüydü. Lemoine’in yaratmaya özen gösterdiği izlenim buydu ve Darvish’lere arazileri için istedikleri fiyatın çok üstünde bir meblağ vermeye hazır olduğunu ama sığınak yeraltına kuruluncaya kadar tam gizlilik istediğini –gözlerinin fal taşı gibi açılışını izleyerek– bu kisve altında söylemişti.

Ekibin kalacağı birkaç karavan ve prefabrik mobil ofisle birlikte hafriyat için küçük bir kepçe ve kamyon filosu satın almıştı; bunlar demonte halde, parçaları kamyonlara yüklenip güneye götürülme-ye hazır vaziyette onlarca konteynıra yüklenmiş sığınakla birlikte Lyttelton’daki limanda bekliyordu. Fakat o şeyin yeraltına sokulması yalnızca bahaneydi. Esas iş temizlik sırasında, sığınak yeraltına kurulduktan sonra yapılacaktı. Bütün bu araçlar Thorndike’tan ayrılırken boş olmayacak ya da sulu harçları, kırık paletleri, açılmış kutuları falan taşımayacaktı. Limana taşıyacakları şey milyar değil trilyonlar değerinde olacaktı; dolar bazında öylesine muazzam bir miktardı ki bu, Lemoine kendine İsa’nın doğumundan bu yana henüz bir milyon gün bile geçmediğini düzenli olarak hatırlatma yoluyla kafasında bir yere oturtabiliyordu ancak. Bu işi kıvırdığı takdirde –ki şimdiye dek hiçbir girişimi başarısız olmamıştı– aşırı açık bir arayla, gelmiş geçmiş en zengin insan olacaktı.

Öyle gözü kara bir plandı ki bu, Lemoine’in bir yanı daha en baştan, bütünüyle tasarlayabilmiş olmayı diliyordu; fakat işin gerçeği, Yeni Zelanda’ya bizzat gitmesi, heyelan yüzünden bütün

operasyonun ortaya çıkmasına ramak kalmasının ardından alelacele düşünülmüş bir acil durumu tedbiriydi. Çözelti madenciliğinin fazlasıyla tehlikeli olduğunu, nadir toprak elementlerinin toprağa açılmış sondaj deliklerinden içeri ayrıştırıcı pompalamak yoluyla yerinde liç yöntemiyle elde edilmesinin taş yatağında heyelana neden olabilecek çatlaklar açabildiğini tabii ki biliyordu. Fakat inanın yatağının bu riski almaya değecek kadar büyük olduğuna karar vermiş ve Korowai'nın Alp fayına yeterince yakın olduğunu, insanların yol açabileceği herhangi bir olayın olağan sismik aktiviteden sayılacağını düşünmüş, haklı da çıkmıştı. Bunların çoğu ancak cihazlarla algılanabilen çok hafif ya da çok derinde gerçekleşen şeyler olsa da, dünyanın o tarafında her gün küçük depremler ve sarsıntılar yaşanıyordu zaten. Dahası, Thorndike genelde Korowai Milli Parkı'nın arka tarafıymış gibi algılanıyordu; ziyaretçilerin büyük çoğunluğu parka Hāwea Gölü'ne daha yakın olan, arazinin daha renkli, manzaraların daha müthiş olduğu güneybatı köşesinden giriyordu ve Korowai Havzası'nda en kalabalık günlerde en fazla on-on beş doğa yürüyüşçüsü görülüyor, bunların çoğu da çift olarak ya da ailece, üç dört kişilik gruplar halinde geliyordu. Arazi o kadar ücra bir yerdeydi ki herhangi bir kaza olduğu takdirde durumun gayet kolayca gizlenebileceğini varsaymış ama bu kez yanılmıştı.

Heyelan gerçekleştiğinde Miami'deydi ve geçidi izleyen kameraların görüntülerine bakıp havada uçuşan Arama ve Kurtarma helikopterlerini, gelmeye başlamış canlı yayın araçlarını, ilk müdahale ekipleriyle mühendisler için kurulan tenteli çadırları gördüğünde, bu defteri sonsuza kadar kapamasına ramak kalmıştı. Fakat felaketle ilgili haberlerin hiçbirinde depremlerin dışarıdan bir el tarafından yaratılmış olabileceğinden bir olasılık olarak bile söz etmek kimsenin aklına gelmemişti; ayrıca heyelan sebebiyle girişiminin değeri bir parça –aşağı yukarı yüz milyon civarında– düşmüşse bile aslında kaybı minimumdaydı. Olay yerindeki insanların hiçbirisi fark edilmemiş, kazı yapılan alan keşfedilmemişti.

Esas zorluk geçidin üzerindeki yolun kapanmasıyla yaşanmıştı. Thorndike boşalmış ve barikat kurulmuşken, milli parktan çıkacak bir dizi iş makinesi mutlaka dikkat çekecekti ve bu öyle çok paraya

mal olan öyle hassas bir operasyondur ki Lemoine askerlerine toplanmaları emrini vermek için yolun tamir edilip viyadüğün yeniden yapılmasını bekleyemezdi. Felaket senaryolarına hazırlanan hayatta kalma tutkunu rolü mükemmel bir paravandı; sığınak mükemmel bir Truva atıydı. Olayın uzağında kalmak –araya birini koyup ülkeye bizzat giriş yapmamak– çok daha güvenli olurdu tabii ama öngörülemeyen felaketler Lemoine’in risk alma hevesini bileyleyen şeylerdi; başkalarının ölmesini bir meydan okuma, kendi ölümlülüğünü test edip kazanma fırsatı gibi algılandı. Ayrıca heyelan bir bakıma ekmeğine yağ sürmüş sayılırdı çünkü başından beri işlenmiş nadir toprak elementlerini taşıyacak konteynır gemileri limandan ayrılır ayrılmaz Korowai’daki şantiyeyi uzaktan patlatmayı, orada bir şeyler yapıldığına dair bütün kanıtları yok etmeyi planlamıştı; artık onun gerçekleştireceği patlamaların deprem sanılması ihtimali daha da artmıştı. Hayır, yalnızca depremi değil, diye düşündü Lemoine, gülümsemeyi, dizinde ritim tutmayı sürdürerek. Yalnızca artçı şok değil. Takdiri ilahi.

Korowai’da, olay mahallinde çalışan askerler –aracı bir kurum tarafından– CIA için görevlendirildiklerini zanneden, özel kuvvetlerden ayrılmış paralı askerlerdi. Yeni Zelanda’ya farklı farklı sahate kimlikler altında giriş yapmışlardı: Bilgi işlem uzmanı, bilimsel araştırmacı, girişimci ve Queenstown’da ofis açıp Amerika ve Avrupa’daki gece saatlerini birleştirerek üretkenliği maksimize etme yoluyla yirmi dört saatlik iş günü yaratmayı amaçlayan Amerikalı bir askeri analiz şirketinin çalışanları olarak. Asıl görevleri Korowai Havzası’ndaki cevheri ele geçirmek, elementleri sahanın kendisinde süzüp çıkarmak ve ayrıştırma işlemi tamamlandığında da onları gizlice ülkeden kaçırmaktı; kendi anladıkları kadarıyla asıl gayeleri, madenden mıknatısa uzanan bir nadir toprak tedarik zincirini Amerika Birleşik Devletleri adına güvence altına alarak, nadir toprak piyasasındaki hâkimiyeti Çin’in elinden söküp almak uğruna gizlilik içinde faaliyet gösteren Batılı uluslar ittifakına yardım etmektir.

Başka bir deyişle, paralı askerlere söylenenin yüzde yetmişi doğrudur. Nadir toprak pazarı cidden de neredeyse tamamen Çin’in

kontrolündeydi ve akıllı telefonlardan hassas güdümlü silahlara, rüzgâr türbinlerinden güneş panellerine ve elektrikli arabalara kadar çok sayıda kritik teknolojinin nadir topraklara bağımlı olması yüzünden bu mutlak hâkimiyet birçok Batı ülkesi için ciddi büyük endişe kaynağıydı. Yeni Zelanda kendi milli parklarından maden çıkarma olasılıklarını ciddi araştırıyordu –Lemoine, Korowai'daki cevherden Yeni Zelanda hükümetinin yedi yıl önce sunduğu bir rapor sayesinde haberdar olmuştu– ve Birleşik Devletler, ciddi de kendi nadir toprak tedarik zincirini kurarak Çin'in pazardaki hâkimiyetini sarsmak için çabalıyordu: Amerikalı bir madencilik şirketi Teksas'ta iki ayrıştırma tesisi kurmak için daha o yıl Pentagon'dan destek almıştı ve Lemoine kartlarını doğru oynadığı takdirde bunlardan biri sonunda Korowai'daki zengin kaynağın aklanmasına yarayacaktı. Paralı askerlerin bilmediği şey, operasyonun Yeni Zelanda hükümetinden, Birleşik Devletler hükümetinden ve iki ülkenin ordusundan, dünyadaki bütün ülkelerden habersiz yürütüldüğüydü. Korowai Milli Parkı'nda dönen işin aslını dünyada yalnızca beş altı kişi biliyordu; bunların hepsi de Lemoine'in emrindeydi.

“Evet,” dedi Lemoine yüksek sesle, yerden gelen bir soruya cevap verircesine. Evet, heyelana yol açan depremlere o sebep olmuştu. Evet, şimdiye kadar beş kişi ölmüştü. Evet, ölenlerin kanı eline buluşmuştu. Ama Çin'deki, çoğu zorla adam çalıştıran, çocuk işçi çalıştıran ve hepsi de en hafif tabiriyle katil, silah kaçakçısı, insan taciri sözde sendikaların kontrolünde olan nadir toprak madenlerinde her gün kaç kişi ölüyordu acaba? Bu tesislerin akarsulara döktüğü toksik ve radyoaktif atıklar yüzünden kaç kişi ölmüştü? İçinde oturduğu uçağın ve cebindeki telefonun, herkesin cebindeki telefonun, tüm dünyada kullanılan fotoğraf makineli, GPS özellikli, LCD ekranlı bütün elektronik cihazların, bu parçaları dünyaya dağıtan gemi ve uçaklardaki navigasyon sistemlerinin, üretilip bir araya getirildikleri bütün fabrikalardaki, depolanıp paketlenen ve tamir edildikleri yerlerdeki robotların ve bilgisayarların nadir toprak bileşenlerinin tedarik edilmesi için kaç kişi ölmüştü? Beş ölü ne ki, diye düşündü Lemoine. Beş ölü, genele bakıldığında, ölüden sayılmazdı.

Korumaları dışarıda volta atıyordu. Lemoine'in tek başına uçuş yapmasından, gittiği yere gitmesinden, tekrar tekrar gitmesinden ve neden gittiğini onlara söylememesinden hiç hoşlanmıyorlardı. Bunun nedeni kısmen bu şekilde kodlanmış olmalarıydı –hepsi eski Mossad üyesi, bu işin piri, en iyileriydi– ama Lemoine'a göre sıkıntıdan ne yapacaklarını bilememeleri daha büyük bir nedendi; neredeyse on yıldır bütün dünyada onun korumalığını yapmış ve onun için çalıştıkları yıllar boyunca hiç bu kadar boş kalmamışlardı. Kiralık başka bir uçakla onu izlemek için yalvarmışlar, Lemoine bunu reddedince, arabayla önceden yola çıkıp onu gideceği yerde karşılamak için yalvarmaya başlamışlardı; onu tehdit seviyeleriyle, tehlike işaretleriyle ve önlenen kaçırma girişimleriyle korkutmayı denemiş hatta karısının ölümünü hatırlatacak kadar ileri gitmişlerdi. Fakat Lemoine kendi korumalarından emir alacak değildi. Sırf zamanlarının ona ait olduğunu ve canı isterse boşa harcayabileceğini hatırlatmak için telefonunu alıp birkaç dakika da Twitter'da oyalandıktan sonra nihayet kokpitten inip pistte onu bekleyen SUV'ye kadar yürüdü.

“Lodge mu yoksa Peak mi, efendim?” dedi şoförü, Lemoine araca binerken.

“Lodge,” dedi Lemoine ve korumalarından ikisi kendi eskort araçlarına binip gazladılar. Lemoine her zaman en az iki lüks otelde oda ayırtır ve çoğu zaman gecenin bir yarısında, sık sık otel değiştirirdi. Bütün giysileriyle valizlerinden ikişer tane bulundurulur ve oda temizlenirken birileri meraklanıverir ya da elleri uzayabilir diye süitlerin her birine yem olarak kötü amaçlı kod yüklenmiş dizüstü bilgisayarlar bırakılırdı. Bu yaptığı daha çok şov amaçlıydı. İnsanlar ondan mühim biri gibi davranmasını bekliyor, o da paranoyak eksantrik rolünü oynamayı seviyordu. Bu sayede, her şeyin ötesinde, kimse ondan yaptıklarının nedenini açıklamasını isteyemiyordu; ağırlığını hissettirmek için kullanışlı bir maske takmak her zaman işe yaramıştı. Deli adam teorisini içgüdüsel olarak kontrolü elinde tutmak için kullanamayan hiç kimse hayatta onun ulaştığı yere gelemezdi.

Lemoine başını deri koltuk başlığına yaslayıp bir kez daha Mira'yı düşündü. Onunla şans eseri karşılaşmışlardı. Darvish'ler

gittikten sonra Lemoine o pisti yalnızca birkaç kez kullanmış, bazı günler yalnızca uçağı çevirmesine yetecek kadar bir zaman, birkaç dakika kalmıştı orada; Darvish'lerin teklifi üzerine garaja bir araba bırakmış ama arabayı ilk kez o gün kullanmıştı ve gece kalması gerekirse diye eve girebileceğı halde şimdiye dek anahtarı ön kapının kilidine sokmuş değildi. Aslında bir iki haftalığına Kaliforniya'ya dönme planı vardı ve daha o sabah asistanına mesaj atıp randevularını ayarlamaya başlamasını söylemişti. Asistanı yeniydi ve biraz terbiye edilmesi gerekiyordu; Lemoine kadına planda değışiklik olduğunu bildirmek için birkaç gün daha bekleyebileceğini düşündü.

Lodge'a gittikten sonra Mira'nın arama geçmişine bakıp kızın yalnız kalır kalmaz neredeyse bir saat boyunca Autonomo'yla ilgili haberleri okuduğunu, oradan da haliyle karısıyla ilgili haberlere geçtiğini gördü. Bu haberlere bakarak daha da uzun zaman harcamış, aramanın görsellerine de bakmış, "Gizela Kazarian" araması yapmış ve Lemoine'in karısıyla birlikte çekilmiş fotoğraflarıyla ikisinin ayrı ayrı çekilmiş fotoğraflarına bakıp durmuştu; kazaya ait fotoğraflarla fazla ilgilenmemişti. Tarayıcıyı ve telefonu ancak aylık limitine ulaşmak üzere olduğunu söyleyen bildirimi aldıktan sonra kapamıştı. Lemoine saatine baktı: Telefon yarım saat önce kapanmıştı. İstese Mira'nın telefonunu uzaktan açabilirdi ama bu seçeneğı son çare olarak kullanmaya karar verdi; onun yerine Mira'yı yukarıdan izleyen drone'un canlı yayınına bağlandı ve minibüsü arkası gölün kenarıyla arasında kısa bir mesafe kalacak şekilde park ettiğini gördü. Arka kapılar açıktı. Mira dizlerine kadar göle girmiş, kollarını suya sokmuş, bir şeyi boğar gibi görünüyordu. Lemoine neler olduğunu anlamak için görüntüye gözlerini kısarak baktı. Mira o an bacaklarından destek alarak doğrulunca, bir damacanayı doldurduğunu anladı ve Mira damacanayı zar zor minibüsün arkasına kadar sürükledi. Boş bir damacana alıp onu da doldurmak için göle döndü. İkinci damacananın ağzını suya sokarken, izlendiğini hissetmiş gibi göründü. Boynunu uzatıp başını arkaya çevirerek havaya, dosdoğru objektife bakınca, Lemoine bir an göz göze gelmişler gibi hissederek ürperdi. Fakat güneş batmak üzereydi ve drone göremeyeceğı kadar yüksekte olmalıydı ki Mira hemen ardından gözlerini düşürüp

sıradağları, ardından ağaçların tepesini, sonra çakıl taşlı göl kıyısını tararken kesinlikle şüphelenmiş ya da korkmuş gibi değil, yalnızca düşünceli göründü. Damacana dolmuştu. Suyun içine dik koyup kapağını kapadıktan sonra var gücüyle kaldırıp taşıdı; birkaç dakika sonra minibüsün arka kapısını kapayıp şoför koltuğuna oturmuş, tekrar otobana giriyordu.

Lemoine bilgisayarını açık bırakıp tıraş oldu, duş aldı ve banyodan çırilçıplak, havluyla kurulanarak çıktığında, drone gece görüşüne geçmişti. Artık minibüsü göremiyordu ama kameranın yün kırkma tesisine sabitlenmiş olması, Mira'nın aracı içeri sokmuş olabileceğine işaretledi. Lemoine giyinirken de görüntüde hareketlenme olmadı ve dişlerini fırçalayıp saç dolgunlaştırıcı spreyini sıktıktan sonra bilgisayarı bütün izleme cihazlarının durduğu kasaya kilitleyerek davetlilerinin –sağ görüşlü berbat bir sohbet programı sunucusuyla onun girişken, yapımcı karısı– onu beklediği restorana gitmek için şoförünü çağırdı.

Lemoine'in gizli gözetleme kariyerinde öğrendiği çok sayıda şeyden biri de, çoğu durumda çoğunluğa uymaya çalışan birinden daha dikkat çekici bir şey olmadığıydı. Çarpıcı bir klişeye uyan bir kostüm seçip onu herkesin göreceği şekilde giyerek genel görüş yerleşinceye kadar yargılara bile isteye kucak açmak ve önyargılara davetiye çıkarmak çok daha iyi bir kamuflajdı; ondan sonra canınızın istediği hemen her şeyi yapabiliydiniz çünkü insanlar kolayca vardıkları peşin hükümlerden öyle kolay kolay vazgeçemiyorlardı ve –özdeyişte hafif bir oynama yapacak olursak– hiç kimse ne gördüğüne çoktan karar vermiş olan biri kadar kör olamaz. Mira'nın bunu bildiği belliydi –en azından kendi sahte kimlikleri konusunda; *Lemoine'in* o maskelerin ardını görüp göremeyeceği başka konuydu– ama baskıya gelememişti işte; korkunun onu ele geçirmesine izin verip her şeyi anlatıvermişti. Lemoine'in asla yapmayacağı bir şeydi bu. Restoranın önünde duran arabadan inerken, Lemoine hâlâ gülümsüyordu ama binaya girmeden önce yüzündeki tebessümü sildi çünkü o akşam için seçtiği kostüm liberal, insan sevmez, kıyamet gününe hazırlanan, Yeni Zelanda vatandaşı olmak isteyen, yatırım yapma olasılığı olan milyarder Lemoine'di. Kırk beş dakika geciktiği için –kendi

çevresinde o kadar kanıksanmış bir güç oyunuydu ki bu, bazen randevulara tam zamanında hatta biraz erken gitmenin daha kafa karıştırıcı bir hamle olabileceğini düşünürdü– buluşacağı kişiler onu görür görmez bariz şekilde rahatlamışlardı. Biraz hoşbeş edip havanın harika olduğu konusunda mutabakata vardıldıktan sonra oturdular.

Lemoine hayatı boyunca ağzına içki sürmemiş biriydi ve her koşulda ayırt edebileceği bir yüz ifadesi varsa, o da alkol almayı reddettiğinde bazı sosyal alkoliklerin yüzlerinde beliren panik dolu hayal kırıklığıydı; şarap menüsünü almayı reddedip limonlu soda istediğinde, aynı ifadeyi akşam yemeğini birlikte yiyeceği kişilerin yüzlerinde de görünce, yemeği kısa kesmekte –gerekirse ana yemekten önce masadan kalkmakta– sorun yaşamayacağını anladı. “Ama siz bana bakmayın,” dedi kibarca. “Lütfen.”

Çiftin yüzlerindeki panik daha da arttı.

“Hayır, hayır, hayır,” dedi sohbet programı sunucusu, âdeta bağırır gibi, “olur mu hiç. Bir gece ara vermek bize de iyi gelir.” Başını metanetle, milyarderin teşekkür etmesini bekler gibi Lemoine’a doğru eğdi. “Biz de aynısından alalım,” dedi garsona, Lemoine bir şey demeyince. “İki tane daha. Sağ ol, dostum. Teşekkürler.”

“Alkol kullanmıyor musunuz, Robert? Yoksa yalnızca ara mı verdiniz?” diye sordu adamın karısı garson gittikten sonra ve Lemoine kızgınlığını sırnaşık sorulara verdiği standart yanıtın ardına gizledi: “Evet,” dedi, neye evet dediğini belirtmeden, “eşimin ölümünden beri.” Doğru ama yanıltıcı bir cevaptı bu. Kadının yüzünün kızarışını izledi.

“Çok özür dilerim,” dedi kadın. “Doğru ya.”

“Evet ama sonuçta herkes için iyi bir şey,” diyerek kadının inıdına koştı kocası. “Her açıdan faydalı, değil mi? İçkiyi kessen, çok daha verimli olacağımı düşünmüşümdür hep.”

Kadın başını sallıyordu. “Ayrıca, eminim, iyi uyuyorsunuzdur,” dedi.

“Bebekler gibi,” dedi Lemoine, kadına en iyi, en çapkın gülüşünü göstererek. Kadın ürkmüş görünüyordu ama sohbet programı sunucusu artık aralarındaki engel aşılmış gibi gülerek yepyeni bir özgüvenle arkasına yaslandı.

“Nerede kalıyorsunuz, Robert?” dedi.

“Peak’te,” dedi Lemoine.

“Ah, çok iyi,” dedi kadın.

“Yeni Zelanda misafirperverliğinin ne olduğunu biraz olsun gösteriyorlardır umarım.”

Lemoine adama sataşmaya karar verdi. “Nasıl bir şeymiş o?” dedi.

“Yani, umarım size iyi bakıyorlardır.”

“Tabii ama Yeni Zelanda’ya has olan nedir? Tam olarak?”

Adam biraz afallamış gibiydi. “İşte, cana yakınlığı sanırım.” Karısından yardım bekledi.

“Ve rahatlığı,” dedi kadın. “Teklifsizliği.”

“İyi yemekler,” dedi adam. “İyi kahve. Kahve konusunda burnumuzdan kıl aldırmayız.”

“Flat white,” dedi kadın.

“Çok önemlidir,” diyerek tek parmağını havaya kaldırdı sohbet programı sunucusu. “Bu konuda asla taviz vermeyiz.”

Çift Auckland’den gelmişti. Lemoine’in bölge halkıyla dostluk kurmaya eğilimli biri olduğu söylenemezse de, iktidar partisiyle aynı görüşte olmak giydiği kostüme dahildi ve çiftle golf kulübünde tanıştıktan sonra birkaç dakika içinde yayıncılık standartlarını bir şekilde ihlal ettiği için sohbet programı sunucusunun programının yayından kaldırıldığını, yapımcısı olan eşinin de istifa ederek ona destek verdiğini öğrenmişti. Kanun ihlali ve kötüye kullanmakla ilgili, tamamı halkın gözü önünde yaşanan bir dalaşın ardından –Lemoine’in o kadar umurunda değildi ki detayları aklında tutmakla uğraşamayacaktı– ne pahasına olursa olsun eğlenmeyi kafaya koymuş, isyankâr, biraz agresif iki insan gibi görünen bu çift, zoraki yaşanan bu boşluğu tatile çevirmeye karar vermişti. Yedinci delikte dururken, akıllarında Yeni Zelanda’da sağ görüşlü bir medya platformu kurma fikrinin oluştuğunu, bu türden platformların başka ülkelerde kolayca başarıya ulaştığını söylemişler, Lemoine’in yorum yapmasına fırsat vermeden, gerçek niyetlerinin üstünü örtmeye bile gerek görmeden, aslında bir yatırımcı aradıklarını eklemişlerdi. Bu hiç de Lemoine’in iş yapma tarzına uyan bir

gördü; heyecanını gördü; tutkusunu gördü; adını nereden bildiğini sorarken içindeki kaygıyı ele veren çatallı sesindeki o titremeyi duydu. Onu kendi içinde hissetmenin tadını çıkarırken, yatırımını bu kıza yapacağını anladı birden. Girişimi o olacaktı. Kamufleajının son parçası o olacaktı. Bu sürüsüne bereket, açgözlü, kendini bir şey sanan, halkın sinir uçlarıyla oynayan istismarcılar, yok hükmündeki yaltakçılar, yedikleri kaba sıçıp kendilerine muhalif diyen ve salaklığın ticaretini yapan çapsız sözde bilirkişiler değil. Herkes ondan medyaya girmesini bekliyordu; ama bütün beklentileri boşa çıkarcaktı. Parasını Birnam Ormanı'na yatıracaktı.

Lemoine adının söylendiğini duyup gözlerini kırıştırdı. Adamla kadın ona bakakalmıştı. “Ne oldu?” dedi Lemoine.

Kısa bir sessizlik oldu. Ardından kadın tuhaf, korkulu bir sesle, “Gülüydünüz,” dedi.

Tony'yle bara gittiği akşamın üstünden üç hafta geçmiş ve Shelley ondan bir daha haber almamıştı. Otoparkta ayrılmadan önce birbirlerine telefon numaralarını vermişlerdi ama Shelley o gece özel veri tabanı ve mesaj panosu olarak kullanılan açık kaynak klasörün –Tony, Birnam Ormanı'ndan ayrıldıktan sonra getirilen bir yenilikti bu– linkini attığı halde Tony'den bir cevap gelmemişti. Tabii, diyerek mantık yürütmüştü Shelley, Tony davaya başından beri teorik değil pratik konular yüzünden ilgi duymuş, gruptaki en yakın arkadaşlarının çoğu uzun zaman önce kendi hayatlarına dalmışlardı ve belgeye Tony'nin cidden ilgi duyabileceği daha anarşist eylemler kaydedilmiyordu; herhalde Tony'nin Birnam Ormanı'na bütün zamanını veren bir üye olarak dönmeye niyeti yoktu ve Shelley'nin anlattıklarına ilgi göstererek yalnızca kibarlık etmişti. Shelley kendi yaptıklarını yüzde yüz haklı çıkaramadığı zamanlarda başkalarının yaptıklarını haklı çıkarma işini abartma eğilimindeydi ve Mira'nın gittiği geceden beri hem kendinden fazlasıyla utanıyordu hem de hayal kırıklığı yaşıyordu: Mira'nın güvenini böyle korkunç bir biçimde sarsmaya niyet ettiği için utanıyor, başarmanın yanına bile yaklaşamadığı için hayal kırıklığı yaşıyordu. Tony hakkında hiçbir şekilde kötü düşünmemeye kararlıydı ve ondan bir haber

alamadıkça garip bir minnet duymaya, sessizliğiyle ona merhamet ettiğini, kendini bir kez daha küçük düşürmekten onu zarif bir şekilde kurtardığını düşünmeye bile başlamıştı.

Mira, Thorndike'tan gelir gelmez ona Tony'nin döndüğünü söylemeye kararlıydı; haberi daha önce vermeye gerek olmadığını düşünüyordu. Sonuçta Mira onu dört gözle bekliyor falan değildi –Tony temelli döndüğünü söylediğine göre, haberin herhangi bir aciliyeti de yoktu– ve veda partisinde yaşananlar Tony'nin aklını Mira'nın o sırada fark etmediği kadar çok karıştırmış gibiydi; eh, bu onları ilgilendiren, üçüncü bir kişi aracılığıyla ya da mesajlaşarak, telefonda konuşarak değil yüz yüze konuşmaları gereken bir şeydi. Heni zaten, diye düşünüyordu Shelley gitgide azalan bir inançla, Mira'nın Thorndike'tan uzun aralıklarla attığı mesajlarda Tony'nin onunla doğrudan temasa geçtiğini düşündürecek bir şey olmadığı için demek Tony de bu haberin bekleyebileceğini düşünüyordu.

Shelley kabahatli olduğunu biliyor ama Mira evde olmayınca, Tony'den de bir haber çıkmayınca, bu konuyu aklından çıkarmakta pek de zorlanmıyordu. Kış ortası Birnam Ormanı için nadas zamanıydı. Hafta başlarında ardışık olarak ıspanak ve pazı ekilir, boş tarhlardaki toprak çapalanarak ilkbaharın ilk ekimlerine hazırlanırdı ama mevsimin bu zamanında lahanalarla karnabaharlar fazla bakıma ihtiyaç duymayacak kadar büyümüşlerdi ve yeterince büyümeyen pırasalarla havuçların hepsi ayıklanmıştı; iş hafiflemiş, düzenli mahsul alınmaya başlanmıştı, bahçeler kendi başlarına idare ediyorlardı. Önceki yıl durdurulmuş bir inşaatta bırakılan hafriyat toprağının ettikleri yer elmalarının mahsulü bol olmuştu. Mira'nın gidişinden sonraki ilk haftada Shelley'nin tek büyük projesi yunuruları topraktan çıkarıp satılmak üzere paketlemek olmuş, bu işi telaşsızca kotarmış, Birnam Ormanı'na verdiği onca yılı zamanından önce gelen bir nostaljiyle anarak yalnızlığın keyfini çıkarmıştı; çoktan iş aranmaya başlamıştı ve kendini her gün gittiğinde özleyeceği şeyleri sevgiyle anarak bunların listesini çıkarırken buluyordu.

Akşamları Birnam Ormanı'nın Facebook sayfasını güncelliyor, yeni gönüllülere ve malzemeye ihtiyaç duyulduğunu bildiren paylaşımlar yapıyor, şehirde resmi ekimler yaptıkları alanların “öncesi ve

şey değildi ama yine de giydiği kostümü biraz düşündürmüştü ve liberal bir hayatta kalma tutkunu olarak kendi duruşunu kırılğan egolu, şahsi bir meselesi olan, nihilist ve provokatif bir televizyon sunucusundan daha iyi anlayacak birini bulamazdı. Ne olacak ki, diye düşünmüş ve birlikte akşam yemeği yiyerek biraz yakınlaşmayı teklif etmişti; bu teklif para hırsıyla dolu, öylesine apaçık bir zafer duygusuyla karşılanmıştı ki anında vazgeçmemek için kendini zor tutmuştu.

“Evet, flat white içiniştım,” diye yalan söyledi Lemoine. “Güzeldi.”

Adamla kadın buna memnun olmuştu. “Demek size iyi davranıyorlar,” dedi adam. “Eh, burada kalmayı düşünüyorsanız, öyle olması lazım.”

“Doğru bir şey yaptığınız kesin,” dedi Lemoine.

“Dünyadaki en iyi ülke burası,” dedi kadın.

“Çoğumuz öyleyiz,” dedi adam. “Çoğu zaman.”

“Tanrı kuşağı,” dedi kadın. “Duymuş muydunuz?”

“Hayır,” dedi Lemoine.

“God’s Own Country’den geliyor. God’s Own. Ama söylerken: Godzone.”

“Buraların insana verdiği his bu,” diye açıklamasını yaptı adam. “Tanrı kuşağındasın.”

“Fena bir marka değil,” dedi Lemoine.

“Tescili çoktan alındı sanırım,” dedi adam. “Ama haksız sayılmazsın.”

“Kafanızın nasıl çalıştığını anlayabiliyorum,” dedi kadın muzip bir tavırla. “Zaten hep çalışıyor!” Bu kez ikisi birden güldü.

Lemoine masadan kalkıp gitmemek için kendini zor tutuyordu. “Pekâlâ, bana buradaki medyanın durumunu biraz anlatsanıza,” dedi. “Gidişat nasıl sizce? Neler değişiyor? Neler değişmiyor? Patlama noktaları, boşluklar nerelerde?”

Fakat onlar cevabı vermeye başlarken, aklı yine Mira’ya gitti ve ona bakan kızın yüzündeki korkulu meydan okumayı bir kez daha gördü. Cesaretini toplayıp kaçarken aklından hesap kitap yapışını

* Tanrı’nın Ülkesi anlamında gelen sözün söylene söylene Tanrı Kuşağı’na dönüştüğünden söz ediliyor. (ç.n.)

sonrası” fotoğraflarını paylaşıyor, evsahiplerini destekleyici bonservislerini ve kendi gerçek fotoğraflarını paylaşmaya davet ediyordu. Mira bu sayfayı öteden beri olası evsahiplerinin içini rahatlatacak gerekli bir şeytanlık gibi görmüşse de, sayfayı yöneten Shelley’ydi ve annesinin kızı olan Shelley gelecekteki işverenlerinin özgeçmişinde iddia ettiği şeyleri doğrulamak için mutlaka buraya, Birnam Ormanı’nın suya sabuna dokunmamaya özen gösterilen bir dille ihmal edilen alanlarda sürdürülebilir organik bahçeler kuran ve ihtiyaç sahiplerine yardım etmeyi şiar edinmiş bir taban örgütlenmesi girişimi gibi gösteren bu sayfaya bakacaklarını biliyordu. Bahçeciler İçin Tavsiye’nin o haftaki paylaşımını yaparken –büyük fidelelerin hepsi küçüklerden daha iyi değildir!– bir gün gruptan ayrılmak isteyeceğini başından beri, içten içe biliyor olabileceğini düşündü. Sayfanın yöneticiliğini yaparken bilinçaltında belki de bugünkü durumu vardı; yani Mira’nın bir seferinde annesinin komik bir taklidini yaparak Shelley’nin kariyerindeki kayıp yıllar olarak adlandırdığı şeyi gelecekteki işverenlerine münasip bir şekilde açıklayabilmek.

İki haftadan fazla zaman geçmiş ve Mira ne zaman dönmeyi planladığından hiç söz etmemişti. Shelley ona seyahati kısa kesmesi için fırsat yaratınak istemediği, Mira da besbelli hâlâ Shelley’nin yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu düşünerek özenli davrandığı için birbirlerine kısa ve soğuk mesajlar atıyorlardı: Mira, Thorndike’taki araziden pek söz etmemiş, yalnızca kasabanın bomboş ve koşulların ideal olduğunu yazmıştı ve Birnam Ormanı’nın gelecek *hüi* toplantısı hızla yaklaştığı için –grup şubat, mayıs, ağustos ve kasımın ilk pazartesi gecelerinde, yılda dört kez toplanırdı– ikisi de konudan dikkatle kaçınıyordu. Ağustosun ilk pazar gecesinde geç bir saatte, Shelley yatmaya hazırlanır ve bir yandan da yaklaşan *hüi*’nin Mira’nın kaçırdığı ilk toplantı olabileceğini düşünürken telefonuna mesaj gelmişti: Mira’nın “büyük bir haberi” vardı ve haberi ertesi gece bütün gruba açıklamak için sabah ilk iş yola çıkacaktı. Shelley “???” diye bir mesaj atmış ve cevap birkaç saniye içinde gelivermişti: “bu birkaç hafta çok manyaktı... önceden umutlandırmak istemedim ama sanırım sonunda iyi yola düşüyoruz! Yüz yüze görüşünce anlatırım. Yarın görüşürüz xx.” “Aman tanrım nasıl yani?” diye

yazıp beklemişti Shelley; ama mesajı bir türlü “okundu” olarak görünmemişti. Mira telefonunu kapayıp yatmıştı herhalde.

Shelley ertesi sabah uyandığında mesajın “okundu” olarak işaretlendiğini gördü ama Mira cevap olarak yalnızca yola çıktığını ve öğleden hemen sonra varmayı planladığını yazmıştı. Shelley kaygılı ruh halinin geri geldiğini hissederek kahvaltısını hazırlayıp yemek üzere masaya otururken haline şükretmek için kendini zorladı. Mira’nın vereceği haberin ne olabileceğine dair bir fikri yoktu ama Birnam Ormanı cidden de sonunda sermaye yeterliğine ulaşacaksa vicdanı sızlamadan gruptan ayrılabilirdi; o zaman hiç kimse onu Mira’yı zor durumdayken yüzüstü bırakmakla suçlayamazdı. Mira’nın yüksek moralle geliyor olması, Tony’nin döndüğü haberini de iyi karşılayacağına işaretledi; vereceği haber her neyse artık, Shelley’nin ayrılmak istediğini söylemesine fırsat tanıyan mükemmel bir bölüm sonu olurdu. Toplantı akşam yedideydi ve Mira iki gibi geliyordu; sonra akşama kadar konuşacak, Shelley için arkadaşına tek kalemde, korkusuzca, utanıp sıkılmadan, Birnam Ormanı’nda geçirdiği yılları hiçbir şeye değişmeyeceğini ama artık nihayet gitme zamanının geldiğini söyleyecek –Shelley bunların sesli provasını yaptı– bol bol zaman olacaktı.

Duş alırken, toplantıda Tony’nin de boy gösterip göstermeyeceğini düşündü. Tony açık kaynak klasöre dokunmadığı ve yeni gönüllüler arandığı paylaşımlarına yanıt vermediği, Shelley ekim yapılan alanlardan hiçbirinde onu görmediği ve Birnam Ormanı’ndan hiç kimse laf arasında olsun, bir tek döndüğünü söylemek için olsun, Tony’nin adını anmadığından pek olası görünmüyordu bu; yine de giyinip saçlarını kuruttuktan sonra emin olmak için dizüstü bilgisayarını açtı ve Birnam Ormanı’nın adres defterindeki herkese toplu bir e-posta gönderip akşamki toplantıyı hatırlatarak toplantıya katılmayı planlayanların ikram servisi için acil bildirmelerini istedi.

Toplantıları grubun nispeten eski bir üyesinin işlettiği kafede yapıyorlardı –Amber Callander, Tony’yi hatırlardı ama Shelley’nin hatırladığı kadarıyla arkadaş değillerdi– ve üç ayda bir yapılan toplantılardan her birini malzemeleri Birnam Ormanı’nın ekim yaptığı

yerlerden tedarik edilip kafenin mutfağında Amber tarafından pişirilmiş birer kâse çorbayla taçlandırmak artık gelenek haline gelmişti. Shelley e-postayı atarken kendi amacına o kadar yoğunlaşmıştı ki evsahipliği yapmanın Amber için büyük bir gurur ve tatmin kaynağı olduğunu unutmuştu; ve Mira'nın bir seferinde kabalık ederek ayaklı şikâyet listesi dediği Amber her şeye hemen alınmasıyla ünlüydü. Amber'dan yanıt olarak anında herkese gönderilmiş, fazlasıyla gücenmiş bir tavırla ikram işini Shelley'nin mi devraldığını soran, bir düzine brokoliyi çoktan doğradığını ve planda değişiklik varsa bunu daha önceden haber almasının hiç de fena olmayacağını ve Shelley'nin mesajından toplantının normalden daha kalabalık olacağını çıkardığını, kafeye aynı anda kaç kişinin sığabileceğine dair yasalar olduğu ve yangın tehlikesiyle ilgili yasaları ihlal etmenin çok yüksek bir cezası olduğu için bunun sorun yaratabileceğini, kafenin geleceğini düşünmek zorunda olduğu halde bazı grup üyelerini içeri almayan kişi olmak istemediğini söyleyen bir e-posta geldi.

Shelley düzeltmeyi yapıncaya kadar –sonuçta ikinci bir e-posta atıp yemekleri her zaman olduğu gibi elbette Amber'ın yapacağı konusunu netleştirerek evsahipliği için ona herkesin önünde teşekkür etmek ve kendini daha fazla küçük düşürmemek için toplantıya katılmaya değebileceğini çünkü Mira'nın sürpriz bir duyuru yapacağını söylemek zorundaydı– on-on beş tane onay mesajı gelmişti bile. İsimlerden birini, Finn Koefoed-Nielsen adını, ancak e-postanın “Finn (K)” diye imzalandığını görünce hatırlayabildi ve bunun Fink diye bildiği şu crust punkçı olması gerektiğini ancak o zaman anladı. Çocuk en az bir yıldır hiçbir toplantıya katılmadığı için adresinin hâlâ listede olduğundan bile haberi yoktu; onu geri getiren şeyin ne olabileceğini merak ederek çocuğun Facebook sayfasına bakınca, son görüşünden beri tepesinde yapışık duran Mohawk'ından kurtulup saçlarını asker tıraşı yaptırdığını ve kaşındaki halkaları çıkarıp kalın çerçeveli havalı bir gözlük takmaya başladığını gördü. Profiline bakılırsa, artık durulmuştu ve yaşadığı yerdeki belediyenin sağlık işleri müdürlüğünde mühendis olarak çalışıyordu. Sayfaya o amaçla bakmamış olsa, aynı kişi olduğunu bile anlayamazdı. Çocuğun

sayfasına dalıp imajının tam olarak ne zaman değiştiğini bulabilir mi diye profil fotoğraflarını kaydırırken yaklaşık on beş dakika geçmişti ki Fink'in e-posta adresi hâlâ listedeyse, Tony'ninkinin de olabileceği kafasına dank ediverdi. Tekrar adres defterini açıp listeye baktı ve tabii ki oradaydı: gallos.humour@gmail.com. Onca yıldır yurtdışında olduğu halde Tony'nin listeden çıkarılmayı istememesinin garip olduğunu düşündü Shelley; barda sohbet ederlerken yokluğunda Birnam Ormanı'nın ne kadar değiştiğini anlatmasının Tony için hiç de yeni bir haber olmadığını anlayınca utandı.

Bütün sabah evi temizledi ve öğle yemeğinden sonra bisikletle yakındaki bir yapı markete gidip mağaza içinde testereyle kestikleri şeylerden kalına talaşı istedi. Önceden hiç görmediği nöbetçi müdür talaşı organik gübre yığını için istediğini duyunca bunu çok ilginç bulmuş gibi görünse de, Shelley talaşın hem yığını havalandırmada işe yaradığını hem de karbonu artırarak karbon azot dengesini sağladığını, ideal kompostun bitkisel atık, talaş ve hayvan dışkısını 1:1:3 oranında birleştirerek elde edildiğini bulduğunu eklediğinde suratı asılır gibi oldu. Adam Shelley'nin talaşı süpürüp küçük bir torbaya doldurmasına isteksizce izin verdi ama artık ondan bir an önce kurtulmak ister gibiydi ve Shelley bisikletle eve dönerken Birnam Ormanı'nda onca yıl geçirdiği halde uzmanlığını ne zaman abartıp ne zaman gizlemesi gerektiğini anlama becerisini bir türlü öğrenemediğini düşündü. Mira bunu –bir konuda ne kadar bilgili olduğunu göstermenin bazılarında güven yarattığını, bazılarıysa rahatsız ettiğini– içgüdüsel olarak biliyordu sanki; garip fikirleri olan amatörle gönülleri fetheden girişimci arasındaki dengeyi tam olarak bulabilmesi, Shelley yapmayı denediğinde konuştuğu kişinin ona istediği şeyi bedavadan vermesi olasılığını fazlasıyla azaltan bir performanstı.

Shelley talaşı yığının içine yedirmeyi bitirip telefonuna baktığında, Mira'dan gelen bir mesaj olduğunu gördü. Timaru'nun biraz güneyinde minibüs bozulmuştu. Mira oto kurtarmayı aramak zorunda kalmıştı ve şimdi de tamircinin sorunun birkaç saatte halledilecek bir şey olup olmadığına karar vermesini bekliyordu. En kötü ihtimal gerçekleşir ve toplantıya zamanında gelemezse arayıp

duyuruyu telefonda yapacaktı; ama mümkün olursa haberi Birnam Ormanı'na bizzat vermeyi çok istiyordu. Telaşlanmış gibiydi ve Shelley birkaç dakika boyunca ne cevap yazacağını bilemedi. Deneme kabiliinden bir mesaj yazdı: "tamam, çok manyak bir şey oldu- tonny gallo geri döndü- bir süre önce bize uğrayıp seni sordu, bu gece gelir ini bilmem ama haberin olsun epostası hala adres defterinde olduğu için gelme ihtimali var... neyse umarım minibüs tamir edilir, beni durumdan haberdar et xx". Dudağını kemirerek uzun uzun mesaja baktıktan sonra sil'e bastı. Tony henüz geleceğini bildirmemişti ve bildiren otuz küsur kişi arasında onu tanıyan yalnızca iki kişi, Tony'den öteden beri pek hazzetmemiş olan Amber ve Tony'nin fazla hoşlanmadığı Fink vardı. Tony büyük ihtimalle gelmeyecekti ve Mira'yı önceden uarmaya gerek yoktu. "Tüh," diye yazdı Shelley onun yerine, "umarım tamir edilir... haberleşiriz xx".

Öğleden sonrasının geri kalanını bezelye ve marul öbeklerini hazırlayarak -çimlenmeyi hızlandırmak adına son birkaç gündür bezelye tohumlarını su dolu tabaklarda bekletiyordu ve nihayet filizlenmeye başlamışlardı- ve Mira'yla birlikte çöplükten eve getirdikleri, seraya dönüştürmeyi planladıkları o bozuk içecek dolabını temizleyerek geçirdi. Saat beş buçuğu biraz geçe, Mira bir mesaj daha atıp minibüsün tamir edildiğini ve tekrar yola çıktığını haber verdi. Doğrudan kafeye gelecek ve biraz gecikecekti: "Bana çorba ayırın," diye yazmıştı, "ama bir saniye... çorbayı pişiren kimdi, yine unuttum??" Shelley sırtarak cadı emoji gönderdikten sonra ellerini yıkayıp evi kilitledi ve tohum tepsilerini koyduğu kutuyu bisikletin arkasına bağlayıp hepsini şehirdeki boş alanlara bıraktıktan sonra kafeye tam zamanında yetişeceğini hesapladı.

Rüzgâr karşıdan esiyordu ve en yeni ekim alanlarından ikisi arasındaki mesafeyi yanlış hesaplamıştı; toplantıya yediyi yirmi geçe gidebildiğinde camların buğulanmış, limonotu ve kişniş kokularının dışarı yayılmakta olduğunu gördü. Bisikletini bir parkmetreye zincirlerken Tony'nin sesini duyabileceğine dair kötü bir his geldi ve içeri girdiğinde bu his daha da arttı. Shelley son gelenlerden biriydi. Masalar pencerenin önüne kadar itilip sandalyeler elips şeklinde dizilmiş ve Tony elipsin başına krallar gibi kurulmuştu.

Üstünde hâlâ şef önlüğü olan ve beden dili fazlasıyla rahatsız olduğunu gizlemeyen Amber’la konuşuyordu. İçeri süzülen Shelley’ye bakmadılar bile.

“Hâlâ aynı paradigmanın içindesin,” diyordu Tony. “Göremiyor musun? İnsanlara hâlâ tüketici gözüyle bakıyor, sadece tüketici olarak daha fazla sorumluluk alıp daha az tüketimleri gerektiğini söylüyorsun. Fakat piyasanın diliyle konuşmayı sürdürdüğün süreçte sorunun kökenine asla inemezsin ve sorun zaten *piyasanın ta kendisi*; her şeyi piyasanın dilinde algılayacak kadar bireysel tüketiciler haline gelmiş olmamız. Neoliberalizme gerçek anlamda meydan okumayı ciddi istiyorsak, para harcama alışkanlıklarımızı değiştirmekten çok daha fazlasını yapmalıyız. Esas *düşünce* şeklimizi değiştirmek zorundayız.”

“Tabii, söylemesi kolay,” dedi Amber ama Tony hâlâ konuşuyordu.

“Mesela baksana, artık hiç kimse ahlakın dilini kullanmaya istekli değil. Güçten söz edebiliriz –tek konuştuğumuz güç, gücün kimde olduğu, kimin güç istediği– ve ayrıcalıktan söz edebiliriz ki zaten o da aynı şey, yerleşik güç, ama iyi ve kötü gibi sözcükler hatta *kötü* bile değil, yalnızca doğru ve *yanlış*, konu insanların davranış şekli ya da seçtiği yaşam tarzına, kendilerini nasıl ifade ettiklerine –*özgürlüklerine*– gelince, orası tamamen tabu. Bilhassa sol için. Bunu nereden aldık dersin? Piyasadan. İnsanların yaptığı seçimlerin ahlaktan, ahlaki bir boyuttan *muaf* olabileceği fikri –piyasayı değerden muaf, ahlaka gerek olmayan ve insanların eşit rekabet edebildiği bir yer olarak görmek, arz ve talebe dair doğal kanunlar olduğunu falan düşünmek kapitalizmin ta kendisi– ve tabii ki hepsi saçmalık, piyasalar *yaratılmış* şeylerdir, *başından beri* yaratılmış, *başından beri* devlet tarafından düzenlenip denetlenmiş ve müdahale edilmiş şeylerdir. Fakat biz aynı mantığı kalıp gibi tekrar ediyoruz. Görmüyor musun? Gücü hem mutlak bir olgu, bir doğa kanunu olarak ele alıyor hem de ahlaki değer bağlamında tamamen göreceli bir yere oturtuyoruz; yani en nihayetinde, sözde piyasa güçlerine nasıl bakıyorsak tam olarak aynı muameleyi yapıyoruz. Arada en ufak bir fark yok. Ve işin acı tarafı, bunu yaptığımızı göremiyoruz bile. Kendimizin bu pisliği *aştığını* sanıyoruz. Oysa tam göbeğindeyiz.”

Shelley dönüp kapıdan çıkarak Birnam Ormanı'nı sonsuza kadar unutmamak için kendini zor tutarak salona bakındı. Herkes sessizce yemeğini yediği halde Tony'nin söylediklerini keyifle takip ettiklerini, araya girmeye hiç niyetleri olmadığını seziyordu. Amber grupta fazla sevilen biri değildi –alınan ve çokbilmiş, kıdemli-lerden olmakla övünen, bu yüzden her konuda daha çok hak talep eden bir tipti– ve Shelley dahil birçok kişi ona herkesin önünde bir ders verildiğini, mümkünse gülünç duruma düşürüldüğünü görmekten zevk alırdı. Ama yine de, Tony'nin enerjisi Shelley'yi bir şekilde rahatsız etmişti. Tony sandalyesinde öne doğru eğilmiş fikirlerini büyük bir hevesle ve hızlı hızlı, konuşmasına uzun zaman izin verilmemiş biri gibi sıralıyordu. Kapiya bakıp duruyordu.

“Ya da ‘serbest piyasa’ lafına bakalım,” diyordu şimdi. “Tam bir propaganda ama buna rağmen sol görüşlüler olarak bile hepimiz kullanıyoruz. Tam bir delilik. Ne demeye onların sözcüklerini ve mantığını kullandığımızı kendimize sormak zorundayız. Neden onların ekmeğine yağ sürüyoruz ki?”

“Ama o kelimeyi kullanmadım ki,” dedi Amber. “Ben ‘serbest piyasa’ falan demedim. Tek dediğim...”

“Biliyorum, biliyorum ama demek istediğim...”

Shelley mutfakla salonun arasındaki tezgâha gitti. “Neler oluyor?” diye sordu servisi yapan, adı Callum ya da Colin olan, yumuşak sesli stüdyo davulcusuna.

Çocuk omzunu silkti. “Adı Tony sanırım. Finn’le birlikte geldi.”

“Kiminle?” diye sordu Shelley salak gibi; sonra Tony'nin yanında oturan bakımlı, gözlüklü, asker tıraşlı genç adamı gördü. “Ha, tamam,” dedi. “Neden söz ediyorlar?”

“Kapitalizmden falan işte.” Çocuk bir kepçe çorba koyup Shelley'ye verdi.

“O konuyu çoktan çözmemiş miydik?”

“Hah,” dedi Callum ya da Colin, “bunu ona söyleyeceksin. Yiyorsa.”

Shelley çorba için teşekkür edip oturacak yer aramaya başladı. Amber'ın yanından geçerken kâsesini gösterip, “Harika kokuyor,” dedi ama Amber gülümsemedi. İçeride yemek yemeyen bir tek Amber'ın olduğunu görünce, Shelley'nin sinirleri bozuldu. “Fedakârlık

abidesi,” derdi Mira gözlerini devirerek. “Kendine almak için gittiğinde çorbanın bittiğini görse nasıl da mutlu olurdu. Havalara uçardı.”

Tony hâlâ konuşuyordu. “Bireyi siyasi eylemliliğin temeli olarak görmeyi sürdürdükçe,” diyordu bu kez, “kapitalizmin farklı formlarında takılıp kalacaksın. Söylediğimi bundan ibaret. Hakkında yazmaya çalıştığım şey bu. Her şeyi birey temelinde ele almayı bırakıp temel sosyoekonomik birim olarak *ilişkiyi* alsak, olmaz mı? İlişkiler, bağlar, bağlantılar; bütün sistemler için gerçek bireyler, gerçek veri kadar temel şeyler. Değil mi? İlişkilerde neoliberal statükoyu kökünden sarsacak her türden şeyi yaparız: Fedakârlık yaparız, kendimizden önce karşıdakini düşünürüz, uzlaşmayı öğreniriz, önemseriz, yardım ederiz, dinleriz, kendimizden vazgeçeriz; bunlar özünde kendini disipline etmek ve diyetle uygun beslenmekten farklı türde fedakârlıklar. Bireysel değiller; *iki* taraflılar. İşte, senin önceden söylediğin şeylerin hepsi, et yemeyi bırakmak, uçağa daha az binmek, yerel ürünler tüketmek falan, yani, burada bütün güç sende, orası öyle ama yine de bir sofuluğu var, münzevilik programı gibi bir şey, her daim katı ve istikrarlı olacak, asla tembellik etmeyeceksin falan; günün sonunda yine de birey olarak seninle ilgili bir şey. *Senin* kendini saftutman, *senin* ahlaki vicdanın, *senin* yaptığın fedakârlıklar.”

“Ama insanlara zorla...”

“Bugünlerde sol *neşeden* tamamiyle yoksun,” diye devam etti Tony, “her şey yasak ve kendini inkâr etme üstüne kurulu. Herkes herkesin *polisi*. Hiç kimse eğlenmiyor, tek yaptığımız oturup çok fazla şey yaptığımız ya da hiçbir şey yapmadığımız için birbirimize çıkışmak; iyi de yani, gelecek vizyonu bunun neresinde? Umut nerede? İnsanlık nerede? Birer âşık olmayı hedefleyebilecekken, hepimiz keşiş olmak için can atıyoruz.”

Kapı açılınca, Tony bir kez daha o tarafa doğru baktı ama gelen yalnızca sigara içmeye çıkmış biriydi.

“Ama insanlara zorla ilişki kurduramazsın ki,” dedi Amber, bir anlık suskunluğu fırsat bilerek. “Hem bir ilişkin olsa bile, yine de bireysin.”

Tony kendi çizgisinden şaşmadı. “Mesela eşitlik kavranıını alalım,” derken, Amber’dan hafifçe uzaklaşıp grubun geri kalanına

hıtap etti. “Eşitliğin yalnızca teker teker insanlar düzeyinde bir anlamı olduğu söylenebilir. Topluluklar söz konusu olduğunda, yalnızca homojenlik ya da konformizm –birbiriyle tıpatıp aynı bir sürü insan– anlamına gelir; bunu kim ister ki? Baskıcı, insanlık dışı, sıkıcı bir şey. Komünizm hakkında söylenen her şey ve insanın ruhunu öldürdüğü doğru. Fakat iki insan arasındaki eşitlik tamamen radikal bir fikir. Farklı değerleri, farklı deneyimleri ve yetenekleri, farklı ihtiyaçları olan iki ayrı insanın birbirini anlayabilmesi, ikisinin de cevheri ortaya çıkaracak ve ikisinin de gelişmesine izin verecek şekilde yaşayabilmesi müthiş bir şey değil mi? Ortak yaşam, karşılıklılık, *sevgi* bu işte; solun dünyayla bu türden bir ilişki kurmayı amaçlaması gerek. Başka birine yardım etmek *zorunda olduğun* değil, *isteyerek* yardım ettiğin türden bir ilişki. Romantik sevgi; idealimiz ancak bu olabilir. *Siyasi idealimiz.*”

Amber’ın kaşları çatılmıştı. “Ama şu an tanı da beni yapmakla suçladığın şeyi yapmıyor musun? Piyasanın diliyle konuşmadığını nasıl söyleyebiliyorsun? ‘Evlilik piyasası’ dediğimiz şey bu işte...”

“Ama bu kapitalist yapı içinde böyle, sen esas...”

“Ayrıca eşitlik için *mücadele* etmemiz gerekti. Bize altın tepside sunulmadı. Yakın tarihe kadar, evlilik mülkiyet demekti. Ticari işlemden ibaretti. Sense ondan...”

“Tamam, tamam, tanıam ama ya aradaki bağı *kendisini* ekonomik birim olarak alırsak...”

“Sense ondan cici bici bir şeymiş gibi falan söz ediyorsun ama eşitlik *norm* değildir, bütün ilişkilerde güç dengesizliği vardır, taraflardan biri mutlaka baskı altındadır ve...”

“Peki ya ideal olarak baskısızlığı alırsak...”

“Tekelcilik gibi bir şey,” diyerek Tony’nin sözünü kesti Amber. “Bu da bir mülkiyet değil mi? Ben de bütün sözlerini sana iade edip tam bir kapitalist ve bireyci gibi davrandığını söyleyebilirim. İlişkilerin geleneksel ve tekeşli olması gerektiğini varsayarak...”

“Of, daha neler,” dedi Tony. “Çokaşklılık kapitalizmin dik âlâsıdır. Ama yine de, benim tezimi ispatlıyorsun. Bundan daha bireyci bir örnek seçemezdin.”

Amber’ın aklı karışmış gibiydi. “Ne?”

“Tüketimcilik 101!” diye patlayıverdi Tony. “Alışveriş merkezine gitmekle aynı şey! Bir partnerin sana bir şeyden biraz, öbür partnerin başka şeyden biraz verdiğini düşünüp iki şeyi de kaçırmak istemediğin için ikisini birden satın alıyorsun; korumalı fon! Lokantada menüden bir şey ısmarlayıp içindeki her şeyi değiştirmeye hakkı olduğunu düşünen insanlar gibisin. Domates olmasın, ekmeği değiştirebilir miyim, sosu yanına konsun. Yetti be, ye gitsin, ‘alerjin’ falan yok, hayatın tehlikede değil, yalnızca mızızlık ediyorsun. Yalnızca kabalık ediyorsun. Kendini fazla önemsiyorsun ve sıkıcısın. Çokaşklılıktan aşılması gereken yeni bir sınır, bir protesto eylemi, mülkiyet kavramı aşılmış da ataerkil yapılardan cesurca kurtulunmuş falan gibi söz edilmesi beni deli ediyor çünkü aslında bunun tam tersi, yalnızca başkalarıyla da sikişmek istemenin ahlaki sorumluluğunu almaktan, bir ilişkiyi sürdüremediğini, mutsuz ve doyumsuz olduğunu kabullenmekten kaçıyor, böylece kendi benicilliğiyle yüzleşmek zorunda kalıyor ve sorunun tam adını koymamış oluyorsun. Çokaşklılık bizi sosyalizme götürmez, yalnızca hiper egoist, Mormon, hiper kapitalist bir...”

“Tanrım,” dedi Amber. “Hassas bir noktaya temas ettim sanırım.”

Tony’nin yüzü kızarmıştı. “Şöyle test edebiliriz,” dedi. “Kendine sorman gereken şu. ‘Hey, iyi de çokaşklılığa ne diyacaksınız çocuklar, süper fikir, değil mi?’ diyen ben olsaydım ya? Ben, Tony? Hepiniz direkt karşı çıkıp bunun şimdiye dek duyduğunuz en ataerkil şey olduğunu söyleyecektiniz ama söyleyen sen olunca, birdenbire müthiş bir özgürleşme oluveriyor. Burada görmem gereken bir şey yok mu? Kafanda bir ampul yanıp belki de sandığın kadar ilerici olmadığını, burada da başka bir güç yapısı olduğunu düşünmen gerekmiyor mu? Başından beri söylediğim tek şey bu! Demek istediğim: kesişimsellik, neoliberalizm, arada ne fark var? Hepsi aynı bokun soyu.”

Amber şöyle bir geri çekildi. “Efendim?” dedi.

“Yalnızca anlamaya çalış,” dedi Tony. “Beni anlamaya çalış, olur mu? Yalnızca dinle. Günümüzde soldaki bütün konuşmalar rekabet üstüne kurulu, herkes karşısındakinden daha fazla baskıya uğradığını, karşıdakinin daha ayrıcalıklı olduğunu, kişisel travmalarının daha fazla olduğunu kanıtlamak için birbiriyle yarışıyor ve aslında

Yahudi ya da biseksüel, nereden bileceksin, dörtte bir şu ya da bu etnisiteden falan oldukları için konuşmaya ya da gocunmaya daha çok hakkı olduğunu düşünüyor. Tam bir pazar yeri! Hiçbir farkı yok! Söylenenleri duyarlı bir dille süsleyip sosyal adaletten, şundan bundan söz edebilirsin ama kesişimselliğin amacı farklılıklarımızı *aşabilmeyi* ya da *saf dışı bırakmayı* öğrenmek değil, *dayanışma* falan değil, yapılan şey kendi markanı güçlendirmek, piyasa değerini yükseltmek, herkesin kendi çıkarını gözetmesi, kârı maksimuma çıkarıp riski minimuma indirmek...”

“Kulaklarıma inanamıyorum,” dedi Amber.

“Bizi farklılıklarımızın içine *hapseden* bir şey bu,” dedi Tony, “*ayrımcılık* yaratan bir şey. Aynı zamanda *reklamdan* ibaret. Marka yönetimi. Benim dediğim bu. *Hâlâ aynı lanet olası paradigmanın içindeyiz.*”

Tony etrafa bakınarak onaylanmayı bekledi ama kafede bu kez kati surette ona karşıt bir hava vardı; Shelley bunu sezmiş, Tony’nin de sezdiğini anlamıştı. O akşam ilk kez göz göze geldiler ve içinden ona karşı bir acıma hissinin gelip geçmesi Shelley’yi şaşırttı. Tony’nin yüzü kıpkırmızı kesilmişti ve bakışlarında, onarmaya gücünün yetmeyeceğini bildiği bir şeyi parçalamanın eşiğindeymiş gibi vahşi, âdeta yitik bir ifade vardı.

“Yani, yanlış anlamadım herhalde,” dedi Amber, “*kesişimselliğin saçmalık* olduğunu mu söylüyorsun?”

“Hah, hadi oradan,” dedi Tony, iğrenmiş gibi. “Yapma şunu.”

“Neyi yapmayayım?”

“Seni kalbinden bıçaklamışım gibi davranma, sırf...”

“Aman Tanrım,” dedi Amber. “Konu *ben* değilim ki, Tony...”

“Evet, sensin,” diye atıldı Tony. “Tabii ki sensin. Üstüne alınıyorsun. Nasıl da inanılmaz bir şekilde aşağılandığını göstermek için şov yapıyorsun. Münazara etmiyoruz. Tartışmıyoruz. Yalnızca kendin için yarattığın kimliğe tutunuyorsun. Hep aynı bok.”

Tony’nin yanında oturan Finn huzursuzca kıpırdandı. “Hey, abi,” dedi Tony’ye usulca, “şöyle bir etrafa baksan?”

“*Bakıyorum* zaten,” dedi Tony. “Buradaki herkes beyaz. Yanılıyor muyum? Bu ‘hui’deki herkes,” derken parmaklarıyla abartılı

bir tırnak işareti yaptı, “aynı Amber ve benim gibi, beyaz ve orta sınıf.”

“Artık iyice saçmaladın,” dedi Amber.

“Yanılıyorsam, lütfen söyleyin,” dedi Tony. “Lütfen. Biri beni düzeltsin. Hatam varsa bunu bilmeyi cidden çok isterim.”¹

Shelley huzursuzca etrafa bakındı; toplantıya gelen gruptan anlaşılmasa da, Tony’nin yurtdışında olduğu yıllarda Birnam Ormanı’nın üyeleri arasındaki çeşitlilik artmıştı çünkü. İçindeki o pis suç ortaklığı hissinden kurtulabilmek için aklından sayım yaptı. Winnie, Jinan, Amara ve Sameer vardı ve bunların hepsi de Birnam buluşmalarına düzenli olarak gelen insanlardı. Marketlerinde Birnam ürünlerini satan Fijili Hintli aile Tamani’ler vardı; Samoalı sanat öğrencisi Agnes Vaai evlerden atılan eşyaların toplanmasına yardımcı olan bi üyeydi; Nancy Chen işyerindeki otoparkın yanındaki şeridi kullanmalarına izin veren, kendi evinde pencere kenarında fide yetiştiren bir dişçiydi; Bay Sichantha bahçesinin bir kısmını onlara ayırmıştı; şehrin öbür ucunda yaşayan kızı Vanida, keza öyle; bir şeyler satmak için kapısını çaldıkları her seferinde ihtiyacından fazlasını satın alan iyi kalpli Bayan Li vardı... Üstelik bunlar onlarca Asyalı ve Pasifikli –bir de Māori– üyenin yalnızca birkaçıydı, toplantıya hiç olmazsa bir Māori gelmiş olmalıydı. Shelley gözlerini kısıp bir kez daha etrafa bakınarak bütün yüzleri tararken elipsin öbür ucunda aynı şeyi yapan biriyle göz göze geldi. İkisi de kızarıp hemen gözlerini kaçırdılar.

“Saygısızlık ediyorsun amına koyayım,” dedi Amber.

“Neye?” dedi Tony. “*Markana mı?*”

“Bunu filme çeken var mı ya?” diyerek etrafına bakındı Amber. “Kayda geçirmek için?”

“Hah tabii,” diyerek ellerini havaya açtı Tony. “Tabii. Bu ânı da metalaştır. Hadi, durma. Lütfen. Beni haklı çıkar.”

“İyice boklaştın artık,” dedi Amber bir kez daha.

Shelley elini havaya kaldırdı. “Sizce de bu konu biraz fazla uzamadı mı?” dedi. “Ne dersiniz? Burada bıraksak nasıl olur?”

Kafede onay dolu kıpırdanmalar oldu ama Tony’nin pes etmeye niyeti yoktu. “Yalnızca ne dediğimi anlamaya çalış,” diyerek

Amber'la konuşmayı sürdürdü. "Olur mu? Kurduğum bağlantıyı ciddi düşünmeyi dene. Algoritmik pazarlama seni insan olarak görmez. Değil mi? Onun için bir kategoriler matrisinden ibaretsin: Kadın, heteroseksüel –ya da ne seksüelse– ve beyaz, üniversite mezunu, çalışıyor, şu türden arkadaşları var ve şu türden yazılarla şu türden resimler paylaşp şu türden aramalar yapıyor falan filan; algoritma derinleştikçe, daha fazla alt kategoriye belirleyebiliyor ve sattığı şeyi daha iyi pazarlayabiliyor. Kimlik siyaseti, kesişimsellik, adına ne dersen de; bundan hiçbir farkı yok. Mantık aynı. Kategorine kadar küçülürse, kendini o kadar iyi satabiliyorsun. Ekonomik açıdan daha güvenlisin."

"Bu sinizmin ta kendisi..."

"Evet öyle, zaten dediğim de bu: Bu şekilde düşünmeye devam ettiğimiz sürece sinizmin ötesine geçemeyiz. Geriye bir şey kalmaz. Ortak bir amaç için çalışmayı asla beceremeyiz ve sahici bir sol siyaset olasılığı toptan güme gider. Bütün çıkar gruplarının içinde alt gruplar ve bunların hepsinin kendine ait bir gündemi varken, hepsi görünürlük ve piyasa payı için birbirleriyle rekabet halindeyken, kamusal malı yaratmaya ve korumaya başlamamız bile..."

"Sen mi *görünürlükten* söz ediyorsun?" dedi Amber. "Cidden, söyleyene bak! *Cidden* yani!"

Buna herkes güldü.

"Özür dilerim," dedi Tony. Yüzü iyice kızarmıştı. "Tamam, sen konuş."

"Hah," diyerek başını yukarı kaldırdı Amber, "kesişimsellikle sorunu varmış gibi görünen herkesin tam da senin gibi görünmesi tesadüf olamaz *bence*."

Tony'nin yüz ifadesi birden sertleşti. "Hah, hadi oradan," dedi Tony, "bu tam da..."

"Ayrıca 'kimlik siyaseti' de propaganda amaçlı bir terimdir," dedi Amber. "Gerçekten marjinalize edilen, sistematik olarak gerçekten baskıya maruz kalan, hayatları gerçekten tehlikede olanlar, 'Hey, kimlik siyaseti diye yepyeni ve de süper bir şey çıkmış, duydun mu?' demezler! Onların söz ettiği şey *adalettir, temsiliyet hakkıdır*..."

"Ve var olabilme," dedi biri.

“*Ve var olabilme,*” dedi Amber. Bütün başlar hızlı hızlı sallandı.

“Ama ben bunların hiçbirine karşı değilim ki,” dedi Tony. “Kesinlikle. Benim söylediğim bu değil.”

“Belki de hâlâ paradigmanın içinde olan *sensindir,*” dedi Amber, artan bir özgüvenle. “Belki de öteden beri, tırnak işareti içinde söylüyorum, *fikirlerin piyasasında* ya da adına her ne diyorsan orada, üstünlüğün hep sende olacağını düşünmüşündür ama başından beri *kendi* tekeline aldığı o yerler artık herkese açılmıştır...”

“Hayır, konu o değil...”

“Artık geçmişten beri yok sayılan insanların da oralara girip seslerini duyurmalarına izin veriliyor, bu insanlar *seni* çepere doğru itip *senin* görünürlüğünü azaltıyor, *senin* ayrıcalıklarına karşı tehdit oluşturuyordur ve sen, hey, çocuklar, dünya aşırı kapitalist bir yer oldu, her şey alınıp satılıyor, ne kadar da korkunç değil mi dediğin de, biz de sana, evet, *bilmez miyiz,* bu sistemi yaratan *sensin,* neden seni dinlemeye devam edelim ki diye soruyoruzdur. *Herhangi* bir konuda. Çünkü Tony, belki buna çok şaşacaksın ama *zaman değişti!*”

Kafedekiler parmak şaklatarak onay dolu sesler çıkarıyordu.

“Hey, ben burada statükoyu savunmuyorum,” diyerek ellerini havaya kaldırdı Tony. “Ataerkilliğin canı cehenneme. Kapitalizmin canı cehenneme, üstün beyaz ırkın canı cehenneme, kesinlikle, hepsi yok olup gitmeli. Hiçbir şeyin *aynı* kalmasını istemiyorum ki ben...”

“Tabii tabii,” dedi Amber, “yarım saat boyunca resmen nutuk çekilmesi ne büyük bir *yenilik,* heteroseksüel beyaz bir...”

“Ben yalnızca çözümün kesişimsellik olmadığına inanıyorum!”

“Seninle aynı fikirde olanlar kimler, onu biliyor musun peki? Beyaz ırkın üstünlüğüne inanan pislikler, Tony!”

“Bak, bunun hassas bir konu olduğu ortada...”

“*Resmen* üstünlük taslıyorsun ulan...”

“Ama amcıklık etmiyorum, tamam mı? Sırtımı başkalarına yaslayan bir klişe değilim. Kendime ait fikirlerim var. Cidden bir alternatif sunuyorum.”

“Aman, hadi oradan, belki de artık bundan vazgeçsen iyi olacak!”

“Ama bu delilik,” dedi Tony. “Bu nasıl bir çözüm böyle? Bana çenemi kapamamı söyleyerek...”

“Çeneni kapa demiyorum, dinlemenı söylüyorum. İkisi farklı şeyler.”

Birçok kişiden alkış geldi.

“Tamam da, *neyi* dinleyeceğim?” diyerek gülmeye başladı Tony. “Ne yaptığını göremiyor musun? Bu bir argüman değil.”

“Evet, öyle!”

“Değil! Sıkıştığın anda tutunduğun bir şey. *Dinle* diyorsun, tamamı, süper ama *neyi* dinleyeceğim? Gerçek bir fikrin yok ki. Elindeki tek şey *kimliğin*. *Markandan* başka bir şeyin yok. Bunu ciddi göremiyor musun?”

“Bir de *senin* ne yaptığını bakalım,” dedi Amber. “Senin, Tony’nin. Kimbilir kaç yıl sonra geri gelip sohbeti tamamen hâkimiyetin altına alıyorsun, kaba ve saygısızsın, *bizim* yetiştirip *senin* için pişirdiğimiz şeyi yiyorsun...”

“Yemek çok lezzetliydi,” dedi Tony. “Hakkını yiyemem.”

“İşte, kesişimsellik *bu yüzden* önemli! Sen, gelmişsin, bütün gece böyle konuşuyorsun, bana *gülüyorsun*! Argüman *budur*!”

Kapı açıldı ve içeri Mira girdi.

“Geciktiğim için özür dilerim,” dedi Amber’a. “Müthiş kokuyor.” Sonra Tony’yi gördü. “Siktir, vay canına!”

“Hislerime tercüman oldun,” diyen Amber’ın insanları güldürmek istediği belliydi ama kimse gülmedi.

“Ne?” dedi Mira, yarı gülümseyerek. Gözleri Amber’dan Tony’ye kaydı ama Tony onunla göz göze gelmedi. Boş kâsesini mutfağa götürmek için kalktı.

“Yok bir şey,” dedi Amber. “Artık herkes burada. Başlayalım hadi.”

Mira hâlâ gülümsemek için çaba harcıyordu. “Çocuklar,” dedi etrafa bakınarak, “neyin içine düştüm ben böyle?”

Fakat kafedeki herkes toplu bir utanca kapılmıştı. “Yok bir şey,” dedi biri. “Boş ver.”

Amber sinirli görünüyordu. “*Var* bir şey,” dedi sitemli bir sesle. Mutfağın önündeki tezgâha gidip kaşıkları düzeltmeye başladı.

“Ne var?” dedi Mira, Shelley’ye bakarak. “Neler oluyor?”

Hepsi benim suçum, diye düşündü Shelley. Kesinlikle ve bütünüyle benim suçum. Sırtı onlara dönük, kâsesini lavaboda sudan geçiren Tony’ye bir bakış attı. “Belki biraz mola vermeliyiz,” dedi. “Biraz sakinleşmek için?”

“*Benim* sakinleşmem gerekmiyor,” dedi Amber. “Gayet iyiyim. Artık başlamak istiyorum. Bırakabilirsin şunu,” dedi Tony’ye, sesini gereğinden fazla yükselterek. “Bulaşık makinemiz var, biliyorsun.”

Tony duymazdan geldi.

“Biri bana neler olduğunu anlatabilir mi lütfen?” dedi Mira ama insanlar göğüs geçirmeye, huzursuzca mırıldanmaya başlamıştı ve içlerinden biri, “Aslında, erteleseک olmaz mı? Evde bakıcı var ve en geç dokuzda çıkmam lazım,” der demez ötekiler de sabah işleri olduğunu, son otobüsü yakalamaları gerektiğini ya da zaten çok geç olduğunu söyleyerek aynı talebi tekrarladılar ve grup birkaç saniye içinde ayaklandı: Boş kâseleri üst üste koyup defterlerini çıkarmaya, moderatörlük sırasının kimde olduğunu sormaya, belirlenmiş tartışma konularını birbirlerine yüksek sesle hatırlatmaya başladılar. Mira olduğu yerde kalmakla Tony’nin arkasından mutfığa girmek arasında kararsız kalmış gibi görünerek bocaladı. Shelley yanına gidip onunla konuşmak için ayağı kalktı ama Amber ondan önce gidip Mira’ya bir kâse çorbayla bir kaşık vererek o curcunanın içinde, Shelley’nin de duyabileceğı kadar yüksek bir sesle, “Haberin olsun, Tony tam bir göt lalesine dönüşmüş,” deyiverdi. Mira, Shelley’ye dönüp soran gözlerle bakınca, o da zavallı bir omuz silkişle başını hem iki yana hem de yukarı aşağı salladı. Başka şey diyecek zaman yoktu. Moderatör toplantısının başladığını duyurdu ve Tony mutfaktan çıkıp ona anlayışla, acıyarak bakan Finn’e aldırmadan eski yerine oturdu. Bütün bakışları ısrarla görmezden gelerek ellerini kucağında kavuşturdu ve dinlemeye hazır vaziyette, gözlerini ayakkabılarına dikti. Shelley tekrar oturdu, Amber tezgâha gidip kendine çorba aldı ve Mira da kalan tek boş sandalyeye geçti.

Birnam Ormanı’nın toplantılarında tam bir yatay hiyerarşi vardı. Moderatörlüğü sırayla kimlerin yapacağını gösteren bir liste vardı –bu seferki iyi huylu pediatri hemşiresi Katie Vander’dı– ve

tartışmalar önceden belirlenmiş beş aşamada gerçekleşirdi: Eylem önerilerinin sunulması; anlaşılmayan yerlerin sorulması; itirazların ve endişe yaratan noktaların dinlenmesi; değişikliklerin yapılması; son olarak da kabul edenlerin parmaklarını yukarı, etmeyenlerin aşağı, kararsız kalanların sağa sola sallayarak katıldığı oylamanın yapılması. Katie toplantıyı âdet olduğu üzere formatı herkese hatırlatarak ve grubun üç Birlik İlkesi'ni okuyarak başlattı: “Hem yenilenebilir hem de insanların ihtiyaçlarına cevap verebilen, sınıfsız, sürdürülebilir, doğrudan demokrasiye dayalı bir ekonominin geliştirilmesi ve korunması; kapitalist yapının olabildiğince dışında hareket etmek; dayanışma göstermek ve karşılıklı yardım içinde olmak.” İlkeler belirleneli öyle uzun zaman olmuştu ki Shelley normalde dikkatini buna vermezdi ama bu kez Amber’la Tony’nin yaptığı tartışmasının özü kulaklarında çınlarken, önce “kapitalist”, ardından “dayanışma” sözcükleri hafif bir suçluluk duymasına neden oldu. Tony’ye bir bakış attı ama onun yüzü ifadesizdi. Gözleri hâlâ ayakkabılarındaydı.

Masaya yatırılacak ilk teklif Mira’nınkiydi ve Katie tartışma için bir süre belirledikten sonra sözü ona bıraktı.

“Evet, pekâlâ, selam, *kia ora tātou*,” diyerek etrafa bakındı Mira. “Şimdi, bazılarınız biliyor olabilir, Thorndike’tan, geçenlerde şu heyelanın olduğu Korowai Geçidi’nin oradan yeni döndüm.”

Mira’nın alışılmadık biçimde biraz gergin olduğunu gören Shelley yine kendini suçlu hissetti. Tony hâlâ kıpırdamamıştı.

“Oradayken,” diye söze devam etti Mira, “tesadüf denebilecek bir şekilde bir adamla, Amerikalı biriyle tanıştım ve adamla konuşurken kim olduğumuzla, neler yaptığımızla epey ilgilendi sayılır ve –biraz garip gelebilir ama– bizi finanse etmeyi önerdi. Yani kâr amacı gütmeyen bir kuruluş olmamıza yardımcı olmak adına. Tabii istediğimiz buysa. Sanırım deneme amacıyla, bir bütçeyi ve programı, parametreleri falan yönetip yönetemeyeceğimizi görebilmek için gidip o çiftlikte ekim yapmamıza destek olmak istiyor.”

Shelley huzursuzca Mira’nın normalde daha akıcı ve daha otoriter bir tavırla konuştuğunu düşündü.

“Yani işte, teklifi yüz bin dolar,” diye devam etti Mira, “nakit olarak, koşulsuz şartsız, sözleşme falan yok; yani, bağış gibi bir şey

olacak. Dedi ki, Noel geldiğinde, çalışmamızdan memnun kalırsa, gerçek olduğumuzu ve ne yaptığımızı bildiğimizi falan kanıtlarsak, o aşamada uzun vadeli gerçek finansmanla ve nasıl büyüyüp hangi adımları atacağımızla ilgili falan tekrar konuşacakmışız. Ama her ne olursa olsun, yüz bin bizde kalacak.

“Çılgınca görüldüğünün farkındayım,” dedi Mira, bu kez Shelley’ye bakarak, “yani, açıkçası, bana da öyle geliyor sayılır ama adam ciddi çok çok zengin, yani *bayağı* zengin; sanırım kişisel mitolojisini genç girişimcileri bulup kariyerlerini desteleyerek oluşturan bir tip; yani, kendini asi gibi görüyor ve bizi öğrendiğinde, hey, bir asiden ötekine falan oldu. Ayrıca biliyorum,” diye ekledi hızlı hızlı konuşarak ve kafedekilere özür diler gibi bakarak, “Yeni Zelanda’dan kendine sığınak yapacak yer alan zengin bir Amerikalı, yani hani, hiçbirimizin tercih edeceği türden bir yol arkadaşı değil ve adam tam da şu kıyamete hazırlanan, hayatta kalma tutkunu falan tiplerden, adlarına her ne deniyorsa işte, yani, nasıl anlatsam, pilot lisansı var, uçağı var, o çiftliği satın almış, yani kimsenin aklına gelmeyecek bir yer ve oraya sığınak bile yaptırıyor, tam bir klişe; ama ne olursa olsun, sonuçta kuzeydeki şu koruma projesine yatırım yapmış, yani en azından iyi niyetli ve son iki haftadır onunla bayağı bir konuştum, çok da kötü bir adam olmadığını gördüm.”

“Kim o?” diye sordu biri ama Katie elini kaldırarak soruyu soranı susturdu: Anlaşılmayan yerler toplantısının ikinci aşamasında sorulacaktı. “Kusura bakma,” dedi Mira’ya. “Sen devam et.”

“Yani işte, sanırım geriye bir tek on bini bana çoktan verdiğini söylemek kaldı,” derken, Mira’nın yüzü hafifçe kızardı. “Ben istemedim; herhangi bir anlaşma falan yapmış değiliz ve işi resmileştirmeden önce hepinizin onayını almam gerektiği konusunda gayet nettim. Ama sonra banka hesabıma bakmamı söyledi, damdan düşer gibi, bakınca parayı çoktan yatırdığını gördüm. Böyle dramatik şeyler yapmak, söz ettiğim kişisel mitolojinin bir yansıması sanırım. Hesap numaramı nereden bulduğunu hiç bilmiyorum... aramızda hiçbir yazışma da olmadı, bu arada, böyle de bir şey var. Zaten bizi ilginç bulmasının nedeni sistemin dışında var olabilmemiz. Yani yasal açıdan bağlayıcı bir anlaşma falan olmayacak. Resmiyetle alakası

yok. Daha çok bahis gibi. Ya da iddia gibi bir şey, yani bize meydan okuyor; ya da biz mi ona meydan okuyor olacağız? Ama her neyse, olay budur. Adı Robert Lemoine.”

Tony, Mira’nın konuşmaya başlamasından beri ilk kez başını kaldırdı. “*Robert Lemoine* mı?” diye sordu.

“Evet,” dedi Mira.

“Bir saniye,” dedi Katie, “soru almaya geçebilir miyiz? Mira?”

“Evet, geçelim, teşekkürler,” dedi Mira, Katie’ye. Tony’ye de, “Adını duymuş muydun?” diye sordu.

İkisi ilk kez göz göze bakıştı. “Autonomo’nun adamı,” dedi Tony. “Yalnızca zengin değil. Adam milyarder.”

Mira’nın yüzü bir kez daha kızardı. “Yani, dediğim gibi, yol arkadaşlığı etmek isteyeceğimiz türden biri değil ama...”

“Ne *diyorsun* sen ya? Adam bizim karşı olduğumuz her şeyin ete kemiğe bürünmüş hali resmen.”

“*Yalnızca* soru sormaya özen gösterelim lütfen,” dedi Katie.

“Autonomo nedir?” diye sordu biri.

“Teknoloji şirketi,” dedi Tony. “Drone üretiyorlar.”

“Güvenlik ve gözetleme için,” dedi Mira hemen, “askeri amaçlı değil.”

Tony alaycı bir ses çıkardı. “Tabii tabii,” dedi. “Arada çok fark var sanki.”

“Yalnızca soru soralım lütfen, çocuklar.”

“Karısını hatırlarsınız,” dedi Tony ötekilere bakarak. “Büyük olay olmuştu; kadının bindiği helikopter durup dururken düşüverdi ve adam *tesadüf eseri* helikopterde değildi.”

“Tony...”

“Ben olanı anlatıyorum,” dedi Tony. “Böyle bir adamdan söz ediyoruz.”

“Kaza değil miydi yani?” dedi biri.

“Yani, biraz garip bir olay. Helikopterler adamın uzmanlık alanı sayılır.”

Shelley, Mira’nın öfkesini kontrol altında tutmaya çalıştığını görebiliyordu. “Nasıl olduğunu bilen yok,” dedi Mira üstüne basa basa. “Kimse bilmiyor. Sen dahil.”

Tony sustu. Mira'yla ikisi bir an daha göz göze kaldılar ama Shelley bakışmalarındaki anlamı çözemedi, Mira tekrar gruba döndü.

“Bakın, aslında konunun devamı da var,” dedi, “adam yatırımcı vizesi almış ve pasaport da alabilmesi için bir Yeni Zelanda girişimine destek olması gerekiyor; yani bu tam da hayırseverlik işi sayılmaz. Bu işten onun da çıkarı var. Evet, adam milyarder ve birileri yalnızca prensipte bunu sorun olarak görürse, bunu gayet iyi anlarım, kesinlikle. Ortada, ne bileyim, yirmi beş tane falan kırmızı çizgi var. Anlıyorum. Ama yine de, ne olursa olsun, internetten Autonomo'yla ilgili çok şey okudum ve görünüşe göre ciddi de...”

“Google aramalarını satın alıyorlar,” diye patladı Tony, “bütün arama sonuçlarını satın alıyorlar ki yalnızca iyi olanları gör, bunlar *profesyonel izleme ajanı* gibi bir şey, tabii ki bir şey bulamazsın...”

“Yalnızca soru soralım lütfen,” dedi Katie.

“Zaten bunun şirketle alakası yok,” dedi Mira. “Yalnızca o var.”

“Yani özet olarak,” dedi Tony, “dünyadaki herkesten uzun yaşamak için yaptığı büyük planı gerçekleştirmesi için ülkemizin pasaportunu alabilsin diye milyarder bir drone üreticisine yardım etmeyi mi öneriyorsun?”

“Yalnızca soruları alıyoruz,” dedi Katie.

“Soruydu zaten. Cevabını ciddi merak ediyorum.”

“O pasaportu nasılsa alacak,” dedi Mira, kendini savunur gibi. “Herhalde yatırım yapabileceği tek şirket biz...”

“Birnam Ormanı ne zamandan beri şirket oldu?”

Amber mutfaktan seslenerek konuştu. “Kâr amacı gütmeyen şirketler de var, biliyorsun,” dedi. “Şaşırabilirsin ama sosyalist şirket bile olabiliyor. Bağımsız kooperatifler var. Bunda bir çelişki yok, *Tony.*”

Tony susup kollarını kavuşturarak gözlerini tekrar ayakkabılarına dikti.

“Bir de süreyi konuşacak olursak,” dedi Mira, sorulmamış bir soruyu cevaplayarak, “bu işe en az birkaç ay ayırmamız, ilkbahara yetiştirmek için en kısa zamanda başlamamız gerekecek ve Korowai Geçidi'nin köşe başında olmadığı ortada, yani bir tek hafta sonlarını verebilecek olanlar için bile çok uzun bir yol ve masraf çok fazla.

Paranın ne şekilde kullanılacağını da uzun uzadıya konuşmamız lazım; yani ne kadarının ulaşma ve oraya gidecek ekibin ihtiyaçlarına ayrılacağını mesela.” Bunları yine Shelley’ye bakarak söylemişti. “Ama yüz bin dolar yani,” dedi, “ve bu daha *başlangıç*, bize çok daha fazlasını verebilir. Yani işleri yoluna koyduktan sonra kendimize maaş ödeyebilme olasılığı var, bu işi yurt çapında yapabiliriz, cidden çok çok büyüyebiliriz. Eğer istersek.”

Mira’nın yüz ifadesi yalvarır gibiydi ve biri başka bir soruyla araya girdiğinde –çiftlikte kalacak yer olacak mı?– yüzünü hemen soran kişiye çevirmedi: O an umutla, yalvarırcasına Shelley’nin yüzünü inceliyordu... ve Mira’nın esas ondan onay beklediğini anlayan Shelley’nin yüreği hopladı. Mira’nın Tony yüzünden değil, onun yüzünden gergin olabileceğini fark ederek şaşırıp kaldı.

Mira soruyu cevaplamak için başını çevirdi. “Ben kamp kurabileceğimizi düşünmüştüm,” dedi. “Oradayken hep minibüste kaldım.”

“Yani kompost tuvalet falan da mı bulmamız gerekecek?”

“Evet, olabilir.”

“Parayı vereceğini nereden biliyorsun, geri kalanını yani?”

“Yatırım yaptığı koruma projesi neymiş?”

“Paradan vergi alınması mümkün değil herhalde? Sonradan?”

“Tam olarak nasıl tanıştınız?”

“Evet, nasıl oldu ki bu iş?”

Shelley’nin konuşmaları takip ettiği yoktu. Göğsünde ve ciğerlerinde hissettiği o şaşkınlıkla, Mira’ya bakakalmıştı. Tony başka soru sormadan ve hiç kıpırdamadan oturuyordu. Sıra itirazlara geldiğinde yaşanan gergin sessizlikte, herkesin ondan ilk konuşan olmasını beklediği belliydi. Bunu o da hissetmiş olmalı ki başını kaldırmadan ve usulca, “Kan parası bu,” dedi.

Mira bu kez karşı çıkmadı. “Nasıl yani?” diye sordu, sabırsızlığını zar zor bastırarak.

“Drone’lar korku yaratma amaçlı silahlardır,” diyerek parmaklarıyla saymaya başladı Tony. “Kitlel gözetim totaliter ve baskıcı bir şeydir. Milyarder sınıf, dayanışmayı bu sayede baltalayabiliyor; cidden de sürdürülemez, gerici, adaletsiz bir şey. Vatandaşlık alınıp

satılabilen bir şey olmamalı. Protesto eylemleri *finans* edilen şeyler olamaz. Tanrım, devam edeyim mi? Resmen düşmanın koynuna giriyorsunuz, bu grubun üstüne kurulu olduğu bütün ilkeleri bozuyorsunuz; bunu gören bir tek ben miyim ciddi?”

“Sen çok uzun zamandır yoktun, Tony.”

“Orası belli!”

“Demek istediğimi, bunca yıldır bu işi sürdürmeye çalışmanın hepimiz için ne kadar zor olduğunu anlamıyor olabilirsin.” Mira ona bir bakış atınca, Shelley önce refleks olarak, sonra gerçekten başını salladı.

“Onu anlayabiliyorum,” dedi Tony ama Mira susmadı.

“Doğru, ideal bir dünyada Robert Lemoine gibiler var olabilir miydi? Hayır. Ama ideal bir dünyada, bizim de bu fırsata ihtiyacımız olmazdı. Boğazımıza kadar borca batmış olmazdık. Her gün sesimizi duyurmaya çalışıyor olmazdık. Hayatımızın her ânını bir varoluş krizi halinde yaşamazdık.”

Tony hariç kafedeki herkes başını sallıyordu şimdi.

“İlkelerimizi bozmaktan söz ediyorsun,” dedi Mira. “Tony, biz ilkelerimizi yaşıyoruz. Her gün hep birlikte yaptığımız iş, bu işe adadığımız zaman ve emek –kendimize ait paradan söz etmiyorum bile– ilkelerimiz *bunlar*.”

“Yani kan parası durumu sizi hiç rahatsız etmiyor,” dedi Tony, anlayış ve onay dolu seslerin içinde duyurabilmek için sesini yükselterek.

“Neden kan parası olduğunu ciddi anlamadım.”

“Tabii, orası belli zaten,” dedi Tony tiksiniş gibi, “bunun davayı satmaktan başka bir şey *olmadığını* da göremediğiniz gibi.”

Mira’nın öfkesi artık yüzüne vurmuştu. “Biraz sakinleşir misiniz lütfen?” dedi. “Bak, adam bize, ‘Hey millet, işte size yüz bin, Birnam Ormanı’na boş verin, gidip bir serbest yatırım fonu kurun,’ demiş değil. Bu teklifi yapmasının nedeni zaten *ilgisini çekmiş* olmamız. Neler olacağını görmek istiyor. *Merak* ediyor. *Etkileniyor*. Onun kim olduğunu bir an için unutup düşün, biri bize *zaten yaptığımız şeyi* yapmaya devam etmemiz için para vermek istiyor; ama daha büyük ölçekte ve daha etkili olacak şekilde.”

“Bizim zaten yaptığımız şeyi,” dedi Amber, Tony’ye grubu göstererek. “Bizim.”

Mira nefesini bıraktı. “Hem ayrıca,” dedi Tony’ye, “karşımıza sermaye yeterliliğine kavuşabilmek için ilk kez gerçek bir fırsat çıkıyor. Yani sen yokken geçen onca yılın ardından.”

“Kafam karıştı,” dedi Tony. “Bu herifin çok meraklı, çok etkilenmiş ve çok ilgili olduğunu hatırlamam mı gerekiyor yoksa kim olduğunu unutmam mı? Görmüyor musunuz? Kendinizi kandırıyorsunuz. Bunu ilkelerimize her açıdan aykırı bir şey olduğunu siz de biliyorsunuz, burada *rasyonel* davranmadığınızı kabul edin bari, *mantık*...”

“İlkelerimiz derken,” diye söze başladı Amber ama Mira sözünü kesti:

“Evet, bu bir taviz,” dedi, “evet, bu durumda cidden çok çok özenli düşünmemiz gereken şeyler var. Ama taviz vermeyi reddetmek bir yerde etkisiz olmayı tercih etmek anlamına geliyor ve *bu* ilkelerimizi bozmak olmuyor, öyle mi? Yaptığımız her şeyi, bütün çabamızı, sırf kendimize haklı olduğumuzu söyleyebilmek için çöpe atmak; bu daha kötü *değil mi?* ‘Ha evet, Birnam Ormanı diye bir şey vardı, kaybolup gittiler ama çok sağlam ilkeleri vardı!’”

“İyi ama bunun sonu var mı sence?” dedi Tony. “Yani, görmüyor musun, bu mantıkla bakarsan, o zaman her şey...”

“Hayır,” diyerek Tony’nin sözünü kesti Mira, “Hayır, Tony, kusura bakma ama bunun *mantıkla* alakası yok. Benim konumumu mantıksal aşırı uca götürüp eğitim amaçlı kullanabileceğin bir düşünce deneyi değil bu. Felsefe dersinde değiliz. Grup olarak ayakta kalıp yol almaya nasıl devam edebileceğimiz konusunda karşımıza çıkan gerçek, uygulanabilir bir seçenek...”

“Hey,” dedi Tony, “doğrudan demokrasiye ne oldu? İtirazlarımı ve kaygılarımı dile getiriyorum işte...”

“O da yanıtlıyor!” dedi Amber.

“Peki senin önerin nedir?” dedi Mira, Tony’ye. “Parayı geri mi vereyim? Hesabımdan çekip adamın eline sayayım ve...”

“Evet,” dedi Tony.

“... yani cidden, hiç kusura bakmayın Bay Lemoine, bilmiyorsanız söyleyeyim, bu *kan parası* ve harcayabileceğimiz onca yer

varken, bu parayı ne kadar iyi bir amaç için kullanacak olursak olalım, bizim için hiçbir önemi yok mu diyeyim?”

“Evet,” dedi Tony bir kez daha. Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Yüzde yüz. Evet.”

“İyi,” dedi Mira. “Dikkate alınacaktır. Başka itirazı olan var mı yoksa oylamaya geçelim mi?”

“Sikmişim *oylamayı!*” diye patlayan Tony kollarını açtı. “Esas yapmamız gereken herifi gebertip adına tali hasar demek; Irak’a, Yemen’e, Suriye’ye yapılan lanet olası drone saldırılarında ölen bütün siviller için dendiği gibi...”

“Robert Lemoine bunlardan *kişisel olarak sorumlu...*”

“Tabii ki öyle. Tabii ki sorumlu.”

“Git, adamı öldür o zaman amına koyayım,” dedi, sonunda tepesi atan Mira. “Adresini ben veririm. Her şey bu kadar siyah beyaz, sense pirüpak, ideolojik açıdan her daim tutarlıysan, senden başka herkes ikiyüzlüyse, burada olmaktan bile utanıyorsan, git, öldür, amına koyayım. Git hadi.”

“Tamamı tamam,” dedi Katie. “Bence artık...”

“Kalmak zorunda değilsin, biliyorsun,” diye atıldı Amber. “Gitmekte özgür olduğunu biliyorsun. Ne zaman istersen.”

“Bence artık oylamaya geçmeliyiz,” dedi Katie kararlı bir tavırla.

Tony’nin yüz ifadesi buz gibiydi. “Bence bu ancak oybirliğiyle kabul edilebilecek bir şey,” dedi. “Çoğunluk oyuyla değil.”

“Çoğunluk oyu *oybirliğidir,*” dedi Mira. “Herkes çoğunluğun kararına uymayı kabul ederse, oybirliği sağlanmış olur. Demokrasi böyle işler. Bir konuda yüzde doksan dokuz onay varsa, doğal olarak yüzde altmış onaydan daha demokratik bir oylama olmuş olur. Demokrasi herkesin aynı yönde oy kullanması değildir, bu seni azınlık *yapsa bile* oylamanın sonucunu kabullenmen demektir. Oybirliği budur.”

“Mira,” dedi Katie. “Anladı bence.”

“Ben varım,” dedi Shelley.

“*Sahi mi?*” diyerek ona dönen Mira’nın yüzünde öylesine çıplak bir rahatlama ve minnet vardı ki Shelley’nin yüreği pır pır etti; ama bunun sevgiden mi yoksa utançtan mı kaynaklandığını anlayamadı.

“Evet,” dedi Shelley, Mira’ya gülümseyerek. “Yüz bin, abi. Ne diyorsun sen.”

Oylama yapıldı. Tony sonradan fazla kalmadı ve Mira’yla Shelley eşyalarını kutulara koyup daireyi temizledikten, devren kiralık ilanı verip evin anahtarlarını bir arkadaşlarına teslim ettikten sonra eşyalarını ikinci kez minibüse yüklediler; bahçe yolundan geri geri giderken bir çalma listesi seçip şehirden çevre yoluna çıktıkları sırada, Bay Darvish, Kraliçe II. Elizabeth’in beş yüz kilometre uzakdaki dev, gülümsemeyen bir portresinin altında diz çöküp Sör Owen olarak ayağa kalktı.

II

“Şu madalya mıymış?” diyerek çerçeveli fotoğrafı ışığa doğru eğdi Mark Mulloy. “Kalp pili sandım.”

“Bakayım,” dedi Cathy. “Görmek istiyorum.”

“Farklı isimleri var,” dedi Leydi Darvish mutfaktan. “Göğsündekine göğüs yıldızı, kuşaktakine rozet deniyor.” Elinde yeni bir şampanyayla gelip mantarı açması için şişeyi kocasına verdi.

“Göğüs yıldızı mı?” dedi Mark. “Müstehcen dergilerdeki gibi mi? Ayıp yerleri örterler ya hani.” Göğsünü edalı bir tavırla öne çıkarıp parmak uçlarını memelerine koydu.

“Öf, Mark,” dedi Cathy, bezmiş gibi.

Fakat Sör Owen Darvish sırtıyordu. “Dostum,” diyerek şişenin ağzındaki folyoyu soydu, “kendine daha kaliteli dergiler bulmalısın.”

“Artık ‘müstehcen’ diyen de kalmadı,” diyerek yüzünü buruşturdu Cathy. “Diyorlar mı?”

“Tabii ki diyorlar. Müstehcen film?”

“Hayır, porno diyorlar. Ya da sadece *porn*.”

Leydi Darvish sohbete kulak vermemişti. “Sol göğüs cebine takılıyor,” diye sözüne devam etti, “şayet benden önce ölecek olursa, o zaman ben takacağım ama sağ tarafa.”

“Kusura bakına,” dedi Sör Owen. “Daha hayattayım. Alo!”

Leydi Darvish mum alevlerinin ardından kocasına gülümsedi. “Şayet dedim.”

“Böyle ufak tefek kuralları öğrenmek hoşuma gidiyor,” dedi Cathy.

Mark'ın aklına başka bir espri gelmişti. Sör Owen'ın fotoğrafta taktığı kravatı gösterdi. “Ya şu boynundaki kement? Ona ne deniyor?”

Sör Owen mantarı patlattı. Mulloy'ları eskiden beri tanırlardı –çocukları birlikte büyümüşü– ama dostluğu sürdüren kadınlardı ve Mark'la birbirlerine takılmak dışında bir diyalog kuramamaları bazen onu yoruyordu. Sohbetleri kadınlar yönlendiriyor, son havadisleri onlar verip sessizlikleri onlar dolduruyor, Jill'in az önce tören kıyafetiyle çekilmiş fotoğraf konusunda biraz utanç verici bir şekilde yaptığı gibi, yapılan gafları onlar geçiştiriyor, sonraki görüşmeleri onlar ayarlıyordu; erkeklerin müdahil olması ancak harcamalardan yakınnak ya da zekice yapılan birikimlerle övünmek şeklindeydi. Sör Owen her zaman böyle olmadığına emindi –belki de öyleydi; bunu ancak çocuklar yuvadan uçup gittikten sonra fark etmişti belki– ama artık birlikte yedikleri bütün akşam yemekleri aynı sırayı takip ediyordu sanki: Akşam henüz başlamışken herkes birbirinden daha tutuktu; yeterince içtikten sonraysa, herkes birbirinden daha da azmış ve kudurnmuş oluyordu.

“Ama dürüst ol lütfen,” diyordu Mark, Jill'e. “Doğruyu söyle. Kendini bizden üstün görmeye başladı mı? Unvan başını döndürdü mü?”

“Tanrı da biliyor ya, benimkini döndürdü,” diye cevap verip bir kahkaha attı Jill. “Geçen gün uçak bileti alacaktım ve adımı girerken, hani Bay Bayan kısmı vardır ya, Leydi, Leydi, Leydi diye arandım; ama öyle bir seçenek yoktu! Resmen sinir oldum!”

“Salondan 'siktir' diye sesi geldi,” dedi Sör Owen. “Resmen bağırdı. Hemen yanına koştum. Korkunç bir şey oldu sandım.”

“Canın isteyince ona böyle mi haber veriyorsun?” dedi Mark. Ellerini düz tutarak ağzının iki yanına koydu. “Siktir!”

“Kes şunu, Mark,” diyerek iki eliyle birden kocasını kışkırladı Cathy.

“Hayır, doğru söylüyor,” dedi Leydi Darvish, “öyle yapıyorum,” ve hep birlikte güldüler.

Kahkahalar diner gibi olduşunda, “Ama büyük bir eşitsizlik var,” dedi Cathy. “Sen de Leydi Darvish oluyorsun, sırf kocan...”

Sör Owen “Çok doğru,” diye haykırıp kendi şarap kadehini doldururken sırtarak eşine baktı. “Kendi yemeğini kendin yap.”

“Hayır, demek istediğim, dame’lik unvanı olsa; yani ben Dame Cathy olsam, Mark Lord Mulloy olmuyor.”

“Sör Mark olmuyor mu?”

“Hayır, hiçbir şey olmuyor bence.”

“Konsort?”

“Eskort!”

“Ooo, eskort!”

“Ya da Centilmen?” dedi Leydi Darvish. “Centilmen Mulloy?”

“Yalnızca Adam belki,” dedi Mark. Pazılarını sıktı. “Adam Mulloy.”

“Bence bir şey olamaz,” dedi Cathy bir kez daha.

Sessizlik oldu. Mark’ın yüz ifadesi sertleşti; Cathy farkına varmadı ya da umursamadı. O şampanyasını yudumlarken, Mark kendi tabağına bakıp parmak ucuyla kırıntıları toplamaya başladı. Darvish’ler bir an bakiştı.

Mark müteahhitti; binaları yenileme işinden iyi para kazanırken iskeleden düşüp belini kırmıştı. Aylarca fizyoterapiye gidip tanı işe dönebilecek kadar iyileşmişken, yokluğunda ortaklarının şirketi –kendi deyimiyle– onu dışarıda bırakacak şekilde yeniden yapılandırdıklarını görmüşü. Aylar boyu süren şiddetli ihtilafın ve yasal sürecin ardından sonunda pes edip yola tek başına devam etmiş ama bir dizi talihsizliğin ardından –ödeme yapmayı reddeden bir müşteri, sel, sigortada sahtecilik– kepenkleri indirmek zorunda kalmıştı; şimdi büyük bir inşaat şirketinin pis işlerini yapıyor ve yakaladığı herkese kaderin ona ne kadar berbat bir oyun oynadığını anlatıyordu. Mark tam bir felaket tellalıydı ama başına gelenlere üzülmemek elde değildi. Cathy kocasının antidepresan kullandığını Jille çıtlatmıştı ve ilaçlar yüzünden kilo aldığı çok belliydi. Çiftin zor bir dönemden geçiyor olabileceğini düşündü Sör Owen.

Leydi Darvish konuyu değiştirmişti bile. Geçen gün Master-ton’daki eski evlerinin önünden geçtiğini ve yeni ev sahiplerinin

öndeki çiti yıkıp yerine, oturma odasındaki pencerenin tam önüne garaj yaptırdıklarını anlatmayı unuttuğunu söyledi Jill. Onlar da görmüş müydü? Yerden kazanmak için bir odayı kaybetmek de nesiydi; çok yazık olmuştu; eve hiç yakışmamıştı. Mark beceriksiz amatörlerle ilgili bir şey mırıldanınca, “Yine başlıyoruz,” dedi Cathy çünkü Mark’ı Youtube’dan videolar izleyerek her şeyi öğrenebileceklerini zannedenler kadar delirten bir şey olamazdı ve birkaç saniye içinde keyfi yerine gelen Mark, Darvish’lere önceden de anlattığı bir hikâyeyi anlatmaya başladı. Jill böyleydi işte: Asla inkâr edilemeyecek bir inandırıcılıkla, birinin egosunu tamir etmenin yolunu mutlaka bulurdu ve Sör Owen çikolata kutusundan bir çikolatalı trüf daha seçerken, bu akşamı yemeklerinin tek bir faydası varsa, onun da başkalarının evliliklerine kesinlikle imrenmediğini ona hatırlatmaları olduğunu düşündü.

Sör Owen’ın akli o hafta sonu yapmayı planladığı işlere gitti. Audi’nin bakıma ihtiyacı vardı; barbeküde hiç LPG kalınamıştı; mutfaktaki bıçaklar bileylense fena olmayacaktı; bir de çatının saçaklarına kadar çıkıp oluklardaki korumaların neden çıkıp durduğuna bakmak istiyordu. Hiçbirinin aciliyeti yoktu ama kendini meşgul etmeyi severdi. Wellington’da satın aldıkları, şu an içinde oldukları daire yalnızca arada uğradıkları bir yerdi ama sürekli orada yaşamaya başladıklarında gözüne çok daha küçük görünmeye başlamıştı. Jill her şeyi bir tek aletlerini çıkarabilmek için bahane olsun diye kasten bozup durduğunu söyleyerek ona takılırdı; bu doğru değildi tabii ama şehirde fazla uzun kalınca biraz sapıtmaya başladığını o da hissediyordu. Thorndike’taki o ferahlığı, uzaktaki sıradağları, gölün üzerinden görünen o apaçık manzarayı özliyordu; doğanın karşısında minicik kalmanın, aynı zamanda doğaya hükmettiğini hissetmenin o kadim heyecanını özliyordu.

Yerel gazeteye Thorndike’in hayatında yaşadığı en iyi yer olduğunu açıklarken yalan söylemiyordu. Jill’in babası öldüğünde ve arazi onlara miras kaldığında, Wairarapa’da ailece yaşadıkları o muazzam evi satıp gelen paranın çoğunu kendi kaporalarını ödemeleri için çocuklara vermişler, Rachel’sa bir üzüm bağında, Sör Owen’ın her duyduğunda maliyetini düşünerek gözlerini devirdiği, 1920’ler temalı

bir kır düğünü yapmıştı. Araziyi parsellemeyi, yol kenarındaki tarlaları arsalar halinde satmayı ama Jill'in gönlünün hâlâ ayrılmaya el vermediği esas çiftlik evini ellerinde tutmayı planlamışlardı. Sör Owen ilk başlarda işi ağırdan almıştı –taşınma fikri kimin gözünü korkutmazdı ki?– ama aslında orayı en az Jill kadar sevdiğini ancak şimdi anlıyordu. Heyelandan önce ayda birkaç kez Wellington'a uçar, mecbur olduğu zamanlarda Auckland'a da giderdi. Queenstown Havalanı'na inerken sıradağların üzerinde uzun bir araba yolculuğu yaparak eve gideceğini hayal etmek orta yaşlarının ona var olduğunu ve yuvaya döndüğünü derinden hissettiren, büyük keyiflerinden biri haline gelmişti; geçidin kapanmasını belki de bu yüzden tuhaf denecek kadar kişisel algılamış, zihnindeki hayati bir yol kesinkes kapanmış gibi, her nasılsa gücünün kesildiğini hissetmişti.

Bir yandan bilinçsizce sohbeti takip ediyor olmalıydı ki daldığı düşüncelerden Cathy'nin, "Geçidin tekrar açılmasını bekleyeceksiniz herhalde?" sorusuyla uyandı.

Leydi Darvish duraksayarak kocasıyla göz göze geldi ve ikisi de bir şey diyemeden önceki o kısacık arada Mark, "O iş bayağı bir uzar," dedi. Başını iki yana sallayarak birden nefesini bıraktı. "Ka-ikōura'ya baksanıza. Ne kadar düzeltilebildi? Christchurch'te ne durumdayız; ne kadar zaman geçti, altı yıl mı? Zor iş."

"Fakat arazi değerini koruyacaktır," dedi Cathy. "O muhteşem manzaralar; hem göle de çok yakın. Satarken sorun yaşamazsınız."

"İleride belki," dedi Mark. "Ama inşaat ekibini oraya şimdi sokmayı denesen. Nerede kalacaklar? İkmal yolları ne olacak? En yakın kasaba hangisi; Omarama mı? Yok. Olmaz bu iş. Geçit tekrar açılmadan kimse bu işe kalkışmaz ve bu yıllar alır. En az üç yıl bence. Belki dört."

"Neyse ki aceleniz yok," dedi Cathy, teselli etmek ister gibi.

"Zaten başka seçeneğiniz yok ki," dedi Mark. "Değil mi? Birkaç ay sonra olsa, mis gibi olurdu. Arsalar peynir ekmek gibi satılmış olacaktı ve bununla başkası uğraşacaktı. Değil mi? Yok, kötü şans işte. Çok kötü oldu, dostum."

Sör Owen gerilmeye başlamıştı ve karısının parmaklarındaki yüzükleri çevirip duruşundan, Jill'in de sonradan pişman olacağı

bir şey söylememek için kendini zor tuttuğunu anlayabiliyordu. Zaten Mulloy'ların geldiği andan itibaren Mark'ın iyi haber yüzünden ona haset ettiği belliydi. Cathy'de bir şey yoktu; biraz samimiyetsizdi belki ama en azından sevinmiş gibi görünmüştü. Mark tebrik falan etmemiş, hiç soru sormamış, manşetleri gördüğünden söz etmemişti ama mutlaka görmüştü tabii: Çerçeveli fotoğrafı da saygılı davranıp usturuplu bir şekilde, güzelce, dik olarak tekrar rafa koymak yerine tersini çevirerek masaya bırakmıştı. Sör Owen buna takılmamıştı, fotoğraf umurunda değildi, ne kimsenin tebrik etmesine ihtiyacı vardı ne de başka bir şeye ama Mark'ın ona talihsiz demesine ifrit olmuştu. Kafa bulmak ayrı, diye düşündü, başkasının talihsizliğinden zevk almak ayrı şey.

Cathy, "Artık zaman gösterecek herhalde," diye saçma sapan bir şey deyince, Leydi Darvish yüzüklerine bakarak gülümsedi.

Çünkü ortada talihsizlik falan *yoktu*. Çiftlik *satılmıştı*; temlik süreci tamamlanır tamamlanmaz satılacaktı, en azından. Araziyi satıştan çekmelerinin nedeni heyelan ya da şanslarının kötü gitmesi değil, satın alan kişinin satışın tamamen gizli kalması şartını koşmasıydı. Lemoine koydukları fiyatın iki katını teklif etmişti; Sör Owen'ın gayet zekice olduğunu düşündüğü bir hamleyle alım satım sözleşmesine dahil ettirdiği, reklam ve tanıtım olarak şimdiden temettüsünü ödemeye başlamış olan, Autonomo'yla yapılacak işbirliği projesi hesaba katıldığında, belki iki katından da fazlasını. Kapora çoktan ödenmişti ve satış işi suya düşse bile –ki bunun olması için hiçbir neden yoktu– o durumda bile, bu işten yine kârlı çıkacaklardı. Lüks içinde yaşıyorlardı, her zamankinden daha da zenginlerdi, milyonları katlanarak artmıştı; ama gizlilik anlaşması yüzünden bunu söyleyemezlerdi; en azından Lemoine o sığınağı yaptırıncaya kadar.

"Bu durumda, bekleyeceksiniz demek?" dedi Mark. "Parselleme işini erteleyip beklemede kalacaksınız, öyle mi?"

Bunu Sör Owen'a söylemişti ama cevabı Leydi Darvish verdi. "Aslında," dedi karısı buz gibi bir sesle, "sattık bile."

Sör Owen hayretler içinde karısına baktı. "Jill!"

"Aman, boş ver," dedi Leydi Darvish. "Kime söyleyecekler ki?"

Sör Owen yine, “Jill,” diyerek başını iki yana salladı, “sakın.”

“Onlar bizim dostlarımız, Owen,” dedi Leydi Darvish. “En eski arkadaşlarımız. Medyaya açıklama falan yapmıyoruz. Basın toplantısında değiliz. Rahat ol.”

Sör Owen bu buz gibi, âdeta şakıyan sesi kavgalarından biliyordu. Masum görünen ama karısının kan istediği zamanlarda kullandığı ses tonuydu.

Sör Owen ellerini havaya kaldırdı. “İyi, ben söylemedim,” dedi. “Kayıtlara geçsin: Ben ağzımı bile açmadım. Uslu durdum.” Fakat birden gülesi geldi çünkü işin gerçeği, aynı şey onun da dilinin ucuna kadar gelmişti. Mark tek bir laf daha soksa, bülbül gibi ötecekti; emindi bundan. Belki Jill de emindi.

“Sır saklayabilirler,” dedi Leydi Darvish, ses tonunu değiştirmeden. “Yapma, Tanrı aşkına.”

“Hım, fena halde gizemli bir durummuş,” dedi Cathy.

Mark kaşlarını çatmıştı. “Peki sır nedir?” dedi. “Çiftliği satmış olmanız mı?”

“Bu kadar melodrama gerek yok,” dedi Leydi Darvish. “Cidden çok saçma. Evet, bir teklif aldık. Gereğinden fazla James Bond filmi izlemiş birinden diyelim.”

“Kim olduğunu söyleyemiyor musunuz?”

Leydi Darvish duraksadı. “Söylemesek daha iyi.” Soran gözlerle baktığı Sör Owen gülmüyormuş gibi yaparak omuz silkmekle yetindi.

“İnşaat şirketi mi?” dedi Mark.

“Hayır, özel mesken olacak. Ama araziyi, bütün parselleri, olduğu gibi istiyor. Ev için de teklif verdi, değil mi Owen? Ama katiyen olmaz dedik.”

“Yeni Zelandalı mı?” dedi Mark.

“Amerikalı,” dedi Leydi Darvish. “Milyarder.”

Cathy şöyle bir yutkundu.

“Bence de,” dedi Leydi Darvish. “Milyarder kapı komşumuz olacak.”

“Umarım adamı iyice bir kazıklamışsınızdır,” dedi Mark, Sör Owen’a.

“Ha, tabii,” dedi Sör Owen, halinden gayet memnun bir tavırla, “çok iyi bir fiyat aldık.”

“Heyelan yüzünden indirim istemedi mi?”

“Bilakis, aslında. Fiyatı artıran bir unsur oldu, değil mi Jill?”

“Zaten onu diyorum,” dedi Leydi Darvish. “James Bond filmi derken. Korunması kolay bir yer istiyormuş. Resmen böyle dedi: ‘Korunması kolay’ olacakmış.”

“Öf, söyle hadi,” dedi Cathy. “Adını söyleyiver. Zaten nereden tanıyacağız ki?”

“Ama bizden duymadınız,” dedi Leydi Darvish.

“Bizden duymadınız,” dedi Sör Owen.

“Adı Robert Lemoine,” dedi Leydi Darvish.

“Robert Lemoine mı?” dedi Cathy.

“Florida’daki şu helikopter kazasını hatırlar mısınız?” dedi Sör Owen. “Birkaç yıl önce büyük haber olmuştu; içindeki herkes ölmüştü hani? Ölen kadın onun eşi idi.”

“Kazarian,” dedi Leydi Darvish.

“Evet. Gizela Kazarian. Modeldi. Daha çok gençti.”

“Adını duymuş muydunuz?” dedi Leydi Darvish.

“Hayır,” dedi Cathy. Mark’a bakınca, o da başını hafifçe iki yana salladı. “Peki, neden bu kadar gizliymiş?” dedi Cathy. “Anlayamadım.”

“İşte,” dedi Leydi Darvish, “herhalde insanın bu kadar parası olunca...”

“Kaçırılma,” diyerek karısının sözünü kesti Sör Owen, “Hepsi bundan korkar. Bir de her şeylerine çökülmesinden. Hepsi paranoypadan deliriyor. Güvenlik hâd safhada. Yaptıkları her şeyde, gittikleri her yerde, planlarında, uçuşlarında, tatillerinde, en masum şeylerde bile, her şey çok gizli.”

“Bir de egodan tabii,” dedi Leydi Darvish. “Yani, sonuçta her şey ona dayanıyor. Bize gizli tutacağımıza dair yemin ettirmek; sırf kendi egosunu beslemek için. Asıl neden bu, Owen, sen de biliyorsun.”

“Tamam,” dedi Sör Owen, “peki, Jill, ama karısı cidden öldü.”

“İyi ama bu nasıl gizli kalabilir ki?” dedi Cathy. “Mülk bu; kayıtları herkese açık.”

“Paravan şirket,” dedi Sör Owen, “şirketin sahibi tröst, onun sahibi başka şirket, vesaire vesaire. İsimlere ulaşmak için üstünü bayağı bir kazıman gerekir.”

“Yani boşa umutlandırıyor da olabilir,” dedi Mark.

Sör Owen gülümsedi. “Yok,” dedi, “teklif gerçek.”

“Ayrıca kaporayı da verdi,” dedi Leydi Darvish. “Vazgeçmez. Yani isterse geçer tabii. Ona koyacak bir meblağ değil.”

“İyi de neden korunacakmış?” dedi Cathy. “Kolayca korunacağı şey nedir?”

“Fantezi işte,” dedi Sör Owen. “Hepsi bunun için yanıp tutuşmuyor mu? Bu milyarderlerin? Her şey *Taht Oyunları*’ndaki gibi olsun istiyorlar ya da şu saçma sapan...”

Aklına ikinci bir örnek gelmedi.

“Fakat aynı zamanda yaptırmak istediği şey yüzünden,” dedi Leydi Darvish. “Bir nedeni de o. Değil mi? Orada yaptıracığı şeyi hiç kimsenin görmesini...”

“Yaptırmayanı yok ki,” dedi Sör Owen, misafirlerine dönerek. “Hepsi yaptırıyor şu...”

“Hiç gördünüz mü?” dedi Leydi Darvish, yine misafirlerle konuşarak. “Şu mega şeyler hani –her şeye ama her şeye dayanıklılar– buna denizaltı işlevi deniyor.”

“Her çeşit bombaya,” diyerek başını salladı Sör Owen. “Sele, yangına. Aşırı hava olaylarına. Her şeye.”

“Ama içleri otel gibi, yok yok, her şey yeraltında ve inanılmaz düzeyde; yani bazılarında araba asansörlü garajlar bile var, havuzlar...”

“Atış poligonları...”

“Bovling salonları, sinemalar...”

“Meyve sebze yetiştiriliyor,” dedi Sör Owen. “Isı lambalarının altında. Yerin altında.”

“Evet, kendi güç, su, hava kaynakları falan var. Kendi kendine yeten sistemler. Cidden inanılmazlar yani.”

“Kıyamet gününe hazırlanıyorlar,” dedi Sör Owen. “Yaptıkları şey bu. Dünyanın sonu için sığınaklar yaptırıyorlar. Onlar kıyamet sığınakçısı, tam kelimesi bu.”

“Üstelik bunlar yalnızca Google’den bulabileceğin şeyler,” dedi Leydi Darvish. “Yani, oturup da araştırmış falan değiliz; kullanıma hazır ve standart...”

“Ne standardı ya,” diyerek güldü Sör Owen. “En ucuzu üç buçuk milyon dolar.”

“Cidden,” dedi Leydi Darvish, “internette aratın. Google’a ‘lüks sığınak’ diye yazın.”

“... ultra zenginler için,” diye ekledi Sör Owen. İkisi de başlarını sallıyorlardı. “Kat planlarına bakın. Bir tek kat planı yeter. Aklınız uçacak.”

Bu kez Mulloy’lar bakıştı. Ancak bir saniye kadar bakıştılar ve Mark gözlerini indirip tekrar tabağına baktı ama Sör Owen bu bakışı yakalamış, kendini sırtından bıçaklanmış gibi hissetmişti: Ortak bir görüşü onaylayan ve arabayla eve dönerken o görüşün üstünde tekrar konuşmayı kararlaştıran türden bir bakıştı bu. Neyi fark etmişlerdi ki? Daha önce de görüp baş başa tartıştıkları bir şey, birlikte oluşturup zaman içinde geliştirdikleri kendilerine ait bir teori ya da onları şaşırtan ve hayal kırıklığına uğratan bir şey, Jill’le ikisinin değiştiğine dair bir kanıt mı? Sör Owen utanarak karısına baktı ama Leydi Darvish şampanyasının son yudumunu kafaya dikmekle meşguldü.

“Bileniyorum,” dedi Cathy, “beni bir parça üzen bir durum sanırım.”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Manzaramız falan değişmeyecek,” dedi Leydi Darvish. “Bizim için ideal bir durum cidden. Ayrıca sürekli orada kalmayacak.”

“Parayı nasıl yapmış?” dedi Mark.

“Uçuş teknolojisi,” dedi Sör Owen. “Drone’lardan.”

“Vay,” dedi Cathy.

Sör Owen kendi koruma projesiyle Autonomo arasındaki bağlantıyı kurmalarını bekledi ama ikisi de kuramadı. Belki de haberleri cidden okumamışlardı. Hissettiği kızgınlığı görmelerine izin verirse, Tanrı cezasını versindi; kızgınlığını gizlemek için şişeyi alıp bütün kadehleri bir kez daha doldururken, bir an önce içip evlerine gitmelerini çok istedi birden.

“Neyse,” dedi Leydi Darvish, arkasına yaslanarak, “son birkaç ay çok acayipti. Her şey biraz... yani adamın bu inanılmaz, fiyatın çok üstündeki teklifi vermesi ve işin buna dönüşmesi, her şeyin gizli kapaklı olması falan biraz, bu adam çok... nasıl denir ki, Owen?”

“Kendini Tanrı’nın bütün insanlığa armağanı olarak görüyor,” diye kestirip attı Sör Owen. “Amerikalı işte,” ve Leydi Darvish’e onaylama fırsatı vermeden Cathy’ye dönüp işlerinin nasıl gittiğini sordu.

Sör Owen Darvish’in milliyetçiliği, Lemoine’la iş yaparken olduğu kadar tutmamıştı hiç ve bu milyarder tanıdığı kısacık zaman içinde birbirinden çok farklı iki tür vatanseverlik hissini deneyimlemişti. Yaptıkları işbirliği ona büyük bir onur vermiş ve yalnızca ülkeye dışarıdan para girmesini sağladığı için değil, Yeni Zelandalıların dünya elitleri karşısında ezilmeyeceğini gösterdiği –bunun canlı kanıtı olduğu– için de kendini ülkesine karşı yüce bir görevi yerine getirir gibi hissetmişti; yalnızca Lemoine’in iş ortaklığını değil, aynı zamanda kabulünü ve saygısını da kazanmış olmak, Sör Owen’in görüşüne göre vatana yapılmış büyük bir hizmetti ve keyifli zamanlarında, duş alırken ya da uykuya dalmak üzereyken, yalnızca hayalinde var olan kolektif bir bakış açısından, kendine karşı derin bir minnet duyuyordu. Fakat aynı zamanda, adama haddinin bildirilmesini de çok istiyordu; bu noktada kendini daha da Yeni Zelandalı hissediyordu. Ülkesini uzun zamandır peşinen bir mazlum; haklı, yürekli, saygın ve özünde iyi niyetli bir mücadeleci ve gurur okşamayan herhangi bir uluslararası kıyaslama ânında küçük nüfusu, kısa tarihi ve dünyanın büyük güç merkezlerine olan coğrafi uzaklığı yüzünden haksız yere dezavantajlı konuma düşürülen bir taraf olarak görmeye alışkındı. Savunmacı bir edayla kendini istisna sayma alışkanlığı, ulusunun önemsizliğine duyduğu derin bir korkuyu ve günün sonunda ilahi adaletin aslında yerini bulmabileceğine dair derin bir endişeyi maskeliyordu; ve bu her ne kadar büyük oranda bilinçdışı bir tutum olsa da, Yeni Zelanda ne zaman ölçek açısından hiçbir esneklik tanımayan herhangi bir uluslararası standarda tabi tutulsa, içinde sahici bir rahatsızlığın baş gösterdiğini fark ediyordu. Bütün bunlar haliyle Amerika karşıtı bir duyarlığa

yol açıyordu; Lemoine'in muazzam servetine ve özgüvenine adamın Amerikalı olmasından bağımsız bir gözle bakmadığı için de, onunla tanıştığı andan itibaren adamı yenilgiye uğratmak onun için âdeta ahlaki bir ödevdi. Jill'le baş başayken, milyarderden neredeyse küçümseyen ses tonlarıyla söz ediyorlardı; Lemoine'in büyük ihtimalle *onlardan* hiç kimseye söz etmediğini bilmek, bu küçümsemeyi daha da buruklaştıran bir unsurdu.

Çok geçmeden Mulloy'lar gitti ve sonradan, Sör Owen bulaşıkları yerleştirirken ve Leydi Darvish yemekten kalanları yarınki öğle yemeği için kaplara koyarken, "Bizim büyük haber fazla bir etki yaratmadı sanki," dedi Sör Owen.

"Eh," dedi karısı ona bakmadan, "sonuçta parayla ilgili, değil mi? Başkalarının parası söz konusu olduğunda, insanlar hep garip davranır."

"Doğru," dedi Sör Owen.

Leydi Darvish hâlâ ona bakmıyordu. "Mark çok kilolu görünüyor," dedi. "Yüzü de kıpkırmızıydı. Viagra mı alıyor acaba?"

"Ne? O nereden çıktı?"

"Yan etkilerinden biri de bu. Yüz kızarması. Bir de hafiften bulgulu görmek."

"Pardon da," dedi Sör Owen. "Viagra'nın yan etkilerini sen nereden biliyorsun?"

"Bilmeyen yok ki."

"Ben bilmiyorum."

"İyi, öğrendin işte," dedi Leydi Darvish tersler gibi. Karısı eküne tahtasındaki kırıntıları çöpe dökerken, Sör Owen kavganın yolda olabileceğini düşündü.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Onlara söylediğim için kendime kızgınımı, o kadar," dedi Leydi Darvish. "Söylediğime *inanamıyorum*."

"Aman," dedi Sör Owen, rahatlayarak. "Bir şey olmaz."

"Ama niye gizli tutsunlar ki, değil mi? Adama bir borçları yok. Bir şey imzalamış değiller. Devir işlemini bekleyen onlar değil. Umurlarında olur mu ki?"

"Sen de dedin. Kime söyleyecekler ki?"

“Zaten çok saçma,” diyerek plastik kabın kapağını gereğinden fazla sert bir hareketle kapadı Leydi Darvish. “Gizli Kalacak.’ Çok çocukça.”

“Kimseyi tanımıyorlar ki, Jill. Kaç arkadaşları var? Bizden başka? Hiç kimse. Bir şey olmaz.”

“Normalde sen kendini tutamazsın,” dedi Leydi Darvish.

“Biliyorum,” dedi Sör Owen. “Viagra kullanan kimi tanıyorsun?”

“Aman, emin olduğum kimse yok,” dedi Leydi Darvish. “Şüphelendiklerim var.”

“Hah, senin şu şüphelerin!”

“Evet. Hepsi de yan etkilere dayanıyor.”

“Haa, yan etkiler! Anladım. Çünkü gerçek etkisini bilmene imkân yok tabii.”

“Tabii ki, koca adam,” dedi Leydi Darvish, sonunda gülümseyip kocasının onu kendine çekmesine izin vererek, “onu nereden bileyim?”

Birlikte yatağa gittiler ve sabah Sör Owen, Audi’yi servise götürüp LPG tankını değiştirdikten sonra çatı oluklarını temizleyip mutfaktaki bütün bıçakları bileyledi. Akşamüstü Wairarapa’dan eski bir komşuları uğradı ve akşam Jill’le birlikte yüzmeye, sonra saunaya gidip eve Çin yemeği ısmarladılar. Pazartesi sabahı Mulloy’larla yenilen akşamı yemeğini tamamen unutmuş, haftaya başlamak hazır vaziyette, yüksek moralle Darvish Tarımsal Mücadele’nin genel merkezine gitti. Masasının üstünde sekreterinden bir hediye vardı: Kadının bastırdığı yeni kartvizitte “Sör Owen Darvish, KNZM” yazıyordu ve Sör Owen tam oturmuş kartviziti çevirerek üstündeki mavi mürekkebin ışıktaki gümüş rengine dönüşmesini hayran hayran incelerken, bilgisayarından gelen sesle e-postalarına bakıp gelen kutusunda “Robert Lemoine ile ilgili röportaj talebi” başlıklı gönderiyi gördü.

Uzanıp ekrana dokunarak e-postayı açtı.

“Sayın Darvish,” diye yanlış bir başlangıç yapmıştı yazan, “ben şu anda ‘dünyanın sonuna hazırlanan’ süper zenginlerle ilgili ayrıntılı bir araştırma yazısının üstünde çalışan bir serbest gazeteciyim. Size Robert Lemoine’la aranızdaki ilişkiyle, bilhassa Thorndike’taki arazinizle ilişkili birkaç soru sormak isterim. Konuşmak için bir

zaman belirlememiz mümkün olur mu acaba? İsterseniz, adınızı gizli tutabilirim. Saygılarımla,” diye yazdıktan sonra Sör Owen’ın ilk kez gördüğü bir ismi ve telefon numarası vermişti.

Sör Owen kalbi güm güm atarak e-postayı, “Buna ne diyorsun?” mesajıyla Leydi Darvish’e yönlendirip kartvizitinin kenarını kaygıyla tık tık masaya vurarak mektubu baştan okudu. En fazla yirini saniye geçmişti ki telefonu çaldı. Açtı.

“Sıçtık,” dedi Leydi Darvish.

“Ne diyorsun?” dedi Sör Owen. “Mark mı yaptı sence?”

“Ne bileyim,” dedi Leydi Darvish. “Sıçtık.”

“Yapan oysa, hiç zaman kaybetmemiş.”

“Sıçtık,” dedi Leydi Darvish bir kez daha.

“Başkası da olabilir,” dedi Sör Owen. “Avukatlardan biri ya da komşulardan biri bir şey görmüştür... hatta hiç tanımadığımız biri de olabilir.”

Leydi Darvish kuşkulu bir ses çıkardı. “Ona sorsan olmaz mı?”

“Kime? Mark’a mı?”

“Hayır, şu gazeteciye. Nereden duyduğunu ona sor.”

“Adamla cidden konuşayım mı yani?”

“Yani, adını gizli tutabileceğini söylemiş.”

“Evet ama yine de güven olmaz. Hep öyle derler. Değil mi? Yani, kim ki bu adam?”

Telefondan tuşlara basan Leydi Darvish’in çıkardığı sesler geldi. “Bir saniye,” dedi Leydi Darvish. “Bakıyorum. Pekâlâ, büyük bir gazetede ya da televizyonda değil...”

“Onu söylemiş zaten. Serbest gazeteciymiş.”

“Adrese bak: ‘gallo’s humour’. Dergi adı falan mı bu?”

“Esprili bir şey işte.”

“İyi, belki de önemsiz biri,” dedi Leydi Darvish, yazmaya devam ederek. “Anthony Gallo... Tamam, internet sitesine girdim... Tanınmış birine benzemiyor. Yani, blogları falan var ama ı-ıh...”

Sör Owen kendi bilgisayarındaki tarayıcıyı açtı. “Mark’la ikisini ara,” dedi. “Cathy’yle ve çocuklarla da ara.”

* İngilizcede Tony’nin soyadına benzeyen “gallows homur” deyimini kara mizah anlamına gelir. (ç.n.)

Bir an ikisi de sessiz kalıp kendi aramalarına daldılar.

“Hayır,” dedi Leydi Darvish hemen ardından. “Bir bağlantı yok.”

“Facebook’u dene.”

“Baktım. Orada da yok.”

“E-postayı Robert’a yollasam nasıl olur?” dedi Sör Owen. “Hemen şimdi yollayıp adamı hiç tanımadığımı ve nereden duyduğunu bilmediğimi söyleyebilirim; ikisi de doğru zaten.”

“Hayır,” dedi Leydi Darvish. “Yapma. Ne olur ne olmaz.”

“Ne yapayım öyleyse? Görmezden mi geleyim? Bir şey olmamış gibi mi?”

“Adamı ara,” dedi Leydi Darvish. “Halkla ilişkilerin ilk kuralını unutma.”

“Neymiş o? Gülümsemek mi?”

“Son kuralı da aynıdır.”

Sör Owen sabırsızlanan bir ses çıkardı. “Nedir, Jill?”

“Ağzını sıkı tutmak.”

Birnam Ormanı’ndaki feci geçen oylamanın ertesi sabahı, Tony çocukluk yatağında, aklında bir yazı için öylesine olgunlaşmış bir fikirle uyandı ki yazıyı uykusunda yazıp bitirmiş gibiydi. Süper zenginleri itham eden ateşli bir yazı olacaktı. İklim değiştiği felaketini halkın karşısında reddedip gizliden gizliye aynı pozisyonun açığa satışını yaparak iki taraf için de bahis oynayan bu ikiyüzlü siniklerin maskesini acımasızca düşürecekti; kendi ayakları üzerinde durabilmenin önemini vaaz edip devlet desteği ve kolayca verilen krediler şeklinde muazzam yardımlar alan, kırtasiyecilikten şikâyet edip sermayelerini eski eşlerinden koruyabilmek için sözleşmelerden kaleler inşa eden bu milyonerlerle milyarderlerin; devlet hazinelerine kumarhane muamelesi yapıp nispet yaparcasına sosyal yardım programlarının içini oyan, gayrimeşru yollardan ve biteviye dönen kirli kapılardan geçerek devletle inanılmaz kazançlı sözleşmeler yapan, toplum standartlarını erozyona uğratan, sosyal normları tahrip eden, iğrenç servetlerini *kesinkes* kamu kaynaklarıyla yaratıp kamunun desteğiyle ayakta duran, yasal olarak kamuya ait kurumların sırtından, en başta lanet olası *internetten* yapmış,

ekonomisinin sırtındaki birer asalak olan bu vergi kaçakçılarının; kendilerinden daha genç, daha sağlıklı insanların kanlarıyla düzenli olarak kan nakli yaptıran, resmen vampirlik yapan bu tasdikli sosyopatların; dünya nüfusunun yarısından daha fazla tüketen, yakan ve israf eden bu kanser hücrelerinin; popülist ayağına yatıp milleti dolandıran ve aşağılayan, yalan söylese de cezalandırılmayan, çalsa da cezalandırılmayan, adam öldürse de cezalandırılmayan, günah keçileri yaratan, intiharları körükleyen, şiddeti teşvik edip kargaşa yaratan ve sonra da sıradan insanların hayatlarına karşı güzelce yalıtılmış, onlardan çok iyi korunan, âdeta birer özerk bölge olan lüks çemberlerinin içine çekilen bu kriptofaşistlerin, bu pis düzenbazların. Robert Lemoine dünyanın sonu için kendine Yeni Zelanda'dan sığınak satın alan onlarca, belki yüzlerce süper zengin hayatta kalma tutkunlarından biriydi. Tony bunların hepsini araştıracaktı.

İçinden böyle diyerek ve kendini aylardır hissetmediği kadar enerjik hissederek dizüstü bilgisayarını açıp yazmaya başladı; yazıyı yazmaya duyduğu tutkudaki gerçek dürtünün büyük bir haber yalalaması olduğunu kendine ancak birkaç bin sözcük yazdıktan ve hırsı diner gibi olduktan sonra itiraf edebildi. Lemoine'in Mira'ya yaptığı teklif tüm dünyada ilgi çekecek gerçek bir haber, baş makalelere ve belgesel podcast'lerine yaraşır bir konuydu. Tony için hayatta bir kez ele geçecek bir fırsat, hem kendi ilkelerini doğrulama hem de haberi ilk veren kişi olarak ismini duyurma şansıydı; Birnam Ormanı'nın kurucu üyelerinden biri olduğuna göre, bu şeyi kim ondan daha iyi yazabilirdi ki; üstelik Lemoine'in teklifiyle alenen, hiç utanmadan bozulan Birlik İlkeleri'ni bizzat o yazmışken? Tony heyecandan midesinde kelebekler uçuştüğünü hissederek arkasına yaslandı. Ajanlık yapabilirdi. Arabayla Thorndike'a gidip özür dileyerek onlara fikrini değiştirdiğini, geri dönmek istediğini söyleyebilirdi; projeyle ilgili içeriden bilgi edinebilirdi; günlük tutar, fotoğraflar çeker, belki çaktırmadan röportajlar yapar, sonra yine grupla anlaşmazlığa düşmüş gibi davranır, böylece yazıya biraz heyecan katardı... Başını iki yana salladı Tony. Böyle bir ihanet fazla olurdu. Mira'yla ilişkisinin, belki Birnam Ormanı'nın bile sonunu getirirdi bu. Ama Mira'yla bir ilişkisi *var mıydı* cidden? Hem zaten

bunlar kendilerine ihanet etmemişler miydi? Kendi kuyularını kazmamışlar mıydı? Lemoine’la güçbirliği yaparak ruhlarını satmış olmuyorlar mıydı?

Hayır, dedi Tony içinden kararlı bir tavırla, kendine sitem ederek: Sınırı ajanlık yapmakta çizecekti. Onlar arkadaşlarıydı –en azından geçmişte– ve hiçbirine açıktan ihanet edecek değildi. Ama özgür bir ülkedeydiler ve aklına öyle esiverirse, hiç kimse Thorndike’a kısa bir seyahat yapmasına engel olamazdı; biraz kamp yapmak için belki; oradayken bir şeyler gördüğü, bir şeylere rast geldiği, bir şeyler duyduğu ya da keşfettiği takdirde bulduğu şeyi kamu yararına araştırmasına ve –tamamen kamu yararı için– haberini yapmasına kimse engel olamazdı.

Kendini çok da fevri davranmamaya ikna edip sağduyulu ve ılımlı davranabilen biri olduğuna kanaat getiren Tony iç rahatlığıyla, saat biri biraz geçe, kurt gibi acıkmış ve duş almamış vaziyette nihayet tıngır mıngır aşağı indiğinde, üzerinde ahlaki bir sınavdan geçip doğru yolu seçmiş birinin iman dolu sükûneti vardı.

“Gece geç geldin,” dedi annesi, Tony buzdolabını açıp içine göz atarken. “Toplantı iyi geçti mi?”

Tony’nin ağırbaşlılığı uçup gitti. “Yok,” dedi kısaca. “Bok gibi geçti.”

“Aa, gitmek için sabırsızlanıyordun ama,” dedi Brenda Gallo, elini göğsüne bastırarak. “Ne oldu ki?”

“O kadar da sabırsızlanmıyordum,” dedi Tony. Süt şişesinin kapağını açıp içini kokladı.

Kız kardeşi Veronica da mutfığa girdi. “Öyle koklamak zorunda mısın?” dedi, yüzünü iğrenmiş gibi yaparak.

“Taze mi diye bakmak istedim.”

“Son tüketim tarihine baksana.”

“O her zaman doğru çıkmıyor.”

“Bir hafta falan geçmişse, doğrudur.”

“Ne olacak ki?” dedi Tony. “İçine üfle miyorum. Burnumu sümkürmüyorum.”

Brenda oğlunun ihtiyaç duyacağını tahmin ederek Tony’nin eline bir kâse tutuşturdu. “Neyse, kötü geçmesine üzüldüm,” dedi.

“Neyin?” dedi Veronica.

Brenda, “Birnam Ormanı,” derken, Tony annesiyle babasının ağzından grubun adını duyduğu her seferinde hissettiği o garip bölünmeyi yaşadı. “Toplantısı vardı.”

“Ne zaman?” diyerek kaşlarını çatı Veronica.

“Dün gece. Şu güzel kafede –şu tatlı kızın yeri– neydi adı?”

“Bundan söz etmesek olur mu?” dedi Tony, kahvaltısını masaya götürürken.

“Callander?” dedi annesi. “Chelsea Callender mıydı?”

“Amber,” dedi Tony, sıkılı dişlerinin arasından.

“Evet, Amber. Gıdısı olan.”

“Bu konu cidden sıkı,” dedi Tony. “Teşekkürler.”

Veronica gülmeye başlamıştı. “Yalancının tekisin,” dedi Tony’ye. “Bu kadar olmaz artık.”

“Veronica,” diye çıkıştı annesi.

Tony kaşlarını çatmış kardeşine bakıyordu. “Niye ki?”

“Dün gece Birnam Ormanı’nda değildin de, ondan,” dedi Veronica. “Rosie Demarney’yle birlikte Fox and Ferret’taydın.”

“Ne?” diye haykıran Brenda elini tekrar göğsüne bastırdı.

“Fena yakalandın,” dedi Veronica.

“Sen nereden biliyorsun?” dedi Tony.

“Hamish Loaker görmüş. Bana mesaj atıp, Abinin şu an resmen kiminle kırıştırdığını bilmek için üç tahmin hakkın var, dedi.”

“Nasıl bir sapıklıktır bu böyle?” dedi Tony.

“Sen Fox and Ferret’a mı gittin?” dedi annesi.

“Tahminimi bilmek ister misin?” dedi Veronica.

“Hayır,” dedi Tony. “Kes lütfen.”

“Bana toplantın olduğunu söylemiştin,” dedi annesi.

“*Vardı* zaten,” dedi Tony. “Bok gibi geçti, resmen kovuldum, sonra da bir şey içmek için bara gittim ve Rosie Demarney’ye rastladım ama 1984 Doğu Almanya’sında, Stasi’yle beraber yaşadığımı unutmuşum maalesef, amına koyayım...”

“Ağzını topla,” dedi Brenda. “Nasıl kovuldun yani?”

“Aman, boş ver.”

“Fiona Keen,” dedi Veronica. “Bir numara.”

“Veronica, keser misin,” dedi Tony.

“Daisy Willets.”

“Yok artık,” dedi Brenda. “O kızdan hiç hoşlanmamışımdır.”

“Lütfen keser misin,” dedi Tony, Veronica’ya.

Veronica sırtıyordu. “Bir de Mira Bunting.”

“Keser misin artık?” diye patlayan Tony sandalyesini geriye iterek masadan kalktı. “Hiçbir bok bildiğin yok, Veronica!”

“Doğru konuş!” dedi annesi. “Tony!”

“Biliyorum,” dedi Veronica, ellerini havaya kaldırarak. “Biliyorum. Ben de onu diyorum zaten. *Tahmin edemedim.*”

“Ne demeye tahmin etmeye çalıştın ki zaten?” dedi Tony. “Derdin ne senin? O kadar mı zavallı ve umutsuz durumdasın? Salak Hamish Loaker’la mesajlaşmalar falan! Yaptığın şeye bak!”

“Tony!”

“Niye utanıyorsun ki?” dedi Veronica. “Rosie süper bir kız.”

“Utanmadım,” dedi Tony. “İrite oldum.”

“Nasıl kovuldun yani?” dedi Brenda tekrar.

“Bu konuyu konuşmak istemiyorum, dedim,” dedi Tony. Kâsesini eline aldı. “Ayrıca Mira benden nefret ediyor, mersi.”

“Niye ki?” dedi Veronica.

“Ne oldu ki?” dedi annesi. “Tony?” Ama Tony çoktan kapıyı çarpıp çıkmıştı.

Yapılmamış yatağında bağdaş kurup kahvaltısını yerken, Birnam Ormanı’nın ilk günlerinde Mira’yla aralarında geçen bir konuşmayı hatırladı. Gelir dağılımının etiğini tartışırken, Mira kendi ailesindeki eski bir âdetten söz etmiş, iki çocuk bir dilim pastayı ya da bir kurabiyeyi paylaşacaksa, kural olarak çocuklardan birinin kestğini, ötekinin seçtiğini anlatmıştı. Bıçağı alan çocuğun küçük parçanın ona düşmemesi için olabildiğince eşit parçalar halinde kesmeye çalıştığını anlatmış ve hakkaniyetli davranışı başka bağlamlarda da garanti altına almak için bunun gayet uygun bir yöntem olabileceğini söylemişti; ulusal bütçenin tasarlanmasında mesela: Bir ülkenin vergi gelirlerinin nereden geleceğini belirleyen, gelirin nasıl harcanacağına karar veren parti değil de bambaşka bir parti olsa, nasıl olurdu? İçindekilerin

bölüşülmesi için çömlek karşı tarafa verildiğinde, küçük devletçi muhafazakârlar vergilerin düşürülmesine farklı gözle bakabilir, büyük toplumcu liberaller artırılmasına çok farklı yaklaşabilirdi; partilerden birinin ılımlı davranması, ötekinde iyi niyet ve uzlaşma isteği yaratma açısından çok yararlı olabilirdi. Hatta bu rollerde karşılıklı gevşeme ve kemikleşmeyi önlemek adına partilerin sürekli yer değiştirebileceğini söylemişti Mira, gözleri parlayarak. İşe yarayabilirdi.

Tony onu bozmuştu. Söylediği şeyin temelde gerçek ve de *sahici* solun baş düşmanı baş liberal Rawls'un görüşünün bir çeşitlemesinden ibaret olduğunu söylemişti. Mira kendine radikal demiyor muydu? Böylesine ılımlı ve -dürüst olmak gerekirse- demode bir fikri çekici bulması Tony'yi şaşırtmış, açıkçası biraz da hayal kırıklığına uğratmıştı çünkü. Fakat Mira geri adım atmayarak onu şaşırtmıştı. İsteddiği kadar meşhur teorilere bağlayabileceğini ama bunun *kendi* fikri olduğunu söyleyerek onu geri püskürtmüştü; Rawls'u hiç duymadığını ve duymaya da ihtiyacı olmadığını, bu sonuca kendi başına ulaştığını söylemişti. Özgün bir fikir nasıl demode olabiliyordu? Tam bir çelişki, yanlış kategorilendirmeydi bu. İlimli olmaya gelince; Tony bunu tabii ki onu küçümseyerek söylemişti ama sol kanat siyaset bütünüyle gönüllülük esasına ve bir düzeyde paylaşmaya dayalı değil miydi ve paylaşmak esasında ılımlılıkla aynı şey değil miydi; hem zaten ikisi arasında Mira'nın fikirlerini reddedip bu hâlâ *herhangi* bir şeye verilebilecek gayet münasip bir cevapmış gibi ölmüş filozofların adını öne sürerek statükoyu desteklemekten daha fazla suçlu olan Tony değil miydi - ayrıca solcular neden durmadan kimin gerçek solcu olduğundan söz edip duruyordu ki, artık *bunun* modası geçmemiş miydi esas? Geçmemişse de, belki artık geçmesi gerekiyordu çünkü ikili oynuyormuş muamelesi görmek insanı cidden canından bezdiriyordu. Bu karşı argümanlarla hafiften serseme dönen Tony, uzun bir izahatın ardına saklanmıştı. Bilgisizlik perdesi kavramını ona anlatırken Mira'nın hafifçe kaş çatıp bir o gözüne bir ötekine, sonra ağzına, sonra yine gözlerine bakışı hâlâ gözünün önündeydi; açıklaması bittiğinde sırtıp başını iki yana sallayarak hayır deyişi, yanıldığını, bunun Rawls'la bir alakası

olmadığını çünkü kendi fikrinin çok daha iyi olduğunu söyleyişini görür gibi oluyordu hâlâ.

Kütüphanedeki merdivende, pencere kenarında, Tony şimdiki gibi bağdaş kurmuş, Mira dizlerini göğsüne çekmiş vaziyette otururlarken, onu oracıkta öpmüş olsaydı keşke. Mira'nın dizlerine dayalı kolları, dirseklerini avuçlayan, dokunma mesafesindeki elleri, kahverengi deriden bağcıklı ayakkabıları, soket çorapları, paçaları kıvrılmış kot pantolonu hâlâ gözünün önünde. Onu neden öpmemiştik ki? Ayak bileğini kavramamış, uzanıp kolunu okşamamış ya da –az daha cesaret edip– saçını kulağının arkasına atmamıştı? Çok istediği halde, o günden beri hayal ettiği gibi, neden uzanıp onu öpmemiştik? Rosie Demarney'yi öpmüştü. Çok kolay olmuştu. Bu kadar kolay olması rahatsız ediciydi hatta. “Seni öpmeyi cidden çok istiyorum,” demiş, Rosie de, “Öp, öyleyse,” deyince, öpüvermişti. Mira'nın da, “Öp, öyleyse,” dediğini hayal etti Tony. Pencerenin oturlan yerinde ona doğru uzandığını, elini beline koyup parmaklarını açarak onu kendine çektiğini hayal etti. Hayalindeki Mira, “Öp, öyleyse,” derken, Tony dipte kalan sütü de içip kâseyi komodinin üstüne koyarak ayağa kalktı.

Shelley'yle bara gittiği akşamın ardından geçen günler ve haftalarda, kızın döndüğü haberini Mira'ya vermeyeceği ihtimali Tony'nin bir kez olsun aklına gelmemiştir. Birbirlerine her şeyi söylediklerinden emindi –sonuçta ilk ağızdan doğrulanmış bir şeydi– ve her gün Mira'nın aramasını bekleyerek gitgide daha da depresifleşir, gün geçtikçe umudunu yitirirken, kararlı bir şekilde topun artık onda olduğunu söyleyip durmuştu kendine çünkü yatmaları konusunda onu rahatsız eden bir şey varsa –ki Tony hafızasını didik didik etmişti; her şeyi başlatanın Mira olduğundan, kendi şerefine leke sürecektir *hiçbir şey* yapmadığından, yaşanan şeyin Mira'nın kendi kararı olduğundan, Mira'nın *ona* sulandığından emindi– Mira'nın peşinden koşarak durumu daha da kötüleştirmeyi istemiyordu. Üç hafta geçtiği halde Mira hâlâ aramayınca, haliyle ona mesaj verdiği sonucuna varmış ve bu işi uzatamaması gerektiğini bilmesine rağmen Mira'yı görmeden duramayacağını da anlamıştı. Toplantıya tek başına ve habersiz gitme konusunda kararsız kalmışken, Shelley'nin

attığı toplu e-postada Finn Koefoed-Nielsen'ın geleceğini bildirdiğini görüp ani bir dürtüyle Fink'i aramış ve önceden bir bira içmeyi teklif etmişti. Her şeyin –şimdi çok saçma gelse de– gayet spontane geliştiği izlenimini yaratmayı amaçlamıştı: Mira'ya şöyle bir omuz silkerek tesadüfen Fink'le buluştuklarını ve aman ne olacak ki deyip –eski günlerin hatırına– peşine takıldığını söylerken hayal etmişti kendini.

Ama kötü bir fikirdi bu. Hiçbir zaman çok yakın olmadıkları için teklifi Finn'i afallatmış, Tony de gerginlikten ve kafa karışıklığından sohbeti sürdürmekle uğraşamamıştı; yüzeysel birkaç laf ederek bir saat geçirmişler ve Tony toplantıya gergin, önceden savunmaya geçmiş vaziyette, içtiği iki bira yüzünden midesi sancıyarak gitmiş, üstüne bir de Mira'nın orada olmadığını görmüştü. Gecikmiş olmasını, rasyonellikten uzak bir tavırla, ona soğuk davranmasının bir uzantısı olarak algılamıştı; nihayet gelip onu gördüğünde cidden şaşkın olduğu dikkatinden kaçmamışsa da, o an kendi heyecanına öyle bir kapılmıştı ki Mira'nın yaşadığı şoku Birnam Ormanı'nda boy göstermeye cüret ettiğine inanamayışına vermişti. Şimdi bile, Shelley'yle ikisinin birlik olduğundan şüphesi yoktu. Shelley, Mira'nın lehine oy kullanmakta daha tereddütsüz davranamazdı ve Tony sonradan ikisinin nasıl bir anlayış ve minnetle bakıştıklarını kaçırmamış, bunu da kişisel ve âdeta bir dışlanma gibi algılamıştı. Toplantıdan kendini fazlasıyla aşağılanmış hissederek ayrılmış, bir saat sonra Fox and Ferret'ta barın önünde içki almayı beklerken Rosie Demarney omzuna dokunduğunda, Tony resmen inlemişti: Rosie'ye lütfen kusura bakmamasını ama o an tek başına bir içki içmekten başka şey istemediğini söylemişti. Romantik bağlamda, en dibe vurduğu anların en şanslı zamanları olmasının biraz can sıkıcı olduğunu düşünüyordu Tony artık; kaybedecek hiçbir şeyi kalmadığını düşündüğü anlar en çekici görüldüğü zamanlardı, görünüşe göre.

Tony kapıya doğru giderken yatak odasının kapısı tıklatıldı ve kapıyı açıp elinde bir fincan kahveyle duran Veronica'yı gördü.

“Özür dilerim,” dedi kardeşi. “Sana bok gibi davrandım.”

Tony duygulanmıştı. “Sağ ol,” diyerek fincanı aldı.

“Annem şu toplantıyı cidden dört gözle beklediğini söylüyor.”

“Artık ‘toplantı’ diyemiyorsun,” dedi Tony kasvetli bir sesle. “Hui’ demen gerekiyor.”

“Seni bu yüzden mi attılar?”

Tony iç çekerek başını iki yana salladı. “Yok ya. İnsanlar böyle işte.”

“Mira gibi insanlar mı?”

“*Aargh*,” diyerek omuzlarını kulaklarına kadar kaldırdı Tony. “Boş ver. Saçma sapan bir şey işte.”

“Hem seni nasıl atarlar ki?” dedi Veronica. “Bu savundukları şeye tümünden aykırı...”

“Aynen,” dedi Tony.

“Yani bunu kimse göremedi mi?”

“Demek senin de orada olman lazımmış.”

“Demek ki.” Veronica dehşete kapılmış gibi kafasını sallayıp dönerek yürümeye başladı.

“Hey, Ronica,” dedi Tony birden.

“Efendim?” dedi Veronica, elini tırabzanda tutarak.

“Thorndike’a gitmek için arabayı ödünç alabilir miyim?”

“Thorndike mı?” dedi Veronica. “Niye ki?”

Tony içgüdüsel olarak Lemoine’la Birnam Ormanı’nın ilişkisinden söz etmemesi gerektiğini hissetti. Onun yerine ayrıntılı bir araştırma yazısının üzerinde çalıştığını ve bir ipucunun peşinden gitmek istediğini söyledi: Yazı, dünyanın sonu için kendilerine sığınak yaptıran süper zenginlerle ilgili olacaktı ve Thorndike’taki birinin önemli bir bilgi kaynağı olabileceğini yeni öğrenmişti. Veronica, Tony’nin beklediğinden daha çok etkilenip tabii ki arabasını ödünç alabileceğini söyledi hemen; istediği kadar onda kalabilirdi; zaten pek kullandığı yoktu. Gelecek cuma gitmesini kararlaştırdılar ve Tony kahvesini içip o günkü sınavlarını çektikten, duş alıp giydikten sonra yepyeni bir özgüven ve enerjiyle tekrar bilgisayarının başına oturdu. Araştırması için bazı yazılara yer işareti koyup parametreleri belirlemeye başladı ve Rosie Demarney birkaç saat sonra mesaj atıp dün gece çok eğlendiğini yazınca, Tony de cevap olarak en içten duygularıyla, döndüğünden beri başına gelen en güzel şey olduğunu yazdı. Thorndike’a gitmeden önce onu tekrar görmek

istediğini de ekledi ve Rosie'nin üç emoji'li cevabı, bir parti şapkası, bir çift dans eden el, bir de kızarmış yüz oldu.

Perşembe gecesi yemeğe çıktılar. Tony yazmaya niyet ettiği yazıdan söz ettiğinde, Veronica gibi Rosie de etkilenmiş göründü ama yazının ısmarlama olmadığını, büyük ihtimalle para kazanmayacağını itiraf ettiği zaman hafif bir duraksama, bir parça duyduğuna inanamama ya da belki acıma sezdi; Rosie yazıyı biter bitmez okumak için sabırsızlandığını söylese de, Tony onun kendisi hakkında değiştireceğini pek zannetmediği bir hükme vardığı hissini içinden atamadı. Akşamı gayet güzel geçti; Rosie aile hukukunda uzmanlaşmış bir avukattı, kapalı salonda netbol oynuyordu, Marvel filmlelerini seviyordu, *Battlestar Galactica*'ya bayılıyordu ve son tatilinde Vietnam'a gitmişti; fakat Tony'nin Thorndike'a ertesi sabah gitmesine bozulmuş gibi davranınca –kötü bir zamanlama olduğunu söyledi Rosie; Tony orada ne kadar kalmayı planlıyordu?– Tony suçluluk duygusuyla yüklü kesin bir netlikle, aralarında asla bir ilişki olamayacağını anladı. Bu hissi bir kenara itip iletişimi koparmayacağına ve tabii ki döner dönmez onu haberdar edeceğine söz verdi. Lokantanın önünde bir kez daha öpüştüler ve Tony iki sokak aşağı park ettiğini söyleyerek Rosie'nin onu eve bırakma teklifini geri çevirdi. Rosie'nin kırmızı Ford Fiesta'sı köşeyi dönüp gözden kayboluncaya kadar el sallarken yüzündeki tebessüm gitgide silindi ve otobüsle eve dönerken başını önündeki koltuğa dayayıp dışarıdan gelen seslerden otobüsün duraktan önce zile basmak için son şansı olan trafik ışıklarına yaklaştığını anlayıncaya kadar bacaklarının arasından çakıl taşı desenli linolyuma baktı. O bildik yüksek çitlerin, kapılı bahçe yollarının, yoldan oldukça uzak ve büyük banliyö evlerinin arasından eve giderken, cebindeki telefonun titreştiğini hissetti; büyük ihtimalle Rosie olduğunu düşünüp aile evine girerek yatıncaya kadar telefona bakmadı. Ama Rosie değildi: Shelley Noakes adlı kullanıcının “Birnam Ormanı” adlı paylaşımlı klasöre yeni bir belge eklediğine dair bildirim gelmişti. Tony yatağının yanındaki lambayı tekrar açtı. Yatağa oturup klasörü açarak okumaya başladı.

“Program – Korowai Geçidi Yolu, 1606” başlıklı dosyada tamamlanacak görevlerin bir listesi, bir ekim programı ve ürün

envanteri, bir dinamik bütçe, malzeme istek listesi ve çiftliğin elle çizilmiş bir haritası vardı. Tony haritayı dikkatle inceledi. Arazinin tepesinde gördüğü uçak pistinin üzerine “uzak durulacak” yazılmıştı ama haritada sığınak gösterilmemişti, inşaat alanı olabilecek bir yer belirtilmemişti ve durum böyle olunca, kayıtları için dosyanın kopyasını yükledikten sonra tarayıcısını açıp yerel belediyenin veri tabanını arattı. Sığınağı yapmak için Lemoine’in kaynak onayına ihtiyacı vardı ve şansı yaver giderse, sığınanın projesine internetten ulaşabilirdi.

İnternette bir saatten fazla dolaştığı halde Korowai Geçidi Yolu, 1606 numara için bir inşaat ruhsatı değil, yalnızca önceki yılın kasım ayında Owen ve Jill Darvish adına verilmiş bir parselasyon izni bulabildi. Çiftliği Lemoine’a satanlar bunlardı herhalde. Tony bu isimleri aratınca yeni yapılan şövalyelik töreniyle ilgili haberler yağdı –yönetici sınıfın bedenlenmiş hali, diye düşündü Tony, dudak bükerek– ve ardından gelen Autonomo’yla Darvish Tarımsal Mücadele’nin ortaklığıyla ilgili haberler onu iyice şüphelendirdi. Autonomo gibi bir teknoloji devinin böyle küçük bir ortaklıktan ne gibi bir çıkarı olacağını anlayamamıştı ve adı “mücadeleyle” biten bir şirketin çevreyi korumakla falan uğraşacağını hiç zannetmiyordu; bütün göstergelerin karşılıklı bir çıkar ilişkisine işaret ettiğinden emindi ve Owen Darvish’in –güya– en sevdiği yerel kuş türünün turuncu alınlı papağan olduğunu öğrendiğinde, Mira’nın yaptığı gibi o da kaşlarını çattı. Üstüne bir de Autonomo projesinin nesli tükenmekte olan bu türe en ufak bir faydası olamayacağını çünkü projenin Kuzey Adası’nda başlatılacağını ve turuncu alınlı papağanın (Mira gibi o da bunu Google’dan aramak zorunda kaldı) yalnızca Güney’de kalan birkaç vadide bulunduğunu, bunların arasında Darvish’lerin –şimdiyse Lemoine’in– arka çitinin hemen dibindeki Korowai Havzası’nın da olduğunu öğrendi.

Tarayıcıda bir sayfa daha açıp çiftliğin tam olarak ne zaman satıldığını ve Lemoine’in tam olarak kaç para verdiğini araştırdı; aramadan bir sonuç çıkmamasına şaşıtı. Korowai Geçidi Yolu, 1606 numara için verilen satış ilanı kaldırılmıştı ve Robert Lemoine’i Thorndike’la –tabii ki Owen ve Jill Darvish’le de– herhangi bir

şekilde ilişkilendiren hiçbir şey bulamadı. Tekrar şövalyelikle ilgili haberleri tararken, basına yaptığı birçok açıklamada Autonomo'dan çok kez söz eden Owen Darvish'in Lemoine'in adını bir kez olsun ağzına almadığını fark etti. Tony heyecanlanmaya başlamıştı. Mira'nın dediğine göre, Lemoine çiftliği el altından satın almıştı ama satış bilgisi hâlâ halka açık değilse, bu da başlı başına bir haberdir; Yeni Zelanda Liyakat Nişanı'yla onurlandırılan, Bay Has Yeni Ze-landalı'yı, Sayın Bay %100 Saf'ı, Bay Her Şey Güzel Olacak'ı büyük bir özgüvenle oynayan yeni şövalye Owen Darvish için pek de iyi bir haber olmayacaktı. Tony tapu kayıtlarının veri tabanını arayıp arazinin tapu sahibini görmek için istek yolladıktan ve bu özel işlem için beş dolarlık ücretli ödedikten sonra saat ikiyi biraz geçe lambayı nihayet tekrar kapayıp uykuya dalmadan önce aklından geçen son şey bir yerden duyduğu, kimin neye atfen söylediğini unuttuğu bir söz oldu: Yalnızca birilerinin basılı halde görmek istemediği şey haberdir; geriye kalan her şey reklamdır.

Thorndike'a ertesi gün geç saatte varıp arabayı ziyaretçi merkezinin yanındaki, içinde yalnızca tek bir araba olan ve uzun süreli park edilebilen otoparka soktu. Bloknotuyla Dictaphone'unu yanına almıştı ama orada yaşayanlarla temasa geçmeden önce birkaç gün Birnam Ormanı'nı gözlemlemek istiyordu ve Mira hui'de Lemoine'in uçak pistini bir yerlere gitmek için değil de çiftliğe gelmek için kullandığını ima ettiğine göre adam başka bir yerde yaşıyor demekti. Tony internette yorucu aramalar yaptığı halde Lemoine'in şu an nerede olduğuna dair ufacık bir detay bile bulamamıştı; adamın kendine dair bilgileri halkın gözünden saklamakta usta olduğu belliydi ve Tony'nin -Shelley'nin iyi düzenlenmiş etkileyici programından ilham alarak- kendine belirlediği ilk görev uçağın kuyruk numarasını öğrenmekti. Bu sayede açık kaynakları kullanarak Lemoine'in geçmişte neler yaptığını öğrenebileceği gibi, gelecekte neler yapacağını önceden tahmin etmesi de mümkün olabilirdi.

Veronica'nın arabasının arkasını açıp arka tampona oturarak lastik pabuçlarını çıkarıp yürüyüş botlarını giydi. Onca zaman araba sürmekten her yeri tutulmuştu ve başında gözyuvarlarının gözçukurlarına, beyninin yanlardan şakaklarına değdiğini hissettiği

türden hafif bir ağrı vardı; hareket etmesi lazımdı ve bağının botlarını bağlarken gözlerini kısıp alçalan bulutlara bakınca karanlık çökmeden önce ancak kamp kuracak kadar zamanı olduğunu anladı. “Kamp” dediği şey sırt çantasıyla bivak torbasından ibaretti ama Tony’nin bilhassa kışın ve hatta –omuzlarına düşen ilk damlaları hissettiği– yağmur yağarken yıldızların altında tek başına uyumaktan daha çok sevdiği çok az şey vardı.

Üniversitedeyken Korowai Sıradağları’nda biraz yürümüşlüğü vardı ve Thorndike’in çevresindeki bölgeyi biraz biliyor sayılırdı. Aklındaki plan Madrigal Buzulu’nun altındaki, bir tırmanış gezisinde geceyi geçirdiği Madrigal Kulübesi’ne giden yoldan milli parka girmekti. Geçidin güneyinden kulübeye en az altı saat yürünerek gidiliyordu ama Tony patikanın ilk bir saatte falan kasabanın üstündeki uçurumun kenarından geçtiğini hatırlıyordu ve patikadan Korowai Havzası’nın sınırına varmadan önce çıkıp batıya gittiği takdirde çalıların arasından tepeyi inerek Darvish’lerin arazisine arkadan yaklaşabileceğini hesaplamıştı. Milli parkın o bölgesinin çoğu ormanlık olsa da, ağaç hattının üzerinden kasabayı ve gölü gören geniş, açık manzaralar olduğunu hatırlıyordu; dağ yamacının daha yükseğindeki bir yerde çiftliği iyi gören bir yer bulacağından emindi ve bu yüzden arabayla güneye gelirken yoldaki bir mağazada durup dürbün almış, hikâye uydurmak zorunda kalırsa son günlerdeki haberlerde öve öve bitiremedikleri şu turuncu alınlı papağanı görmek isteyen bir kuş gözlemcisi olduğunu söyleyebileceğini düşünmüştü.

Tony çantasını sırtlanıp milli parka girerek yola koyuldu ve patika vadiyi diklemesine tırmanıp dağın sırtına doğru giderken baş ağrısının geçmeye başladığını hissetti. Gri bulutlar katmanlar halinde geçitten aşağı sürüklenerek aşağısındaki manzarayı kesiyor, âdetâ günbatımını hapsedip yeşil ve mavi renkleri süzerek grinin tonlarına dönüştürüyordu. Yağmur artık kesintisiz yağmaya başlamıştı ve Tony dağın sırtından aşağı inip ağaçların arasında bivak torbasını açabileceği korunaklı bir yer aramaya başladığında sıırılsıklam olmuş, karanlık çökmüş sayılırdı. Tam konumunu ancak tahmin edebiliyordu; otoparktan çıkmadan önce ziyaretçi merkeziyle çiftliğin

ön kapısı arasındaki mesafeyi haritadan ölçüp ortalama yürüme hızına bölmüş, tepeden iniş için üstüne yirmi dakika daha eklenmişti ve hesaplaması aşağı yukarı doğruysa, o zaman uçak pistinin üzerindeki bayırda bir yerde, yolun geçide doğru çıkmaya başladığı yerin kuzeyinde ve biraz doğusunda olmalıydı.

Dağı inmeye devam etti ve çok geçmeden yosunlu bir meyilden çıkan, onu yağmurdan biraz koruyabilecek düz bir granit tabakası buldu. Daha kötü kamp yerleri de gördüğünü düşündü. Sırt çantasını atıp bivak torbasını silkeleyerek açtı ve balaklavasının üstüne baş fenerini taktı. Kalan biraz gün ışığı da kaybolurken kamp ocağını kurdu ve ocağın üstüne bir tencere su koyarken, gözlerini kırpıştırarak, yağmurun dindiğini fark etti birden: Duyduğu ses yapraklarla dallardan pıt pıt diye sürekli yere damlayan suyun sesi ve alttan alta, herhalde vadide esen rüzgârın uzaktan gelen uğultusuydu; nehir ya da şelale olamazdı çünkü yakınlarda öyle bir şey olmadığını biliyordu.

Birnam Ormanı'ndakiler yağmura çok sevinmiş olmalıydılar. Tony gruptakilerin muşambaları yaydıklarını, bezler uçmasın diye ortalarına ağırlık koyup köşelerden yere çaktıklarını, belki boruların altına yağmur suyu bidonları koyduklarını, yol kenarındaki drenaj kanallarını kendilerine yönlendirdiklerini, sonra da iliklerine kadar ıslanmış vaziyette gülüşerek Mira'nın minibüsüne doluştuklarını ve harekât üssü olarak kullandıkları yün kırkma tesisine döndüklerini hayal etti; ıslak montlarını eskiden kalma ahşap olukların arasına gerdikleri iplere astıklarını hayal ederek olukların ötesindeki geniş alanda mutlu mesut toplanıp çapraz tozlaşma misali bir sohbete dalışlarını, akşam yemeğinin hazırlanmasına herkesin yardım edişini, körili yemek için sebzelerin doğranıp pirincin sudan geçirilişini, çapati ekmekler için hamurun unlanmış boş bir şarap şişesiyle açılışını, bu arada birinin gitar tıngırdatışını ya da *Listener* çapraz bulmacanın ipuçlarını sesli okuyuşunu, birinin o güne dek gerçekleştirilen ilerlemenin envanterini çıkarışını ya da ertesi günkü görev dağılımını yapışını, ekilecek tohum setlerinin etiketlerini yazışını, birinin örgü örüşünü, yoğurt kaplarının altına kızgın şişe sulama delikleri açışını, zaman zaman gitardan çıkan kısa bir melodinin

sohbeti bölüşünü ve bir iki mısrayı hep bir ağızdan söyleyişlerini getirdi gözünün önüne; sonra da utangaç gülüşmeler olurdu çünkü Birnam Ormanı'ndaki böylesine içten ve doğaçlama gelen uyum anlarının her seferinde bir çeşit ürkeklikle bozulduğunu, herkesin bir an için kendini biraz da olsa tarikat üyesi gibi hissederek şöyle bir irkildiğini hatırladı Tony.

Su kaynamıştı. Ocağı söndürdü ve suyun yarısını fasulyeli hazır pilav yemeğinin üstüne döküp poşetin kilidini tekrar kapayarak suyu çekmesi için bir kenara koydu. Kalanını demliğe döküp bir poşet yoğunlaştırılmış sütü sallama çayın üstüne sıktı ve çok amaçlı silikon aletinin kaşık ucuyla süt dağılıncaya, sıvının rengi baş fenerinin ışığında hafiften yanardönerleşinceye kadar karıştırdı. Tadını sonuna kadar çıkarabilmek için demliğin kenarına bastırırken çay poşeti patladı ve birkaç dakika boyunca çay parçalarını bulup çıkarmakla uğraşmak zorunda kaldı; bu işi öyle eğlenceli ve oyalayıcı buldu ki odaklanmak için vücudunu bilinçli olarak gevşetip nefesini yavaşlattı, yalnızca bileğini, ardından yalnızca parmak uçlarını hareket ettirmeye odaklanarak karamela rengi sıvının içindeki minik koyulukları bulup yüzeyden kaşığının ucuyla tek tek aldı.

Yemeğini yiyip çayını içtikten sonra ıslak giysilerini çıkarıp üstüne polar mont, altına yün içlik giyerek ısınmak için deliler gibi kollarıyla bacaklarını ovuşturdu. Telefonunu kapayıp kilitli poşetin içinde çantasının dibine koymuştu; sinyal olacağını sanmıyordu ama kontrol etmek için telefonu açtığı anda dört çubuğun da beyaz olduğunu görüp şaştı. Rosie'den gelen ve sağ salim vardı mı, iyi vakit geçiriyor mu diye soran bir mesaj vardı. Tony sıradan bir cevap yazıp gönderdikten sonra Rosie'nin cevap yazmasına fırsat vermeden telefonu tekrar kaparken, bu zorlu koşullara rağmen internete bağlanabiliyor olması onda tuhaf bir hayal kırıklığı yarattı. Dişlerini fırçalayıp köpüğü çalılardan dibine tükürdükten sonra bivak torbasının içine girdi ve baş fenerini söndürüp bir süre yanında getirdiği bir kazakla cebelleşerek kazağı başına yastık yaptı. Saat dokuzu geçmiş olamazdı, üstelik ailesiyle yaşadığı birkaç ayın sonunda neredeyse geceleri yaşar olmuştu; fakat o zifiri karanlıkta, yağmurun ortaya çıkardığı o sıcacık ve mahrem odunsu kokuları alırken, uyku

tulumunun içinde uzanıp kıvrılarak orman zemininde rahat bir pozisyon bulur bulmaz uykuya dalıverdi.

Ertesi sabah uyandığında orman kuş şakımalarıyla canlanmıştı: Çankuşlarının, katmerkuyrukların, gri ötleğenlerin ve seslerini tanımadığı başka kuşların zile benzer sesler çıkarıp şakıyarak, cıvılayarak, cıkıcıkleyerek, bağıra çağıra şarkılar söyleyerek dalgalanan, etrafını saran, sestten yapılmış bir pelerin yarattıklarını duyabiliyordu; ağaçların tepesinde basık ve kapalı görünen, iki yandaki zirvelere kadar vadiyi kaplayan bulutlu gökyüzünün seslerin etkisini artırdığını düşündü. Uyku tulumunun içinde yirmi dakika kadar öylece yatıp gülümseyerek üzerindeki kubbeye baktıktan ve seslerin keyfini çıkardıktan sonra kalkıp kahvaltısını etmek için yine bir tencere su kaynattı; hazır yulaf lapasını yine paketinden yiyip suyun kalanıyla bir fincan granül kahve yaptı. Tuvalet ihtiyacını granit çıkıntısının ardında giderip tekrar dişlerini fırçaladıktan sonra toparlandı ve montunu kurutmak için kollarından sırt çantasına bağladı. Durum değerlendirmesi yapabileceği bir yer bulmak için tepeden aşağı inerken bulutlar dağılmaya başlamıştı.

Çok geçmeden etrafa bakmak için uygun görünen yüksek bir kayalığa ulaştı. Üstüne tırmanıp vadiye bakar bakmaz çiftliği geçtiğini gördü. Morali bozuldu. O an barikatın bayağı bir güneyinde hatta çevresindeki tepelerin yüksekliğine ve şekillerine bakılırsa, neredeyse heyelanın olduğu yerdeydi; geçide doğru tırmanırken, vadi daralmıştı. Belki başı ağrıdığı ve karanlığın çökmesi yakın olduğu için, gece sandığından daha hızlı yürümüştü; belki de haritanın altındaki ölçeği ve parmağının kenarını kullanarak göz kararı ölçtüğü, ziyaretçi merkeziyle aradaki mesafeyi yanlış hesaplamıştı. Hatasını fark eden Tony üşümeye başladı ve kendini birden çok yalnız hissetti. Planlarını kimseyle paylaşmamakla aptallık etmişti. Tam yerini ailesi bile bilmiyordu; onlara Thorndike'a gideceğini söylemiş ama ne ormana gireceğinden söz etmiş ne de bir dönüş tarihi vermişti; yokluğunu hissetmeye ancak haftalar sonra başlardı. Arabayı almadığı takdirde Arama ve Kurtarına'nın aramaya nereden başlayacağını bilmesi için en azından ziyaretçi merkezinde form doldurması gerekirdi. Telefonunu tekrar çıkarıp annesine

mesaj atmayı düşündü ama bu düşünce onu daha da utandırdı. Mesaj atmadan, süklüm püklüm, tekrar kuzeye doğru yürümeye başladığında, bu kez etrafa iyice dikkat ediyor, adımlarını abartılı bir temkinlilikle atıyordu.

Bivak torbasında uyumanın çok da gerekli olmadığını biliyordu -kasabaya girmeden önce Çevre Koruma Bakanlığı'nın gayet kullanışlı bir kamp alanından geçmişti- ve çalılarının arasından tepeyi inme fikrinin belki de biraz abartılı olduğunu artık itiraf edebilirdi; belki de *hui*'de yaşananları bir şekilde telafi etmeye çalıştığını ve herkesin bildiği o Marksist aydınlardan, oturduğu yerden ahkâm kesen o pamuk elli muhaliflerden, hayatında bir gün olsun ağır işte çalışmayıp işçi sınıfı adına konuşan o teorisyenlerden olmadığını kendine kanıtlamak istediğini görebiliyordu şimdi. Tony çok okumuş olmakla bayağı bir övünür, ülkesinin kültüründe hâkim olan muhafazakâr entelektüalizm karşıtlığına sık sık sövüp sayardı fakat buna rağmen zaman zaman kendinde de bu kitap kurtluğuna karşılık gelen, işi tam bir fiiliyata dökmek, kendini fiziksel olarak bir şeylerden mahrum bırakmak, gücünü ve dayanıklılığını hiç ihtiyaç duymayacağı düzeylerde test etmek ve birine parayla yaptırıldığında çok daha kolay, çok daha ucuza halledilebilecek sorunlara kendi çabasıyla dolambaçlı çözümler bulmak için derin bir tutku olduğunu fark ediyordu. Bunun fazlasıyla Yeni Zelandalılara has bir özellik olduğunu, kendi memleketinden olanların çoğunun bir şeyi çaba harcayarak yapmaya parayla yaptırıp kolaya kaçmaktan daha saygıdeğer bir şey gözüyle baktıklarını ancak yurtdışına çıktığında anlayabilmişti; Yeni Zelanda'da çekilen zorluklara bir kişilik testi gözüyle bakılıyor, sıkıntı ve zorluklara çok istediğin halde sızlanmadan katlanabilmek milli gurur meselesi yapılıyordu. Tony kendini hiçbir zaman tam bir vatansever gibi görmemiş -hatta vatanseverlikle milliyetçilik arasında somut bir fark olduğunu kabul etmemiş- biri olduğu için, milliyetinin yalnızca eylemlerini ve beklentilerini değil, sırf akli ve zekâ gücüyle şekillendirdiğini düşünmekten hoşlandığı siyasi görüşlerini de ne ölçüde şekillendirmiş olduğunu anlamak onu şaşırtmış, hatta biraz utandırmıştı. Zenginlere olan nefreti mesele, bir yerde politik duruş falan değil, onlara -çocuksu bir konfor

içinde yaşayan, emeği yönlendiren ve– kısaca söylemek gerekirse –zora gelemeyecek kadar çıtkırıldım olanlara– tepeden bakmanın fazlasıyla Yeni Zelandalılara has bir dışavurumuydu yalnızca; onlar sahip oldukları lüksü kendi çabalarıyla hak etmemiş, yalnızca satın almışlardı ve *bunu* geri zekâlılar bile yapabilirdi.

Devrilmiş bir ağaç gövdesinin üstünden aşarken, önündeki eğreltiotlarının içinde yere çakılmamış, müzik festivallerinde kullandıkları geçici türden tel örgü bir çit gördü ama buna uzun zaimandır el değmediği belliydi. Çit dağın aşağısına ve yukarısına kadar uzanıyor, tel örgülü kısımlar yukarı doğru bir kavis çizerek çok geniş görünen bir araziye çevreliyordu. Bunlardan birine “ARAŞTIRMA SAHASI – LÜTFEN YAKLAŞMAYIN” yazılı, benek benek likenle kaplı plastik bir tabela tutturulmuştu. Tony hafiften meraklanarak tel örgünün ardına baksa da, içeride ne türden bir araştırma yapıldığına dair herhangi bir ipucu göremedi. Sismolojik bir şey olabileceğini düşündü; heyelan bir dizi yer sarsıntısıyla tetiklenmişti sonuçta.

Yön değiştirip çiti soluna alarak tepeyi tırmanmaya başladı ve çok geçmeden, küçük bir yükseltinin üstünde, herhalde oraya kadar çıkarılmasını sağlayan kamyonu bağlı duran, römorka monte edilmiş küçük bir baz istasyonu gördü; bir de çalıların arasından geçerek gözden kaybolan, çok derin olmayan tekerlek izleriyle kaplı bir araç yolu vardı. İstasyonun yanında tekerlekli bir treyler, bir mobil ev olduğunu gördü. Evin kapısı açıktı ve önündeki basamakta kırklı yaşlarda, yün bereli, üstüne fermuarlı polar giymiş irikıym bir adam oturmuş sigara içiyordu. Adam Tony’yi görünce hemen ayağa kalktı.

“*Kia ora,*” dedi Tony.

“Selam,” dedi adamı telaşla. Sigarasını bir fiskeyle attı.

İkisinin de ilk sözü karşıdakinden beklediği kısa bir sessizlik oldu. Derken Tony başıyla kamyonu işaret etti. “Bunu buraya çıkarmak bayağı zor olmuştur.”

“Evet,” dedi adam.

“Dört çarpı dörtle çıkmak gibi değil herhalde?”

“Evet, sayılmaz.” Adamın Amerikan ya da Kanada aksanı vardı; Tony ikisini hiç ayırt edemez ve yanılma korkusuyla sormazdı da.

“Sinyale çok ihtiyaç var herhalde,” dedi.

Adam şöyle bir çite baktı. “Birilerine çok lazım sanırım.”

“Bu araştırma olayı,” dedi Tony, yine kısa bir sessizliğin ardından, “acaba..?”

“Evet, jeofizik,” dedi adam. “Radyometrik araştırma.”

“Ha, tabii,” dedi Tony. “Neyle ilgili?”

“Ben bilmem,” dedi adam. “Yalnızca güvenliğim.”

“Ama... radyasyon mu? Radyoaktiviteyle mi ilgili?”

Tony granitte radyoaktif elementler olduğunu biliyordu; lisedeki kimya dersinde Geiger sayacını açıp bir granit parçasının, bir muzun ve karanlıkta ibreleri parlayan eski bir saatin üzerine tuttuğunu hatırladı; Korowai Geçidi’nin çevresinde çok granit vardı; geceyi dev bir granit katmanının dibinde geçirmişti. Daha da ilginç bularak çite baktı.

Fakat adam omuz silkinekle yetindi. “Dedim ya.”

“Hah,” dedi Tony. “Sana anlatsaydılar ya, bir zahmet.”

“Yani, işte,” diyerek bir kez daha omuz silkti adam.

“Ne kadar zamandır buradasın?” diye sorduktan sonra, dostça davranmak adına ekledi Tony: “Cezan uzun mu?”

“Bayağı oldu,” dedi adam. “Ya sen?”

“Ha, ben biraz yürüyorum işte,” dedi Tony. “Örümcek ağlarından kurtulmaya çalışıyorum.”

“Peki.”

“Hiç olmazsa yağmur yağmıyor, değil mi?”

“Evet,” dedi adam. “Doğru dedin.”

Tony başka ne diyeceğini bilemedi. “Neyse, kendine dikkat et.”

“Sen de,” dedi adam.

Birer baş selamıyla vedalaştılar. Tony tam dönüp yürümeye başlamıştı ki gözüne bir şey çarptı: Mobil baz istasyonunun tepesinde, kafesli sinyal kulesinin dibine tünemiş, küçük, ince uzun, rengi deniz yeşiline yakın, başının tepesi sarı, gagasının üstündeki turuncu çizgi göze çarpan bir kuş vardı. Tony put gibi kaldı. “Vay anasına,” diyerek dönüp kuşu gösterdi; sonra da donup kaldı çünkü sırtını ona döndüğü birkaç saniyenin içinde, adam polarının fermuarını sessizce açmış, şimdi de tabancasına uzanır gibi sağ elini sol koltuğunun altına doğru götürüyordu.

Birbirlerine bakarak öylece kaldılar.

“Ne oldu?” dedi adam, hiç kıpırdamadan.

Tony’nin beyni durmuştu. Kalbi güm güm atıyordu.

“Papağan,” dedi Tony. Eliyle kuşu gösterdi. “Nesli tükenmek üzere. Şu an en fazla... altmış tane falan var.”

Adam bir şey demedi. Gözleri kuşa doğru kaydı. Kuş başını yana yatırıp sinyal kulesinden havalanarak gözden kayboldu. Kuş gidince, adam tekrar Tony’ye baktı. Eli hâlâ koltuk altındaydı. Gözleri kısılmıştı.

“Çok şanslıyız,” dedi Tony. “Vay be. Kaç kişi görebilir ki?”

Adam gözlerini kısmaya devam ederek hafifçe başını salladı.

“Neyse... görüşürüz,” diyerek tekrar döndü Tony. Birkaç adım attıktan sonra arkasına baktığında, adamın sigara paketini çıkardığını gördü. Paketten bir sigara çıkarıp ağzının kenarına koyduktan sonra paketi göğüs cebine geri koyup polarının fermuarını çekti adam. Yüzünü çakmağına doğru eğiyordu ki Tony ağaçların arasına dalıverdi.

Yanlış mı görmüştü acaba? Adamın polarının içinden şöyle bir görünen, kahverengi deriden tabanca kılıfına benzeyen o şeyi, adamın duruşundaki gerginliği, kürekkemiklerini birbirine yaklaştırıp dirseklerini açarak göğsünü öne çıkarırken ağır ve sert bir şeyin kaburgalarına bastırır gibi oluşunu? Tony bunu gözünün önüne getirmeye çalıştıkça, daha da gülünç geldi. Sonuçta Korowai’daki en büyük yırtıcı hayvan gelincikti herhalde. Parkta birkaç geyik ya da domuz olabilirdi ama Yeni Zelanda’da kuduz olmadığı için bu hayvanların hiçbir tehlikesi yoktu ve Tony tabancayla avlanıldığını hiç duymamıştı; hem de tabancayı gizleyerek. Hem zaten bir milli parkın göbeğinde yapılacak hangi araştırma için *silahlı güvenlik* gerekirdi ki; polisin bile özel durumlarda silah taşıdığı bir ülkede?

Tabii ki hayal etmişti. Hayal etmiş olmalıydı. Yeni Zelanda’daydılar, Tanrı aşkına; burada kimse silah taşımazdı. Boş yere korkmuştu. Kendini salak gibi hisseden Tony adımlarını hızlandırıp kendini başka şeyler düşünmeye zorlayarak önce turuncu alınlı papağanı, sonra çocukluğundaki okul arkadaşlarından Nick Wiley’yi, onun muhabbet kuşu Luigi’yi, Wiley’lerin evinde yazın verilen bir partide bahçede fener ışığında saklambaç oynayışlarını, çocukken

oynamayı çok sevdiği dinamolu fenerini, basmalı yerinden içindeki çarkı döndürerek çıkardığı ışığı ve mekanizma avucunun içinde yavaşladıkça ışığın gitgide kayboluşunu geçirdi aklından. Öbek öbek eğreliotlarına rast gelip başını kaldırdığında otlayan hayvanlar için yapılmış tahta kazıklı bir tel çit görünce Darvish arazisinin üst sınırında olduğunu tahmin etti. Çitin yanından devam edip olabildiğince sessiz adımlar atarak aşağıda kalan ağaçların arasından ileriye bakarken, çok geçmeden ancak uçak pisti olabilecek kadar geniş bir düzlüğün bir ucunda terk edilmiş gibi görünen rüzgâr tulumu çarp-tı gözüne. Hayal kırıklığı içinde durdu; uçak orada değildi.

Günlerden cumartesiydi ve Tony önceki gece hafta sonu çiftlikte çalışmak için bir araba dolusu Birnam Ormanı üyesinin oraya geldiğini Shelley'nin belgesinden öğrenmişti. Ekim yapılan başlıca yerlerin hepsi arazinin alt tarafına yakın, yün kırkma tesisinin bitişindeki ağılarda, kuzeydeki çit hattının dibindeydi ve bazıları da evin hemen üstündeki otlaklardaki çalılıkların içindeydi. Grup-takiler büyük ihtimalle bu sınırların dışına çıkmayacaktı ve Tony keşif yapmak istediği takdirde çiftlik kimseye görünmeden hareket etmesini sağlayacak kadar büyük, yeterince ormanlık bir yerdi... Fakat sayıca çoğaldıkları bir günde buna teşebbüs etmenin aptallık olacağını düşünüyor ve araştırmasına tam olarak başlamayı bile beceremedi birilerine yakalanmayı göze almak istemiyordu.

Günün geri kalanını etrafı kolaçan ederek geçirdi ve çitin üst tarafından yamacı boydan boya yürüyüp uçurumlarla büyük kayaların üzerinden çevreyi inceledikten sonra sıradağlar ve gölle arasında üçgen açı oluşturmak için tekrar ağaç hattının üzerine kadar yürüdü. Yün kırkma tesisini oldukça iyi gören bir yükselti buldu ama dürbünle baktığında ekiptekilerin yüzlerini seçebildiği halde ağılların arasında gidip gelen, eğilip kalkan ve bir şeyler taşıyarak gözden kaybolan insanların ne yaptığını anlamak zordu ve Tony dürbünle fazla uzun baktığında başının ağrıdığını fark etti. O gece uçak pistinin yakınında kamp kurdu ve pazar sabahı dağın sırtı boyunca giden patikaya dönüp hava kapalıyken bir kez daha oradan yaklaşması durumunda kaybolmamak için döndüğü yere taşlardan küçük bir piramit yaptı.

Piramit bitince dağın sırtının biraz altındaki korunaklı bir noktada elmalı ve peynirli soğuk bir öğle yemeği yiyerek arabadan alıp yanında getirdiği suyun kalanını içip bitirdi. Su şişelerini doldurabileceği en yakın yerin nerede olabileceğini düşünüyordu ki hafif bir uçak vınlayarak tam tepesinden geçiverdi. Alçaktan uçan uçağın iniş yapacağı belliydi; uçak Darvish çiftliğinin üzerinde pike yaparak ağaçların ardında gözden kayboldu. Tony su şişesini tekrar çantasına atıp uçağın peşinden koştu. Yaklaşık on beş dakika kadar sonra hafiften nefesi kesilmiş vaziyette çite vardığında uçağın inmiş olduğunu gördü –pervaneler durmuştu– ve pilot ortada yoktu; fakat durduğu yerden kuyruktaki tescil kodunun net olarak görünmesi Tony’yi sevindirdi. Cebinden dolmakalemini çıkarıp harfleri elinin üstüne yazdı. “Zulu Kilo Charlie Uniform Oscar,” diye keyifle mırıldandı çünkü okuldayken öğrendiği fonetik alfabeyi kullanma fırsatı çıkması onu hep keyiflendirirdi.

Neredeyse bir saat boyunca uçağı gözetledikten sonra hâlâ hiçbir hareket olmayınca bir an çitin üzerinden atlayıp daha yakından bakmayı düşündü; fakat siyah eşofman takımlı bir adam nihayet tepeden yukarı çıkarak belince sabrının mükâfatını almış oldu. Bu adam ancak Lemoine olabilirdi; yanında Mira vardı ve derin bir sohbe dalmış gibi görünüyordular. Lemoine el kol hareketleri yaparak yamacın bir yerlerini gösterirken, Mira da başını sallayarak el kol hareketleri yapıyordu; on dakika kadar sonra anlaşmış gibi göründüler ve el sıkışarak vedalaştılar. Mira tekrar tepeyi inerken, Lemoine uçağı dönüp kokpite çıkınca, Tony işaretparmağı ve başparmağıyla yaptığı tabancayı milyardere doğru tutarak tetiği çekti. “Ciyuv,” diye fısıldadı. Pervaneler sarsılarak dönmeye başladı. Lemoine uçağı net bir yarım daireyle güneye doğru döndürdü ve gaz kolunu çekip pist boyunca hızla giderek havalandı.

Tony onun gidişini izlemek için beklememişti. Uçak Korowai Sıradağları’nın zirvelerini aşarak gözden kaybolduğunda, o su şişelerini doldurmak, Veronica’nın arabasının bagajından dizüstü bilgisayarını almak ve kariyerinde bulduğu –bunu fısıldayarak söyledi– ilk gerçek ipucunun izini sürmek için Thorndike’a doğru yola çıkmıştı bile.

Ziyaretçi merkezinin otoparkına döndüğünde, bilgisayarına USB wi-fi adaptörünü taktı ve Veronica'nın arabasında yolcu koltuğuna oturup yaklaşık iki saat boyunca Yeni Zelanda Sivil Havacılık Teşkilatı'nın internet sitesini inceledi. Tam Lemoine'in uçuş yaptığı ZK-CUO tescil kodlu uçağın Queenstown yakınındaki bir havacılık kulübüne ait olduğunu öğrenmişti ki şarjının bitmek üzere olduğunu söyleyen bildirim beliriverdi. Ziyaretçi merkezi kapanmıştı ama otobanın kenarındaki hamburgercinin hâlâ açık olabileceğini görüp yemeğini orada yerse bilgisayarı şarj etmelerine izin verirler mi diye sormak için oraya gitti. Şarj için iki dolara anlaştılar ve Tony cihazını verip bir hamburgerle bir çubuklu sosisin parasını sayarken, adam damdan düşer gibi, "Uçak gözlemcisi misin?" diye sordu.

Adamın elindeki tescil kodunu gördüğünü biraz geç idrak edebildi Tony. "Haa," dedi. "Yok, aslında uçaktan çok pilotla ilgileniyorum. Robert Lemoine?"

Adam boş boş ona baktı.

"Milyarder?" dedi Tony. "Amerikalı. Onunla ilgili bir haber yapmaya çalışıyorum."

"Öyle mi?"

"Evet," diyerek parayı uzattı Tony. "Hatta onu gördün mü diye soracaktım."

Adam omzunu silkti. "Tanımıyorum ki."

"Geçidin oradaki uçak pistine inip kalkan küçük bir uçak?"

"Taranow'un yerini mi diyorsun?"

"Darvish'in değil miydi?"

Ama adam başıyla onayladı. "Evet," dedi. "Jill Taranow. Eskilerden. Onun babası."

"Ha, doğru," dedi Tony, arazinin Darvish'lere miras kaldığını hatırlayarak. "Tabii."

"Parselleyip satacaklardı."

"Orayı diyorum."

"Beceremediler," dedi adam. "Satıştan çektiler. Alan olmadı."

"Yok, ben sattılar diye biliyorum," dedi Tony. "Yanlış mıyım?"

"Hayır, dostum. Yol kapandı ya. İstedikleri fiyatı veren olmadı."

“Haa,” dedi Tony ilgiyle. “Ben yanlış anlamışını.” Hazır hamburger köftesinin mumlu kâğıdını soyup köfteyi ızgaraya atan adamı izledi. “Uçak falan görmedin demek?”

“Uçaklar hep gelip gider,” dedi adam. “Havacılık kulübünün uçakları hep oradadır. Yani bir zamanlar öyleydi.”

“Anladım,” dedi Tony, pek bir şey anlamadan. “Sen de mi uçak gözlemciliği yapıyorsun yani?”

“Hayır, dostum,” dedi adam bir kez daha. Tony’nin sosisini sepete koyup kızgın yağa daldırdıktan sonra ekledi: “O yapardı ama. Jill’in babası.”

“Taranow’u mu diyorsun?”

“Evet. Uçak pisti, arama kurtarma, hep ondan sorulurdu. Darvish’ten değil. Onun umurunda olmaz.”

Tony adamın sesinin sertleştiğini fark etti. “Daha yeni şövalye ilan edilmiş, değil mi... şu Darvish?”

Adam burnundan sesler çıkararak güldü. “Saçmalık işte.”

Tony anlayışla başını salladı. “Hak etmedi mi diyorsun?”

“Kimleri tanıdığına bağlı,” dedi adam. “Değil mi? Tanıdıklarına veriyorlar. Hiçbir anlamı yok. Saçmalığın daniskası.”

“Hükümette tanıdıkları mı var sence?”

“Herhalde.”

Tony bekledi ama adam başka bir şey söylemedi. “Karısını daha iyi tanıyorsun demek?”

“Jill,” dedi adam. “Evet. O sağlam hatundur.”

“Adam öyle değil mi?”

“O *buralı* bile değil,” derken yüzünden bir bulut geçti adamın. Birden Tony’nin de oralı olmadığını hatırlamış gibi oldu. “Peki sen,” dedi Tony’yi şöyle bir süzerek, “muhabir falan mısın?”

“Daha değil,” dedi Tony. “Bir dahaki görüşünde tekrar sorarsın.”

Bu cevap adamı tatmin etmiş olmalı ki başka bir şey demedi ve Tony’nin yemeği hazır olduğunda saygılı bir baş hareketiyle tezgâhın üzerinden ona uzattı. Tony bir yığın kapağı soyulmuş *Woman’s Day* ve *Woman’s Weekly* gibi kadın dergilerinin sayfalarını çevire çevire yemeğini yedikten sonra tatlı olarak çikolatalı milkshake istedi; onu da bitirip bütün paket kâğıtlarını çöpe atarken ünlülerin

evlilikleri, boşanmaları ve 2014'te moda olan diyetler konusunda uzmanlaşmış, bilgisayarı şarj olmuştu. Adamın fişini prizden çıkarıp tezgâhın üzerinden verdiği bilgisayarı kılıfına sokarken, Tony'nin aklına bir soru daha geldi.

“Bu arada,” dedi, “geçidin yakınında, heyelanın olduğu yerin altında yaptıkları araştırmadan haberin var mı? Radyometrik inceleme yapıyorlarmış.”

“Sanmam,” dedi adam. “Neymiş o?”

“Boş ver,” dedi Tony. “Yemek için teşekkürler.”

“Taranow” adını “uçak pisti” ve “Thorndike”la birlikte aratınca, hepsi de birkaç yıllık, bir grup sonuç çıktı. Hamburgerciadaki adamın sözlerini doğrulayan şeylerdi bunlar: Jill'in babası Nigel Taranow kendi arazisindeki o uçak pistini havacılık kulübünün kullanımı için yaptırmış, arama kurtarma da zaman zaman orayı eğitim amaçlı kullanmıştı. Taranow'un kendisi de arama kurtarmada gönüllü olarak çalışmıştı; yetmiş dokuz yaşında kalp krizinden ölmesinin üzerinden beş yıldan biraz fazla zaman geçmişti ve çiftlik kızıyla damadına miras kaldıktan sonra havacılık kulübüyle olan ilişki kesilmiş gibi görünüyordu. Tony'nin bulabildiği kadarıyla, Taranow'un ölümünden sonra pisti bir tek ZK-CUO kodlu uçak kullanmıştı. Uçuş kayıtlarına ait açık kaynaklar uçağın yalnızca son birkaç ay içinde piste defalarca iniş yaptığını gösteriyordu.

Saat geç olmuştu ve şarjı yine bitmek üzereydi. Tony bilgisayarı bırakıp arabayla Çevre Koruma Bakanlığı'nın kısa mesafe-deki kamp alanına gitti ve bivak torbasını silkerek açarken, satılık öyle bir şey bulursa, güneş enerjili taşınabilir bir jeneratöre yatırını yapmaya değip değmeyeceğini düşündü. Mira bu fikre gülüp geçerdi. Sonra da derhal Thorndike'taki garajlarla arka bahçeleri keşfe çıkar ve bir zafer edasıyla, elinde zincir ışıklar ve çim biçme makineleri, basınçlı yıkama makineleri için dışarı yaptırılmış, boşta bekleyen şarj noktalarının olduğu adreslerin ya da gönüllerini fethedip hafif ev işleri karşılığında uzatma kablolarını kullanma iznini kopardığı isimlerin listesiyle geri dönerdi. “Paran cebinde kalsın,” derdi asil bir yüce gönüllülükle, “ufak bozukluklarını iyi sakla; ben sana elektriği bedavaya veriyorum.” Ama bu Mira'nın

geçmişte kaldığını düşündü Tony acı acı, uyku tulumunun içine girerken. Şimdiki Mira'nın -finansmanı sağlamı, değer maksimizasyonunu temel alan, bükemediğin eli öpeceksin diyen Mira'nın -ne yapacağını Tanrı bilirdi.

Tony ertesi sabah uyandığında gelen kutusunda bir e-posta olduğunu gördü; talep ettiği, Korowai Geçidi Yolu 1606'nın tapu senedi gelmişti ve e-postanın ekindeki dosyayı açtığında, tapunun 2012 Mayıs'ından beri Jill ve Owen Darvish adına olduğunu, parselleme için izin istendiği halde arazide henüz somut bir değişiklik olmadığını öğrendi.

Tony doğrulup uyku tulumunun içinde oturarak kaşlarını çat-tı. Mira *huide* Lemoine'in çiftliği satın aldığını açıkça söylemişti. Almış olması gerekirdi: Sonuçta on bin doları vermişti. Gelip sahibi olmadığı bir toprak parçasında sebze yetiştirmesi için neden Mira'ya para versindi ki? Mira adamın oraya sığınak yaptıracığını kesin bir dille söylemişti. Kiin dünyanın sonu için başkasına ait bir araziye sığınak yaptırdı ki? İşin doğasına aykırı bir şeydi bu. Tony tapu senedini bir kez daha okurken sinirlerinin iyice bozulduğunu hissetti çünkü arazi yasal olarak el değiştirmediyse, ortada haber falan yoktu demek; daha doğrusu, bir haber *vardı* ama bu yabancı bir milyarderin görünürde hiçbir çıkar gözetmeksizin aktivist, kâr amacı gütmeyen, sol görüşlü olduğunu gizlemeyen bir girişime on bin dolar bağışladığının haberi idi ve Tony *bunu* yazmaktansa kendi çişini içmeyi tercih ederdi.

Direkt Owen Darvish'e e-posta göndermeye karar verdi. Belki de onun göremediği, gayet mantıklı bir açıklaması vardı bu durumun; hem zaten önceden tüm taraflara bir açıklama yapma fırsatı tanımak iyi bir gazetecilik örneği olurdu. Bilgisayarın yüzde yedilik şarj düzeyine şöyle bir bakıp Darvish Tarımsal Mücadele'nin internet sayfasından bir e-posta adresi buldu ve kısa bir mesaj yazdı. Mesajı gönderdikten sonra buz gibi göle dalıp çıkarak üstünü giyindi ve bütan gazlı ocağında kahvaltısını hazırladı. Kahvaltıyı ağır ağır, manzaranın tadını çıkararak yapıp güneş enerjili taşınabilir jeneratörü alabileceği en yakın mağazaya bakmak için açar açmaz telefonu çalınca, Tony yerinden sıçradı. Telefonu açtı.

“Alo?”

“Anthony? Ben Owen Darvish,” dedi kulağının dibindeki gür, ağır aksanlı ses.

“Ha evet, merhaba,” diyerek apar topar ayağa kalkıp cebinde arabanın anahtarlarını aradı Tony. “Bu kadar çabuk aradığınız için teşekkürler.”

“Yalnızca e-postana cevaben arıyorum,” dedi Sör Owen. “Kısa bir nezaket görüşmesi olacak. Bir haber yazdığını söylemişsin?”

“Evet. Bir saniye, ben önce bir...” Tony arabaya binip alelacele Dictaphone’unu buldu. “Evet, Robert Lemoine’la ilgili bir yazı yazıyorum.” Telefonun hoparlörünü açıp kaydet’e bastı.

“Peki benden tam olarak ne istiyorsun?”

“Yani, işte,” diyerek lafı hiç dolandırmamaya karar verdi Tony, “Thorndike’taki arazinizi ona satıp satmadığınızı sormam gerekiyor sanırım.”

Kısa bir sessizlik oldu. Ardından Sör Owen konuştu: “Anthony, sanırım şirketimin Autonomo’yla iş ortaklığı olduğunu zaten biliyorsundur; basınla konuşarak devam halindeki bu ilişkiye gölge düşürmeyi hiç istemem.”

“Arazi için size... toplamda on milyon dolar ödeme yaptığı doğru mu?”

Tony bunun makul bir fiyat olduğundan emin değildi; doğrusunu Sör Owen’den öğrenmeyi umuyordu. Fakat Sör Owen, “Bununla nereye varmak istediğini anlayamadım, dostum,” demekle yetindi.

“Yalnızca durumu anlamaya çalışıyorum,” derken, Tony ani bir heyecan hissetti çünkü başından yanlış bir yola girmiş olsa, o zaman Sör Owen lafı hiç dolandırmadan satışın gerçekleştiğini reddederdi. “Satışın gerçekleştiğini doğruluyor musunuz yani?”

“Hayır, doğrulamıyorum. Hiçbir şeyi doğruladığım yok.”

“Nedenini söyleyebilir misiniz bana?”

“Bak, Anthony, daha fazla konuşmadan önce bunları kimden duyduğunu bilmek isterim, sakıncası yoksa. Bunu nereden öğrendin?”

“Kaynaklarımı açıklayamam, maalesef,” dedi Tony.

“Öyleyse ben de röportaj yapamam. Kusura bakma.”

“Son zamanlarda birkaç röportaj yapmışsınız,” dedi Tony hemen, Sör Owen’ın kapamasına fırsat vermeden, “ve Robert Lemoine’in adını bir kez olsun ağzınıza almamış olmanız dikkatimi çekti. Bana bunun nedenini söyleyebilir misiniz? Aptalca bir soru olduysa, kusura bakmayın; insan benim işimi yaparken masumane bir unutkanlığı bile bir şeylerin gizlenmesi şeklinde algılayabiliyor.”

Kısa bir sessizlik daha. Tony kendi cüretkârlığına inanamadan, nefesini tuttuğunu fark etti. Ardından Sör Owen daha dikkatli bir tavırla, “Bulunduğun yer neresi, Anthony?” diye sordu.

“Aslında şu an Thorndike’tayım,” dedi Tony.

“Sahi mi?” dedi Sör Owen.

“Güzel bir yer,” dedi Tony. “Dağın sırtından çiftliğinizi olduğu gibi görebiliyorum. Müthiş bir konumda. Size verdiği paraya değer, orası kesin.”

Sör Owen sesli nefes verdi. “Yanlış anlamışsın, dostum,” dedi.

“Öyleyse doğrusunu siz anlatın,” dedi Tony. “Robert Lemoine’la anlaşmanız nedir?”

“Anthony, ortada bir iş ilişkisi var; böyle bir durumda benden...”

“Bir ilişki var yani? Bizzat tanışıyor musunuz?”

“Bu konuda yorum yapamam.”

“Ne zaman tanıştınız? Bu kadarını olsun söyleyemez misiniz?”

“Maalesef,” dedi Sör Owen.

“Belki ben hatırlamanıza yardımcı olabilirim,” dedi Tony. “Son zamanlarda Thorndike’a sıkça gelip giden bir uçağın uçuş kayıtlarına baktım da. Tescil kodu Zulu Kilo Charlie Uniform Oscar. Size bir şey hatırlatıyor mu?”

“Bak, Anthony,” dedi Sör Owen kararlı bir sesle, “bana e-posta attın, ben de ricanı yerine getirip seni nezaketen aradım ama basınlı konuşmaya hiç niyetim yok, tamam mı? Sana iyi şanslar...”

“Yalnızca bir soru daha,” dedi Tony çabucak, Sör Owen’ın kapamasına fırsat vermeden. “Bay Darvish?”

Sör Owen gergin bir ses çıkardı. “Sana söyleyecek bir şeyim yok, Anthony. Vaktini boşa harcıyorsun.”

“Cidden apayrı bir konu,” diyerek neredeyse aklına gelen ilk konuyu seçti Tony: Tek istediği Owen Darvish’i hatta tutmaktı. “Şu...”

ının... radyometrik inceleme projesiyle ilgili. Dediğim gibi, ben dağa...”

“Bizim radyometriyle işimiz yok,” diye sözünü kesti Sör Owen, sabırsızlanan bir tavırla. “Yalnızca tarımsal mücadele yapıyoruz. Bunlar birbirinden çok farklı teknolojiler. Farklı drone’lar.”

“Efendim?” dedi Tony. “Drone mu dediniz?”

Sör Owen yine o gergin sesi çıkardı. “Kusura bakma, Anthony,” dedi. “Bunu Autonomo’dan biriyle konuşmalısın. Bizimle ilgisi yok.”

“Autonomo mu?” dedi Tony. “Bir saniye. Farklı drone’lar derken neyi kastettiniz?”

Bazı erkekler kendilerine sorulan şeylerin bilimsel açıklamasını yapmadan duramazlar; anlaşılan Owen Darvish de onlardan biriydi. “Tam adı havadan manyetik ve radyometrik incelemedir,” dedi yine tersler gibi, “ve çok çok yüksekten yapılır. Binlerce metre yükseklikten. Yüksek uçan hava aracıyla. Jeofizik haritalama. Bizim projeden çok farklı bir şey. Teknolojisi farklı, drone’u farklı, her şeyi farklı.”

“Özür dilerim,” dedi Tony. “Tam anlayamadım.”

“Radyometrik inceleme,” dedi Sör Owen tekrar. “Öyle dedin ya.”

“Hayır,” dedi Tony. “Ben Korowai Milli Parkı’ndaki araştırma alanını sordum. Heyelanın olduğu yerin üst tarafında.”

Hat kesilir gibi oldu. Ardından Sör Owen’in sesi geldi: “Ne?”

“Radyometrik inceleme alanı. Geçide yakın, heyelanın olduğu yerin üst tarafında.”

“Galiba bir ara hatlar karıştı,” dedi Sör Owen.

“Güvenlikten biriyle konuştum,” dedi Tony. “Dediğine göre, radyometriyle ilgili bir...”

“Neredeki güvenlik?”

“Milli parkta,” dedi Tony. “Sizin arka çitin dibinde.”

“Üzgünüm, dostum, dediklerinden bir şey anlamadım.”

“Mobil baz istasyonunun etrafında çit ve bir güvenlik elemanı vardı...”

“Hayır, dostum. Hayır.”

“Autonomo’dan söz etmiştiniz,” diyecek oldu Tony ama Sör Owen sesini yükselterek, “Teşekkür ederim,” deyip Tony’nin başka bir şey demesine fırsat vermeden telefonu kapadı.

Tony, Dictaphone'u kapatıp kaşlarını çatarak ön koltukta öylece oturdu ve ön camdan gölün bulutlu yüzeyine baktı. Elindeki telefon titreşince irkilip ekrana bakarak mesaj geldiğini gördü: Mesajı gönderen Rosie, işlerin nasıl gittiğini soruyordu.

“Eh işte, ilk ‘yorum yok’ cevabını aldım,” diye yazdı Tony, “doğru iz üzerindeyim demek.”

Rosie, “Kesinlikle,” diye cevap yazınca, Tony ansızın şüpheye düştü. Durum ciddi bu kadar şüpheli miydi? Evet, Darvish onunla konuşmayı reddetmişti. Ne olacaktı ki? Adamın medyaya karşı bir sorumluluğu yoktu. Görev yemini falan etmemişti. Görevden alınmamıştı. Sivil bir vatandaştı. Adamın işleri Tony’yi hiç ilgilendirmezdi. Arazisini Lemoine’a sattığını teyit etmeye yanaşmamıştı; çünkü araziyi Lemoine’a *satmamıştı*. Tony bunu gayet iyi biliyordu; elinde tapu senedi vardı. Tamam, Lemoine, Mira’ya farklı konuşmuştu; ama belki de sığınağı yaptıracığı araziyi kiralamıştı. Belki de Darvish’le aralarında centilmenlik anlaşması vardı. Ya da satış *cidden* gerçekleşecekti ama hâlâ pazarlık aşamasındaydılar –durum böyleyse, Darvish tabii ki sorularını cevaplamak istemezdi– hem de Tony gibi isimsiz, araştırmacı gazeteciliğe heves etmiş, muhabircilik oynayan, kendine amatör bile diyemeyecek kadar deneyimsiz birinden, tek bir yazısı yayımlanmamış mirasyedi bir meraklıdan gelen sorulara!

“Yeter artık, Tony,” dedi sesli konuşarak. “Kendine gel.”

Telefonun ekranı yine aydınlandı: Rosie art arda iki emoji, bir tabanca ve bir sigara göndermişti. Ardından, “of 1 sn,” yazıp yerlerini değiştirdi ve sigarayı tabancanın önüne koyarak gönderdi. “Dumanı tüten tabanca,” diye açıklamasını yaptı. “Umarım yakında bulursun!!!!!!”

Tony buna gülmedi. “Böyle demen garip,” diye yazarken, yüzünde sert bir ifadeyle cumartesi sabahı rastladığı güvenlik elemanını düşünüyordu; sonra kendini salak gibi hissedip mesajı sildi. “Birkaç gün bana ulaşamayabilirsin, haberin olsun,” diye yazdı onun yerine. “İçimde bir his var, peşinden gideceğim...” Birkaç

* (İng.) Smoking gun, yani dumanı tüten tabanca, kesin delil anlamına gelir. (ç.n.)

saniye mesaja baktıktan sonra kararını verip gönder'e bastı. "Süper," diye cevap yazdı Rosie ve ardından, "çok gizemliymiş," ve "dikkatli ol" diye mesaj attı. Tony'nin başparmağı klavyenin üzerinde dolaştı. Lemoine'in Birnam Ormanı'na yaptığı tekliften, Rosie'nin haberi yoktu. Tony, Mira'dan söz etmeyi istemediğinden –aslında çok da fark etmezdi ama– yalnızca dünyanın sonu için sığınak yaptıran süper zenginleri araştırdığını söylemişti ona; ama şimdi Mira'yı düşünmek istemiyordu ve biraz suçluluk duygusu ve sitemden, biraz hüsnükuruntudan, bir de sırf sohbeti sonlandırmak için "xxx" diye cevap yazdı.

"Sence," dedi Mira küreğine dayanarak, "özür dilemeyi beceremeyen insanlar *aynı zamanda* teşekkür de edemeyen insanlar mıdır yoksa bunlar apayrı iki kategori midir?"

"Oo, güzel soru," dedi Shelley. Düşünmeye başladı.

"Geçenlerde bir blog yazısı okudum da," diye söze devam etti Mira, "kadının teki özür dilemekten vazgeçmeye, yani hiç özür dilememeye ve özür dilemesini gerektiren durumlarda yalnızca teşekkür etmeye karar vermiş. Mesela, 'geciktiğim için özür dilerim' demek yerine, 'beklediğin için teşekkür ederim'; 'dağınıklık için özür dilerim' yerine, 'anlayışın için teşekkür ederim' gibisinden. Yazıda bu kadar küçük bir değişikliğin bile hayatını ve bütün ilişkilerini tamamen dönüştürdüğünü, arkadaşlıklarının birdenbire çok daha sağlıklı, daha olgun ve daha dürüst bir hale geldiğini çünkü hayatındaki herkesi daha fazla takdir ettikçe, insanların da onu takdir etmeye başladıklarını ve bambaşka bir evreye geçiş yaptığını söylüyor."

"Vay canına," dedi Shelley. "Bu hikâyeyi bana anlattığın için teşekkür ederim."

"Dinlediğin için ben teşekkür ederim."

"Dinlediğimi varsaydığın için teşekkür ederim."

"Dinlemediysen bile bana çaktırmadığın için teşekkür ederim."

Biraz sessizce kazmaya devam ederlerken, ikisi de sırtıyordu. Sonra Shelley dedi ki: "Farklı yönleri gösteren işaretler gibi. Teşekkür ettiğinde birini takdir etmiş oluyorsun ama özür dilediğinde bir suçu üstleniyorsun."

“Öyle,” dedi Mira. “Yazı da bununla ilgiliydi; madalyonun iki yüzü gibi olduklarını söylüyordu.”

“Ama bence bu *her durumda* geçerli değil,” dedi Shelley. “Sence?”

“Bilmem ki,” dedi Mira, “sanırım bana ayrıcalıklı olmayı ve bunun getirdiği suçluluk hissini, bugünlerde bunun için, yani insanın ayrıcalıklı bir konumda olduğu için durmadan özür dilemek zorunda olmasını düşündürdü ama belki –ne bileyim– belki de toplum olarak göremediğimiz bir şey vardır; özür dilememizi zorunlu kılan her durumda kolayca teşekkür etmeyi başarabilirsek, o zaman belki daha sağlıklı ve daha mutlu olabiliriz.”

Shelley kaşlarını çatmıştı. “İyi de sistematik baskıya uğrayan birine nasıl teşekkür edeceksin?”

“Yani, ‘baskıya uğradığın için teşekkür ederim’ gibi bir şeyden değil de, kendi varoluşumuz için özür dilemek yerine başkalarının varoluşunu takdir etmenin yollarını bulabilmekten söz ediyorum. Anlatabiliyor muyum? Ayrıca tabii ki yaptığın şey *bir tek*, ‘tamam, teşekkürümü ettim, evet, bu iş de halloldu, sosyal adalet budur işte,’ falan demek olunayacak; yalnızca ilk adım olarak, nasıl bir etkisi olacağını görüp yola oradan devam etmek için.”

“Hem zaten,” diye ekledi Mira, “sistematik baskıya uğrayan birinden *özrü* nasıl dileyeceksin ki? Nasıl dilenir ki yani? Aynı şey.”

“Doğru,” dedi Shelley ama sesinde kuşkulu bir ton vardı.

“Ben yalnızca bunun radikal bir fikir olabileceğini düşünüyorum,” derken konuya ısındığını hissetti Mira. “Çünkü hani, biri iyi bir şey yaptığında seni takdir ettiğinde ya da insan olarak sende iyi bir şey gördüğünde, bu müthiş bir his değil midir? İnsanın kendiyile gurur duymasına, onurlanıp biraz daha dik durmasına falan neden olur ve belki de zincirleme bir etkiyle toplumun tamamen dönüşmesini sağlayabilir. Kim bilebilir ki yani? Denemeye değmez mi?”

Shelley hâlâ kuşkulu görünüyordu. “Ama bazen de cidden özür dilemek gerekir,” dedi.

“Evet, tabii ki, yapılan yanlışlar için ama var olduğun için af dileme şeklinde olmamalı, değil mi? Bunun ne anlamı var ki yani?”

“Belki de,” dedi Shelley ve sessizliğe gömüldü.

İnce havuç tohumlarını havuçtan daha çabuk büyüyen ve önceden çıkıp dizileri belirleyecek olan turp tohumlarıyla birlikte ekerek bir havuç tarhı hazırlıyorlardı; sonraki birkaç hafta boyunca tarhı seyreltip yalnızca en güçlü bitkileri bırakacak, önceden ekip fide halinde evdeki saksılama kulübesinden getirdikleri pancar, pırasa ve marulların zayıf olanlarıyla birlikte turpları da kendileri yiyeceklerdi. Sırada kıvırcık lahana, bezelye, soğan ve yetiştirme torbalarına ekilecek patatesler vardı –etrafta çok fazla kireçtaşı olduğu için, Mira doğrudan toprağa ekilen yumruların iyi gelişmeyeceğini düşünmüştü– ve ardından brokoli, lahana, sınırlar boyunca ekilecek otlarla tırmanına ağlarının dibine ekilecek salatalıklar gelecekti... bu onları eylüle, ilkbahara kadar götürürdü. Yün kırkına tesisinin yanındaki ağlar çoktan kırkyama misali bir seraya dönüştürülmüş, çeşit, çeşit cam ve pleksiglas levha parmaklıkların üstüne yerleştirilmiş, rüzgâra karşı koruma olarak direklere boydan boya plastik örtüler zımbalanmıştı. Hafta sonu gelen ekip şehirden bir römork dolusu kompost getirmişti ve cumartesiyle pazarı tamamen gübreyi toprağa karıştırarak geçirmişlerdi; toprak artık gri ve ezile ezile serleşmiş vaziyette değil koyu renk, yoğun, nemli ve havalandırılmış durumdaydı; “Gevşek bünyeli,” derlerdi hep, koyu bir aksan yapıp çıkan seslere güle güle, “Vay vay, senin burayı ne güzel de gevşek bünyeli yapmışın”; “Amanın! Gevşek bünyeli derim de başka şey demem!” Normalde Mira komşu çiftlikleri dolaşıp inek gübresi bulmayı denerdi fakat otoban boyunca yer alan çiftliklerin hemen hepsi ön kapılarında nakit paraya torbalanmış gübre satıyorlardı ve Lemoine’in hesabına yatırdığı para sayesinde artık hiçbir şey için çöpleri karıştırmasına, hele bok aramasına gerek kalmamıştı. Şimdiye dek (dikkat çekmemek için dört ayrı çiftlikten) iki düzine torba almışlardı ve Mira o sabahı tesisin güneş alan tarafına sıcak bir çimlendirme yastığı kurarak geçirmişti; Thorndike ekiptekilerin alışkın olmadığı kadar yüksek irtifalı bir konumda olduğundan, dona karşı yoğun malç kullanmıştı ve ektiklerinden bazılarının büyümeyeceğini zannediyordu.

“Ama soruma cevap vermedin,” dedi Mira çok geçmeden. “Sence iki farklı insan tipi mi var yoksa tek tip mi?”

“Yani, arada geçirgenlik olduğu kesin,” dedi Shelley, “pislik tipler hiçbir şey için teşekkür etmedikleri gibi hiçbir şey için özür de dilemezler... Ama kendimi düşünürsem, yani, kendi hatanı olmayan bir şey için özür dilenmek zorunda bırakılmayı mı yoksa istemediğim halde teşekkür etmek zorunda kalmayı mı tercih ederim diye...”

“İkinci, değil mi?”

“Hayır, ciddi,” dedi Shelley. “Yani, özür dilemeye bayıldığı-nı söyleyemem ama birinin iyi hissetmesini sağlayacaksa çok da umursamam açıkçası. Ne bileyim, sorun etmem, benden çok karşıdakiyle ilgili olduğunu bilirim falan. Ama teşekkür etmek zorunda bırakılmaktan *nefret* ederim.”

“Sahi mi?” dedi Mira. “Ne tuhaf.”

“Evet, yani çocukken yaş günlerimden ve Noel’den öyle nefret ederdim ki beğenmediğim hediyeler geldiğinde çok sevinip mutlu olmuşum gibi davranmak zorunda kalmaktan ödüm kopardı. Benim için olabilecek en korkunç şey buydu. Neyse. Onun için, insanların ne hediye edeceğini önceden bileyim diye umurumda bile olmayan şeylere bayılmış numarası yapardım ki sürpriz yaşamayayım. Bir dolarlık karışımlar mesela. Anlatmıştım, değil mi?”

“Yoo,” dedi Mira.

“Ahh, anlattımı sanıyordum,” dedi Shelley. “Neyse işte, yıllar boyu herkese tatlıya deliler gibi düşkün olduğumu söyleyip bir dolarlık kusursuz karışımı bulmaya çalıştığımı, bundan başka hediye istemediğimi, şu sarmal lolipoplarla dolu küçük beyaz torbaların benim için her şey, hayatın amacı demek olduğunu, bu işin uzmanı olduğumu falan söyleyip durdum ama aslında kendi uydurduğum koca bir yalandı çünkü ciddi beğenmediğim bir hediye için zorla teşekkür etme fikrinden ölesiye nefret ediyordum.”

“Çok acayipmiş,” dedi Mira. “Özellikle de bu kadar ucuz bir şey seçmiş olman.”

“Biliyorum,” dedi Shelley. “Bir dolarlık karışıma en fazla bir dolar harcayabilirsin tabii.”

“Çok mütevazı. Küçük Shelley için çok üzüldüm.”

“Ayrıca lolipopları asla yemezdim,” dedi Shelley. “İyice sertleşinceye kadar saklayıp çöpe atardım.”

“Bu daha da üzücüymüş!”

“Bunu sana anlatmadığıma inanamıyorum,” dedi Shelley.

“Şimdiye kadar sana verdiğim tüm yaş günü hediyelerini hatırlamaya çalışıyorum şimdi,” dedi Mira.

“Yok ya, sen beni germezsin,” dedi Shelley. “Yalnızca teyzelerle amcalar falan. Annemle babamın arkadaşları. Beni hiç tanımayan insanlar.” Shelley topraktan çıkardığı bir beton parçasını kenara çekti.

“Ama bence sen değişik bir tipsin,” dedi Mira. “Çoğu insan özür dilemekte daha çok zorlanır bence.”

“Aynen,” dedi Shelley. “Mesela Amber.”

“Kesinlikle,” dedi Mira. “Tanrım. Hayatında bir kez olsun özür dilemiş midir acaba?”

“Neyse ki teşekkür edebiliyor.”

“Tabii, laf sokma fırsatı varsa eder. ‘İşi boka çevirdiğin için teşekkürler,’ gibisinden.”

“Hayatımı mahvettiğin için teşekkürler.”

“Saçma sapan e-postanla ömrü hayatımı mahvettiğin için çok teşekkür ederim, Shelley.”

“Ömrü hayatıymış anasını satayım,” diye tekrarladı Shelley gülererek. “Mahvetmişim.”

“Çok kötüyüz,” dedi Mira ama halinden gayet memnundu.

“Çok,” dedi Shelley. Ardından, daha ciddi bir tavırla, “Zavallı Tony,” dedi.

Mira, Shelley’ye baktı. “Neden öyle dedin?”

Shelley bu bakışa karşılık vermedi. “Bilmem,” dedi. “Aklıma Amber’la olan olay geldi.”

“Bütün suçun Tony’de olduğunu söylemiştin sanki,” dedi Mira.

“Evet,” dedi Shelley, yine kuşkulu bir tonla. Sonra daha kararlı bir sesle, “Yok; doğru. Öyleydi. Bütün suç ondaydı.”

Mira sabırsızlandığını hissetti. “Ama?”

Mira için kaçırdığı ilginç bir tartışmanın sonradan kötü –ya da çok kısa– bir özetini dinlemekten daha sinir bozucu bir şey olamazdı. Kendi muhakeme yeteneğiyle fazlasıyla gurur duyduğu için başka birinin kimin fikirlerinin doğru, kimin kurduğu mantığın daha

ikna edici, kimin söyleminin daha adil olduğuna dair yargısını asla kabul edemez ve bir olayı başkasının ağzından dinlemekten nefret ederdi; ilginç bir tartışmanın onun yokluğunda gerçekleşmiş olması onu daha da çileden çıkarırdı çünkü girdiği her grupta ona en parlak ve en özgün fikirlere sahip olan kişi gözüyle bakılmasına fazlasıyla alışkındı ve hayatında konuşma sanatı –hatta sanatları– konusunda ciddi hayranlık duyup imrendiği çok az kişiye rastlamıştı. Tony Gallo onlardan biriydi; Tony gittiğinde onun yokluğunu öyle şiddetli hissetmiş ve son dört yıldır dönüşünü öyle sık hayal etmişti ki o ânı kaçırmış olmak Mira için aşırı can sıkıcı bir durumdu; Amber'la aralarındaki sürtüşmeye dair pek az şey öğrenebilmişti ama anladığı kadarıyla Tony'nin tartışmada yenik taraf gibi olması canını iyice sıkıyordu. Mira o gece nelerin hangi tonda ve ne amaçla söylendiği konusunda Shelley'yi defalarca sıkıştırmıştı ama Shelley her nedense oldukça ketum davranmıştı. Tony “kendisi aranmıştı”, “gayet de hıyar gibi davranmıştı” ve “fazlasıyla kırıcı sözler” sarf etmişti; fakat Shelley aynı zamanda “en sonuna kadar hiç kimse- nin Amber'dan taraf” olmadığını ve Tony'nin “cidden çelişkili” konuştuğunu, Amber'ın da “hıyarlık” ettiğini itiraf etmişti ve Mira, Tony'nin özünde hangi argümanı savunduğunu sorunca, Shelley kızarıp ilişkilerdeki piyasa mantığıyla ilgili bir şeyler nırıldanmış ama açıkçası anafikri hatırlamadığını söylemişti.

“Hey, ne diyeceğim, hani şirketleşeceğiz ya,” dedi Shelley bu kez, “Noel'den sonra falan, şu yüz bini aldığımızda.”

“Resmen konuyu değiştiriyorsun!”

“Hayır, konuyla çok ilgili. Hani şirketleşeceğiz ya?”

“Evet; eğer olursa.”

“Adımızı değiştirme fikrine nasıl bakarsın?”

Mira başını kaldırıp Shelley'ye baktı. “Birnam Ormanı'nın nesi varmış?”

“Düşündüm de, Māori dilinde bir şey olsa daha anlamlı olurdu sanki,” dedi Shelley.

“Ne?” dedi Mira. “Niye ki?”

“Eh, sen söyledin, bu iş ciddi büyüyebilir, değil mi? O zaman, Yeni Zelanda'nın dışına da yayılacak olursa...”

“Ama sence de bu biraz... yani ne bileyim, biz Māori değiliz ki.”

“Evet, doğru ama Yeni Zelandalıyız ve bu da bir Yeni Zelanda...”

“Sahiplenmek gibi olmaz mı?”

“Neden?” dedi Shelley. “Yalnızca dilini kullanmış olacağız.”

“Ama Māori’nin tarım kültürü, nasıl denir, başlı başına bir olay,” dedi Mira. “Yani, toprakla olan ilişkileri onlar için çok önemli ve kutsal, bizim yapmadığımız çok fazla...”

“Ama tam bir şirket olacaksak, Antlaşma’yı ve iki kültürlülüğü falan göz önünde bulundurmak zorundayız zaten,” derken, Shelley biraz savunmaya geçmiş gibiydi. “Yani yönetim kurulumuz falan olacak, değil mi? O zaman şirketteki kültürel çeşitliliği, verilecek mesajı tam anlamıyla düşünmek ve mutlaka...”

“Ben o kadar ileriye düşünmedim sanırım.”

“Zaten Birnam Ormanı adını bulan Tony değil miydi? Tony artık gruptan biri değil...”

“Tony’nin fikri değildi,” dedi Mira. “Benim fikrimdi.”

“Haa,” dedi Shelley. “Pardon.”

“Birlik İlkeleri’ni o yazmıştı. Wall Street’i İşgal Et’e öykünerek. İlkeler oradan geliyor.”

“Ha, tamam,” dedi Shelley. “Peki, anladım, böylesi daha anlamlı sanırım.”

“Yani, üstünden asırlar geçti. Sorun değil.”

“Yo, yo,” dedi Shelley, “çok mühim. Ben bunu önceden akıl...”

“Yok, sorun değil,” dedi Mira. “Bu teklifi mutlaka sunmalısın.” Küreğini toprağa saplayıp su yalağında bir kova doldurmaya gitti, orada gerektiğinden daha uzun süre oyalandı ve ardından, rüzgârda çözülmüş bir plastik örtü parçasının köşesini yeniden tutturmak üzere dönüş yolunda rotasını uzatarak naylon seranın yanından geçti.

Shelley’nin gayet sıradan bir şeyden söz eder gibi Tony’nin artık gruptan biri olmadığını ima etmesi onu rahatsız etmişti; ama *hui*’nin yapıldığı gece oylar verilirken ve onun dışında herkes “lehte oy verirken” bunu kendisi de söylemişti tabii. “Ben gidiyorum,” diyerek kalkıp montunu almış, kıpkırmızı bir suratla Mira’ya bakmıştı. “Ama bunun büyük bir hayal kırıklığı olduğunu söylemem

lazım, amına koyayım. Büyük hayal kırıklığına uğradım, Mira.” Sonra Anıber’a dönmüştü: “Yemek için sağ ol, çorba cidden iyi olmuş.” Tony kapıyı çarpıp giderken biri, “*Bu da kimdi böyle?*” demiş ve herkes gülünmüştü. Mira kendini kötü hissetmişti; kalkıp Tony’nin peşinden sokağa çıkmaya yeltenmişti ama Shelley elinden tutup onu durdurmuştu; “Üç hafta önce döndü,” diye fısıldamıştı telaşla, nedense yalvarır gibi, “seni neden aramadığınızı anlamadım” ve Mira kaşlarını çatıp başını sallayarak elini çekmiş, kapıdan sokağa süzül- düğünde, Tony’nin kafenin bir blok ötesinde koştuğunu –*deliler gibi koştuğunu*– görmüştü. Mira arkasından iki kez seslenmiş ama Tony dönüp bakmamış, Shelley her nedense gergin bir tavırla arkasından kapıya çıkmıştı. “Bu gece ona ne olduğunu anlamadım,” demişti. “Başka biri gibiydi.”

Mira’ya hiç öyle gelmemişti. Tony’nin sakalı az daha uzun, göz- leri biraz daha keskin bakışlı, yüzü biraz daha olgunlaşmış olabilirdi ama o hırçın enerjisi, doğrucu öfkesi, devrimci coşkusu yerli ye- rindeydi; hatta onu gördüğü anda kalbi yerinden hoplamıştı çünkü o gece saatler boyu direksiyon sallayıp oraya gelmesinin nedenini söylemek isteyeceği son kişi oydu; söyleyeceği şeyin, Lemoine’la iş- birliği olasılığının, Lemoine’in adının bile onu dehşete düşüreceğin- den en ufak bir şüpheyi yer bırakmayacak şekilde, kesinlikle emin- di; öyle de olmuştu. Hayır, o hâlâ aynı Tony, diye düşündü Mira, acı bir serzenişle. Başka biri gibi falan değil. Asıl değişen kendisiydi.

Mira’nın hayatı boyunca yaptığı bütün hataların ve akılsızlık- ların, yorgun olduğu halde uyuyamadığı zamanlarda tekrar tekrar yaşadığı o gaf dolu anların, içinde tuttuğu ufak tefek kinlerin, ben- cilce ya da korkakça davrandığı durumların, kibrinin ortaya çıktığı o korkunç durumların, birinin yardımına koşamadığı ya da öbür yanağını çevirmeyi başaramadığı, kötü bir sözü duymazdan gele- mediği o utanç verici zamanların, bütün bu anıların içinde, onu en çok acıtan, Tony’nin veda partisine gittiği geceydi. Tony’nin yurt- dışına gidişinden hemen sonraki birkaç hafta, son görüşmelerini neredeyse sürekli düşündüğü, kendine duyduğu katlanması zor bir nefretle –aklında kaldığı kadarıyla– tekrar tekrar yaşadığı bir dö- nem olmuştu. Ne beklemişti acaba; onunla yattığı için kalmasını

mı? Fikrini değiştirip biletini yırtmasını, sırf onun için dünyayı görme hayalinden vazgeçmesini mi? Bunu itiraf etmek, onu koldan tutup çimenlik bayırdan aşağı karanlığa doğru çektiğinde Tony'nin ne kadar şaşkın, ne kadar kırılğan, neredeyse afallamış gibi göründüğünü, nefesinin tıkanıp durduğunu, hatırlamak onu çok utandırıyor; ardından Tony'yi orada bırakıp gitmişti; hayır, onu bırakmayı *istemişti*, onunla yatmasının nedeni tam da kendine onu bırakma *fırsatını* yaratabilmektir, bırakıp giden Tony değil kendisi olsun diye. İçeri girip kendine bir içki daha koymuş, sonra bir daha, bir daha, bir daha, bir daha, bir daha koymuş, Tony'den kaçıp gülümseyerek, dönerek, salınarak ritim tutmuş, birine bir şey dediği anda sesinin çatlayacağını, ağzını bile açsa ağlamaya başlayacağını bildiği için kimseyle konuşmadan dans etmiş, söylenenleri duymadan başını sallamıştı. Ertesi gün uyandığında kontrolsüzce titrediğini, başının zonkladığını, kalbinin pır pır edip durduğunu, alkolün etkisinden hareket bile edemediğini görmüştü ve yatağın yanındaki kusmuğu temizleyen, ona sütlü ve çekerli çay yapan, küveti dolduran tabii ki Shelley olmuş, Mira öyle bir utanca kapılmış, kendini öyle halsiz, uçağın kalkmış ve Tony'nin onu aramadan gitmiş olması yüzünden öyle berbat ve fena hissetmişti ki avunabilmek için Shelley'ye hikâyeyi değiştirerek anlatmış, sarhoşluğunu abartıp fazla bir şey hatırlamadığını iddia ederek Tony'nin duygularını belli etmek için o geceyi, yurtdışına gidişinden önceki son geceyi seçmesinin onu allak bullak ettiği izlenimini yaratmıştı; evet, bu herkesin bildiği ve ne zamandır beklenen bir şeydi ama böyle bir zamanlama Tony'yi daha korkak –şimdi ciddi ciddi düşününce, daha acımasız– biri gibi göstermiyor muydu? Fakat sonra kafasını sallayarak bunları aklından uzaklaştırmış, yaşanan şeye bir gençlik hatası, aptalca ama sonuçta zararsız bir olay gözüyle bakıp aslında onu her şeyden çok korkutan şeyin Tony geri geldiğinde, bir gün dönecek olursa, onu Mira'nın olmaktan korktuğu şey gibi, küçük ve gayet durgun bir göldeki sıradan bir balık gibi görmesi olduğu gerçeğini görmezden gelmişti.

“Aslında birkaç fikrim var,” dedi Shelley, Mira geri geldiğinde. “İsim için.”

“Öyle mi?” Mira silikon kovanın saplarını bitıştırerek kenarını daraltınca, su toprağa saçıldı.

“Evet. İşte, önce, tamam, Birnam Ormanı’nın doğrudan tercümesi, ‘hareket eden orman’ gibi bir şey olsun diye düşündüm. ‘Te Ngahere Neke’ ya da ‘Te Ngahere e Neke Ana’ gibi bir şey; yani, fena değil ama te reo konuşmayan birinin söylemesi biraz zor. Sonra, dedim, zaten bizim yaptığınız işi tam anlatmıyor –yani bahçecilik olayını– ve ‘Te Māra Neke’ olabilir gibi geldi: hareketli bahçe.”

“Te Māra Neke,” diye tekrarladı Mira. Kovayı iyice eğip kalan suyun incecik akışını izledi.

“Evet. Te Māra Neke,” dedi Shelley. “Ne diyorsun?”

“Bilemedim,” dedi Mira. “Galiba biraz alışmam lazım.”

“Sorun yok,” dedi Shelley. “Hey, esas önemli olanı unutmayalım: Sence bunun bünyesi yeterince gevşek oldu mu ki?”

“Hem de ne gevşek,” dedi Mira. “Evet, bence bu iş tamamdır.” Havuçları ekme işini Shelley’ye bırakıp ekim çizelgesini güncellemeye giderken, birden öyle bir suçluluk hissetti ki ağlayacağından korktu.

Mira, Birnam Ormanı’na durumu anlatırken yüzde yüz dürüst davranmamıştı. Tony’nin yüzünden böyle olduğunu, *hui*’ye onun da gelmesiyle gafil avlandığını ve Tony’nin görüş belirtirkenki kavgacı tavrının onu savunmaya geçmeye zorladığını söyleyebilmeyi çok isterdi; fakat gerçek bu değildi, o gece kafeye girmeden önce bazı detayları atlamaya çoktan karar vermişti zaten. Mesela, bildiği kadarıyla, Darvish’ler çiftlikte gizlice neler döndüğünden bihaberdi; Lemoine ona çiftliğe henüz tamamen sahip olmadığını, şimdilik yalnızca depozitoyu verdiğini söylemişti. Zaten üyelerin çoğu Birnam Ormanı’nın izinsiz ekimler yaptığından habersiz oldukları için, Mira gerçeği söylemenin yalnızca kanunları ne zaman ve nasıl çiğnemenin uygun olacağına dair uzun ve sıkıcı bir tartışma yaratacağını düşünerek kendini haklı çıkarıyordu, hem Shelley’nin gruptan ayrılmak üzere olduğunu sezdiği için çok gergindi, ayrıca bu hayal dahi etmediği kadar büyük bir fırsattı ve en nihayetinde, Darvish’ler kendileri yokken Lemoine’a çiftliği hatta evi bile dilettiği gibi kullanabileceğini, kendini evindeymiş gibi hissetmesini

söylediklerinden, çok da büyük bir yalan sayılmazdı bu. Konukseverliklerinin Birnam Ormanı'nı da kapsayacağı şüpheliydi tabii ama bundan Lemoine'a söz ettiğinde adam omuz silkip gülümsemekle yetinmiş, bir de Mira'nın kendine anarşist dediğini söylemişti; bu işin çekiciliği biraz da tehlikeli olmasında değil miydi?

Mira dünyadaki milyarderlerin büyük kısmının psikopat, psikopatik kişilik bozukluğunun tanımlayıcı özelliklerinden birinin de yalan söyleme eğilimi olduğunu biliyordu. Lemoine'ın Darvish'lerle hiç tanışmamış olması bile mümkündü. Belki o da araziye izinsiz giriyordu. Belki grubu yok etmek için Birnam Ormanı'nı ele geçirmek istiyordu; belki de amacı vergiden düşmek için bir şekilde zarar etmektir; belki de tek niyeti onları yerle bir etmektir. Belki onlara yatırım yapmak gibi bir niyeti yoktu. Yaptığı teklifi yalnızca yem olarak önlerine atmıştı –Mira'yı bambaşka bir iş için yetiştirmek istiyor olabilirdi– belki de onu tuzığa düşürmeye niyetliydi– onunla sırf eğlenmek için oynuyor olması da mümkündü. Adam kafadan kontak olabilirdi. Mira'yı öldürmeyi planlıyor olabilirdi. Belki de bütün grubu öldürmeyi planlıyordu. Mira her an tetikte olmak için için elinden geleni yapıyordu ama en katı anlarında bile, Darvish çiftliği hakkında Birnam Ormanı'na yalan söylediğini kesin olarak bildiği tek kişinin bizzat kendisi olduğu gerçeğini asla tam anlamıy-la bastıramıyordu.

Ötekilere eve kesinlikle girilmemesi gerektiğini, Birnam Ormanı'nın bütününü göçebe ve kendi kendine yetebilen bir girişim olarak denemeye alındığını, Lemoine'ın onlardan ana enerji ve su kaynaklarını olabildiğince kullanmadan iş yapmalarını beklediğini söylemişti; bir iş modeli olarak ilk izlenimi yaratmaya çalışırken ellerine geçen bu fırsatı kaçırmamak için, kasabaya indiklerinde de dikkat çekmemelerini istediğini eklemişti. “Anlatıyı kontrol altında tutabilmek için,” demişti onlara; “her şey hazır oluncaya ve biz işi doğru düzgün kuruncaya kadar tanınmamızı istemiyor.” Buna kimsenin itiraz etmemesine şaşmıştı. Darvish'lerin salondaki şömine-nin üstünde asılı ailece çekilmiş dev fotoğrafının hâlâ kaldırılmamış olması şöyle dursun, birilerinin evdeki mobilyaların neden hâlâ yerli yerinde durduğunu, verandada neden hâlâ farklı numaralarda

botlar olduğunu merak edeceğinden korkuyordu; ama anlaşılan kimse eve pencerelerden içeri bakacak kadar yaklaşmamıştı ki bu sorular hiç sorulmamıştı. Çadırlarını yün kırkma tesisinin içine kurup yemekleri çatı saçaklarının altında tüp gazda pişirerek sıkıntı çektikleri birkaç günün ardından herkes mırın kırın etmeden, gölde yıkanmanın azabından kurtulmak için soğuk sulu bir kamp duşu ve kompost tuvalet kiralınması lehinde oy kullanmıştı; aylık bazda bir indirim alınmasına rağmen bu Birnam Ormanı'nın tarihindeki en büyük harcama olacaktı ve Darvish'lerin tepenin biraz yukarısında bomboş duran, hiç kullanılmayan banyosunu düşündükçe, Mira'nın içi sızlıyordu... Fakat o da dilini tutup çoğunluğa uyarak oy kullanmıştı. Kiralama işini Shelley ayarlamıştı. Tesisat onun adresinde kullanılacağına göre, faturaya Lemoine'in adını mı yazmaları gerektiğini sormuştu; Mira da biraz düşünür gibi yaptıktan sonra gayet sakin bir tavırla Lemoine'in çiftliği satın aldığı bilinmediği için öyle yapmasalar daha iyi olacağını, kiralamayı yaptıkları şirketten biri onu tanıdığı ve haber yayıldığı takdirde her şeyin berbat olabileceğini söylemişti. Shelley bunu gayet normal karşılamıştı; hatta öyle normal bulmuştu ki kargo için Mira'nın kredi kartıyla iletişim bilgilerini kullanmıştı; bu durum Mira'yı oldukça kaygılandırmış, kabinler birkaç gün sonra ön kapıya getirildiğinde şoföre makbuz falan istemediğini, nakit ödeme yapacağını söylemişti ve bunu duyan adamın yüzü öyle bir aydınlanmıştı ki Mira, şoförün işlemi kayıtlardan silip vergi olarak vermesi gereken miktarı cebe indirmeyi planladığını hemen anlamıştı.

Milyarderin verdiği on bin dolardan geriye yalnızca üç bini kalmıştı. Bin dolar hafta sonu gelen ekibin benzin makbuzlarına, iki bin yiyeceklere gitmişti; bunların çoğu dayanıklı gıdalar olsa da, Shelley paket paket market markalı pirinç ve makarnaya, nohut ve kırmızı fasulye konservelerine, çuval çuval tahıl ezmesi ve süt tozuna, Jumbo boy fıstık ezmesine, restoranların aldığı boyutlardaki bidon sirke ve zeytinyağlarına ek olarak zeytin dolması, kimçi, ançüez, kurutulmuş domates, egzotik *chutney* sosu, çeşit çeşit bisküvi, çikolata, hazır pankek karışımı, salsa sosu, patates cipsi, ateşte kızartmalık marşmelov, et ürünleri, sert peynirler, kaliteli kahve,

kombuça kültürü, meyve şekerlemesi de almıştı; Birnam gönüllülerinin koordinasyonunu sağlayarak geçirdiği yılların ardından gruptaki uyumu korumak adına yapılabilecek en iyi şeyin bol bol kaliteli yiyeceğin tedariki olduğuna dair sağlam bir inanç edindiği için, bu prensibi de es geçmeden, bir de bin dolarlık alkollü içecek sipariş etmişti. Yenilecek parasının olması ona fazlasıyla keyif vermişti belli ki ama paranın bu kadar çabuk eriyip gitmesi hayatında bir haftada bu kadar çok harcama yapmamış olan Mira'yı içten içe dehşete düşürüyordu. Birnam Ormanı'nda her akşam yatay hiyerarşili bir bilgilendirme toplantısı yapmak ve bütün önemli kararları oylamadan geçirmek gelenektendi ama artık harcayacak paraları olduğu için görüşmeler fazla uzun sürmüyordu ve şimdiye dek grubun onayına sunulan bütün eylemler geçer oy almıştı. Şiindiden bir kamp soğutucusu, altı gözlü bir gazlı mangal, geçici internet aboneliğine bağlı taşınabilir bir modem, telefonları şarj etmek için güneş enerjili bir jeneratör, yün kırkma tesisinin rüzgâr almayan tarafına öylesine kazıverdikleri ateş çukurunda yakmak için bir römork odun almışlardı; bir şeyler satın aldıkça, kampları gitgide daha da yerleşik ve –Mira bunun olmaması için dua edip duruyordu ama– Darvish'lerin eve gelmesi durumunda, biraz daha dikkat çekici, biraz daha suç delili bir yere dönüşüyordu.

Şu an çiftlikte yaşayan yedi kişi vardı ama Mira ve Shelley dışında ay sonundan sonra da Thorndike'ta kalmaya niyetli olan yoktu. Birnam Ormanı'ndakilerin çoğu işleri ya da ailevi sorumlulukları yüzünden gelemiyordu zaten; şehir dışına çıkabilecek zamanı olanlar ya serbest çalışanlar ya geçici olarak işsiz kalanlar ya ailesi zengin olanlar ya da –hep öyle olur ya– bu üç kategoriye birden girenlerdi. İkisi de oyuncu olan Hayden Michie ve Katrina Hunt ülkedeki hapishaneleri gezerek mahkûmlara drama dersleri veriyorlardı ve yazın sahnelenecek *Cabaret* prodüksiyonunun provaları için yakın zamanda eve döneceklerdi; oyun yazarı Aaron Chang, Hayden'in okul arkadaşıydı; Natalie Ormison antropoloji doktorasını yeni bitirmişti ve doktora sonrası için yurtdışındaki burslara başvuruyordu; görsel sanatlarla uğraşan Jessica Barratt ekimde Wellington'a taşınıp annelik izni alan birinin yerine milli

müzede çalışacaktı; bu arada reklam metin yazarlığı yapıyor, o işi çiftlikten de yürütebiliyordu. Mira bunların hiçbirini fazla tanı-mıyordu ve birbirlerini gördükleri andan itibaren salak salak gü-lümsemeye başlayan Aaron'la Jessica'nın arasında filizlenen çekim olmasa, tabiri caizse, gruptakilerin arasındaki buz hiç erimeyebi-lirdi. Bu ikisi baş başa kalabilmek için gitgide daha da gereksiz-leşen bahaneler bulmaya başlamış, uzun süreli yoklukları grupta espri konusu haline gelmiş, grubun geri kalanında ortak bir anne babalık hissi yaratmış, geçmişteki aşklarını şefkatle hatırlamaları-na yol açmış, gözlerinin önünde yaşanan bu aşkı grupça sarıp sar-malamaları biraz ironik olmuştu.

O öğleden sonra –bir pazartesi günü– ikisi yumurta almak için Aaron'ın arabasıyla gitmişti. Hayden'la Katrina tesiste e-postaları-na bakıyor, Natalie biraz kestiriyordu. Mira bir ay önce tek başına kamp yaparken kuzeydeki çit boyunca ektiği şeylere bakmak için biraz yürümek amacıyla gidip sırtta takılan sulama çantasıyla uzun saplı çapasını almıştı; ama bu yalnızca bahaneydi; Shelley'yle arala-rında geçen konuşmanın ardından kendini sorgulamaya, âdeta kıv-ranmaya başladığı için biraz kendi düşünceleriyle baş başa kalmayı istemişti aslında.

Düzlüğe vardığında serpmeye usulü ektiği marullardan çok azının köklendiğini gördü –bir hafta sonra toplanabilecek, renkleri pastel kahverengine dönmüş kırıxık yapraklarıyla mermer gibi görünen altı tane dolgun tomurcuk saydı– ama bebek pancarlarla ıspanaklar serpilmiş, otlaktaki sarı otlara bordolu yeşilli kesik kesik bir çizgiyle sınır çizmişti. Mira tek elinde sulama çubuğunu tutup öteki eliy-le çapalayarak hat boyunca yürümüş, çalışırken aklı o hattı kazdığı güne gitmişti; yani Lemoine'la tanıştığı günden sonraki, sabahın geç bir saatinde motor sesini duyup havaya baktığında uçağın Ko-rowai tepelerinin üstünden geçip yan yatarak tepesinde geniş bir daire çizdiğini gördüğü güne. Uçak ağaçların üstünden geçerek gözden kaybolmuş ve çok geçmeden tepenin üstünde bizzat Lemo-ine belirmiş, otlaktan aşağı ona doğru yürümüştü. Üstünde yine düz renk eşofman takım, başında markasız beyzbol şapkası vardı ve Mira'nın hayalinde bir an için askılığa eşit aralıklarla dizilmiş

oyuna ahşap askılara asılı, birbirinin aynı onlarca kıyafetin durduğu kapaklı bir gardırop, sessiz ve tertemiz bir ortam, müze vitrini gibi arkadan aydınlatılmalı raflar canlanmıştı. Kendini tepki vermemeye, ilk konuşan olmanmaya, bu kez açık vermemeye zorlayarak başını öne eğip kazmaya devam etmişti ama Lemoine yanına kadar gelip tam karşısında yere oturmuş, bağdaş kurup ellerini rahat bir tavırla dizlerine koymuş ve o hareket ettikçe Mira'nın burnuna belli belirsiz aralarındaki havayı kaplayan, rezene ve karabiber notalı tıraş losyonunun kokusu gelmiş, artık kendine hâkim olamamıştı: Dönüp Lemoine'a bakmıştı.

"Evet... Birnam Ormanı," demişti Lemoine göz göze geldiklerinde. "Anlatabileceğin ne varsa anlat bana. En başından başla ve hiçbir detayı atlama."

Mira hemen cevap vermemişti. "Çok garip," demişti dikkatle, gözlerini Lemoine'in gözlerinden ayırıp dizlerinin arasından toprağa bakarak, "sana bir gruba ait olduğumu söylemiştim, biliyorum. Ama adımızı söylemediğine yemin edebilirim."

"Öyle mi?"

Mira adama bir bakış daha atmıştı. "Evet," demişti. "Hatta eminim. Adımızı söylemedim. Söylesem, unutmazdım."

"Peki, bu sana ne anlatıyor?"

"Herhalde... internetten birbirimizi araştırdığımızı."

Bu üstü örtük itiraf Lemoine'ı güldürmüştü. "Eh," demişti Lemoine, "kendimizi araştırmaktan iyidir."

Mira biraz utanmıştı; bunu gizlemek için dişlerini sıkıp gözlerini kısarak hoşnutsuzlukla Lemoine'a bakmıştı. "Birnam Ormanı hakkında bilgi edinmeyi neden istiyorsun?"

"Kim olduğumu öğrenmişsin sanırım."

"Ne olduğunu öğrendim," demişti Mira, hafiften küçümseyen bir tavırla. "Kim olduğunu değil."

"İlginç bir ayrım. Boşlukları doldurmana ben yardımcı olabilirim belki." Lemoine gülümsemeye devam etmişti. "Çok param var."

"Evet," demişti Mira. "Onu ben de anlamıştım."

"Ve birazını sana vermek istiyorum."

Mira gözlerini Lemoine'a dikmişti.

“Bana Birnam Ormanı’nı anlat,” demişti Lemoine. “Tanınmanı sağla. Olduğu gibi. Ne olduğunu, neler yapabileceğini. Ondan ne beklediğini. İstedığın her şeyi. Her şeyi anlat.”

Ama Mira’nın kaşları çatılmıştı. “Hiç anlamıyorum.”

“Gayet açık davranıyorum bence. Dediğin gibi, grubunu araştırdım; bazı şeyler öğrendim; ilgimi çekti ve senden bana her şeyi olduğu gibi anlatmanı istiyorum.”

“Fazlasıyla kapitalizm karşıtı bir tüzüğümüz olduğunu anlamışsındır,” demişti Mira.

“Öyle mi?”

“Sense girişimi yatırımcısısin. Resmen alnında yazıyor gibi bir şey.”

“Zıt kutuplar,” demişti Lemoine. “İşi daha da ilginç kılar. Sence öyle değil mi?”

“Yok,” demişti Mira. “Pek sayılmaz. Hayır.”

Lemoine gülümsemişti. “Tüzüğünüz var demek,” demişti keyifli keyifli.

Mira biraz geri çekilmişti. “Sen ne yapmaya çalışıyorsun?” demişti. “Nedir bu?”

“Bu bir davet,” demişti Lemoine.

“Tamanı da, yauu, imaj yönetimi falan gibi bir şey mi? Bir odak grubu sana yaptığın bazı boktan, yasadışı şeyleri saklamak için gidip sosyalistlerle yatıp kalmanı falan mı söyledi?”

Lemoine buna gülmüştü. “Şimdiye dek hiçbir odak grubu bana ne yapmanı gerektiğini söylemedi,” demişti, “söyleseydi de, inan bana, tam tersini yapardım.”

Mira bir şey dememişti. Lemoine’in yüz ifadesini inceleyerek açığını yakalamaya çalışmıştı.

“Paraya ihtiyacınız yok demek,” demişti Lemoine çok geçmeden.

“Senin parana değil.”

“Hah, dünyanın hızla kötüye gittiğini biliyorum,” diyerek eliyle havaya daire çizmişti Lemoine. “Kaynakların hızla tükendiğini biliyorum. Her şey bizim inanılmaz bencil, açgözlü olmamız, çevreyi kirletmemiz yüzünden. Bunu biliyorum.” Bir an çayıra doğru bakıp düşünceli düşünceli gülümsedikten sonra demişti ki: “Zaten

dünyanın sonunu görmeyi planladığım yer burası. Kıyamet koptuğunda, ben burada olacağımı. Sığınak yaptırıyorum. Tam şuraya.”

Mira işaret edilen yere bakmamıştı. “Tebrikler,” demişti.

“Teşekkür ederim,” demişti Lemoine. “Bana Birnam Ormanı’nı anlat.”

Mira gözlerinden ateş saçarak ona bakmıştı. “Niçin?”

“Çünkü,” demişti Lemoine, “paylaşım ekonomisine uzun vadeli yatırım yapıyorum da, ondan. Ve daha önce sizinkine benzeyen bir örgütlenme görmediğim, internetten öğrenebildiğim kadarıyla da,” diyerek susup Mira’ya sırtınıştı, “bence potansiyeliniz olduğu için. Kişisel olarak da, girişimcilik ruhunuz hoşuma gitti. Etkileyici buldum.”

“Ve?”

“Ve ne?”

“Gerçek nedeni nedir?”

Lemoine çok eğlenir gibi Mira’nın yüzünü incelemişti. “Gerçek bir neden olduğunu düşünmenin nedeni nedir?”

“Bilmem ki,” demişti Mira. “Gizli gündemi olacak birine benzer men herhalde.”

“Olduğum şey yüzünden mi? Yoksa şu an kim olduğuma dair tahminde mi bulunuyorsun?”

“Bir resim oluşturmaya çalışıyorum.”

“Tanrım, sen yardım et.”

“Sonuçta milyarder olmuşsun,” demişti Mira. “Edeceği kadar etmiş bence.”

Lemoine kahkahayı basmıştı. “Tamam, doğru diyorsun,” demişti, bu kez gayet neşeli bir tavırla. “Gerçek bir nedeni var. Söyleyeyim. Bana sorarsan Owen Darvish pisliğin teki ve bu yüzden ondan çalışacak herkese yardım etmeye hazırım. Oldu mu?”

“Pislik olduğunu düşünüyorsan, neden onunla iş yapıyorsun?”

Lemoine bir kez daha gülmüştü. “Vay vay,” demişti, “çok zekice bir soru.”

Mira başını çevirmişti. Lemoine güldüğü için ne kadar rahatladığını ona göstermemeye kararlıydı; bu onun psikopat olamayacağı anlamına gelmiyor muydu çünkü? Babası bir Noel günü ona

Psikopati Testi'nin bir kopyasını vermişti (kendisi önceden okumuştı; sırayla tüm akrabalara teşhis koyarak çok eğlenmişlerdi) ve testteki maddelerden birinin gülmeyi becerememek olduğunu hayal meyal hatırlıyordu; öyle bir şey var mıydı? Yoksa yanlış mı hatırlıyordu? Her neyse, doğru hatırlıyorsa bile, tüm psikopatların çekici olduğunu düşündü daha kararlı bir tavırla –en fena özellikleri buydu– ve hiç kimse Lemoine'in çekici olmadığını söyleyemezdi. Mira o çekiciliğe ciddi ciddi kapılmaya başladığını hissediyordu.

Lemoine hâlâ onu izliyordu. “Pekâlâ,” demişti çok geçmeden, “asıl gerçeği söyleyeyim. Birkaç ay önce bu çiftlik için Owen Darvish'e teklif verdim. Oldukça yüksek bir miktardı ve herhalde bu yüzden beni biraz daha yolabileceğine karar verip çiftliği ancak yürüttüğü bir yan projeyi finanse ettiğim takdirde satabileceğini söyledi. Çevre korumayla ilgili bir şeymiş. Proje hiç ilgimi çekmediği halde araziyi istediğim için peki, oturup konuşalım dedim ve pazarlığa oturduk. Görüşmeler sürerken, adamla karısından gizlilik anlaşmasına imza atmalarını istedim. Gizlilik birçok nedenle benim için hassas bir konudur ve ikisinden de aramızdaki anlaşmadan bu iş olup bitinceye kadar hiç kimseye söz etmemelerini istedim. Owen Darvish kendini beğenmiş bir pislik olduğu için bu talebimi işine geldiği gibi yorumladı. Adını açıklamadığı sürece kendi projesinden istediği gibi söz edebileceğini ve bunun gizlilik anlaşmasını ihlal eden bir şey olmadığını düşündü. Pastasını alıp gözümün önünde yedi. Çok tepeni attı ve adama haddini bildirmenin bir yolunu aradım. Sizi fonlamak istememin en büyük nedeni, Birnam Ormanı geleceğin en popüler iş modeli olduğu takdirde, ki *olacak*, sen bütün ülkenin tanıdığı bir isim olduğun takdirde, ki *olacaksın*, her şeyin burada, onun burnunun dibinde başladığı ama onunla hiçbir ilgisinin olmadığı, sizden habersiz olduğu duyulduğu zaman, Darvish'in kahrolacağının bilmem. Onun gibi bir adamı, ondan habersiz sebzeler eken yirmili yaşlardaki bir anarşist tarafından gölgede bırakılmaktan daha fazla mahvedecek bir şey olamaz ve bu olasılık beni müthiş eğlendiriyor.”

Mira mesafeli ve etkilenmemiş gibi davranmaktan vazgeçmişti; bu kez Lemoine'a bakan gözlerinde hayretle karışık bir hayranlık vardı. “Yani senin intikam aracın olacağını,” demişti.

Lemoine yine gülümsemişti. “Evet,” demişti. “Eğer istersen.”

“Sen psikopat mısın?”

Lemoine biraz düşünür gibi yapmıştı. “Psikopat olsam,” demişti düşünür gibi, parmak ucuyla pat pat çenesine vurarak, “bu soruya nasıl cevap vermem gerekirdi acaba?”

Sohbetlerin hiçbiri uzun sürmüyordu. Mira onu daha iyi tanıdıkça, söylediği şeyi yoğun bir odaklanmayla dinleyen Lemoine’in tam olarak ne zaman kıpırdanmaya ve kısa cevaplar vermeye başlayacağını, odaklanmışlığının uçup giderek çoğu zaman Mira’nın sözünü kesip artık gideceğini söyledikten sonra hemen kalkıp yürümeye başlayacağını önceden sezer olmuştu. “Bu yaptığın terbiyesizlik ama,” diye seslenmişti arkasından ilk seferinde ama Lemoine duymazdan gelince öyle utanmıştı ki sonraki görüşmelerinde konuyu açmanıştı bile; tüm gururlu ve usta tartışmacılar –belki de tüm gururlu ve usta âşıklar– gibi, Mira da dırdırcı biri olmaya karşı içgüdüsel olarak derin bir korku duyuyor, hiç belli etmemesine rağmen Lemoine’den biraz korkuyordu hâlâ. Bunu telafi etmek için sert ve alaycı bir tavır takınıyor, Lemoine az biraz komik bir şey söylediğinde gülmeyi reddediyor, konuşma tarzını aynen onunkine göre ayarlayıp onu selamlamak yerine iğneleyici bir soru soruveriyor, soruya soruyla cevap verdiği takdirde etrafından dolaşarak cevap veriyordu. Lemoine’a tam dengine çattığını kanıtlamaya fazlasıyla kararlıydı (Mira kendine böyle deyip duruyor, asla *Lemoine’in kendi dengi olduğunu söylemiyordu*) ve adamın ondan bir şey gizlediği hissinden hâlâ kurtulamadığı halde o şeyi bulacak kişinin kendisi olduğu –öyle olması *gerektiği*– hissi daha da güçlüydü.

“Milyarderlerin bu kıyametten sonra hayatta kalma olayı nedir?” diye sormuştu ona ikinci ya da üçüncü görüşmelerinde. “Yalnızca silahlanma yarışı mı? Yoksa sidik yarıştırmak gibi bir şey mi? Ya da hepiniz bizim bilmediğimiz bir şeyi mi biliyorsunuz?”

“Hepsi,” demişti Lemoine, gayet sakin bir tavırla. “Yani, tabii ki sidik yarışı. Sidik yarışı olmayan bir şey mi var?”

Mira öyle olmayan bir şey bulmaya çalışmış, sonra Lemoine’in ondan zaten bunu bekleyeceğine karar vermişti. “Bizim bilmediğimiz neyi biliyorsunuz peki?” demişti onun yerine.

“Ne kadar kolay olduğunu biliyorum,” demişti Lemoine.

Mira anlayamamıştı. “Neyin?”

“Her şeyin,” diyerek omzunu silkmişti Lemoine. “Zengin olmanın. Zengin kalmanın. Kazanmanın. Hepsi de çok kolaydı. İstedığimi aldım, benim oldu. Ne istiyorsam söyledim, insanlar benim için yaptı. İstedığimi yaptım ve beni durduran olmadı. Bu kadar basit. Benim için bu kadar kolaysa, herkes için kolay olabilir ve bunu düşünmek bile çok korkutucu. Her şeyi bırak, katlanılmaz bir şey olur. Herkes zirvede olursa, zirve diye bir şey kalmaz, değil mi? Bu bir gerçek.

“En korunaklı yerlerde bulundum,” diye eklemişti. “En güçlülerle birlikte yemek yedim; asla açılmayan kapıların ardını gördüm. Herkes aynı. Belli bir düzeyden sonra her şey tamamen aynı: Her şey şansa, yasalardaki boşluklara, doğru zamanda doğru yerde olmaya bağlı, gerisini bileşik büyüme hallediyor. Bu yüzden hepimiz barikat kuruyoruz. Bizim dışımızdakiler de bulunduğumuz yere gelmenin bizim için ne kadar kolay olduğunu anlamasınlar diye.”

“Tanrım,” demişti Mira. “Bu nasıl bir karanlık ulan.”

“Eh, seni depresyona soktuysa, aynı zamanda sidik yarışı olduğunu hatırla.”

“Bunlar benim için korkunç şeyler,” demişti Mira. “Çok çocukça. Sonuçta sizin dünyayı darmadağın edip temizleme sorumluluğundan kaçmak istediğinizi, onun yerine kendinize küçük kaleler yaptırıp işler iyice boka sardığında yaptığınız hiçbir şeyden sorumlu tutulmamak için kaçıp oraya saklanmak istediğinizi anlatıyor. Değil mi? Yani herkes ‘dadı devlet’ kavramına bok atıp durur ama ortalığı sıçır batırdıktan sonra temizliği başkasına bırakan biri nasıl bir insandır acaba? Bebeğdir. Dadısı olan biridir amına koyayım.”

“‘Dadı devlet’ lafını sevmiyorum,” demişti Lemoine. “Cinsiyetçi buluyorum.”

Mira ters ters ona bakmıştı. “Şu an beni mi trollüyorsun?”

“Yalnızca ortak bir zemin bulmaya çalışıyorum.”

“Kıyametin kopacağına ciddi inanıyor musun?” demişti Mira. “Sen yaşarken yani?”

Lemoine gülümsemişti. “Bilmem, ben yalnızca çok uzun bir hayat yaşamayı umuyorum.”

“Aına resmen kıyamet hazırlığı yapıyorsun. Plan yapıyorsun resmen.”

“Yaptığım çok plan var.”

“Anlamadığım şey şu,” demişti Mira. “Gelecekte küresel bir felaket yaşanacağı fikrine çok fazla zaman ve enerji harcadığın ortada. Fakat olası tek bir ihtimal için bunca zaman harcıyorsan, bir yerde bunun olmasını istiyorsundur. Değil mi? Hani yani, bunca emek harcayıp kendine sığınak yaptırıyor, bol bol silah ve astronot yemeği, ilaç falan stokluyorsan, bunca şeyi yaptıktan sonra bir yanın her şeyi güllük gülistanlık olmasını *istemez* herhalde. Kıyametin kopmasını istersin çünkü hiç kimseye güvenmemekte haklı olduğunu kanıtlayacaktır bu. Oysa işler kötüye değil de *iyiye* giderse, insanlar bütün farklılıklarını bir kenara *itip* bütünün hayrı için *birlikte* çalışmaya başlarsa, *böyle bir şey* olursa, o zaman ruh hastası paranoyak bir mal durumuna düşersin. Değil mi?”

Lemoine omuz silkmişti. “Bunu hiç düşünmemiştim,” demişti.

“Benim için *daha* boktan olansa işlerin iyiye gitmesini *sağlamasının* sizlerin elinde olması. Tarihin başlangıcından beri bir felaketi önleyebilecek gücü günümüz milyarderlerinden daha çok elinde bulunduran bir grup olmadı hiç. Elinizde olan teknolojiler, kaynaklar, para, etki gücü, bağlantılar; cidden, bugüne dek *hiç kimse* sizden daha güçlü olmadı. *Hiç kimse.*”

“Evet, bizler tanrı gibiyiz,” demişti Lemoine ciddi ciddi. “Fakat tanrılar kaprisli olabilir, Mira. Her zaman kendilerinden bekleneni yapmazlar. İşlerine akıl sır ermez.”

Mira öyle bir afallamıştı ki gülüvermişti. “Bana ciddi ciddi kendini *tanrı* zannettiğini mi söylüyorsun? İroni falan yapmıyorsun yani?”

Lemoine gözlerini kırpmadan ona bakmıştı. “Anlıyorum,” demişti. “Var olduğum için senden özür dilememi istiyorsun. Önünde diz çöküp alnımı yere değdirerek yaptığım bütün kötü şeyler ve açgözlülükler için bağışlanmayı dilememi, artık tövbe ettiğimi söylememi, sonra da bütün paramı vermemi istiyorsun çünkü sonunda, onca yılın ardından *nihayet* sana rastladım ve ışığı gördüm? Değil mi?”

“Kulağa gayet hoş geliyor,” demişti Mira. “Başlangıç için.”

“Yani başka bir deyişle,” demişti Lemoine, “*sen de* tanrı olmak istiyorsun.”

Mira kaşlarını çatmıştı. “Hey, sonsuza kadar yaşamak isteyen ben değilim,” demişti. “Dünyanın sonuna hazırlanan ben değilim. Lanet olası bir tekno fütürist değilim ben. Öleceğimi biliyorum. Bununla bir sorunun yok.”

“Sorunun yok çünkü başka seçeneğin olmadığını zannediyorsun,” demişti Lemoine.

“Başka seçeneğin *yok* zaten. İnsan olmak böyle bir şey.”

“Başka seçeneğin *olduğunu* anlasaydın, o zaman görüşün değişirdi. Bu da insani bir şey.”

Mira onu bir dahaki görüşünde, “Kâğıt üstünde can düşmanınız, biliyorsun,” diyerek selamlamıştı.

“Kimin kâğıdı?” diye cevap vermişti Lemoine.

Mira, Thorndike’a döndükten sonraysa Lemoine uçakla yalnızca bir kez gelmiş, gruptakilerle tanışıp projeyi gayriresmi olarak onayladığını bildirmişti ve herkesin adını tekrarlayıp operasyonlarına profesyonel anlamda ilgi göstererek, kısa ama zekice sorular sorup herkese iyi şanslar dileyerek genelde iyi bir izlenim yaratmış olsa da, Mira onu bir saat sonra yolcu ederken, üstündekiler ter içinde kalmıştı; fiziksel aktiviteden kaynaklanan normal bir ter değil, tuhaf, keskin, hayvansı, dehşet ve cinsel tahrik kokan bir terdi bu; sonradan kendini öyle gergin ve bitkin hissetmişti ki uyku tulumunun içine zor girmiş ve girer girmez uyumuştur. Birçok bire bir görüşmenin ardından Lemoine’i sosyal bir ortamda görmek fazlasıyla garipti; herhalde o da öyle hissetmişti ki ayrılırlarken Mira’ya dan diye artık yalnız olmadığına göre çok sık uğramayı düşünmediğini söylemişti. Mira iki saat sonra lahana ve plastik kokulu çadırının içindeki boğucu havaya uyandığında, bir şeyleri beceremediğinden, Lemoine’in aralarında bir şey olmasını beklediğinden ama artık yalnız olmadığı için o şeyin olmayacağından –ya da olamayacağından– son derece emindi.

Lemoine’la tanışmasından sonraki haftalarda, Mira kendisiyle yatmak için yalvaran Lemoine’i burun kıvrarak reddettiği bir

fantezi kurmuştu sık sık. Bunun aşırı kibirli bir hayal olduğunu biliyordu. Utanılacak kadar kibirli bir hayaldi. Ergen fantezisiydi. Seksi bile değildi. İşin içinde vücutları bile yok sayılırdı. Fakat bu fantezi onu utandırdığı halde aklı dönüp dolaşıp ne zaman aynı yere gitse kendini engellemiyor ve o sahneyi izliyordu. Hayalinde sayısız versiyonunu canlandırmıştı: Lemoine bazen onu öpmeye çalışıyor, bazen ona âşık olduğunu söylüyor, bazen pazarlık etmeye çalışıyor, bazen erken boşalıyor, bazen para teklif ediyor, bazen ağlıyordu. Değişmeyen tek şey Mira'nın tepkisiydi. O hep ezici, hep kibirli, hep soğuktu. Bunun cinselliğini bastırdığı anlamına gelebileceğini ya da daha kötü bir şeye işaret ediyor olabileceğini biliyordu –kurabildiği cinsel fantezinin cinsellikle alakasız oluşunun, hakkında olumsuz bir şeye işaret ettiği kesindi– ve Lemoine bir gün ona teklifte bulunacak *olursa*, onu *reddetmemeye* şimdiden karar vermişti; sırf kendi bilinçaltına narsist *olmadığını*, saf kız *olmadığını*, tutucu *olmadığını* kanıtlayabilmek için.

Mira otları kökleriyle birlikte çekip güzelce kenara attı, çekip attı, çekip attı, çekip attı. Sıranın sonuna gelmek üzereydi ki bir motor sesi duyup hevesle havaya baktı; ama gökyüzü bomboştı; bir saniye sonra ses arkasında netleşti ve dönüp baktığında yumurtaları alan Aaron'la Jessica'nın döndüğünü, şehir arabasının yün kırkma tesisine giden toprak yolda zorlanarak hoplayıp zıpladıktan sonra gözden kaybolduğunu gördü. Arabanın gidişini üzüntüyle izledikten sonra birden kendinin farkına varıp tekrar tepenin sırtına bakarak gören birileri olabilir diye –çok saçmaydı bu; gören falan yoktu– dikkatini bambaşka bir ses çekmiş izlenimini yaratacak şekilde, bu kez dikkatle taradı. Birden irkildi çünkü göğün önünde kırmızı montlu yalnız bir adamın silueti belirmişti; sırtında büyük bir çanta olan adam tepenin sırtından hızla güneye doğru yürüyordu ve Mira'nın yüzünü seçemeyeceği kadar uzakta olduğu halde yürüyüşünde, vücut şeklinde, her nedense ona tanıdık gelen bir şey vardı. Mira daha iyi görebilmek için elini gözlerine siper etti. Aralarında öyle çok mesafe vardı ki adamı tanıdığını söylemesi saçma olurdu –herhangi biri olabilirdi cidden– fakat izahı olmayan, hızla gelip geçen,

tuhaf bir an için, adamın Tony olduğuna o âna dek elinden gelip geçmiş bütün dolarlara bahse girebileceğini düşündü.

“On milyon mu?” dedi Leydi Darvish. “*Bundan* biraz daha fazlaydı, çok teşekkürler.” İki tabak fettucine’yi masaya bırakıp karabiber değirmenini almak için tekrar mutfığa gitti.

“Ne dediği belli değildi,” dedi Sör Owen. “Önce fiyatı yanlış söyledi. Sonra Korowai’daki şu çok gizli araştırmadan söz etmeye başladı ve...”

“Çok gizli olduğu kesin değil.”

“Kesin,” dedi Sör Owen, karısı tabağının üstünde biber öğütürken arkasına yaslanarak. “Seninle telefonda konuşur konuşmaz Çevre Bakanlığı’ndan Jenny Scoobe’u arayıp direkt sordum. Tam emin olmak için.”

Leydi Darvish oturup peçetesini silkerek açtı. “Nasıl sordun?”

“Yani ne mi dedim?”

“Evet.”

Sör Owen âdeta görmeden yemeğine baktı. “Dedim ki: ‘Kusura bakma, Jenny, biraz ani oldu, biliyorum ama şu an Korowai’da jeolojik araştırma gibi bir şey olup olmadığını bana söylemen mümkün mü acaba? Toprağın kaydığı yerin biraz üstünde?’”

“Yok mu dedi?”

“Güldü,” dedi Sör Owen. “‘Tabii, tabii,’ dedi. Dalga geçiyordum gibi. Fıkranın sonunu merak ettiğini söyledi.”

“Şu kâsede parmesan var,” dedi Leydi Darvish.

Sör Owen otomatikman kâseye uzanıp kaşıkla biraz peynir aldı. “Çok saçma,” dedi.

“Eh, belki de haberi yoktur,” dedi Leydi Darvish. “Yani, oradaki görevi neydi onun? Politika analizi mi? Her şeyi bilecek hali yok ya...”

“Hayır,” diyerek karısının sözünü kesti Sör Owen, “onu kastetmedim. Anthony özellikle ‘radyometrik’ dedi. Saçma olan bu. Radyometrik inceleme için yerde test sahası *kurulmaz* çünkü artık her şey havadan yapılıyor. Yüksekten uçan drone kullanılıyor. Onu diyorum.”

“Bu senin alanın değil, Owen,” dedi Leydi Darvish. “Tam olarak anlamıyor...”

“Autonomo bağlantısı sayesinde *anlıyorum*. Ta 2010 yılında bütün ülkeyi incelediler; hatta ilk tanıştığımızda Robert’a da sormuştum. Devletle yaptıkları büyük bir anlaşına. Havadan yapılmış çok kapsamlı bir jeofizik inceleme. Hem manyetik hem de radyometrik. Rapor artık internette de var; isteyen herkes bakabilir. Yenisini yapmaya gerek yok. Bakması bedava. Herkese açık. Ayrıca *jeolojik*. Verilerin değişeceği falan yok.”

“Parmesanı alabilir miyim lütfen?”

Sör Owen kâseyi karısına uzattı. “O rapora ben de baktım,” dedi. “Bu öğleden sonra. Bir şey bulmuş olabileceklerini düşündüm; mesela uranyum, lityum hatta altın ya da... ne bileyim, incelemeyi derinleştirmek istemelerine yetecek kadar büyük *bir şey*.”

“Yemiyorsun,” dedi Leydi Darvish.

“Koskoca, kapkalın bir rapor,” diyerek çatalını alıp elinde salladı Sör Owen. “Cidden çok kapsamlı, bilimsel makale gibi bir şey, dönüm dönüm ülkedeki her yerin jeolojik oluşumunu gösteren haritalar var. Ben de Korowai’ya baktım ve bil bakalım neyin üstünde oturuyormuşuz.”

“Elmas,” dedi Leydi Darvish.

Sör Owen buna gülmedi. “Kayadan başka şey yok,” dedi. “Üç çeşit kaya var. Hepsi bu. En sıradan...”

“Kireçtaşı,” dedi Leydi Darvish.

“Bir tanesi o.”

“Granit.”

“Yine bildin. Bir de...”

“Söyleme.” Leydi Darvish biraz düşündü. “Babam olsa bilirdi. Kayağan?”

“Şist,” dedi Sör Owen. “Kireçtaşı, granit ve şist.”

“Tamam, ne olmuş yani?”

“Yok bir şey. Zaten onu diyorum. Fazlasıyla *sıradan*. Orada hiçbir şey yok.” Sör Owen çatalını bıraktı.

“Nasıl olmuş?” diyerek kendi çatalıyla kocasının tabağını gösterdi Leydi Darvish.

“Harika,” dedi Sör Owen. “Cidden iyi olmuş, Jill, teşekkürler.”

“Daha tatmadın bile, Owen.”

“Pardon,” dedikten sonra içini çekerek tabağını ileri itti Sör Owen. “Öyle gerginim ki. Şu adamla konuştuğumdan beri.”

“Boş yere geriliyorsun. Büyük ihtimalle karıştırmıştır.”

“Çiftlik için teklif aldığımızı biliyor. Onu karıştırdığı falan yok. Kim söylemiş olabilir ki?”

Leydi Darvish çatalıyla kaşığını bırakıp ellerini biraz uzatarak avuçlarını masaya koydu. “Biraz sakın kafayla düşünelim, Owen. Bu çocuk her kimse –ki *önemli biri* olduğunu düşünmemizi gerektirecek bir şey yok– sonuçta vasat bir gazeteci. Değil mi? Şimdiden üç yanlış var. Fiyat yanlış; parkta inceleme sahası var demiş, yanlış; radyometrik kısmı da, senin dediğin gibi, bilimsel açıdan yanlış.”

Sör Owen başını iki yana sallıyordu. “Ama beni *Thorndike*’tan aradı. Tepenin sırtına tırmandığını, parka girdiğini söyledi ve inceleme *sahasındaki* bir güvenlik elemanı ile konuştuğunu söylemesi de cabası. Milli parkın *içinde*.”

“Heyelanın olduğu yerin biraz üstünde,” dedi Leydi Darvish.

“Evet.”

“Tamam, belki orada *cidden* bir şey var ama yalnızca kaymayla ilgili,” dedi Leydi Darvish. “Sismik güçlendirme olabilir. Değil mi? Gayet mümkün. Ya da bir daha böyle bir şey yaşanmaması için bazı testler yapılıyordur. Yapısal mühendislik tarzı bir şey. Ya da deprem mühendisliği. Yapısal ve deprem arasındaki fark nedir ki, bu arada? Bilmiyorum sanırım.”

Sör Owen soruyu duymazdan geldi. “O zaman niye radyometrik desin?”

“Eh, Robert’la ilgili yazı hazırlıyormuş ya,” dedi Leydi Darvish. “Şu büyük araştırmayı okumuştur –senin gibi, internetten– sonra da yanlış hatırlamıştır. Olamaz mı? Gayet mümkün. Akli karışmıştır. Çocuğun ne olduğu belli değil, unutma, Owen. Belki de mankafanın tekidir.”

“Bana gayet zekiymiş gibi geldi,” dedi Sör Owen.

“Parktaki şu inceleme sahası deprem mühendisliğiyle ilgiliyse,” dedi Leydi Darvish daha özgüvenli bir sesle, “ya da isterse yapısal

mühendislik olsun –sonuçta heyelanla ilgili bir şey– o zaman Çevre Bakanlığı’nın bundan habersiz olması gayet normal. Gördün mü? Problem çözüldü işte.”

“Ama orası korumalı alan. Bilmeleri...”

“Ama acil durumlarda farklı kurallar geçerli olabilir. Viyadüğü yeniden yapmak zorunda kalacaklar, değil mi? Geçidin üzerindeki yolu da?”

“Galiba,” dedi Sör Owen.

“İyi ya işte,” dedi Leydi Darvish. “Farklı şubelerin işi. Eminim, gayet normal ve yasal bir durum ve Anthony her şeyi yanlış anladı.”

Sör Owen tereddütte kalmış gibiydi. “Peki, çiftliği sattığımızı nereden biliyor?”

“O kadarını bilemeyeceğim,” dedi Leydi Darvish kararlı bir sesle, “ama ne yapacağımı biliyorum. Bu çocuk tamamen, kesinlikle, yüzde yüz doğru olmayan bir şey yayınladığı takdirde, her nerede yayınlarsa yayınlasın, isterse adını hiç duymadığımız ve kimsenin okumadığı uyduruk bir blogda olsun, yazdığı şey hoşumuza gitmezse, dava açarız. İftira atmaktan, tonlarca tuğla gibi üstüne yağar, itibarını çamurların içinde sürükler ve bundan böyle yazacağı hiçbir şeye hiç kimsenin inanmamasını sağlarız. Tamam mı? Şimdi yemeğini ye.”

Sör Owen bir çatal makarna yedi. “Lezzetli,” dedi.

“Somonlu carbonara’m gayet iyidir.”

“Evet, efendim,” dedi Sör Owen.

Jill Darvish’in kocasını ondan iyi tanıması uzun zamandır ikisi arasındaki esprilerin konusuydu. Lokantalarda, Jill kocası menüyü görmeden önce onun ne ısmarlayacağını bilir, tatile çıktıklarında bavula neleri koymayı unutacağını önceden tahmin edebilirdi. Jill kocasının bütün hikâyelerini, kendine has teorilerini, sevdiği sözcük oyunlarını bilir ve insanlarla birlikte oldukları zamanlarda söyleyeceği şeyi kolayca tahmin edip ondan bir salise önce söyleme oyununu oynayarak eğlenir, Sör Owen’ın anlatacağı anekdotu onun kullanacağı sözcüklerle aynı cümleyi kurarak hatta aynı vurgulamayı yaparak anlatmaya başlardı. Sör Owen buna hiç bozulmazdı; başını sallayıp kıs kıs gülmeye başlayarak, “Çok iyiydi,” ya da “Evet,

çocuklar, bunu dinlemeniz lazım,” derdi. Karısının kendi içini ondan daha iyi okuyabilmesini, hafızasının ondan daha güçlü oluşunu, Sör Owen için neyin daha iyi olduğunu –ne istediğini ve istediği şeyi nasıl elde edeceğini– ondan daha iyi bilmesini gayet doğal bularak benimsemiş gibiydi. Karısına bile isteye boyun eğmişti ve Jill ona çoğu zaman hafifçe azarlar gibi neleri hatırladığını, neleri hayal ettiğini ve neye inandığını söylediğinde dünyada ondan mutlu erkek yoktu sanki.

“Banyo?” dedi Leydi Darvish, Sör Owen’ın makarnası bittiğinde.

“Banyo ve viski sanırım.”

“Ben bulaşıkları yıkayacağım,” dedi Leydi Darvish. “Hadi. Fırla.”

“Emin misin?” dedi Sör Owen ama sandalyesini geriye itmeye başlamıştı bile.

Leydi Darvish bilhassa son yıllarda Sör Owen’ın ona karşı bu kadar öngörülebilir davranmaktan oldukça hoşlandığını düşünür olmuştu –hatta oynadığını, kendini kasten içgüdülerine ve alışkanlıklarına karşı koyamayan kaba saba bir dangalak olarak karikatürleştirdiğini ve yaş aldıkça bu karikatürün hatlarının daha da keskinleştiğini– ve bunun tek nedeni karısının onu ne kadar iyi tanıdığını göstermesine, o karikatürü alıp geliştirmesine, aradaki benzerliği artırmasına, detaylarla derinlik katmasına, gölgelendirmesine bağlıydı. Çocukların ergenliğinde bir süreliğine şirinlik yapan bir komedi ikilisine dönmüşlerdi: “Evliliğin o aşamasına geldik artık,” derdi Sör Owen, “birbirimizi o kadar iyi tanıyoruz ki resmen yarım bıraktığım...” “Birayı!” ya da “Puroyu!” ya da “Pudingi!” diye atlardı Leydi Darvish de ve kocası artık bezmiş gibi yapar (“Cümlelerimi bitiriyor diyecektin, kadın, *cümlelerimi!*”), herkes buna çok gülerdi; çünkü esas olay buydu tabii: O her zaman kocasının bir adım önünde, tam da kocasını olmasını istediği yerdeydi.

Leydi Darvish her daim birlikte anılan bir çift olmalarıyla gururlanıyor, kocasının da gururlandığını biliyordu. Kibirlendiği anlarda, evliliklerine kamu yararını gözetten bir hizmet, başkalarının standart olarak algıladığı bir ilişki gözüyle bakıyordu; öyle ki, bir gün ayrılacak olurlarsa dostlarıyla ailelerinin büyük bir dehşet ve umutsuzluğa kapılacaklarını biliyordu çünkü *onlar* başaramadıysa,

hiç kimse için umut yok demekti. Gümüş yıldönümlerini geçen şubatta kutlamışlardı. Çocuklarının hepsi kendi ayaklarının üstünde duruyor, kazançlı işlerde çalışıyordu. En büyükleri evlenmişti ve diğer ikisi de her an evlenebilirdi; üçü de aynı istikrarlı ve sevgi dolu ilişkinin içinde büyümüşlerdi. Durumları gayet iyiydi; şövalyelikten ve Lemoine’la tanışmalarından çok önce de öyleydi. İyi bir varlık portföyleri, istedikleri takdirde ikisinin de altmış yaşında emekli olmalarına yetecek kadar dolgun birer KiwiSaver emeklilik fonları vardı ama hem işlerini hem de emek vererek doyuma ulaştıklarını görmeyi sevdikleri için emekli olmayı istemiyorlardı. Sağlıkları yerindeydi, şeytan kulağına kurşun. Hâlâ iyi görünüyorlardı; “En azından işe yarayacak kadar,” derdi Sör Owen; elini kırışmış kirli sakalından geçirip bir erkeğin hayatında kendini vererek, tutkuyla seviştiği her seferinde bir kılının ağardığını söyleyerek çocukları kendinden tiksindirmeye bayılırdı. Leydi Darvish de *bu* kritere göre çok daha fazla kılın ağarmış olması gerektiğini düşünürdü. Birbirlerini seviyorlardı. Birbirlerini güldürüyorlardı. Birbirlerine iyi davranıyorlardı. Mutluydular.

Yine de –Leydi Darvish bazen hayatındaki, her sözün ardında ısrarcı bir “yine de”nin pusuda beklediği bir döneme girdiğini hissediyordu– orta yaş ikisini farklı şekillerde değiştirmişti; son on yıldır kendisinin daha hoşgörülü ve açık fikirli olduğunu, kocasınınsa gitgide daha tutucu ve risk almaktan kaçınan birine dönüştüğünü görüyordu. Yollarının ayrıldığı kesindi; fakat bu deyimın kullanıldığı şekilde, boşanmanın eşiğinde oldukları, birbirlerine yabancılaşmaya başladıkları, birbirlerinin ihtiyaçlarına ve isteklerine karşı gitgide körleşip sağırлаştıkları, gitgide daha bağımsız ve duyarsız hale geldikleri, belki de geçmişte yapamadıklarına gitgide daha çok hayıflandıklarını hissettikleri, özgürlüğü tatmak istedikleri, iş işten geçmeden olabildiğince çok skor yapmayı istedikleri anlamında değil; Leydi Darvish için bunların hiçbirisi geçerli değildi; bilakis, Sör Owen’ı her zamankinden daha fazla tanıyıp anladığını, ona daha fazla şefkat duyduğunu hissediyordu. Bir tek aralarındaki gitgide büyüyen boşluğu net olarak görebiliyordu. Bir filmi ya da diziyi birlikte ilk kez izlediklerinde, kendini zihninde birbirine paralel iki

izlenim yaratırken bulduğunda, böyle hissediyordu: Kendi izleniminin yanında kocasının zihninde belirmediğinden emin olduğu izlenimi oluşturuyor, sonra bunları içinden, sezdirmeden birbiriyle kıyaslıyor, aralarındaki farkları inceliyor hatta yerlerini değiştiriyor ki film ya da dizi bittikten sonra kocasıyla paylaştığı görüş zihninde çoktan yaşanıp biten, fazlasıyla kışkırtıcı ve spekülatif konuşmanın daha kompakt bir versiyonuna yol açsın. Yeni şeyler izlemeye nadiren zaman bulabiliyorlardı zaten; Sör Owen sevdiği şeyleri yeniden izlemeyi tercih ediyor, Liam Neeson'ın bir aksiyon filmi ya da bir James Bond yoksa sinemaya gitmek içinden gelmiyordu.

Banyonun kapısı kapanınca havalandırma çalıştı. Hemen ardından açılan suyun, çat diye kapanan klozet kapağının sesi ve bir iç çekiş duyuldu; Sör Owen şimdi oturmuş gömleğinin düğmelerini alttan yukarı doğru yavaş yavaş açıyor ve küvetin doluşunu izliyor olmalıydı. Leydi Darvish bu imgeyi aklında tutarak tabakları sudan geçirdikten sonra bulaşık makinesine koyarken, sonuçta ikisinden daha tutucu hatta katı olanın Sör Owen olmasının gayet doğal olduğunu düşündü. Kocasının ergenlik çağından beri aynı işteydi; onun- sa çeşitli işlerde çalıştığı ve farklı şekillerde test edildiği bir kariyeri olmuştu. Liseyi bitirir bitirmez ilk olarak paramedik eğitimi almıştı –Sör Owen'la gittiği bir görevde tanışmıştı– ama Rachel doğduğunda işi bırakmış, ardından Liam, sonra Jesse, aralarında yalnızca on bir ay olan iki yaygaracı oğlan gelmişti. On yıl sonra iş hayatına dönmek istediğinde geceler boyu göreve hazır beklemeyi ve üst üste mesailer yapmayı göze alamayıp aldığı eğitime boş vererek başka yer kalmamış gibi bir nakliye şirketinin lojistik ve operasyon bölümünde işe girmiş, sonraki on beş-yirmi yıl içinde bir dizi satış temsilciği, insan kaynakları işleri gelmiş hatta son olarak yönetici pozisyonlarda bulunmuştu. Ellili yaşların ilk yarısında altı haneli maaşa ulaşmak üzereyken asıl mesleğine sırt çevirdiği duygusu yakasını bırakmayınca her şeye boş verip kendi işini kurmaya karar vererek eski tıp dersi kitaplarının tozunu üflemiş, evi ipotek edip başladığı yere dönmüştü; ipoteği çoktan ödemişti, şükürler olsun; şirketi başarıdan başarıya koşan Darvish Tarımsal Mücadele'nin seviyesine ulaşamamışsa da, kimsenin yardımını olmadan iki yıl içinde kâra

geçebilmiş olmakla gurur duyuyordu. Şirketinde tek başına yaptığı iş öğretmenlere, bakıcılara, spor antrenörlerine, doğum öncesi kurslarına gidenlere, şirketlerini belirlediği gruplara ve polislere resmi onaylı ilkyardım eğitimi vermektir; defibrilatörlü temel eğitimden bugünlerde psikolojik ilkyardım denen şeye kadar. Bu istediği zaman ara verebildiği esnek bir işti ve babası ölüp Thorndike'taki eski aile evine taşındıklarında güneyde yeni bir müşteri tabanı oluşturmakta zorlanmamış, pek bir sorun yaşamadan işine devam etmişti; fakat tahmin edileceği gibi Sör Owen'i ikna etmek için biraz uğraşması gerekiyordu. Taşınmayla ilgili tartışıp durmuşlar, işe oradan gidip gelmekle ilgili tartışıp durmuşlar, araziye parselleme planlarıyla ilgili tartışıp durmuşlardı ve kocası sonunda bir gece, ortalığı aniden durultan bir dürüstlikle, bu konuda sürekli kavga çıkarma nedeninin galiba bilinçaltında Leydi Darvish'in babasının öldüğünü hâlâ tam kabul edememiş olması olduğunu söyleyivermişti.

Evet, diye düşünerek kendini onayladı Leydi Darvish, viski şişesini yerine, mikrodalganın yanındaki rafa geri koyup tezgâhı silmek için süngerini alırken; evet, Sör Owen'in ondan daha katı görüşlü olması gayet normaldi. O hep kendi kendinin patronu olmuş, hep aynı şirkette, hep aynı iş kolunda çalışmışken, kendisi başkalarıyla birlikte ve birilerinin emrinde, ürünlerini beğenmediği şirketlerde ve ekibin bir parçası olarak çalışmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu; üstüne bir de kendi patronu olmayı deneyimlemişti. Ayrıca bir on yılını tam zamanlı anne olarak geçirmek kendine bakışını keskinleştirmiş, onu daha verimli, yeniliğe ve yeni uyaranlara karşı daha açık, kollarını sıvayıp alması gereken riskleri almaya daha kararlı biri yapmıştı. *Her şeyin* ötesinde, diye düşündü, diğer bütün düşünceleri kesinkes kenara iten bir tavırla, *her şeyin* ötesinde, kocasının erkek, onun kadın olduğu gibi basit bir gerçek vardı. Leydi Darvish bir bilge gibi başını salladı. Kadınların erkeklerden üstün olduğu inancında gayet içten ve müdanasızdı; kadınların daha ince, daha esnek, daha geniş düşünebilen daha dayanıklı yaratıklar olduğu, duruma göre davranmakta daha başarılı oldukları ve sosyal zekâlarının daha kıvrak olduğu onun için gayet aşikârdı ve cinsiyetler arasında böyle bir eşitsizlik olduğundan ya da bu şekilde

kategorize edilebileceklerinden şüphe duyanlar olduğunda, yalnızca başını iki yana sallayarak güler ve üstüne basa basa, kızını büyütmenin iki oğlunu büyütmekten bundan daha farklı olamayacağını söylerdi: “İki farklı tür gibiydiler,” derdi, “cidden, inanın bana. ‘Erkekler Mars’tan’ demişler!” Fakat kendi cinsinin üstün olduğuna olan bu inancı, erkeklerden beklentisinin çok daha düşük olmasına ve onlara oldukça yumuşak davranmasına neden oluyordu; Sör Owen –ya da oğulları, ölümünden önce babası– söz konusu olduğunda, bu küçümseyen tavır kendini onları pohpohlayan hatta yaltaklanan bir şımartma şeklinde gösteriyordu.

Bir foşurtu ve tangırtı eşliğinde Sör Owen’n küvete ayak bastığını, ardından bir gıcırtı sesiyle kayarak kısmen suya daldığını, önce lavaboya uzanıp viskisini aldığını duydu ve viski bardağını şimdi göğüs kemiğinin üstüne koymuş, kollarını küvetin iki yanından sarkıtmış, çenesini bardağın kenarına dayamış olmalıydı. Sonra sessizlik: Bir tek havalandırmanın uğultusu ve kocası arada bir bardaktan bir yudum aldığı anda çıkan gıcırtı.

“İyi mi?” diye seslendi Leydi Darvish kocasına.

“Cidden iyi geldi,” diye boğuk bir yanıt geldi.

Leydi Darvish mutfağın ışığını kapayıp Trade Me’deki yakında sonlanacak bir açık artırmaya bakmak için sessizce yürüyerek çalışma köşesine gitti. Dövme alüminyumdan yapılmış, duvara monte edilen bir balık heykeli için teklif veren üç kişiden biri oydu ve heykel evin dekoruna pek uymadığı, o şeyi tam olarak nereye koyacağını bilemediği, açık artırmanın üst limiti heykelin değeri olarak gördüğü meblağı oldukça aştığı halde içinde bir şey, özellikle de ihtiyaç duymadığını bildiği yüksek fiyatlı bir şey alma havasında olduğuna delalet uçarı bir isyankârlık hissi vardı. Hesabına giriş yaptığı anda, birinin ondan yüksek teklif verdiğini görüp son teklifi beş dolar yükseltti.

“Jill,” diye seslendi Sör Owen banyodan.

“Efendim?” dedi.

“Bana iyi keseyi getirir misin? Öbür duşta kalmış.”

Leydi Darvish tekrar bilgisayarın başına oturduğunda, teklif yine yükseltilmişti. Kendi teklifini ikinci kez yükseltip son on dakikasına

giren açık artırmanın geriye sayımı başladığında, yaşlılıkları yakla-şırken kocasına duyduğu sevginin daha anaç bir sevgiye dönüşüyor olabileceğini düşündü. Fakat çocuklarına karşı pek hissetmediği türden bir anaçlıktı bu; hatta belki de bilge, sevecen, sabırlı, yuf-ka yürekli ama aynı zamanda biraz yorgun, biraz geçmişte yaşayan, akli biraz uzaklarda olan bir büyükannenin sevgisiydi... Fakat abla sevgisine de benziyordu. Sör Owen'ın içini dışını biliyordu. Onun-la gurur duyuyordu; onun için her şeyin en iyisini istiyordu. Onu terk etmek aklından bile geçmiyordu ve kocasının onu terk etmek isteyeceğine –geçmişte istediğine hatta bir gün isteyebilme ihtima-line– dair bir korkusu ya da kaygısı yoktu. Şövalyelik töreninden önceki gece bu şövalyeliğe aslında ikisi için de bir armağan, her şeye rağmen birlikte kalarak hak edilmiş bir ödül gözüyle baktığını itiraf ederken ne tatlıydı; bunca yıldır neşelerinden hiç kaybetmemiş ve birbirlerine hep dürüst davranmışlardı; birbirlerini doğru düz-gün sevebilmeyi başarmışlardı. “Bunu hak ettik, Jill,” demişti kocası Leydi Darvish'e karanlıkta, yatağın içinde. “İkimiz de. Cidden hak ettik.”

Yine de.

Açık artırmanın bitmesini beklerken tarayıcıda satıcının liste-sindeki diğer ürünlere bakan Leydi Darvish, bunda bir gariplik ol-duğunu düşündü: Sör Owen şövalyelikten beri –hayır, aslında daha da öncesinden, Lemoine'la tanıştıklarından beri– sürekli “hak et-mekten” söz eder olmuştu ve Leydi Darvish'e öyle geliyordu ki bu konunun üzerinde durdukça, hayattan aldığı doyum hissi de gitgide azalmıştı. Artık bambaşka biriydi neredeyse. Alışkanlıklarına bağ-lı o insan, kendine güvenen ve ayakları yere sağlam basan o rahat adam değildi artık; onun yerine her nasılsa daha genç, hevesli, per-vasız, tedirgin, kendinden emin olmayan biri gelmişti. Ona heyecan vermesi, önemsiz şeylere omuz silkip gülererek bir espri patlatmasını sağlaması gereken şövalyelik, bilakis aklını karıştırmış gibiydi; adı-nın öne çıkmasını kimin sağlamış olabileceği, bu adaylık işlerinin nasıl yürüdüğü, adının daha önce de geçip geçmediği konusunu hemen her gün açıyor –ardından hemen şüpheyeye düşüp kara kara bu onurun büyük ihtimalle heyelan sayesinde bahşedildiğini– ya da

onunla alakası olmayan siyasi bir nedeni olduğunu veya (ki içine en fazla dert olan şüphesi buydu) Lemoine’la ortaklığının bundan bir etkisi olabileceğini düşünüyordu.

Milyardere karşı her nedense çelişkili davranıyordu. Bir an pazarlıklardaki üstünlüğü elinde tutuyor, taviz vermiyor, sırf ağırlığını hissettirmek adına ayak diretiyordu; sonra tutup Lemoine’a evlerinde kalabileceğini ve uçak pistini dilediği gibi kullanabileceğini söylüyor, adamı akşam yemeğine davet ediyor, birlikte ava çıkmayı teklif edip –Leydi Darvish’e sorarsanız, bu iyice tuhaftı artık– Robert’ın bir kuzuyu öldürüp kesme deneyimini yaşamak isteyip istemediğini soruyordu (Robert istememişti). Milyarderin yanındayken hem yaltaklanıp hem çalınıyor, ona yakışmayan maço tavırlarla adama yağ çekiyordu ve Leydi Darvish’in kocası adına utandığı pek görülmemişti ama son birkaç ay içinde ona acıdığı bile olmuştu. Şu radyometrik inceleme olayı mesela: Kendine gazeteci diyen şu çocuğun –sonuçta kimsenin tanımadığı bir blogger’dı, Tanrı aşkına– araştırmalarına Mulloy’ları misafir etmelerinden çok önce başladığı öğrenmek Sör Owen’ın rahatlatmalıydı çünkü bu durumda çocuğun Lemoine’la yaptıkları anlamaya dair bildiklerinden ya da bilmediklerinden onlar sorumlu olamazdı. Sör Owen bunu bilmenin verdiği rahatlıkla çocuğu telefonda tutup asıl kendisi sorguya çekmeli, milli parktaki şu sözde araştırma sahasıyla ilgili daha çok şey sormalı, *çocuğun* orada neler döndüğüne dair fikirlerini öğrenmeliydi; *sonra da*, hâlâ aklına yatmayan şeyler varsa, doğrudan Lemoine’ı arayıp bir gazetecinin etraftan özel işleriyle ilgili bilgi toplamaya çalıştığını söylemeli, bu radyometri sorusunu –sorulması gerekiyorsa– milyarderin kendisine sormalıydı. Çocukla yaptığı konuşma onu altüst etmiş, telaşlandırmış, yaralamıştı; bu konuşma yüzünden gözünden kaçan bir şeyler olduğuna, yenilgiye uğratıldığına, gölgede bırakıldığına, küçük düşürüldüğüne hatta oyuna getirildiğine inanmış durumdaydı; üstelik Anthony tarafından değil; Anthony umurunda bile değildi! Lemoine tarafından. Kocasını daha iyi tanımasaydı, diye düşündü Leydi Darvish alaycı bir tavırla son otuz saniyelik geri sayım için ilana geri dönerken, Sör Owen Patrick Darvish’in birine tutulduğundan şüphelenebilirdi.

Açık artırma bitti: Kazanan oydu. Leydi Darvish internetten bankasının sitesine girip ödemeyi yaptıktan, satıcıya e-posta atıp teslimat bilgilerini doğruladıktan sonra fotoğraflarını son bir kez kaydirdiği heykelin ödediği miktardan elli dolar kadar daha az edeceğini düşündü ama buna rağmen satın almış olmanın tatminini de hissediyordu. Ardından hemen banyonun kapısı açıldı ve dışarı kayısı, Hindistan cevizli kokular yayılırken kapıdan çıkan Sör Owen, beraberinde sabunun meyveli aromalarıyla hoş bir uyum sağlayan viskisinin topraklı, odunsu kokularını da getirdi. Suyu karısına bırakmıştı. Leydi Darvish banyoya girip bir mum yakarak tavan lambasını söndürdükten sonra –kocasının ne demeye bu kadar ışıklı bir ortamda yıkanmayı tercih ettiğini hiç anlamazdı– suyu tazelemek için musluğu sıcakta tutarak sonuna kadar açtı. Gömleğiyle pantolonunu çıkarıp sütyeninin kopçasını açarken kapının arkasına monte edilmiş boy aynasındaki yansımasına zevkleri ve beklentileri birbirleriyle tam uyumlu, neşeyle karışık bir kabulleniş ve kederle birbirini yargılayan iki eski arkadaşını bakışacağı şekilde, sakin ve hafif müstehzi gözlerle baktı. Eğilip suyu karıştırdıktan sonra küvette girip uzandı ve kendini dönüp duran ısrarcı düşünceleri aklından uzaklaştırmaya zorladı.

Yarım saat sonra banyodan çıktığında, Sör Owen'ın yatmış olacağını düşünüyordu; kocasının altı haberlerinin şişirme bölümlerinde gösterilecek çevreyi koruma projesinin lansmanı için sabah erkenden Northland'a gideceğini biliyordu. Fakat numarasını ekrandaki bir kutucuğa girmek için kredi kartını yan tutmuş, salonda bilgisayarının başında oturduğunu görerek şaşırdı.

“Ne yapıyorsun?” dedi Leydi Darvish, bornozunu beline sımsıkı bağlayarak.

Sör Owen okuma gözlüğünün üstünden suçlu gözlerle ona baktı. “Christchurch uçağına bilet alıyorum,” dedi.

Görülmemiş şeydi bu: Karısına danışmadan plan yapmazdı hiç. “Christchurch mü?” dedi Leydi Darvish, “Antarktika mı?” diye sorarken kullanacağı ses tonuyla.

Hâlâ numarayı yazmakla meşgul olan Sör Owen cevap vermedi.

“Niye ki?” dedi Leydi Darvish, hiç beklemeden.

“O araştırma sahasını bizzat görmek istiyorum,” dedi Sör Owen.

Leydi Darvish ağzı beş karış açık kocasına bakakaldı. “Ne; *Korowai*’dakini mi?”

“Evet,” dedi Sör Owen. “Havaalanından araba kiralayıp oraya gideceğim.”

“Owen!” diye haykırdı Leydi Darvish, azarlar gibi. “En azından bir konuşsaydık!”

Sör Owen doğrulama koduna bakmak için kredi kartının arkasını çevirdi. “Cumartesi kursun var,” dedi kodu girerken. “Sen gelemezsin, meşgulsün.”

“Ne; *bu* cumartesi mi? Hayır. Owen, dur. Bir şey söyle.”

“Yalnızca cuma gecesinden pazar gecesine kadar,” dedi Sör Owen. “Hemen gidip geleceğim. Hem eve de bakmış olurum.” Fareye tıklayınca, bilgisayardan vın diye bir ses çıktı.

“Ama onca yolu arabayla gideceksin,” dedi Leydi Darvish. “Bütün zamanın arabada geçecek.”

“Eh, aldım artık,” dedi Sör Owen. “Rezervasyon yapıldı.”

Leydi Darvish kızgın bir çaresizlikle ona baktı. “Robert ne olacak?” dedi.

“Ne olmuş ona?”

“Gelecek olursak haber veririz demiştik,” dedi Leydi Darvish. “Orada olabilir.”

Sör Owen burun kıvırdı. “Orada *olmayacak*,” dedi. “Jill, lütfen.”

“Jill, lütfen mi?” dedi Leydi Darvish, gücenmiş gibi. “Jill, lütfen, ne?”

“Lütfen yapma yani. *Bizim* evde *kalacağı* falan yok.”

“Kalabileceğini sen söyledin.”

“Evet, farkındayım, çok mersi. Ama kalabileceği daha iyi yerler de vardır bence.”

Leydi Darvish bu sözlerde bir içerleme olduğunu hissetti. “Orada tam olarak ne bulmayı umuyorsun acaba?”

Fakat Leydi Darvish konuşmak üzere divanın kolçağına otururken, kocası ayağa kakıp bilgisayarın kapağını kapadı ve gözlüğünü çıkarıp masaya koydu. “Bilseydim, gitmezdim,” dedi. “Değil mi?”

“Yarınki lansman yüzünden mi böyle yapıyorsun, Owen?”

“Onunla ne ilgisi olabilir ki?”

“Ne bileyim, işte... büyük bir gün. Birçok şey buna bağlı. Gergin olabilirsin.”

“Yok, değilim.”

“Aklını meşgul ettiğini...”

“Lansmanla ilgisi yok, Jill. Neyle ilgisi olduğunu söyledim.”

“Owen, söyledim sana, Anthony büyük ihtimalle yanılıyor.”

“Evet, duydum.” Sör Owen ona bakmıyordu. “Ben yatıyorum. Işıkları sen kapar mısın?”

“Owen,” dedi Leydi Darvish, şaşkın şaşkın; ama Sör Owen gitmişti bile.

Kraliçenin Yaş Günü Şeref Konuğu Listesi açıklandığından, davetiyeler basıldığından ve basında şövalye ilan edileceklerle ilgili övgü dolu haberler yer aldığından beri, Yeni Zelanda’daki medya kuruluşları sürekli Autonomo’nun halkla ilişkiler ofisini arayarak Darvish Tarımsal Mücadele’yle kurulacağı söylenen ortaklıkla ilgili bir yorum yapılmasını talep eder olmuştu. Hiç kimse Lemoine’in adını ön plana çıkarmadığı, Thorndike’tan ve heyelandan ya da çiftlikten söz etmediği halde –görünüşe göre Darvish’ler birlikte imza attıkları gizlilik anlaşmasının ruhuna değilse de, şartlarına sadık kalmışlardı– Lemoine bu ısrarcı aramaların her birinde tepesinin biraz daha attığını hissetmişti. Düsturlarından biri de, onu oyuna getirmek isteyen herkesin buna pişman edilmesi gerektiği idi ve Darvish’in bu doğayı koruma projesini anlı şanlı bir lansmanla –davetliler; konuşmalar; altı haberlerinde yer almalarla– başlatmayı planladığını öğrendiğinde, intikamını lansmana bizzat giderek almayı geçirmişti aklından. Oraya helikopterle gidip rol çalabilir, bütün dikkatleri kendi üstüne çekebilirdi; sonra da asil bir tavırla röportaj vermeyi reddederdi (“Yo, yo, bu Sör Owen’ın günü,” derken hayal etmişti kendini, havalı havalı, “bu parlak fikir ona ait; ben yalnızca kuşlar için buradayım.”); toplaşan gazeteciler bunun üstüne mecburen Darvish’e dönüp mikrofonlarla kameraları ona tutarak ikisinin nasıl olup da tanışabildiğini soracaklardı. Darvish neden milyarderin projeye bizzat ilgilendiğinden hiç söz etmemişti? *Cidden* bizzat

ilgileniyor muydu? Aralarında tam olarak nasıl bir ilişki vardı? Ya da açık açık soracaklardı: Bu işten Lemoine'in ne çıkarı var? Yoksa vatandaşlık almanın peşinde mi? Darvish'e bundan hiç söz etti mi? Yeni Zelanda'a arazi satın almaktan? Buraya yerleşmekten? Burada yatırım yapmaktan? Bu ortaklık Darvish'in şimdiye kadar açıkladığından daha fazla şeyi mi içeriyor? Darvish bunlara ne cevap verirse versin, gizlilik anlaşmasını mutlaka bir şekilde ihlal edecek, Lemoine da tam bu noktada devreye girip bütün anlaşmayı feshedecek ve bu küçük pislği dava edip elindeki avucunda ne varsa alacaktı. Çok baştan çıkarıcı bir hayaldi ama Lemoine bunu asla yapamazdı; hiçbir şey ona Owen Darvish'in kendi kazdığı çukura düştüğünü görmekten daha fazla keyif veremezdi ama işin gerçeği, en azından birkaç ay için, ona ihtiyacı vardı.

Darvish, Thorndike'taki arazinin satışına koşul olarak Autonomo ve Darvish Tarımsal Mücadele arasındaki bu işbirliğini ilk kez önerdiğinde, Lemoine dakikalar boyunca adamın milli parktaki operasyonu her nasılsa öğrendiğini ve derhal şantaja başladığını düşünmüştü. Şimdi dönüp baktığında, çiftliğin korunaklı konumundan ve heyelanın ona böyle bir fırsat yarattığından, yaptırmak istediği sığınığın özelliklerinden söz ederken biraz fazla istekli görünmüş olabileceğini, dünyanın sonuna hazırlanan kaçık rolünü biraz abartmış olabileceğini görüyordu; rolünü öyle abartmıştı ki kendini bir şekilde ele vermişti. "Demek burayı almayı ciddi çok istiyorsun," demişti Darvish ve yanılmıyordu; "Öyleyse, dostum, *benim de* çok istediğim bir şey var."

Adamın yaptığı şantaj değil, nesli tükenmekte olan yerel kuşların drone'larla izlenmesini amaçlayan bir doğayı koruma projesiyle ilgili, oldukça sıkıcı bir iş teklifiydi; Darvish aslında Autonomo teknolojisini bedavadan kullanmayı istiyordu. Lemoine'in gözü kapalı yapabileceği bir şeydi bu ama kullanılmaktan hiç hoşlanmaz, doğaya tapanlardan hiç hazzetmezdi; bu çevreciler topa tuttukları insanlardan yardım dilenemeyeceklerini ne zaman öğreneceklerdi? Darvish'in sözünü kesip teklifi hiç düşünmeden reddetmiş, onun yerine çiftlik için verdiği teklifi yarım milyon artırmış, daha fazla artıramayacağını söyleyip onu satın almaktan vazgeçmekle tehdit

etmişti. “Artık Autonomo’da sözüm fazla geçmiyor,” demişti Darvish’e, ilgisiz bir tavırla, “bu yüzden istesem de yapamam. Burayı kendim için satın alıyorum. Autonomo’yla hiçbir ilgisi yok.” Darvish’in blöfünü görüp ayak diretmesi onu hayrete düşürmüştü; blöf yapmıştı çünkü. Hem Autonomo’da her sözü emir addediliyordu hem de milli parktaki operasyonun değeri öyle yüksekti ki Darvish’lere teklif ettiği paranın yüz katını verse bu işten yine de kârlı çıkardı. Darvish bunu biliyor olamazdı ama Lemoine’in pazarlıktaki konumu bundan daha zayıf olamazdı. Parktaki maden sahası işliyordu; adamları çoktan konuşlanmıştı; elementlerin liç edilmesi daha en az birkaç ay sürerdi; ayrıca B planı yoktu; B planı *buydu* zaten.

Lemoine milyarder psikolojisine başvurarak üste çıkmaya çalışmış, şımarık ve şiddet düşkünü biri gibi davranarak Darvish’e kendisiyle uğraşılmasına alışık olmadığını söylemiş, kendini aşırı yükseklerde gören birinin tavrıyla istediği şeyi mutlaka alan bir adam olduğunu belirtmişti. Pazarlık daha da ilerlemeden önce gizlilik anlaşmasının imzalanması gerektiği konusunda ısrarcı olmuş, ancak o konu hallolduktan sonra, gayet isteksiz bir tavırla, Darvish Tarımsal Mücadele’ye değiştirme hakkı Autonomo’ya ait olan bir dizi kısıtlamayla birlikte az sayıda drone ve işletim sistemi vermeyi kabul etmişti. Aralarında usule uygun olarak bir sözleşme imzalanmış ve Darvish hemen gidip basına ötmüştü; sonra da turuncu alınlı papağan sorunu baş göstermişti. Nesli kritik tehlikedeki türlerden olan bu kuşun geriye kalan nüfusunun neredeyse tamamının Korowai Milli Parkı’nda, dünyada izlenmesini isteyeceği son yerde olması Lemoine’i müthiş rahatsız etmişti. Buna yaptığı itiraz gayet inandırıcıydı (“Orası benim arka çitim olacak; arka çitimin üstünde drone istemiyorum”) ama Darvish öyle kararlı bir şekilde ayak diretmişti ki Lemoine bir kez daha adamın bir şeyler biliyor olabileceğinden şüphelenmişti. Tam rota değiştirmeyi ciddi ciddi düşünürken, Kraliçe’nin Yaş Günü listesinin açıklanmasından sonraki haftalarda Darvish’ler onu evlerinde akşam yemeğine davet etmişlerdi ve gecenin ileri bir saatinde, Darvish izin isteyip tuvalete gittiğinde, karısı çakırkeyif vaziyette masanın üzerinden ona doğru uzanıp kocasının duyamayacağı şekilde uzlaşılamayan bu noktanın aslında

pek de mühim bir şey olmadığını söylemişti ona: Kadın kocasının artık kendini Korowai'ın yerlisi gibi gördüğünü ve bölgeye ihanet eden biri gibi görünmek istemediğini anlatmıştı. Hepsi buydu. Yeni Zelandalıların kendilerinden olanlara çok sert davranabildiklerini ve şövalyelik yüzünden zavallı adamcağızın fazlasıyla göz önünde olduğunu söylemişti; Darvish insanlara kendinden de bir şeyler verdiğini, yalnızca kendi çıkarını düşünmediğini, kim olduğunu ve nereden geldiğini unutmadığını göstermek zorunda hissediyordu kendini. Yeni Zelandalılara özgü bir şeydi bu. Aslında kocasının hayatında hiç turuncu alınlı papağan görmediğini de eklemişti. Kadının babası görmüştü –bir yerlerde fotoğrafı olacaktı– ama hepsi buydu cidden çünkü işin gerçeği, Owen eşinin babasını kendi babasından daha çok sevmişti ve bu çok tatlıydı ama bazen bu yüzden saçmalayabiliyor, sapla samanı birbirine karıştırıyor, heyelanın ardından bu zaafı iyice güçlendiği için –ekonomiye etkisi korkunç olmuştu– büyük ihtinalle Korowai'ın biraz morale ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Sifonun çekildiğini duymuşlar ve kadın Lemoine'in koluna dokunup fısıldayarak merak etmemesini, Owen'la konuşup onu ikna edeceğini söylemişti; Lemoine'in tek düşünebildiğiye, arkasından böyle konuşurken yakaladığı takdirde *kendi* karısını öldüreceği olmuştu.

Jill Darvish sözünde durnmuştu; Lemoine'a birkaç gün sonra sözleşmenin yenilenmiş, bazı maddeleri ve turuncu alınlı papağandan söz eden bütün cümleleri güzelce değiştirilmiş hali gelmişti. Projenin lansmanında duyurulmak üzere nesli tükenmekte olan tür olarak onun yerine Yeni Zelanda sunrusu önerilmiş ve kabul edilmişti; yuvasını kuında kuran bu narin deniz kuşunun türünü sürdürmesi Lemoine'in umurunda bile değildi ama kuşun tek bir iyi tarafı vardı: Yalnızca Northland'da, en az dokuz yüz kilometre uzak bulunması. Sonunda sözleşme imzalanmıştı; fakat Darvish bu pazarlıklar sırasında her nasılsa Lemoine'la cidden iş ortağı hatta –ki bu cidden inanılmazdı– arkadaş olduklarına kanaat getirmiş gibiydi. Darvish e-postalar göndererek Lemoine'i gelişmelerden haberdar etmeye başlamıştı ve Lemoine o kötü formatlı madde inlerini, bulanık fotoğrafları ve değişken puntoları kaydırırken kimbilir

kaç kez “abonelikten çık” yanıtını vermeyi hayal etmişti; bu haftalık güncellemelerin kılı kırk yararak bir tek onun için hazırlandığını anlamamış gibi.

Lemoine projenin lansmanından önceki gece bir havayolunun uçağına binip San Francisco’ya uçmuştu. Sık sık böyle aklına estiğı gibi davranırdı ki sonradan boş zamanını yaptığı şeyi neden yaptığı üstüne kafa patlatarak geçirebilsin; hayatında hiç terapiye gitmediğı ve asla gitmeyeceğı halde kendi kendine psikanaliz uygulamaktan büyük zevk alırdı. Kendisini yalnızca kendisinin anlayabileceğı hissi ona heyecan verirdi. Kendi nedenlerine şaşmaya, kendi eksantrik zihnine bakıp hayretler içinde kalmaya, kendini ikinci şahıs, daha da güzeli üçüncü şahıs olarak değerlendirmeye bayılırdı. Bir bakıma, çocukluğunda bilgisayara karşı oynamayı tercih ettiğı satrancı kendine karşı oynamanın bir yoluydu bu. Satranç tahtasının başına tek başına, yalınayak oturup bağdaş kurarak çenesini yumruklarına dayadığı zamanlarda, normal bir oyun oynar gibi davranmaya, tahtayı her çevirişinde rakibinin –kendisinin– bir sonraki hamlesini bilmez gibi yapay bir zihin durumuna girmeye zorlamamıştı hiç kendini. Bilakis kendini bunun tam aksini yapmak üzere eğitmişti: Karşı tarafın ne hamle yapacağını kesinlikle bilerek hareket ederdi; karşı tarafın planladığı şeyi kesinlikle bilerek önceden plan yapardı. Hedefi etki ve tepki, hamle ve karşı hamle konularında iki elini de kullanabilir hale gelmek, sonunda oynadığı oyunların yarısını beyazların, yarısını siyahların kazandığı bir noktaya gelmekti: Kendine ancak o zaman usta diyebileceğini düşünüyordu. Kendini bu hedefe öyle bir kaptırmıştı ki zamanla canlı bir rakibe karşı oynamaktan hiç zevk alamaz olmuş, birinin ona meydan okuduğı zamanlarda satrancın kurallarını bir türlü öğrenemediğı yalanını söyler olmuştu. O kişi onu kendine karşı oynarken görmüşse daha iyiydi; oynama teklifini o oynarken yapmışsa daha da iyiydi! Lemoine kendini akıl sır ermez biri gibi göstermeye bayılırdı. Dışarıdan akıl sır ermeyen biri, çözümünü yalnızca onun bildiğı bir bilmece gibi göründüğünü bilmek, yaptığı bu öz incelemeleri daha da zevkli kılıyordu.

Bir çözümü vardı çünkü. Doğasının anlaşılmasını sağlayacak bir sır, onunla ilgili her şeyi açıklayan bir ipucu, ergenliğinin

başında yaşanmış ve her açıdan bugünkü Lemoine'ı yaratmış sekiz haftalık bir dönem vardı; izni olmadan yazılmış iki biyografiye, sayısız özgeçmiş yazısına, medyada sürekli yer alan varsayımlara ve en az on-on beş tane araştırmacı gazetecilik çabasına rağmen bunu henüz hiç kimsenin keşfedememiş olması onun için büyük bir doyum kaynağıydı. Lemoine uçağın kapitone koltuğunda arkasına yaslanıp ellerini ensesinde birleştirerek gözlerini kapadı.

Lemoine'ı Kaliforniya'daki anneannesiyile dedesi büyütmüştü. Babası dünyanın çeşitli yerlerindeki Amerikan elçiliklerine ve dış temsilciliklere hizmet veren bir bilgisayar teknisyeniydi; ilk tanıştıklarında Şenyang'daki Amerikan Konsolosluğu'nda görevli olan, çevirmenlik yapan annesiyle bu sayede tanışmışlardı. Hiç evlenmemişlerdi ve Lemoine babasını yalnızca bebekliğinde görmüştü; babasıyla annesi ayrılır ayrılmaz, annesi Dışişleri Bakanlığı'ndaki üst düzey bir görevi kabul edip Kamboçya'ya gitmiş ve Lemoine'ı Amerika'ya göndermeye karar vermişti. Ailesinin –Roper'ların– Amerikan ordusunda uzun bir geçmişi vardı ve Lemoine dedesi Albay Roper'ın Hâkim Savcı Genel Kolordusu'nda tıp ve sözleşme hukukunda uzmanlaşmış bir avukat olarak görev yaptığı Fort Irwin'deki üssün yakınında büyümüştü. Babasıyla teması tamamen kesilmişti ve annesini çok nadir, bazı yıllar yalnızca bir ya da iki kez görüyordu; annesi Phnom Penh'den sonra, Dakka, İslamabad, Kolombo, Ulan Batur'da, Lemoine için hecelerden ve haritadaki renklerden ibaret olan yerlerde görev yapmıştı. Çocukluğunda fikir olarak babasını, Amerika'ya geldiği zamanlarda hep gergin ve sessiz olan annesinden çok daha ilginç bulmuştu. Babasının oyunu olan satranca başlamıştı; babasının tutkusu olan kriptografiye ilgi duymaya başlamıştı ve bir gün babasının izinden gidebilme hırsıyla, Albay Roper'ın Commodore 64'üyle kendi kendine BASIC programlama dilini öğrenmeye başlamıştı.

Albay Roper, Lemoine dokuz yaşındayken ölmüş ve anneannesini neredeyse bir gecede Lemoine'la birlikte kendi büyüdüğü yere, sınır şehri Calexico'ya taşınmıştı. Anneannesinin yaşadığı acının yoğunluğuyla ruhsal çöküntü yaşadığını sonradan anlamıştı; Lemoine

taşınmalarından kısa süre sonra takip edildiğini fark ettiği için bunu anlaması biraz zaman almıştı.

Taşındıkları mahallede çökük suratlı, kalın boyunlu bir adam gezinmeye başlamıştı. Lemoine adamı ilk kez bir belediye otobüsünde, sonra cuma gecesi anneannesiyile beraber gittikleri lokantada, ardından yarısı boş bir sinemada, oturabileceği çok daha iyi yerler varken çıkışın yakınındaki köşede otururken görmüştü. Birdenbire baktığı her yerde, beyzbol sahasının tribünlerine dayanmış dururken, ucuzcu dükkânda ürünlere bakınırken, yaşadığı sokağın başında, okul kapısında, anneannesinin randevusu olduğu zamanlarda hastanenin önünde, sonradan arabaya servis lokantanın önündeki sırada hemen arkalarında, şoför tarafındaki pencere açık, etli dirseğini pencereye dayamış vaziyette, ahşap panelli bir Chevrolet Celebrity'nin direksiyonunda oturmuş gazete okurken, bu adamı görmeye başlamıştı. Lemoine bundan kimseye söz etmese de, Albay Roper'ın tabancasını doldurup her ihtimale karşı okul çantasında taşımaya başlamıştı.

Lemoine'in anneanesi paranoya dolu sanrılar görüyordu; dünyanın bir ucundaki annesine ulaşamıyordu; babasıyla temas kuramıyordu. Dokuz yaşında bilmediği bir şehirde yaşayan, ailesi ve arkadaşları olmayan bir çocuktü ve peşinde katil olduğundan hiç şüphe duymadığı bir adam vardı. Lemoine bu adamın onu öldürmek için geldiğinden emindi. Kendini bildi bileli özel olduğunu, diğer çocuklardan üstün, onlardan farklı biri olduğunu hissetmişti ve eğer bu kadar değerliyse –ki öyleydi– aynı zamanda tehlikeli de olması gerektiği onun için apaçık bir gerçektü. Lemoine sekiz hafta boyunca çökük suratlı adamın gelip onu bulmasını beklemişti; sekiz hafta boyunca geceleri Albay Roper'ın tabancasını elinde tutarak yatmıştı.

Derken bir gün, Chevrolet Celebrity ortadan kayboldu. Adam yok oldu. Lemoine gittiği her yerde yüzleri inceliyor, otoparklardaki arabaları sayıyor, durmadan arkasına bakıp duruyor, yatak odasının perdelerini ansızın açıveriyor, ansızın dönüp geldiği yolu geri gidiyor, beklenmedik şeyler yapıyor, beklenecek şeyler yapıyor, nereye gideceği konusunda yalan söylüyor, gideceği yeri herkese ilan

ediyor, ufak tuzaklar kuruyor, girdiği her yeri ve yürüdüğü her yolun iki yanını gözleriyle tarıyordu; ama adamı yoktu. Çökük suratlı adamı bir daha hiç görmemişti.

Anneannesinin sağlığı bozulmaya devam etmiş ve Lemoine'in annesi bundan ancak üç yıl sonra, Lemoine on iki yaşındayken eve dönmüştü. Ona söyleyecek üç şeyi vardı. Birincisi herkese söylediği gibi Dışişleri Bakanlığı'nda çalışmadığıydı; Lemoine'in doğumundan önce bile CIA için çalışan bir ajandı. Söylediği ikinci şey Lemoine'in babasının da casus olduğuydu; hatta birlikte yaptıkları iş öyle hassas ve riskli bir şeydi ki bir iki kez Lemoine'in uzaktan korunmasını sağlamışlardı –Lemoine bunu fark etmiş olamazdı– ama zaman zaman uzaktan güvenliğini sağlayan gizli korumaları olmuştu. Bunu suç ortağıyla konuşur gibi, öylesine rahat bir tavırla, Lemoine'in yaşadığı dehşetten ve çökük suratlı adamın onu öldürmek için gönderildiğine, kendisinin, Lemoine'in öleceğine inandığından şüphe bile etmeden söylemişti ki Lemoine annesinin üçüncü ve son haberini, ileri evre göğüs kanseri teşhisi konduğunu ve yalnızca birkaç ayı kaldığını duymamıştı bile.

Cenazede, annesinin sahte iş arkadaşları onun sahte kariyerindeki sahte başarılarıyla ilgili sahte methiyeler düzerken, Lemoine sesini bile çıkarmadan oturmuş, göz altları torba torba olmuş, suratı kül rengi, burnu ayyaşlarındaki gibi görünen bir adam sonradan omzuna dokunup, “Rob? Robbie? Ben David Lemoine; senin babam,” dediğinde, yüzünde hiçbir duygu belirmemişti; yalnızca elini uzatıp kibarca, “Aslında herkes bana Robert der ama seninle tanışmak çok güzel,” demekle yetinmişti. Annesinin gerçeği ona söylediğini babasına asla belli etmemeye kararlıydı; babasının konuyu açmaya niyetli olduğunu görünce de salağa yatıp kendinden başka şey düşüneyen biri gibi davranmış, babasının hayatına ve işine karşı öyle ince düşünülmüş bir ilgisizlik sergilemişti ki aralarında herhangi bir ilişki kurulmasının önünü kesivermişti. David teması yine koparmış ve bundan yıllar sonra, Autonomo tek başına dokuz yüz milyon dolarlık bir değere ulaşmış halk hisse senetlerinin ilk arzını hevesle beklemeye başladığında, Lemoine babasının telefonuna çıkmama zevkini tatmıştı.

İntikamının, kurduğu egemenlik olduğunu düşündü Lemoine, seyir irtifasına ulaşan uçakta buzlu bardakla birlikte maden suyu ikram edilirken. Serveti onun intikamı olmuştu. Gizemi, anlaşılmazlığı, çok yönlü merakı ve nüfuz edilemeyen cazibesi; bunlar doğuştan gelen kişilik özellikleri değil, ona ihanet etmiş olan herkesten; anesiyle babasından, anneannesiyile dedesinden, ordudan, devletten, CIA'den intikam almak adına geliştirilmiş niteliklerdi. Onlara duyduğu kin yüzünden iktidar elde etmişti. Onlara duyduğu kin yüzünden ihtişam elde etmişti. Onlara duyduğu kin sayesinde ayakta kalmıştı. Artık hepsi ölmüştü çünkü: Babası kalp krizinden, anne-annesi gribin ardından gelen zatürre yüzünden; bir de tabii Gizela vardı. Lemoine onu hayal etmeye çalışsa da, her nedense edemeyip onun yerine Mira'yı düşündü. Mira'nın gözlerinden ateşler saçarak bakışını. Tırnak içlerindeki kiri.

On dört saat sonra Palo Alto'daki ofisine dönmüş damar içi rehidrasyon işleminden geçerken boşta kalan eliyle birikmiş sıkıcı e-postalara göz atıyordu. Asistanlarının hepsi masalarında öyle sessiz ve kendilerinin fazlasıyla farkında bir titizlikle çalışıyorlardı ki bunu onun görmesi için yaptıklarından, habersiz dönmüş olmasa saatler önce eve gitmiş olacaklarından en ufak bir şüphesi yoktu. Lemoine'in en nefret ettiği şey kafaya alınmak olduğu için girer girmez, içmek için değil –haftada bir mikrod doz asit yapmaya başladığından beri ağzına kahve sürmemiştir– sırf gece geç saate, belki de sabaha kadar ofiste kalmayı planladığını anladıklarında yüzlerinin alacağı şekli görmek için, kendine bir cortado söylemişti. Cortado artık soğumuş, köpüğü delik deşik olup içe çökmüştü ve Lemoine tam bardağı masasından alıp konsolun üstüne, gözden uzak bir yere koyacakken evrak çantasının içinden alışık olmadığı bir titreşim sesi geldi. İki telefonu da masasında, gözünün önünde olduğu için jet yorgunluğundan hâlâ kurtulamamış çılgınca bir an için çantasına gizlice bir şey konmuş olabileceğini düşündü... sonra aklı başına geldi ve sesin ne olduğunu anladı. Serumunu kolundan çıkarıp çantasını ve çantadan aldığı titreşip duran üçüncü telefonunu açtı.

“Evet?” derken diğer elini uzatıp jaluziyi kapayıverdi.

“Alo?” dedi, diğer taraftaki uzaktan gelen ses. “Bay Weschler?”

“Ben Weschler,” dedi Lemoine. “Ne var?”

“Efendim, az önce, bu hafta ikinci kez güvenliğimiz aşıldı. Bu iş artık teoriyi aştı. Daha fazla adama ihtiyacımız var.”

Lemoine telefonu kulağıyla omzunun arasına sıkıştırmıştı; klavyeyi iki eliyle birden kullanarak yerel sunucudan çıkıp uzak kullanıcı olarak Korowai'daki işletim sistemine girdi. “Nasıl bir açık var?”

“Tek bir kişiymiş gibi görünüyor. Tek başına seyahat eden beyaz bir erkek. Adamın tehdit olduğunu zannetmiyoruz ama sorun termalin iki seferinde de burnumuzun dibine gelinceye kadar onu görmemiş olması. Bu da söylediğimiz şeyi kanıtlıyor, efendim; desteğe ihtiyacımız var. Güvenliği tek bir kişinin bile aşması haddinden fazla bir oran.”

“Adam şimdi nerede?” Lemoine bütün kameralara erişmekle meşguldü: Önündeki ekran dörde, ardından sekize, sonra on ikiye bölündü.

“Efendim, tekrar söylüyorum, adamın bizzat tehdit olduğunu zannetmiyoruz. Esas sorun...”

“Adam nerede, asker?”

Bir sessizliğin ardından, “Bilmiyoruz, efendim,” dedi karşı taraf.

“Onu kaybetmişsiniz.”

“Efendim, saygısızlık etmek...”

“Saygıdan söz etme bana lan,” diye parladı Lemoine. “Saygılı olmak istiyorsan işini yap. Saygılı olsaydın böyle bir şey olmazdı zaten.”

Karşıdan gelen ses pes etmedi. “Efendim, daha önce de söylemiştik bunu: Teknoloji buradaki koşullar için yetersiz. Bu kadar basit. Drone’lar orman örtüsünün altına giremiyor ve yağmurlu havada hiçbir işe yaramadıkları söylenebilir. Her yer termal. Haklısınız, bu hiç olmamalıydı ama...”

“Hah, şahane,” dedi Lemoine. “Demek aynı fikirdeyiz.”

“Bu bir kumanda ya da uygulama hatası değildi, efendim. Sahada yeterli adam olmamasından ve teknolojiye fazla güvenmekten kaynaklanan...”

“Kes sesini,” dedi Lemoine. “Kes şu sesini.” Ekrana doğru uzanmış, kareleri birer birer inceliyordu. “Nasıl birini arıyorum? Tarif et.”

Kısa bir sessizliğin ardından cevap geldi: “Hedef beyaz bir erkek, kumral, sakallı, mavi gözlü, orta boylu. Otuz yaş civarında. Kırmızı mont, siyah şort, bot ve tozluk; hepsi de giymekten eskimiş şeyler.”

Lemoine bunun Birnam Ormanı’ndan biri olabileceğini düşündü. Yün kırkma tesisine yukarıdan bakan görüntüyü seçip büyüterek çabucak sayım yaptı. “Başka?”

“İlk olarak cumartesi sabahı saat 10’da görüldü,” dedi karşıdan gelen ses. “Buralardan olduğunu söyledi. Sırt çantası vardı. Geceyi açık havada geçirdi. Bizden biriyle sohbet etti; yoluna devam etti. Şüphe çekecek bir şey olmadı.”

Lemoine yedi kişi saydı: Herkes oradaydı. “Ama sonra tekrar gelmiş,” dedi.

“Evet, efendim, bugün saat 14.40’ta çıkarma noktası NE4’ün yakınında görüldü. Yanında...”

“Demek şüphelenmek için neden *varmış*,” dedi Lemoine. “Siz kaçırmışsınız.”

“Efendim, yanında dürbün vardı ve cumartesi sabahı söylediklerine bakılırsa, adamın kuş gözlemcisi olduğuna inanmamak için bir neden yok. Emin olduğumuz...”

“Kaçırmışsınız,” dedi Lemoine bir kez daha.

Kısa bir sessizliğin ardından, “Evet, efendim, doğru, kaçırdık,” dedi karşı taraftaki ses.

“Biz’ kim?” dedi Lemoine. “Adamla *hep birlikte mi* konuştunuz? Hepiniz mi?”

Karşı taraftan gelen ses mekanikleşti. “Bütün eylemlerin tam sorumluluğunu hep birlikte üstleniyoruz, efendim. Tek vücut olarak hareket eder, düşünür, eyleme geçeriz.”

“İyi, o zaman onu da tek vücut olarak bulun amına koyayım,” deyip telefonu kapadı Lemoine.

Özel askeri şirketlerdeki sorunun bol paraya alışkın olmaları olduğunu düşünerek canlı yayın akışlarını izlerken işaretparmağını saplantılı bir tavırla pat pat dudağına vurdu. Bu yüzden tembelleşiyorlardı. Atikliklerini, ellerindeki işi yaratıcı bir şekilde yapabilme becerilerini yitiriyorlardı. Korowai’a gittiklerinden beri her hafta destek isteyip duruyorlardı; Lemoine cidden CIA’in Özel

Operasyonlar Grubu'ndan Yarbay James Weschler olsa ve milli parktaki operasyon ciddi Çin'in pazardaki gitgide artan hâkimiyetini bozmak için gizlice çalışan bir devletler ittifakı tarafından finanse ediliyor olsa, çıkardıkları nadir toprak elementleri askerlerin zannettiği gibi ciddi çok gizli savunma uygulamalarında kullanılacak olsa, desteği alırlardı tabii. Fakat bunların hiçbirisi doğru değildi. Gerçek, desteğin gelmeyeceğiydi. Başka adam yoktu. Gerçekleştirildiğinden kimsenin haberi olmayan bir göreve kimse yardım gönderemezdi.

Ayrıca drone'lar faydasız değildi. Asker bunu yalnızca daha fazla adam alabilmek için söylemişti; drone'ları üreten şirketin kurucusuyla konuştuğunu bilse, adam altına ederdi. Evet, drone'ların yapamadıkları şeyler vardı –her teknolojide olduğu gibi– ama adam öyle bir konuşuyordu ki eline bütün Silikon Vadisi'nin kışkandığı rakipsiz bir arayüze sahip üstün teknoloji cihazlardan bir filo değil de, iki tane teneke kahve kutusuyla biraz ip verilmiş sanırdınız. Lemoine bir iş istediği gibi yaptırmanın tek yolunun bizzat yapmak olduğunu yaşadığı ve yaşayacağı her gün bir yere gelip takılarak hatırlamak zorunda kalmanın haddinden fazla sinir bozucu bir durum olduğunu düşündü.

Canlı yayın görüntülerini en küçüğe getirip bu davetsiz misafirin telefonuna girmeyi denemek için mobil baz istasyonunun verilerini açtı. Tuşladığı komutla birlikte önündeki ekranda bir çizelge açılıverdi; ama ya adamın yanında telefon yoktu ya da telefonu kapalıydı çünkü istasyon o gün, önceki gün ve hafta sonu boyunca tek bir yeni bağlantı kurmamıştı. Lemoine geriye doğru gitmeyi sürdürünce baz istasyonunun yakınındaki bilinmeyen bir numaranın çevrimiçi olduğunu, aldığı bir mesaja yanıt gönderdikten sonra hemen çevrimdışı olduğunu gördü. Çocuk geceyi dışarıda geçirmişti; cumartesi sabahı görüldüyse, telefonunu cuma gecesi kullanmış olması gayet mümkündü. Lemoine mesajların ikisini de okuyamazdı –bunun için yardım alması gerekirdi ve bu işe başkalarını da karıştırmayı hiç istemiyordu– ama iki numarayı da elde edebildi ve emin olmak için Mira'nın kişiler listesindeki numaralarla karşılaştırdı. Numaralar listede yoktu. Birnam Ormanı'yla bağlantıları yoktu demek. Numaraları birer birer kendi arama motoruna yazdı. İlkinden

bir şey çıkmadı ama ikinci numara Christchurch'teki bir hukuk şirketinin internet sitesinde, Rosie Demarney diye bir avukatın iletişim numarası olarak verilmişti. Avukat çıkması kötüydü; ama belki de yalnızca adamın kız arkadaşı ya da karısıydı.

Kadının Facebook hesabı gizliydi ve profil fotoğrafında tek gözü olmayan, tüyleri dökülmüş bir oyuncak ayı vardı; ilişki durumuyla ilgili bilgi yoktu. Lemoine, Burner uygulamasını açıp adamın numarasını girdikten sonra arama tuşuna bastı. Birkaç saniyelik hışırtılı bir sessizliğin ardından –uygulama aramayı bütün dünyadaki farklı ülkelerin vekil sunucularından geçirerek aranan yerin bulunmasını engelliyordu– bir klik sesi geldi ve “Selam, ben Tony, ne yapacağınızı biliyorsunuz, teşekkürler,” diyen ses kaydını dinledi.

Lemoine bip sesini duymadan telefonu kapadı. Hukuk şirketinin iletişim sayfasında Tony diye biri var mı diye baktıktan sonra –yoktu– Rosie'nin numarasını tuşladı. Bu kez telefon çaldı. Kadın ikinci çalışta açtı.

“Alo, ben Rosie.”

“Hah, selam, ben Tony'ye ulaşmaya çalışıyorum da,” dedi Lemoine.

“Efendim?” dedi kadın. “Tony mi?”

“Evet, ona ulaşmaya çalışıyordum. Nerede olduğunu siz bilebilirsiniz diye düşündüm.”

“Siz kimsiniz?”

“Ha, pardon,” dedi Lemoine. “Ben John. İşten arkadaşıyım.”

Tony'nin nerede çalıştığını –kim olduğunu– bile bilmeden kumar oynuyordu ama kadından cevaplayamayacağı bir soru geldiği takdirde telefonu hemen kapatabilirdi.

Kadın biraz sustu. “Bu numarayı nereden buldunuz?” dedi çok geçmeden.

“Masasındaydı,” dedi Lemoine. “Bakın, rahatsız ettiysem çok özür dilerim; birkaç kez cep telefonundan aradım ama kapalıydı. Tatilde falan mı acaba?”

Yine kısa bir sessizliğin ardından, “Evet, tatilde,” dedi kadın.

Lemoine şansını zorlamaya karar verdi. “Ne zaman döneceğini biliyor musunuz?”

“Ben...” Kadın yine duraksadı. “Pardon, ben durumu tam...”

“Neyse,” dedi Lemoine. “Ben cebinden aramaya devam edeyim. Yine de teşekkürler.” Tam kapatacakken, “Bir saniye,” dedi kadın.

“Evet?” dedi Lemoine.

“Ormana gitmişti,” dedi kadın. “Biraz yürüyüş yapacaktı.”

“Ha, tabii,” dedi Lemoine. “Kuşları izlemek için mi?”

“Hum, evet,” dedi kadın. “Galiba öyle.”

“Ne zaman döner sizce?” dedi Lemoine.

“Birkaç gün sonra sanırım,” dedi kadın. “Şey, pardon, adım ne demiştiniz?”

“Peki, neyse, ben cebinden aramaya devam edeyim.”

“Ne için aramıştınız?” dedi kadın. “İsterseniz mesajınızı...”

“Gerek yok,” dedi Lemoine. “Ben ulaşırım. Hoşça kalın,” deyip telefonu kapadı.

Lemoine zamanını boşa harcadığını düşünerek arama geçmişini silip şifresini değiştirdikten sonra temiz telefonunu tekrar çantaya koydu. Adamı tehdit değildi. Askerler onu bulurdu. Yapmaları gerekeni yapar, adamı bölgeden uzaklaşmaya ikna ederlerdi ve bu iş hal-
lolurdu. Belki de sonraki günlerde kız onu arayıp gizli numaradan arandığını söyler, iş yerinde John diye biri olup olmadığını sorardı. Arayanın kim olabileceğini düşünür, bunun garip bir durum olduğuna karar verir, sonra da omuz silkip olayı unuturlardı. Lemoine uzak sunucudan çıkıp kendisi olarak tekrar yerel sunucuya girdi. Jaluziyi açıp camın öbür tarafındaki, işine bağlı üretken çalışanlar gibi derhal monitörlerinin ardına gömülen birkaç asistanıyla göz teması kurdu. Bu kez gülümseyerek tekrar bilgisayarının başına oturduğunda, Owen Darvish’ten gelen bir e-posta olduğunu gördü. Başlığı “SUMRULAR UÇUŞA GEÇİYOR!!”du. Doğayı koruma projesinin lansmanı ile ilgili, Lemoine’in okumadığı uzun bir yazının ekinde Lemoine’in izlemediği bir de video vardı. Lemoine e-postayı çöp kutusuna göndermek için ikona tıklarken hâlâ gülümsüyordu.

Tony drone’u görmeden önce sesini duydu: Uzaktaki bir akarsuyun sesine benzeyen, uğultuyla tıslama arası, deniz kabuğunun içinden gelen ses gibi bir şey. Ormanda geçirdiği ilk gece de duyup şelale

zannettiği bu ses, Tony dağın yamacından aşağı inerken gitgide artar gibi olup daha da netleşerek bir vızıltıya, ardından neredeyse tek bir parçacığın sesine, kavis çizerek vınlamaya dönüşen bir patırtıya benziyordu. Tony hafta sonu boyunca yürüdüğü yolu geri gitmek amacıyla milli parka dönmüştü ama dağın sırtı boyunca giden patikadan çıkmasının üstünden üç saatten fazla zaman geçtiği halde henüz hatırlayabildiği bir işaret görememişti; akan su sesine benzeyen bu ses, cuma gecesi bivakını açtığı yerin yakınında olduğunu gösteren tek işaretti ve Tony ne yaptığını pek de düşünmeden adımlarını o tarafa doğru atmaya başlarken, devrilmiş bir ağacın üzerinden geçip ya da sarmaşıklardan bir perdeyi aralayıp ansızın bir pınara, belki yosunlu taşların üzerinden hızla akan bir suyun beyaz köpüklerine, on yıllar boyunca akan suyun aşındırarak şekillendirdiği derin bir yarığa, taşkınca bir havuza doğru akan o akarsuya geleceğine dair tereddütsüz bir beklenti içindeydi. Etrafında dört bir yanını da en fazla elli metre öteye kadar görebileceği yoğunlukta çalılar vardı ve Tony belki de telefonunu çıkarıp sinyal var mı diye bakması gerektiğini düşünürken Korowai Havzası'na yukarıdan bakan küçük bir uçuruma gelerek ağaçların tepesinde ileri geri gidip duran, parlak görünümlü ve dört pervaneli bir drone gördü.

Neredeyse bir dakika boyunca öylece durup drone'un uçuşunu izlerken, kafasının içinde Owen Darvish'in sesini duydu: "Tam adı havadan manyetik ve radyometrik incelemedir," demişti Darvish, "ve çok çok yüksekten yapılır. Binlerce metre yükseklikten." Bu drone en fazla elli metre yükseklikteydi ve Tony'nin anladığı kadarıyla ancak yere yakın uçarak gerçekleştirebileceği bir görevi yerine getiriyordu. Hareketleri hobi amaçlı uçurulmadığını düşündürecek kadar düzenliydi; galiba bölgeyi tarayarak bir şey arıyordu. Tony etrafındaki manzaraya şöyle bir bakıp havzanın öbür ucundaki sıradağların şeklinden nerede olduğunu kestirebildiğini görünce rahatladı. Kaybolmamıştı. Yine fazla ileri gitmişti, o kadar. Araştırma sahası beklediği gibi önünde değil, sağ tarafında ama drone'un devriye gezdiği yerin biraz kuzeyinde ve batısında kalmıştı.

Tony o sabah milli parka gelmeden önce cihazlarını şarj edip erzak yenilemek için arabayla Thorndike'a gitmişti. Hamburgerci

öğleden sonra açılıyordu ama benzinciden bir sepet dolusu erzak alınca orada çalışan görevli mağazanın öbür ucundaki bir prizi kullanmasına izin vermişti. İçecek dolabının yanına, tozlu marleylerin üstüne oturup telefonunu dizüstü bilgisayarına, bilgisayarını duvara bağlayan Tony bir eliyle klavyede sözcükleri yazarken öteki elinde tuttuğu Dictaphone'u kulağına götürüp görünüşe göre doğruyu söylemiş olan Darvish'le yaptığı konuşmayı kısık sesle dinleyerek "radyometrik araştırma", "Autonomo" ve "drone" araması yapmıştı: Jeofizik incelemeler ciddi havadan yapılıyordu ve Autonomo'nun tüm dünyadaki müşterilerine sunduğu hizmetlerden biri de buydu. Dahası, Tony'nin okuduklarına bakılırsa, Autonomo 2010'da ülkenin korumalı alanlardaki madeni kaynaklarının belirlenmesini amaçlayan şüpheli bir "stok sayımının" parçası olarak, Yeni Zelanda'da kapsamlı bir inceleme yapmıştı; Tony'nin okuduklarına bakılırsa, incelemeyi hükümet yaptırmıştı ve esas amaç "ekonomiye faydası olabilecek madeni kaynakları" belirlemek, çıkarılmalarının yaklaşık maliyetini görebilmektir.

Hükümet o günlerde Yeni Zelanda'daki milli parklardan maden çıkarılmasına olanak sağlayan bir yasa değişikliği yapmayı düşünüyordu. Tony bu teklifi yalnızca protesto yürüyüşüne katılan binlerce kişiden biri olduğu için değil –yürüyüş için isle kaplı bir baca temizleyicisi gibi giyinmiş, elinde "MADENLER BİZİMDİR" yazılı bir pankart taşımıştı– teklifin geri çekilmesiyle alınan yenilgi, protesto eylemlerinin hayatında gördüğü en büyük birkaç zaferinden biri olduğu için de gayet iyi hatırlıyordu; kamuoyunun güçlü tepkisi karşısında, teklif sonunda rafa kaldırılmıştı. Tony tanıtımına göz atmak için raporu bilgisayarına indirirken, Lemoine'in Yeni Zelanda'yla ilişkisinin böyle kirlili bir geçmişi olmasından, yazacağı yazıda demokrasinin ve solun yeni kazandığı bir zaferden söz edip bir kez daha kutlama yapma şansını elde etmekten memnun, gülümsemişti. Tony'nin hayatı boyunca bir kez olsun, iktidardaki özelleştirme manyaklarının önü kesilebilmişti çünkü; hayatında bir kez olsun, bunların göz boyamacı serbest piyasa dogmalarının iç yüzü görülmüştü! Bu zaferi hatırlamak öyle keyifliydi ki Tony raporun Korowai'la ilgili kısmına gelip Thorndike ve Korowai Geçidi

yakınında ekonomiye faydası olabilecek bir kaynak bulunmadığını gördüğünde âdeta hayal kırıklığına uğramıştı.

Kaşlarını çatıp Google'a dönerek Autonomo'ya yaptırılan araştırmayla cumartesi sabahı güvenlik görevlisinin söyledikleri arasındaki noktaları birleştirmeye çalışmak için milli parkta şu an ne türden bir bilimsel araştırma yapıldığını aratmıştı; ama aklına gelen her sözcüğü bütün kombinasyonlarda denediği halde eli boş kalmıştı. Korowai'da herhangi bir inceleme yapıldığına dair hiçbir şey bulamamıştı. Çok garipti bu. Korowai kamuya aitti. Halka açık *bir şeyler* olması gerekirdi; internetten arandığında *bir şeyler* bulunması gerekirdi. Çünkü Korowai'da kesinlikle bir şeyler oluyordu. Kendi gözleriyle görmüştü.

Tony aldığı nefesi tuttu.

Okuduğu rapor sahte olabilir miydi?

Tony, Yeni Zelanda'daki hükümetin gizli anlaşmalar yapabileceğine inanmakta zorlanmazdı. Kabine bütün zamanlarını ofislerinde oturup kişisel borsa portföylerini büyüten ve halkı oy vermeye gerek olmadığına inandırmak için canla başla çalışan varlıklı milyonlar kodamanların kurduğu bir çeteden başka ne ki zaten, diye düşünürken kızgınlığının iyice arttığını hissetmişti. Yalan söylemek bunların çoğu için nefes almak gibi bir şeydi. Kamu mülkiyeti ilkesine hiçbirinin saygısı yoktu. Daha birkaç yıl önce tam da bu konuda yapılan bir referandumun sonucunu alçakça yok sayıp Yeni Zelanda halkı –*bu varlıkların gerçek sahibi*– elde tutulmalarına karar verdiği halde kamuya ait malların bir kısmını satmamışlar mıydı? Bir milyarderin gerçek yüzünü ortaya çıkarmanın ne güzel şey olacağını düşünmüştü Tony, hayal gücünü dizginleyemeden; fakat kendi hükümetinin, güya yemyeşil, pirüpak, mazlumluluğuyla meşhur *Yeni Zelanda hükümetinin* maskesini düşürmek! Bunun tadına doyum olmazdı işte.

Cihazlarını fişlerden çıkarıp kabloları toplarken yine sırtıtmıştı. Birnam Ormanı'na boş ver, diye düşünmüştü benzincideki görevliye başıyla selam verip dışarı çıkarak Veronica'nın arabasının kilidini açarken. Sığınağa ve dünyanın sonuna hazırlananlara, korsan tarımcılığa, tekno fütürizme, emperyalizm aşamasındaki

kapitalizmin çöküşüne, ultra zenginlere yanaşan Yeni Zelanda'nın ezilip büzülerek yaltaklanmasına dair yazmayı planladığı her şeye boş verecekti. Hepsini unutacaktı. Hikâyesi *bu* olacaktı. Henüz resmin tamamını göremiyordu; ama zihninde bir resmin oluştuğu ke-sindi. Korowai'da yapılan şey her neyse gizlice yapılıyordu ve bunu ortaya çıkaran kişi o olacaktı: Gallo, *Anthony Gallo*.

Tony ileri geri süzülen, ona doğru gelip uzaklaşan, yaklaşıp uzaklaşan drone'un hareketlerini keyifle izlemeye devanı etti. Derken gözünü kırıştırdı ve ilkinden daha alçakta, daha hızlı uçan bir drone daha görüp gözlerini bir kez daha kırıştıtararak havzanın resmen drone kaynadığını anladı birden: Hepsi de ne yapmak istediklerini bilir gibi birbirinden bağımsız hareket ediyor, kimi ağaçların içine dalıp sonra tekrar yükseliyor, bazıları daire çiziyor, bazıları da oldukları yerde sabit duruyorlardı. Tony iyice meraklanmaya başlamıştı. Sırt çantasını yere koyup daha yakından görebilmek için dürbününü çıkarırken cumartesi sabahı gördüğü römorka monte edilmiş baz istasyonunu hatırladı ve istasyonun drone'ları kablosuz şarj etmekte kullanılıyor olabileceğini düşündü.

Görüş alanının tam ortasındaki bir şey dikkatini çekince dürbünü gözüne götürdü ve tam karşısında duran, görüntüsü büyütülmüş haliyle onu bir an irkilten, sımsıcak parlayan, pervaneleri vınlayan bir drone gördü; iniş kızaklarının arasına yerleştirilmiş kameranin kavisli siyah camı opak olduğu halde öyle bir cilalanmıştı ki âdeta ıslak görünüyordu ve Tony cihazın da onu gördüğünden emindi; gerçek zamanlı olarak *görüyor*, onu inceliyordu. Tony'nin kalbi gün-güm attığı halde dürbünü gözünde tutarak, garip bir şey görmemiş gibi davranıp yavaşça başını çevirdi. Drone'un yerine orta mesafe-deki sık ağaçlı bir yere odaklanıp bir iki saniye orayı inceledikten sonra esneyerek ayağa kalktı ve dürbünü tekrar çantasına koydu. Tembel tembel gerinip çantayı sırtına taktı ve salına salına yürüyerek geldiği yoldan geri gidip çalılarının içine daldı.

Ağaçlar çok geçmeden etrafını sardı ama Tony arkasında kalan drone'ların sesi azalmaya başlayıncaya kadar halinden gayet memnun görünmeye çalışarak acele etmeden yürümeyi sürdürdü. Ardından, yine arkasına bakmaya cesaret edemedi, koşmaya başladı

ve orman örtüsünden geçip zeytin ve deniz yeşili renklerinde eğimli çubuklar halinde yere düşen güneş ışınlarından olabildiğince uzak durmaya çalışarak, eğreltiotlarıyla kaplı zeminde olabildiğince hızlı davranarak köklerin ve devrilmiş ağaçların üzerinden aştı, sarmaşıklarla dalları itip aralarından geçti. Yarım kilometre kadar sonra tam sol yapıp tepeden aşağı inmeye başladı, geldiği yolu geri gidip manzaraya baktığı uçurumun dibine kadar geldikten sonra tekrar yön değiştirip sağa, Korowai Havzası'nın ortasına doğru gitmeye başladı.

Bu arada sığınacak bir yer arıyordu ve çok geçmeden yanındaki ağacın dallarının ayrıldığı yere devrilmiş, devrilirken muazzam büyüklükteki köklerini ve yığınla toprağı da yerinden çıkarıp orman zemininde doğal bir amfiteatr yaratmış dev bir totara ağacına rastladı. O boşluğa dalıp dönerek yüzükoyun yattı ve nefes nefese, kalbi güm güm atarak yer seviyesinden etrafa baktı. Çiti görebiliyordu: Gizlendiği yerin elli adım kadar ötesinde, düzenli aralıklarla konmuş plastik "ARAŞTIRMA SAHASI – LÜTFEN YAKLAŞMAYIN" uyarılarını görebileceği bir mesafedeydi.

Nefesi normale dönünceye ve takip edilmediğinden emin oluncaya kadar hiç kıpırdamadan yattı. Sonra, olabildiğince sessiz ve amaca yönelik şekilde hareket ederek sırt çantasını açıp balaklavasıyla pantolon üstüne giyilen sugeçirmez pantolonunu çıkardı. Bunları giyinip pantolonun paçasının tozlukları iyice gizlediğinden emin olduktan sonra bir çift de yün eldiven taktı. Geçmişte bir sivil özgürlükler farkındalık grubunun düzenlediği dijital karartma kırsuna katıldığı için yalıtımlı giysiler sayesinde drone'lardaki termal görüntüleme teknolojisini yanıltabileceğini biliyordu. Ağaçlar da ısı imzasının dağılmasını sağlayacaktı. Gündüz olması da işini kolaylaştırırdı; termal görüntüleme geceleri, hava soğukken ve insan vücudunun ısıyla arada nispeten belirgin bir fark varken daha etkiliydi. Tony milli parka ilk girişinde yağmur yağdığını hatırladı; ertesi sabah onu gören güvenlik belki de bu yüzden o kadar şaşır-mıştı. Vücuduna şöyle bir bakıp kendini yeterince gizlediğine kana-at getirdi; sonra bir daha düşünüp kırmızı montunu çıkararak yeri-ne daha koyu renkli bir polar giydi ve poların altını pantolonunun

içine soktu. Gözlerinin üzerindeki o ince yarık haricinde, artık bedeninin her bir santimi örtülmüştü.

Boşluktan çıkmayı ve çiti incelemeye gitmeyi göze alıp almamaya karar vermeye çalışırken yakınlardaki çalılarının içinde yavaşça geçen birilerinin ayak seslerini duydu ve ikisi de siyah anorak giymiş, biri elindeki düz bir cihazı –uzaktan kumanda gibi bir şeyi– kurcalayan, öteki tecrübeli bir tavırla gözleriyle etraflarındaki ağaçları tarayan, tetikte yürüyen iki adam gördü. Güvenlik orman zeminini değil, göz hizasını taradığı halde Tony gölgelerin içine sindi; gözleri hiç duraksamadan Tony’nin gizlendiği boşluğun üzerinden geçti. “Bir şey var mı?” diye sordu uzaktan kumandayı tutan adama; o da başını iki yana sallayarak, “Zaman kaybediyoruz. Öbür tarafa gidiyordu,” dedi. İlk adam başını salladı ve birkaç saniye içinde gözden kayboldular.

Onu arıyorlardı. Tony’nin hayalinde yazacağı yazının başındaki kendi adı, vereceği röportajlar, bir podcast’in giriş müziği, net bir ksilofon sesi, alttan alta anafor yapan yaylılar canlandı. Onu arıyorlardı. Alarma geçmişlerdi. Şimdiye kadar üç adam görmüştü; başkaları da olabilirdi. Artık çiti denemek gereksizdi çünkü üstünden aşmak mümkün değildi; oradan çıkmayı da tekrar düşünmek zorundaydı. Bir iki gün beklemenin, bölgeden ayrıldığını düşünmelerini sağlamanın, kendine bir gözetleme noktası bulmanın daha iyi olacağını düşündü. Bu boşlukta da gayet güzel kamp kurabilirdi; biraz örümcekliydi belki ama güvenli bir yerdi. Olduğu yerde kalıp adamların ritmini ve rutinlerini anlamaya çalışacak, günlük tutmaya ve bir plan yapmaya başlayacaktı. Tony balaklavasının altında sırtıyordu. Yaptığı her şey, drone’lardan kaçışı, bu boşlukta gizlenişi, üst üste giyinişi, karartma tekniklerini uygulayışı; *bunların* hepsi harika bir hikâye yazmasını sağlayacak detaylardı. İçgüdülerine göre hareket ediyor, önsezilerini takip ediyor, anda yaşıyor, gerçeği bulmak için elindeki her imkânı kullanıyordu. Araştırması için hayatını riske atıyordu. Hikâyenin bir parçası da oydu; *hikâye* oydu! Tony sırtımayı sürdürerek bir hayal daha kurmadan edemedi: Kendini sahnede, bir podyumda, ödül alırken gördü.

Bir süre telefonunu da kullanmasa iyi olurdu herhalde. Tüh. Rosie'yle iletişim kurup ciddi iyi bir hikâye yakaladığını söylemek, olanları ona da anlatmak güzel olurdu... ama başını iki yana sallamaya başlamıştı bile. Rosie iyiydi, hoştu ama; işte, o kadardı ciddi. İyi ve hoştu. Devletine güvenen bir kız, kurallara uyan ve insanları dış görünümlerine göre değerlendiren, tanıştığı herkese güvenle yaklaşmayı onur meselesi yapan iyi ve namuslu bir vatandaşı. *Radikal* değildi. Tony orada neler döndüğünden şüphelendiğini ona anlatsa, Rosie'nin dalga geçeceğini düşündü. Durumun ciddi çok manyak, çok tehlikeli ve çok acayip görüldüğü konusunda onunla hemfikir olacak ama söylediğine kendi de inanmayacaktı. Devletin gizli işler çevirebileceğine inanmayacaktı; *Yeni Zelenda'da*, 2017 yılında, mümkün değildi bu! Tony'nin nasıl bir tehlikede olduğunu anlamayacak, nasıl riskli bir işe kalkıştığını göremeyecek, durumun vahametini kestiremeyecekti. Tony o an kendine patronluk taşlanmasına katlanacak durumda değildi.

Her neyse, diye düşündü defterini alıp dolmakaleminin kapağını çıkarırken, telefonunun birkaç gün çekmeyeceğini ona söylemişti zaten. Rosie ondan mesaj beklemezdi. Hem kız arkadaşı falan da değildi.

Tony defterindeki temiz bir sayfayı açtı.

Dron'ları görmeden önce seslerini duydum, diye yazdıktan sonra arkasına yaslanıp defteri ilahi gibi yüzünün önünde tuttu ve aynı cümleyi fısıldayarak tekrarladı.

“Harry Potter'daki o bölümü biliyorsundur,” dedi Shelley, “Dumbledore bir noktada, hepimizin doğru olanla kolay olan arasında seçim yapmak zorunda kalacağımız durumlar olacaktır, der ya hani?”

“Galiba,” dedi Mira. Toprağa sulandırılmış domates gübresi dökmek için bir çilek bitkisinin bıyıklarını kaldırdı.

“Bence ters söylüyor,” dedi Shelley. “Düşünüyordum da. Yani, doğru olan şeyi aslında kimse bilmiyor. Yani, doğru olanı bildiğini *zannedebilir*, kendine bildiğini *söyleyebilirsin* ama seçimi yapacağın zaman, tam o anda, hiçbir zaman emin olamazsın. Yalnızca umut edersin. Yapacağını yapar ve en iyisini yaptığını umut edersin ama

yaptığın belki doğrudur, belki de değildir; bu durumda, en azından denediğini söyleyebilirsin. Ama yanlış olan şey, çoğu zaman daha nettir. Yanlış görmek doğruyu görmekten daha kolaydır çoğu zaman. Daha kesindir; bu çizgiyi asla geçmeyeceğimi *biliyorum*, bu kesinlikle yapmayacağım bir şey falan dersin.”

“Evet,” dedi Mira. “Orası öyle.”

“İşte her neyse,” diye sözünü sürdürdü Shelley, “ben de şöyle düşündüm: Hani yani, hayatta yaptığın gerçek seçimler, ciddi zor ve belirleyici olanlar, hiçbir zaman doğru olanla kolay olan arasında olmuyor. Yanlış olanla zor olan arasında seçim yapıyorsun.”

“Hah,” dedi Mira. “Doğru. Güzel dedin.”

Shelley bekledi ama Mira başka bir şey demedi.

Shelley birkaç saniye sonra, “Dumbledore işte yani,” diye ekleyerek şakayı sürdürmeye çalışsa da, Mira sulama kabını alıp tarlanın başka tarafına doğru yürümeye başlamıştı bile. Hayal kırıklığına uğrayan Shelley elleriyle ayırdığı saman balyasına dönüp yüzünü bumburuşuk yaptı; sonra kendini vefasızlık ediyormuş gibi hissetti hemen. Yüzünü normale döndürüp balyayı iki eliyle kavrayarak işine devam etti.

Shelley üniversitede okurken Edebiyat bölümünün öğrenci dergisine düzenli olarak kitap eleştirileri yazmıştı ve ne zaman teslim tarihini kaçırarak gibi olsa ya da söz konusu kitap fazlasıyla zor ya da kendi verdiği tepkiyi yalnızca doğru olarak değil, aynı zamanda sorumluluğu elden bırakmadan nasıl ifade edeceğini bilemeyeceği kadar siyasal içerikli bir kitap olsa, her seferinde kitabı aşırı methetme yoluna gitmişti. İnsanlar eleştirileri eleştirmekten geri durmuyordu ve kayıtsız görünen bir eleştirinin yazarını herkes tembellikle suçlarken, coşkulu bir yazıyı kimse sorgulamıyordu. Shelley’nin methettiği bir kitabı hor görenler bile kitabı ciddi, hiç gizlemeden göklere çıkardığında onunla tartışmıyordu; ona zevksiz biri gözüyle bakıp eleştirisine ilgi göstermekten vazgeçiyorlardı, o kadar. Bunun mühim sonuçlara yol açtığı söylenemezdi tabii; fakat öyle de olsa, derginin eski sayılarının sayfalarını çevirip övgüyü en abarttığı kitapların onu korkutan yazarlara, bitirmediği kitaplara ya da anlamadığını itiraf edemeyecek kadar korkmasına neden olanlara ait

olduğunu görmek ona hâlâ acı veriyordu bazen. Kendini küçümseyen o tipik tavrıyla, böylesi özel bir entelektüel sahtekârlık biçimine kendini kaptırma konusunda tamamen yalnız olduğundan emindi; ve bu yüzden Birnam Ormanı'nda geçirdiği birkaç yılın ardından, Mira'nın bir tür aldatmaca içinde olduğunun en bariz işaretlerinden birinin, Shelley'nin söylediği her şeye hak vermeye başlaması olduğunu fark ettiğinde büyük bir şaşkınlığa uğramıştı.

Dumbledore'a dair gözlemi mesela, Mira'nın normalde didik didik edip üstünde kafa patlatmaya bayılacağı türden incelikli bir söz oyunuydu. Shelley'nin aklına ilk kez iki gün önce gelmişti ve o günden beri provasını yapıp geliştirerek Mira'ya öylesine bir şey söyler gibi söylemenin fırsatını kolluyordu. Böylece zor seçimler üstüne felsefi bir tartışma başlatmayı, konunun belki de gayet doğal bir şekilde Birnam Ormanı'nın gelecekteki yönetimine geleceğini ummuştu; "Te Māra Neke," diye fısıldadı Shelley muhalif bir tavırla, bu konudan bir daha ne Mira ne de o söz ettiği ve Mira'nın önerdiği gibi grubun büyük kısmı tarafından değerlendirilmesi için masaya yatırmamaya karar verdiği halde; en azından bir dahaki tam katılımlı *hui*'ye kadar ki ona da daha iki buçuk ay vardı. Shelley konuyu o zamana kadar tekrar gündeme getirmeye çalışmanın anlamsız olduğunu biliyordu çünkü Mira o konuşmadan beri ona hep uyumlu davranıyor, her şeyini takdir edip anlayışlı davranarak hiç sorun yaratmıyor, farklı görüşte oldukları anda hemen geri adım atıyor ve tamamen aynı görüşte olmadıkları bütün konulardan uzak duruyordu. Geceleri herkes bir araya geldiğinde hiç âdeti olmadığı halde içine kapanıyor, asla kabalık etmese de ilgisiz davranıyor, kabahatliymiş gibi uzak duruyordu ve Shelley onu çok kereler bir araya toplanmış insanların yüzlerine gerçek bir şaşkınlıkla, Birnam Ormanı'nı ilk kez iş başında görür gibi bakarken yakalamıştı; onlara kendi gözleriyle değil de, belki Lemoine'in gözlerinden bakar gibiydi.

Saman balyasından çıkan toz Shelley'yi bir, iki, üç kez hapşırtınca, tarlanın öbür ucundan dalgın dalgın, "Çok yaşa," diyen Mira'nın sesi geldi. Shelley teşekkür etmedi. Hırçın bir tavırla, yüzünü koluna sildi.

Shelley'nin annesinin iş seminerlerine gelenlere anlattığı öğretici hikâyelerden biri, Akaroa Limanı'nda hobi olarak suluboya resimler yaparken ülkeye New York'tan balayı için gelmiş, sanat dünyasının önde gelen bir ismi tarafından –Bayan Noakes adamın adını vermezdi– keşfedilen bir kadınla ilgiliydi. Amatör ressamın şövaletindeki mütevazı eskizi gören bu önemli adamın çok etkilendiğini ve bir gün kadının resimlerinden bir sergi açmaya yemin ettiğini anlatırdı Bayan Noakes; adam kartvizitini kadının eline tutuşturup ilk fırsatta onu arayacağına söz verdirmişti. Sergi açmak bu amatör ressamın tek hayaliydi ama her nedense bunu düşündüğü anda içi korkunç bir dehşetle kaplanıyordu ve adamın kartvizitini cüzdanında sakladığı, zaman zaman çıkarıp baktığı halde onu bir türlü arayamamıştı. Aylar, ardından yıllar geçmiş, derken bir gün okuduğu bir yazıda adamın adına denk gelip öldüğünü, öleli bayağı olduğunu hatta birkaç yıl geçtiğini öğrenmişti ve hayatının fırsatını kaçırdığının, kendi tutkusuna sırt çevirdiğinin, kendi iyiliği için bir şey yapmayıp kalbindeki en derin ve en gizli arzulara rağmen saçmaladığının, kendi kötülüğü için çalıştığının, en çok istediği şeyden kaçtığının son kanıtı bu olmuştu kadının; Bayan Noakes burada biraz sustuktan sonra ciddi bir ses tonuyla, hobi olarak suluboya resimler yapan kadının kendisi olduğunu söylerdi. “Uydurmasın,” demişti Mira, hikâyeyi ilk duyduğunda; “öyle bir şey olmadı; bin dolarına bahse girerim.” Fakat Shelley, Mira'nın hiçbir şey anlamadığını ancak şimdi, yıllar sonra, açtığı balyadaki samanları yere yayarken görebiliyordu çünkü hikâye *uydurmay*sa, bu onu daha dokunaklı yapıyordu; demek Bayan Noakes'un içinde daha ne tutkular vardı, hayatı boyunca onlara sırt çevirip nasıl kendi kötülüğü için çalışmıştı ki tutup böyle bir hikâye uydurmuştu acaba?

Shelley Noakes kendini sabote etmenin nasıl bir şey olduğunu iyi bilirdi. Mira ona Bayan Noakes gibi, Shelley gibi, bütün insanlar gibi, Shelley'den sakladığı şeyin kendinden de sakladığı şey olduğunu söylecek olsa, bunu gayet iyi anlardı: Birnam Ormanı'nın ünlü olmasından, Lemoine'in teklif ettiği paradan, görünür olmaktan, fırsatlardan, gelecekten, başarıdan korktuğunu söylese. Ama

sorunun bu olmadığını düşündü Shelley acı acı. Yaşanan şeyin bununla ilgisi yoktu. Mira'nın ona yalan söylemesinin nedeni kendini sabote etmekten daha basit bir şeydi ve Shelley nedenin ne olduğunu gayet iyi biliyordu.

Shelley, Robert Lemoine'la yalnızca bir kez karşılaşmıştı ve adamın onda bıraktığı izlenim zorlamasız, nüfuz edilemeyen bir kibarlıktı; aklında “kendini kontrolü altına almış bir adam” diye bir cümle belirmesi biraz beklenmedikti çünkü o güne dek kimseyi bu şekilde tanımlamış değildi. El sıkışırken, Lemoine, Shelley'nin yüzünü dikkatle incelemiş, ardından bütün grup üyelerini de aynı şekilde inceleyip birer birer yüzlerine bakmış, tanışma faslı bitip yün kırkma tesisinin yanında hoşbeş edilirken, Shelley *hui'de* Mira'nın adam hakkında söylediği bir şeyi hatırlamıştı: “Bize meydan okuyor sanki,” demişti Mira, “yoksa biz mi ona meydan okuyoruz?” Evet, diye düşünmüştü Shelley adamı süzerek, tavrında çekincesiz bir meydan okuma, mesafeli duruşunda ve içten içe sürekli eğlenir gibi görünmesinde üstü örtük bir kışkırtıcılık vardı. Shelley ondan hoşlanmadığını söyleyemezdi –özgüvenli, ağzı iyi laf yapan, işi sulandırmadan komik olabilen hatta hınzır bir tipti– ama Mira'nın tamamen ve görünür bir şekilde adamın etkisi altında olması, üstelik adama vurulduğunun herkesçe, özellikle de Lemoine tarafından görülebildiğinden habersiz olması onu rahatsız etmişti. Shelley gitgide artan bir kaygıyla tam bu can sıkıcı gelişmenin Birnam Ormanı'nı nasıl etkileyebileceğini düşünmeye başlamışken, Lemoine ansızın dönüp dosdoğru ona bakmış, alaycı bir beklentiyle kaşlarını kaldırıp şöyle bir sırtarak dişlerini göstermişti. Shelley öyle bir afallamıştı ki Lemoine'in gülüşüne karşılık vermeyi bile becerememişti; bilincini kaplayan düşüncenin *ne düşündüğümü bilir gibi değil, ne düşündüğümü bildiğini sanmamı ister gibi* olması daha meşum ve her nedense daha etkileyici gelmişti ona.

“Siz yatmadınız, değil mi?” diye sormuştu Mira'ya, Lemoine gittikten sonra.

“Ne?” demişti Mira, çok şaşırmış gibi yaparak. “Hayır! Yok öyle bir şey!”

“Sanki öyle bir havanız vardı da.”

Ayrıca bunun yeni bir şey de olmadığını düşündü Shelley, bu kez cidden içi acıyarak. Birnam Ormanı'nın gündelik işlerinde Mira'nın başından beri kendinden aşağı gördüğü bazı hususlar olmuştu; idarecilik ve demokratik protokoller, ilgisini ve zamanını vermeye değmeyecek şeyleriniş gibi davranmıştı hep. İki arkadaşın birbirini eksiksiz tamamladığı yerlerden biri de burasıydı çünkü Mira'nın da dediği gibi, Shelley bürokratik işleri cidden bayağı seviyordu; listelerdeki maddeleri işaretlemek, organizasyon yapmak, gelecek için projeler üretmek, geribildirim süreçlerini ve değerlendirme yöntemlerini belirlemek ona cidden doyum veriyordu. Mira'nınsa bunlar için zamanı yoktu. O spekülasyon yapmaya, kendi fevri hayal gücünün hangi sınırlara kadar gidebileceğini hissetmeye, kendini test edip kendi kendisiyle didişmeye, varsayımlar üstüne hayal edilebilecek ve onu eğlendirebilecek şeylerin sınırlarını sürekli genişletmeye bayılırdı ve bu başıboş spekülatif enerji Shelley'nin onda cidden hayran olup imrendiği bir şey olsa da, iş gündelik varoluşun önü alınamayacak ya da yok sayılamayacak yönlerine geldiğinde, bunun kaprislere hatta vurdumduymazlığa yol açabilen bir şey olduğunu da görebiliyordu. Shelley'ye göre, vizyon olarak kalan vizyonlarda, fikir olarak kalan fikirlerde, soyutlamalar yapmanın insanı güvende hissettiren bir yanı vardı; ve son günlerde Mira'nın gruba bu kadar uzun zamandır ilgi duymasını sağlayan şeyin tam da Birnam Ormanı'nın ne olduklarının kararını vermeyen, kontrolsüz, bazen suç işleyen, bazen hayır işleri yapan, bir kalıba girmeyen bir grup arkadaş olma özelliği olabileceğini düşünür olmuştu. Grubun resmen şirketleştiği aşamada, arkadaşının bu soyut olasılıklarla dolu dünyayı geride bırakmakta zorlanacağını zannediyordu.

O aşamaya gelebilirlerse tabii. Henüz düzlüğe çıkamadıklarını düşündü Shelley, bu sözdeki ironiyi kasvetle fark ederek. Mali yeterliliğin yanına bile yaklaşmış değillerdi. Hâlâ *belki* aşamasındaydılar; bu arada Mira'nın davranış tarzı sorun yaratmaya başlamıştı. Çünkü Birnam Ormanı doğası gereği yatay hiyerarşiye sahip olduğu, bütün toplantılar üyeler tarafından sırayla yönetildiği, liderlik görevleri özenle bölünüp paylaşıldığı halde kurucunun Mira olduğunu hiç kimse unutamazdı; kimse *unutamamıştı*. İlk başta,

lider peşinden gidebilecek biri değildi; öte taraftan, Mira kolayca eğilip bükülerek grubun diğer üyelerine sırayla devredilemeyecek türden bir otoriteye sahipti ve bu otoriteyi ona bilirkişi olması sağlıyordu. Onun görüş belirtmeyi reddettiği, bir yorum yapmadan çoğunluğun isteğine uyduktan sonra toplantı biter bitmez kendini geri çektiği zamanlarda, gruptakilerin tedirgin olduğunu görebiliyordu Shelley; herkes kendini sorgulamaya, birbirinden uzaklaşmaya başlıyor ve yapılan iş bundan zarar görüyordu; ve grubun ikinci en eski üyesi olarak olmayan enerjisini toplayıp duruma el koymak, boşluğu doldurmak, elini taşın altına koyup etrafındaki herkes için –en çok da Shelley için– cayır cayır aşikâr olan gerçeği itiraf etmek gibi basit bir nezaketi bile ondan esirgeyen arkadaşı için mazeretler uydurmak her nasılsa Shelley’ye düşüyordu hep. Shelley arkadaşına doğru şöyle bir bakıp Mira’nın o öğleden sonra belki de yüzüncü kez dağın sırtı üstünden görünen gökyüzünü incelediğini görünce içinden kabaran öfkeyi hissetti. *Ben Birnam Ormanı’na her şeyimi verdim, diye düşündü, senin tek derdin önüne gelenle yatmak.*

Shelley hep kaybeden tarafta olmanın kaderi olduğuna uzun zaman önce inanmıştı. Oy verme yaşına geldiğinden beri Yeni Zelanda’da hep merkez sağ iktidara gelmiş, muhalif görünümlü partilerin hiçbirinde ona heyecan verecek bir şey bulamamıştı. Anne-siyle babasının jenerasyonundan biri ne zaman ev sahibi olmakla, yurtdışında yapılan tatillerle, mali açıdan yaşanan mutlu tesadüflerle, ne olursa olsun istediğin okula gitmekle, işgücü fazlası olan bir alanda bir kez daha şansını denemekle ilgili şen şakrak sözler sarf etse, içinden yenilgiye uğramış, basık, çirkin bir his yükselmişti; birileri gelecekte –hatta çok yakın gelecekte– umutla söz ettiğinde de, bu his geliyordu bazen. Fakat umutsuzluktan alınan bariz bir doyum, kendini ve kendi jenerasyonunu iktidardakiler tarafından haksızlığa uğratılmış, aldatılmış, sivil katılımdan yoksun bırakılmış, soyulmuş, alay edilmiş, karalanmış gibi hissetmekte bariz bir dini bütünlük, bir parça şehadet getirme olduğunun farkında olmadığı da söylenemezdi; ve bir uçak motorunun sesi havayı yarıncaya o tarafa bakıp Mira’nın aletlerini bırakmış gülümseyerek tepeden hızla

piste doğru çıktığını gördüğünde, Shelley birdenbire bu kendini fazla önemseme halinden nefret etti. İniş yapan uçağın yerde bir daire çizerek konduğu yere dönüşünü izledi. Derken annesinin sesini duydu: “Sınırlarını zorla.”

“Beni bekle,” diye seslenip eldivenlerini çıkararak Shelley de tepeden yukarı koştu. Mira’nın şaşkınlıkla nasıl duraksadığını, Shelley aradaki mesafeyi kapatırken gülüp gülmemekte kararsız kalıp yüzüne nasıl sahte bir tebessüm oturttuğunu görmemiş gibi yaptı; yalanını yakalamış gibi âdeta utanmış, âdeta ürkmüş göründüğünü düşündü Mira’nın. Ama bir şey demedi. Yalnızca gülümsemeye devam ederek başını bir kez salladı ve iki arkadaş hiç konuşmadan yan yana yürümeye başladı.

Piste vardıklarında, uçak inişi tamamlayıp yavaşça durmuştu ve Lemoine inmek üzereydi. İkisinin birlikte yaklaştığını görmek onu şaşırtmamış gibiydi; ama zaten, diye düşündü Shelley, bu adam belki de hiç şaşkın görünmüyor; Lemoine’in yüzünde gördüğünü hayal bile edemediği bir duyguydu bu nedense.

“Kaliforniya’ya gitmiştim de,” dedi Lemoine selam yerine. “Size bir şey getirdim.” Cebinden kilitli küçük bir poşet çıkarıp içindekini görebilecekleri şekilde tuttu: Otobüs biletinden biraz büyük, minyatür bir sadakat kartı gibi karelere bölünmüş, minik bir suluboya kâğıdı parçası. Karelerin her biri tırnak büyüklüğündeydi ve üstlerine turkuaz rengi beş köşeli yıldız basılmıştı.

Shelley bunun ne olduğunu anlayamadı. Yardım bekleyerek Mira’ya baktı.

Mira avuçlarını havaya kaldırmış başını iki yana sallıyordu. “Yok, sağ ol,” dedi. “Bana uymaz.”

Lemoine poşeti ona uzattı. “Küçük bir ev hediyesi.”

“Yün kırkma tesisi hediyesi,” diye düzeltti Mira. Kollarını kavuşturdu.

Lemoine sırtarak Mira’ya baktı. “Hem tesis hem ev,” diyerek poşeti Mira’nın yerine bu kez Shelley’ye verdi. “Gece burada kalacağım. Hep birlikte deneyebiliriz, diye düşünmüştüm.”

Mira’nın kaşları çatıldı. “Nasıl yani; alkol kullanmıyorsun ama *asit mi* çakıyorsun?”

Bu şey asitti demek. Shelley yepyeni bir merakla poşeti inceledi. “Hiç denedin mi?” dedi Lemoine. Soruyu Shelley’ye sormuştu ama cevabı Mira verdi: “Hayır.”

Lemoine hâlâ Shelley’nin cevabını bekliyordu.

“Hakkında bir yazı okumuştum,” dedi Shelley.

Lemoine kahkahayı patlatıverdi. “Nasıl bir şeydi?” dedi. “Rengârenk bir dil? Bir sürü uydurulmuş sözcük ve yepyeni bir gramer mi vardı yazıda?”

Shelley, “Sözcükleri tam olarak hatırlamıyorum,” deyince, Lemoine bir kahkaha daha atıp, “Süpermiş,” dedi. Shelley yüzünün hazla kızardığını hissetti. “Ama canımı istetmişti,” dedi.

“Herkes bir kez denemeli,” dedi Lemoine, bir spor çanta almak için kokpite uzanırken. “Gruplar arasında güven inşa etmek için bunu start-up’larda hep kullanırız. Bir nevi kaynaşma egzersizi.”

“Harikaymış,” dedi Shelley, yüzündeki kızarıklık henüz geçmemişti.

“Hayal gücüne etkileri inanılmazdır,” dedi Lemoine. “Sadece ucundan tatsanız bile. İlla tam bir trip yaşamamanıza gerek yok. Sizi sadece âna getiriyor, anlatabiliyor muyum, zihninizi keskinleştiriyor, daha anda kalmanızı, daha bağlantıda ve daha yaratıcı olmanızı sağlıyor. Buna bayılacaksınız.”

Mira’nın kaşlar yine çatılmıştı. “Biri bunları söylemen için para vermiş gibi konuşuyorsun.”

“Yoo,” dedi Lemoine. “Yasaklı maddelerin güzelliği burada zaten. Hayatında bir kez olsun kendi adına karar verebiliyorsun. Paketleme yok, algoritmalar yok, boğazından içeri zorla iten büyük ilaç şirketleri yok.”

“Yalnızca bize ne kadar seveceğinizi söyleyen takım eşofmanlı bir adam,” dedi Mira.

Shelley’ye Lemoine’in yüz ifadesi biraz gerginleşmiş gibi geldi. Mira da bir sınırı aştığını hissetmiş olmalı ki hemen başını çevirip gözlerini kısarak vadiye doğru bakmaya, uzaktan gelen bir sesin ne olduğunu anlamaya çalışır gibi yapmaya başladı. Shelley’nin bildiği bir huydu bu: Mira’nın utandığı zamanlarda yaptığı bir şeydi. Yüzünü gizlemeye çalışıyordu.

“Eh,” dedi Lemoine, Shelley’ye, “herkesi meınnun edemezsin ya.”
Mira hâlâ vadiye bakıyordu.

“Renk körü olanlar yapmış,” dedi Shelley. “Okuduğum yazıda vardı. Renkleri ilk kez doğru görmüşler. Cidden güzel bir şey gibi gelmişti.” Kilitli poşeti Lemoine’a geri vermeye denedi ama Lemoine başını iki yana salladı.

“Senin o,” dedi gözlerine bakarak. “Shelley’ydi, değil mi?”

“Evet,” dedi Shelley, şaşkın şaşkın.

“Bütün herkes için,” dedi Lemoine. “Sosyalizm işte. Gördünüz mü? Ben de biliyorum.” Silindir çantayı yere bırakıp tekrar kokpite uzanarak pilot koltuğunun arkasına yerleştirdiği alüminyum bir soğutucuyu aldı. Shelley bir parmağının yan tarafındaki kesiği inceleyen Mira’ya bir bakış attı. “Size akşam yemeği getirdim,” dedi Lemoine, başını dışarı çıkardığında. “Sabaha kadar eğleniriz, diye düşündüm. Gevşeyip biraz daha yakından tanırız birbirimizi.”

Soğutucuyu yere koyup çantayı üstüne attıktan sonra tekrar kaldırdı.

“Taşımak için yardıma ihtiyacın var mı?” dedi Shelley, Mira aynı anda, “Yemekte ne var peki?” diye sorarken.

Shelley, Mira’nın alaycı davranmak için kendini fazla zorladığını ve bunun dışarı kabalık gibi yansıdığını düşündü.

Lemoine cevabı Shelley’ye verdi. “Çok düşüncelisin,” diyerek çantayı omzuna alıp soğutucuyu ona verdi. “İstersen bunu kampa götürüp herkese haber ver. Bizim de hemen geleceğimizi söylersin.”

Shelley’yi kışkıştırmaya çalışıyordu ama konuşurken koluna dokunup gülümsediği için, Shelley adamın kalbini kazandığını anladı. Yere bakan Mira’ya son bir bakış atarak tepeden aşağı yün kırkma tesisine doğru gitmeye başladı ve uçak gözden kaybolur kaybolmaz soğutucuyu yere koyup içinde ne olduğuna bakmak için kapağını açtı. Üst üste konmuş plastik kaplar, kapların içine hazır halde konmuş farklı malzemeler vardı: Şerit halinde kesilmiş ipeksi noodle’lar, dövülmüş fıstık, dörde bölünmüş misket limonları, maş fasulyesi, doğranıp yağa atılmış soğan, doğranmış kırmızı biber, kalıp kalıp soya peyniri. Birinde parlak kahverengi yoğun bir sos, ötekinde çırpılmış yumurta gibi bir şey olan iki de termos vardı. Bunların

pad thai malzemeleri olduğunu anlayan Shelley, nedense duygulandı: Grupça yenecek bir yemek için güzel bir seçimdi. Herkesin seveceği bir şey. Hem de vejetaryendi. Adam malzemeleri kendi başına hazırlanmış olamazdı tabii –mutlaka özel aşçısı vardı– ama Shelley yine de ona karşı bir sevecenlik hissetti. Her şeyi tekrar soğutucuya koyup kapağı kapadı.

Ötekileri ağıllarda, kuşlara karşı gerilecek ağın iskeletini yaparken buldu.

“Bizim paralı adam nasıl?” dedi Hayden, Shelley yaklaşırken.

“Akşam yemeğini bizimle yiyecekmiş,” diyerek soğutucuyu havaya kaldırdı Shelley. “*Pad thai*.”

“Aa, bize yemek mi yapmış?” dedi Natalie. “Ne gerek vardı.”

“Bir de ev hediyesi getirmiş,” diyerek cebindeki kilitli poşeti çıkardı Shelley.

“Hediye mi?”

Shelley, “Evet,” diyerek poşeti gösterdi. “Dünya kadar A sınıfı uyuşturucu.”

Herkes gülmeye başladı; çok geçmeden Shelley de onlara katıldı.

“Muhteşem,” dedi Hayden.

Mira LSD hakkında o kadar sert konuştuğu için pişman olmuştu ama öyle bir burun kıvrarak reddetmişti ki şimdi fikir değiştirse kendini rezil etmiş olacaktı. Lemoine’in yanındayken hep yaptığı gibi soğuk ve hırçın davranarak tam aksine oyunbozan ve muhafazakâr durumuna düşmüş olmaktan utanç duyuyordu; kimbilir kaç kez sihirli mantar kullandığı ve o deneyimden inanılmaz keyif aldığı, teklif başka birinden gelmiş olsa o poşeti gerçek bir merak ve ilgiyle kabul edeceği için bu duruma çok bozulmuştu. Shelley çamların yarattığı rüzgâr perdesinin altında gözden kaybolurken, Mira kaşlarını çatıp kollarını kavuşturmuş, kasvetli denebilecek bir teslimiyetle, zaten inanmadığı bir konuda ayak diretmeye hazırlanıyordu.

Lemoine sırtarak ona bakıyordu. “Senin bu kadar tutucu olduğunu hiç sanmazdım,” dedi. “Şaşırdım.”

“Eh, herkes de klişelere uymak zorunda değil,” diye atıldı Mira.

Lemoine'in ağız daha da yayıldı. "Kontrolü yitirmek istemiyorsun," dedi. "Bu mudur?"

"Eh, siktir, sana açıklama yapmak zorunda değilim," dedi Mira. "Bir dağın başındayız. En yakın hastane kimbilir kaç saat uzakta. Lafı bırakıp hâlâ icraata geçmemiş bir adamla asit çakmak istemediğim için kusura bakma yani; burada hâlâ izinsiz bulunuyoruz ve eminim kanunlar sana işlemiyordur falan ama bizim için fazlasıyla geçerliler ve bir şeyler ters gittiği takdirde sıçtığımızın resmidir. O yüzden: Hayır, teşekkürler."

"Açıklama yapmak istemeyen biri için durumu gayet güzel açıkladın."

"Tutucu falan da değilim," dedi Mira. "Salak olmadığım gibi."

"Ya da klişe," dedi Lemoine.

Mira pis pis ona baktı. "Şimdi de bana tam bir klişe *olduğumu*, yalnızca farkında olmadığımı söyleyeceksin. Değil mi?"

"Yoo," dedi Lemoine. "Yalnızca klişe olmanın çok işe yarayabileceğini söyleyecektim. Bir ara düşün bunu."

"Öyle mi?"

"Evet," dedi Lemoine. "Böylece insanlar seni hafife alır. Seni gayet iyi anladıklarını zannederler. Gardlarını düşürürler. Tembelleşirler. Kendilerini ele verirler."

"Tavsiyen için teşekkürler," dedi Mira, "ama ben kadınıym; doğduğumdan beri hafife alınıyorum zaten."

Lemoine güldü. "Güzel cevap," dedi, "ama tek kelimesine bile inanmadım."

"Canımızı dişimize takıp çalıştık, biliyorsun," dedi Mira. "Bu işi fazlasıyla ciddiye alıyoruz. Bizim için tatil gibi bir şey falan değil. Kıçımızı yırtıyoruz burada."

"Eminim, öyledir."

"O yüzden bu gece asidini yutmadan önce bazı şeyleri kâğıda dökebiliriz belki. Sözleşme falan gibi bir şey yazarız. Bizimle kafa bulmadığından emin olmamız için."

Lemoine bir şey demeden, düşünceli gözlerle ona baktı.

"İşte, beni korkutan şey de bu," dedi Mira. "Bu işin senin için öylesine bir eğlence olmasından, çok da bir anlamı olmamasından"

korkuyorum ama bizim için hayat memat meselesi. Burada böylece dururken bile sermaye kazançlarından yüz bin dolar falan elde etmiş olabilirsin, biliyorum ama...”

“Haklısın,” dedi Lemoine. “Sizinle kafa buluyordum.”

Mira bir şey anlamadan, öylece kaldı.

“Benim için bu az yaşanacak bir deneyim,” dedi Lemoine. “Bu...” Aralarındaki boşluğu gösterir gibi bir hareket yaptı. “Zevkini çıkarmak istedim. Uzatmak istedim.”

“Tamam,” dedi Mira kararsızca. “Peki.”

“Ama evet,” dedi Lemoine. “Bazı şeyleri yazıya dökelim. Güzel fikir.”

Mira yine utanmaya başlamıştı. “İçimiz rahat etsin diye,” dedi. “Yani yaptıklarımızı gördüğünde hayal kırıklığına uğrayacağını sanmıyorum.”

“Ha tabii,” dedi Lemoine. “Ben de sanmıyorum.”

Ama bu kez Mira’nın yüzü kızarmıştı. Lemoine’i yanlış anladığını, ona güvenmeyi beceremediğini, onun hakkında yanlış olduğunu hissetmişti; Lemoine’in aralarında olasılıklara açık tuttuğu pencereyi görememiş, çarparak kapatmıştı.

Derken Lemoine pat diye, “Giriş kapısının şifresini değiştirdim,” deyiverdi.

“Ne?” dedi Mira. “Ne zaman?”

“Bu sabah,” dedi Lemoine. “7172 oldu. Her basamağı bir artırdım.”

Mira geri çekildi. “Hey,” dedi gücenmiş gibi. “Neyse ki bugün minibüse ihtiyacımız olmadı. Burada kilitli kalacaktık.”

“7172,” dedi Lemoine bir kez daha. “Hatırlaması kolay olur.”

Mira utancının bir kez daha kızgınlığa dönüştüğünü hissetti. “Bize söylemeden değiştirmen biraz garip olmuş,” dedi. “Burada kalan biziz. Saçmalamışsın yani.”

Lemoine bir an gözünü kırpmadan ona baktı. Sonra dedi ki: “Karımı öldüğünde, Mira, paparazziler bir yıl boyunca kapımda bekledi. Evden çıkacak olsam, bir pencere bile açsam, ‘Helikopterden haberin vardı, değil mi? O gün bu yüzden binmedin. Ondan kurtulmak istediğin için binmesine kasten izin verdin,’ diye bağırırlardı. ‘Cinayet miydi? Sabotaj mıydı?’ ya da, ne bileyim, ‘Karını dövdüğün

doğru mu?’ derlerdi. Tabii ki değil. Bu iddiaların hepsi iğrenç birer iftiraydı. Ama olay da buydu zaten, anlıyor musun? Beni sinirlendirmeye çalışıyorlardı. Çünkü tepki verdiğim anda, ellerine bir haber geçmiş olacaktı. Ayrıca kanunları da çiğnemiyorlardı. Yalnızca soru soruyorlardı. Adamların işi bu. ‘Hâlâ hayatta olduğu doğru mu?’ diye bile sordular. Bu nasıl bir acımasızlık sence? Karısı ölmüş bir adama karşı? Ayrıca iddialarının hiçbir temeli yoktu. Gerekçeleri yoktu. Sıfır. Yalnızca soruyorlardı. Birinin soru sormasına engel olamazsın ki. Değil mi?”

Mira afallayıp kalmıştı. “Aman Tanrım,” dedi. “Çok üzgünüm. Korkunç bir şey bu.”

“Bu yüzden gazetecilerden pek hazzetmem,” dedi Lemoine. “Haliyle.”

“Hayal dahi edemiyorum. Tanrım.”

“Bazı tedbirler almak zorundayım.”

Mira’nın yüzü bir kez daha kızardı. “Evet,” dedi, “tabii ki.”

“Ve Birnam Ormanı fikri tam olarak hayata geçtiğinde...” deyip omuzlarını silkti Lemoine. “Aman, neyse. Söyledim zaten. Sizinle *kafa* buluyordum. *Hoşuma* gidiyordu; bu gidip gelmeler. Bu gizlilik. Fırtınadan önceki sessizlik. Ama doğru diyorsun. Bunun iş olduğunu unutmanalıyız.” Mira’ya hafif bir hüznle gülümseyerek tepenin aşağısını işaret etti. “İnelini mi?”

Karısından Mira’ya hiç söz etmemişti. Hatta hiçbir akrabasından, ortağından, arkadaşından söz etmemişti. Bayırdan aşağı yürümeye başladıklarında, Mira ürkek bir minnettarlıkla Lemoine’in ona güvenmeye başlamış olabileceğini düşünürken, Lemoine konuyu değiştirip Birnam Ormanı’ndan söz etmeye, ekinlerin sağlığını, ekim programını, iklim koşullarını sordu. Mira yürüdükleri sırada karşılarına çıkan tarlaları nasıl dikkatle incelediğini fark edip Lemoine’a biraz acır gibi oldu; ardından hayatında bu adamın yaşadığına benzer hiçbir şey yaşamadığını düşünerek utanç duydu.

Aaron’la Jessica’yı gemici fenerlerini yakarken, Hayden’i ateş için çıraları keserken buldukları tesise vardıklarında güneş batmak üzereydi. Lemoine’in yemek için getirdiği malzemeler kaplarının içinde barbekünün yanına dizilmiş hep birlikte tavaya atılıp

kavrulmaya hazır bekliyor, Shelley, Katrina ve Natalie'yle birlikte içeride masayı hazırlıyordu; aslında masa yoktu; yün kırkma tesisinin içinde duvara dayalı şekilde buldukları eski bir kapıyı sabit durmaları için biraz çakıl taşıyla doldurdıkları iki yağ varilinin üstüne koymuşlardı. Ortamı mum ışığında çok güzel görünüyordu -birbiriyle uyumsuz tabak çanak ve kamp kap kacağı bol bol toetoe ve harakeke çiçeğinden el yapımı bir aranjmanın etrafına dizilmişti- ve Mira yüz ifadesini görmek için baktığı Lemoine'in güldüğünü görerek rahatladı.

"Burayı ne güzel dekore etmişsiniz," dedi Lemoine.

"Alışkın olduğundan biraz daha gösterişli olabilir," dedi Shelley, "ama n'aparsın."

"Umarım üstümdekiler fazla spor kaçmaz," dedi Lemoine.

"Biraz öyle," dedi Shelley, "ama böyle şeyleri dert etmeyiz."

Mira arkadaşının Lemoine'la cilveleştğini fark etti. Gözleri Shelley'nin yanaklarındaki allığın müsebbibi olabilecek açılmış şarap şişesini aradı. Masanın üstünde duran şişenin yarısı boşalmıştı bile. Tekrar Shelley'ye baktı; Shelley'nin de ona baktığını görünce hafif irkildi; Mira'yı şişeye bakarken yakalamıştı tabii. Mira gülümsemeye çalıştı ama Shelley başını çeviriverdi.

"Biz de tam sizin şu kıyafet balolarından söz ediyorduk," dedi Natalie.

"Ha evet," dedi Lemoine. "Meşhurdur."

"Palyaço kılığında bir resmini gördük," dedi Katrina. "Mezuniyet kepli olan?"

"Nasıl bir kıyafet o... palyaço üniversitesi falan gibi bir şey mi?" dedi Natalie.

"Anlayamadık da."

Mira konuyu anlamamıştı. "Neden söz ediyorsunuz siz?"

"Autonomo'daki bir gelenek," dedi Lemoine. "Her yıl Cadılar Bayramı'nda kıyafet balosu düzenleriz. Saçma sapan bir şey ama artık gelenek haline geldi. Her yıl daha da büyüyor." Ötekilere döndü. "O yılki tema bayağı iyiydi aslında," dedi. "Londra'daki Metro Durakları. Ben Oxford Circus olmuştum."

"Aa!" dedi ötekiler koro halinde, gülüşerek.

“Çok iyi bir balo temasıymış,” dedi Shelley.

“King’s Cross,” dedi Natalie. “Paddington. Hammersmith. Çok iyi durak isimleri var.”

“Elephant and Castle,” dedi Lemoine. “Hatırladığım kadarıyla, kazanan oydu.”

“Kazanan da beş yıldızlı otelde tatil falan kazanıyor, değil mi?” dedi Shelley. “Bayağı sağlam hediye.”

“Haddinden fazla,” dedi Lemoine. “Aslında, dürüst olmam gerekirse, bu iş biraz kontrolden çıkmış durumda.”

“Yok! Öyle deme!” dedi Shelley. “Süper bir şey!”

Shelley *cidden* cilveleşiyordu. Şimdi de Mira’nın bakışlarını görmezden gelmeye başlamıştı.

“O yıl çok fazla Victoria vardı tabii,” dedi Lemoine. “Napoleon da çok iyiydi; Waterloo’daki Napeleon.”

“Başka ne temalar var?” dedi Katrina.

“Hah, bir düşüneyim,” dedi Lemoine. “Geçen yılki... Ha evet: ‘Bob Dylan’ın Şarkı Sözleri’. Ben dünyanın en büyük kolyesi oldum. Ama birkaç kişi daha aynı şeyi düşünmüş ve sonuçta *yine* olamadım, onların kolyeleri daha büyüktü. Biraz bozuldum tabii.”

“Leopar kürkünden hap kutusu şapkalar da vardır kesin,” dedi Katrina.

“Olmaz mı,” dedi Lemoine.

“Ben olsam... nasıldı o şarkı? Sis, amfetaminler ve inciler mi?”

“Sisten iyi kostüm olur. Yani... sis işte.”

“Ha, evet, ‘Sen ne kılığına girdin?’ ‘Ha, ben mi? sis işte.’”

“Rubik küpü,” dedi Lemoine. “Bir yıl da o vardı. Herkes Rubik küpündeki bütün renkleri içeren altı parçalı kostümler giydi. Yapılması gereken, gecenin sonunda tek renge bürünmüş olmaktı.”

“Aman Tanrım,” dedi Shelley, şarap bardağı olarak kullandığı plastik kamp kupasını tekrar doldururken. “*Bu da* çok iyiymiş! Bunların hepsini çalmam lazım!”

Lemoine, Mira’yı izliyordu. “Artık beni farklı gözlerle görüyorsun,” diye görüş bildirdi.

Bunun bu kadar açık söylenmesi Mira’yı şaşırttı. “Sanırım öyle,” dedi. “Birazcık.”

“Kıyafet balosuna gidecek bir adama benzemiyor muyum? Merak etme: Bunu daha önce de duymuştum.”

Fakat bundan daha fazlası vardı: Lemoine öyle *normal*, gamsız, rahat, sıradan biri gibi görünüyordu ki. Gözüne ilk kez gerçek bir insan gibi görüldüğünü fark etmek Mira’yı utandıracaktı neredeyse; tercihleri, alışkanlıkları olan, deneyimleriyle şekillenmiş, şansları ve talihsizlikleri olmuş, bir ailesi ve anıları, geçmişisi olan bir adam gibi. Kadınların ilgi duyduğu, başkaları için de var olan, başkaları tarafından düşünülen, başka zihinlerde gizliden gizliye beliren bir erkek, diye düşündü Mira.

Lemoine ondan cevap bekliyordu.

“Öyle garip bir deneyim yaşıyorum ki,” dedi Mira sonunda, “arama motorum beni hakkımda vardığı yargılara göre bana özel oluşturduğu bir yere götürmüş ve başkalarının arama yapıp bulabildiği şeyler benim için tamamen görünmez olmuş gibi. Senin şu Oxford Circus fotoğrafını görmediğimden eminim; ki internette seni *bayağı* bir araştırmıştım.”

Lemoine ona bakıp sırtarak göz kırptı. Mira göz ucuyla Shelley’nin bu göz kırpması yakaladığını görüp ona gülümsemek, şakalaşmaya onu da katmak için arkadaşına baktı ama Shelley yine başını çevirdi.

“Keşke Cadılar Bayramı’na burada da daha çok önem verilseydi,” diyordu Katrina. “Çok sönük geçiyor. Yanlış mevsime denk geliyor. Burada hava akşam dokuzda falan kararıyor ve ne balkabakları ne dökülmüş yapraklar, hiçbir şey olmuyor.”

“Evet ya, hiç de korkunç olmuyor,” dedi Natalie. “İlkbahara rastlıyor.”

“İnsanların da bir şey bildiği yok,” dedi içeri yeni giren Jessica. “İlkokuldayken bir kez şeker toplamaya çıkmıştım ama kimsenin bir şeyden haberi yoktu. Komşulara gidip, ‘Şimdi, şöyle oluyor, kostüm giymeye karar verdiğim için siz bana lolipoplar veriyorsunuz ve vermezseniz evinizi altını üstüne getiriyorum,’ falan demek çok saçma gelmişti...”

“... şantaj gibi bir şey işte,” diye atıldı Aaron.

“Kimsenin dolabında lolipop yoktu. İçeri gidip baktıktan sonra ellerinde bir meyve ya da bisküviyle geri geliyorlardı. Tam bir faciaydı.”

“Hey, dostum,” dedi Aaron, Lemoine’a, “asit için sağ ol, bu arada. *Tu meke.*”

“*Tu meke?*” dedi Lemoine.

“Evet, yani... çok sert.”

“Çok mu sert?” dedi Lemoine.

Jessica gülmeye başlamıştı. “Yeni Zelanda’ya özgü bir lafı Yeni Zelanda argosuyla açıkladın,” dedi Aaron’a.

“*Tu meke*, teşekkürler falan demek işte. Yani bunu yapmana gerek yoktu gibisinden. Bu kadarını beklemiyorduk.”

“Çok sert de, etkileyici demek,” dedi Jessica. “Süper, çok etkilendim falan gibi bir şey.”

Lemoine, “Gerçek bir kültürel alışveriş oldu,” deyince, herkes güldü.

“Mira bize katılmayacakmış,” dedi Shelley birden, fazla yüksek ve soğuk çıkan bir sesle, “başka herkes istiyor mu?”

Görünüşe göre istemeyen yoktu.

“Ama biraz şaraba hayır demezdim,” dedi Mira; üçüncü kez Shelley’yle göz göze gelmeye çalıştı ama şişeyi alıp ona veren Katrina oldu.

“O zaman bu gece partiliyoruz,” dedi Lemoine, “yarın da iş konuşuyoruz? Öyle mi?”

“Ama asidin de iş sayılacağını söylememiş miydin?” dedi Shelley. “Bağ kurma alıştırmaları gibi bir şey demiştin.”

“Evet, Silikon Vadisi’ndeki klişelerden biri korkarım,” dedi Lemoine, Mira’ya bir kez daha göz kırparak. “Yine de müthiş bir araç olabilir. Yirmi yıl önce sigaralar raflarda, prezervatifler tezgâh altında dururken şimdi tam tersinin olması gibi bir şey ben-
ce. Saykodeliklerle alkole de aynı şeyin olacağından eminim. Yer değiştirecekler.”

Mira karşıt görüşte olduğunun altını çizmek ister gibi kavanozundan koca bir yudum şarap aldı. Shelley’nin onu izlediğini fark etti ama bu kez de o Shelley’yle göz göze gelmeyi reddetti. Konu mikrodaz asit yapmanın faydalarına gelince izin isteyip barbeküyü yakmaya gitti.

Kafasının içinde Tony’nin sesini duyuyordu. “Bütün bu en iyi versiyonun olma, kendini gerçekleştirme saçmalığından,” dediğini

hayal etti Tony'nin, çömelip gaz tüpünün vanasını açar ve çıt sesini duyuncaya kadar düğmeye basarken, "insan bir türlü kurtulamıyor. Artık en ufak şey bile potansiyelinin zirvesine ulaşp kendini kusursuzlaştırmakla, kendini geliştirip hayattan ve kendi vücudundan, değerli zamanından alabileceğinin en fazlasını almakla ilgili olmak zorunda. Artık her şey bir şirket gezisi. Her şeyin *faydası* olmak zorunda. Gelmiş geçmiş bütün insanlar gibi biraz olsun varoluşun gerçekliğinden kaçıp kopmak, kendi hayatının dışına çıkmak mı istiyorsun sence? Hayır. Sıkındirik bir asit tribinin bile hedefe yönelik olması lazım. Takım oluşturma hedefine hizmet etmesi lazım. Güvenle, kendini iyi hissetmekle, yaratıcılıkla ilgili olması lazım. Kendi fiziksel ve psikolojik kusursuzluğuna doğru giden kendine özgü yolculuğunla ilgili olması lazım. Zaten ilk başta bunu yapmayı seçmekte özgür olma hakkıyla ilgili olması lazım. Yanlış karar olamaz. Yanlış karar diye bir şey yok. *Hata* olamaz. Hatalar yok. Yalnızca tercihler var ve tercihler nötr şeyler, *hepimiz* nötrüz, her şey nötr, her şey bir oyun ve oyunu kazanmak istiyorsan en iyi versiyonun olmak, kendini gerçekleştirmek, işe yarar bir şey haline getirmek, üstünlük sağlamak zorundasın ama insani bir deneyim yaşayıp kırılganlığıyla, ölümlü olduğunla, sınırlarınla, insanlığıyla, lanet olası zamanın hızla geçtiğiyle yüzleşmekten seni Tanrı korusun; bunlar bizi oyalayan engeller, defolar, bize özel hazırlanmış, ısmarlama dikilmiş, sözümona özgürce seçilmiş özgün varoluşumuzu sıkıntıya sokacak sakıncalı şeyler ve evet, kendi hayatlarımızın tüketicisi mi yoksa ürünü mü olduğumuzu asla bilemeyiz ama emin olabileceğimiz *tek* bir şey var, o da dünyada hiç kimsenin hiçbir şekilde bizi yargılama hakkına sahip *olmadığı*. Özgürlük piyasası! Mühim olan tek şey bu! *Var olan* tek şey bu!"

Mira geri döndüğünde sosyal medyadan söz ediliyordu.

"Bence bundan sonra külliyen reddedilecek," diyordu Jessica, Lemoine'a. "Demin verdiğin prezervatif ve sigara örneğinde olduğu gibi. Yani hamileyken sigara içmek gibi bir şey olacak ve bir gün internette bu kadar çok zaman harcadığımıza, bunun bizim için ne kadar korkunç bir şey olduğunu bilmediğimize inanamayacağız."

“Yok ya,” dedi Natalie. “Bilakis, Esas *buna* inanamayacaklar.” Elleriyle herkesi gösteren bir hareket yaptı. “Yüz yüze tanıştığımıza. Resmen bir araya gelip sohbetler ettiğimize.”

“Yani... başka bir deyişle, bu daha başlangıç,” dedi Aaron.

“Daha fazla sosyal medya,” diyerek başını salladı Natalie, “daha fazla internet, daha fazla sanal gerçeklik, daha fazla dijital ortam. Hepsinden daha fazla olacak. Artık kültürün bir parçası haline geldi. İnsanlar bu şekilde düşünüyor. Baksanıza...”

Tek eliyle kablosuz hoparlörünü açarken ötekiyle telefonunda şarkı listesi seçen Hayden’i gösterdi.

“Hey, Hayden,” dedi Katrina. “Örnek gösteriliyorsun.”

“Kendin yap biyolojisi,” dedi Hayden, başını cihazlarından kaldırarak. “Bundan sonra o gelecek. Yani insanlar ellerine mikroçip takıp tek bir el hareketiyle araba kilitlerini falan açabilecek. Zaten oldu bile.”

“Ayrıca anılarımızı buluta yükleyebileceğiz falan.”

“Yalnızca yüklemeyeceğiz. Değiştirebileceğiz.”

“Filtreler koyacağız.”

“Aynen, sonunda telefonlarımızla bütünleşeceğiz.”

“*Black Mirror* bölümü gibi.”

“Artık kabul edelim,” dedi Natalie, “o dizi aslında belgesel.”

Shelley, Lemoine’i izliyordu. “Sen ne diyorsun?” diye sordu.

Herkes dönüp Lemoine’a bakarken bir sessizlik oldu. “Ne diyeyim,” diyerek çenesini kaşdı Lemoine, “ilk Reform Dönemi matbaanın icadından sonra yaşanmış. Akıllı telefonun icadından sonra da benzer bir şeyler olması gerekir tabii.”

Shelley kaşlarını çattı. “Devrim gibi bir şey mi?”

Lemoine omzunu silkti. “Aktivist olan sizsiniz. Siz söyleyin.”

“Yuh,” dedi Hayden. “Hadi ama. Tahminini söyle.”

“Benden de hep bu istenir zaten,” dedi Lemoine. “Tahminimi söylemem.” Masadaki aranjmanın üstünden Mira’ya baktı.

“Ama ne bileyim, ikinci bir Reform? Nasıl bir şey olabilir ki? Yani...”

“Zaten boşa konuşuyoruz,” diye araya girdi Jessica. “Burada olup görebilecekmişiz gibi gelecekte söz ediyoruz. Hepimiz ölmüş olacağız. Geberip gideceğiz. Yangınlar yüzünden.”

“Ya da suyun altında kalacağız. Deniz seviyeleri...”

“Ya da salgından.”

“Bu sohbet beni baydı,” dedi Hayden. “Artık uyuşturucu kullanabilir miyiz lütfen?”

Shelley kilitli poşeti çıkardı ve dozları, zamanlamayı, nasıl etkiler beklemeleri gerektiğini tartışmaya başladılar. Mira barbeküye bakmak için tekrar dışarı çıktı. Wok’u çıkarıp ızgaranın üstünde düz bir yer bulmak için uğraşarak oyalandı; derken arkasında bir hareket olduğunu hissetti ve şöyle bir bakınca, Lemoine’in dışarı çıkmış, elleri ceplerinde duvarın gölgesinde durduğunu gördü.

“Ben de yapmayacağım,” dedi Lemoine. “Sana eşlik edeceğim.”

“Bunu yapmana gerek yok,” dedi Mira.

“Sorun değil,” dedi Lemoine. “İnan bana, partideki tek ayık olmanın nasıl bir his olduğunu iyi bilirim.”

Mira dilini tutamadı. “Parti yani?”

Lemoine gülümseyerek elini kalbinin üstüne koydu. “Sen olmasan, parti de olmazdı, hayatım.”

Mira aniden sinirlendi. “Cidden gerek yok,” dedi. “Ben idare ederim. Cidden yani. Sen git kurumsal takım oluşturma deneyimini yaşı. Cidden sorun değil.”

“Seninle birlikte olmayı tercih ederim,” dedi Lemoine.

Bir an ikisi de sustuktan sonra Mira, “Sana bir şey sorabilir miyim? Fazla kişisel gelirse, lütfen söyle...” dedi. Lemoine ona bir bakış atarak loş ışıktaki yüz ifadesini göstermeye çalıştı. “Neden uçmayı öğrenmek istediğini merak ediyorum sanırım.”

Lemoine hiç kıpırdamadı. “Gizella’nın ölüm şekline rağmen mi demek istiyorsun?”

“Evet,” dedi Mira. Karısının adını Lemoine’in ağzından duymak garip bir histi. “Acaba durumla baş etmek için mi diye...” Mira birden güvensizleşti. “Neyse, beni hiç ilgilendirmez.”

Lemoine yine sessizleşmişti. İçeride biri çığlık attı, biri kahkahayı bastı ve biri müziğin sesini aniden sonuna kadar açınca bangır bangır “Bad and Boujee” çalmaya başladı. Barbekünün yanındaki plastik kaplar ritimle birlikte titreşiyordu.

Sonunda Lemoine da konuştu: “Anneannemin –beni büyüten kadının– aklı pek yerinde değildi. Anında değişebilen, ne zaman ne

yapacağı bilinmeyen bir alkolikti. Bir ânı bir ânına uymazdı. Onu ne durumda bulacağını, iyi mi yoksa kötü mü olacağını bilemezdin. İleri yaşlarında dönem dönem akıl hastanesine yatırıldı ve oradakilerin yapmasını istedikleri aktivitelerden biri de minyatür dioramalar tasarlamaktı. Çünkü dioramalardaki her şey ufacıktır, bilirsin. Her şey senin kontrolün altındadır. Figürleri elinde tutarsın. Manzarayı olduğu gibi görebilirsin. Perspektifi vardır. Terapi gibi bir şeydir.”

“Doğru,” dedi Mira. “Mantıklı.”

“İşte,” dedi Lemoine, “uçuş yaparken de her şeyi ufacık görüyorsun.”

Mira soya peynirinin durduğu kaba bakarak başını salladı. Plastik klipsi parmaklarıyla ritme uygun olarak açıp kapamaya başladı. Lemoine’in yanına gelip onu öpeceğine dair garip bir his vardı içinde; fakat birkaç saniye geçtiği halde Lemoine’den ses çıkmayınca başını kaldırıp tekrar içeri girdiğini görmek onu hayal kırıklığına uğrattı.

Yemeği pişirmek için kapları açarken kendini salak gibi hissediyordu. İçeridekilerin asidi bölüştüklerini duydu ve biri ona da teklif etmiş olmalı ki önce Lemoine’in, “Ben almayayım. Mira’ya eşlik edeceğim,” dediğini, ardından Shelley’nin, yine o fazla yüksek çıkan soğuk ses tonuyla, “Hah, artık böyle mi deniyor?” diye sorduğunu duydu.

Bir an yalnızca müziğin sesi duyuldu; Mira herkesin dönüp Shelley’ye baktığını düşündü çünkü Shelley hemen hiç tarzı olmayan bir kahkaha atıp, “Pardon, neler olduğunu bilmiyormuş gibi mi yapıyorduk yoksa?” dedi.

“Tamam,” dedi Jessica sert bir tavırla, “bence artık yemeğimizi yiyelim.”

Sonra Lemoine sakın, net bir sesle, “Söylemek istediğin bir şey mi vardı?” dedi.

Bunu ancak Shelley’ye sormuş olabilirdi. Yine bir sessizlik oldu. Mira karanlığın içinde ağzı beş karış, hayretler içinde durarak Shelley’nin cevabını bekledi.

“Bunu yapmamızın farklı nedenleri olabileceğine dair bazı endişelerim var sanırım,” dedi Shelley sonunda.

“Ama hayat böyle bir şey değil mi zaten?” dedi Lemoine, Shelley’yi hafife alarak. “Yaptıkları şeyleri yapmak için herkesin farklı nedenleri var. Nedenleri tek tipleştiremezsin.”

“Hayır, biliyorum,” dedi Shelley çabucak. “Orası öyle.”

“Emin misin?” dedi Lemoine.

“Shelley,” diye araya girdi biri, “bu konu seni pek ilgilendirmiyor sanki.”

Shelley yine o tarzı olmayan kahkahayı attı. Her içtiğinde olduğu gibi, yüzü kızarmış olmalıydı; gözlerinde tehlikeli bir ışık vardı kesin. “Bence ilgilendiriyor ama,” dedi, “yani düzüşmek istediğiniz apaçık ortada...”

Herkes bir ağızdan atıldı: “Shelley!” “Hey, tamam.” “Yapma, rahat bırak adamı.”

“Ve bu durum beni biraz endişelendiriyor sanırım,” dedi Shelley hiç tınmadan. “Yani, bu durumda bize ne olacak?”

Mira, Lemoine’in cevabını duymak için kulak kesildi aına o cevap vermeye bile gerek duymamıştı anlaşılan; Mira bir şey duyamayınca, Lemoine’in alaycı, etkilenmemiş, tembel ve keyifli bir yüz ifadesiyle omuz silktiğini hayal etti. Shelley yüzündeki hafif tebessümü koruyarak belki de avuçlarını havaya kaldırıp bunu açık bir soru olduğunu ima ediyor, ötekilerden destek almaya çalışıyor olmalıydı; fakat Mira ötekilerin konuyu değiştirerek özür dilemeye, olayı gülererek geçiştirmeye çalıştıklarını duyabiliyordu ve çok geçmeden Natalie, “Mira nerede, bu arada?” deyince, Jessica da, “Yemeği pişiriyor; gidip yardım edelim,” dedi ve birkaç saniye sonra ısıltı, gülümseme ve kaygılı gözlerle dışarı çıktıklarında, Mira da onlara gülümseyerek bir şey duymamış, kendi küçük dünyasına dalıp gitmiş, her şeyden habersizmiş gibi davrandı ama numara yaptığını anladıklarını biliyor, bildiğini onların da anladığını görebiliyordu.

Yemek sırasında, Shelley hiç konuşmadı. Mira’yla ikisi masanın iki ucunda ama aynı tarafta oturduklarından, Mira onu yalnızca yemeğinden bir çatal almak için öne eğildiğinde profilden görüyordu. Ötekiler aralarındaki mesafeyi korumanın gerekli olduğunu anlamış olmalı ki Mira’nın anlayabildiği kadarıyla kuşaklar arasındaki farklar üstüne dönen tartışmaya onları da çekmeye kimse yeltenmedi. Yemek yenirken, Mira, Natalie’nin X Kuşağı’nın çocuklara kedi köpek adı, kedi ve köpeklerle çocuk adları verdiklerini söyleyerek Lemoine’a takıldığını, Katrina “milenyum çocuğu” tanımının

kendisine hiçbir şekilde uymadığını söyleyince Jessica'nın ona Katrina'nın söyleyebileceği *en* milenyum çocuklarına has şeyin bu olduğu cevabını verdiğini duydu ve söz bu kez de, hemen her seferinde olduğu gibi, milenyum çocuklarının nasıl da sürekli aldatıldığına gelince, Lemoine bu yaştaki insanların refah devletine neden böyle bir nostalji duyduklarını anlamadığını, zaten *baby boomer* kuşağından olan kendi anne babalarının bunu çürüten çok iyi birer örnek olduğunu söyledi; insanlara çok fazla yardım edildiğinde neler olduğuna bir baksınlardı işte: Bu yüzden hiçbir şeyin kıymetini bilmiyor, herkesin onlara yardım etmek zorunda olduğunu düşünüyorlardı! Mira kendisinin güldüğünü ve buna karşı çıkıp tartışmaya hazır vaziyette tarafını belli ettiğini duydu ama sanki kendi deneyimini dışarıdan izliyor, olaya bir tülün ardından dahil oluyordu ve milletin asit aldığı ancak biri "*Siktir,*" deyip masadaki herkes sırayla gülmeye başladığında hatırlayarak asidin etki etmeye başladığını anladı; derken Lemoine harakeke çiçeklerinin üstünden onunla göz göze gelip, *Artık gidelim hadi,* der gibi bir hareket yapınca, Mira'nın yüreği yerinden hopladı. Bir şey demeden masadan kalkarken, Shelley'nin ancak ergenlerde görülebilecek, incinmiş ve savunmaya geçmiş bir küçümsemeyle ona baktığını gördü. Lemoine herkese veda ediyordu; Mira soğuk bir ifadeyle bir an daha Shelley'nin gözlerine baktıktan sonra sırtını ona dönüp dışarı çıktı. Lemoine da onun peşinden karanlığa çıkıp barbeküyü rüzgârdan korumak için yanlamasına park edilmiş Vanette'in etrafından dolaşarak yanından yürümeye başlarken ikisi de konuşmadı ve Mira sonradan düşününce eli tutanın ilk hangisi olduğunu hatırlayamadı.

Tepeyi yürüyerek tırmanıp başka bir ailenin o tanımlanamayan, sabunlu, yabancı kokusunu aldıkları karanlık ve soğuk eve kadar gitmeleri yirmi dakika kadar sürdü.

"Lanet olsun," dedi Lemoine, anahtarla kapıyı açarken. "Bu lanet olası ülkede merkezi ısıtma diye bir şey olmadığını unutmuşum."

Isı pompasının kontrol panelini bulmak için önden gitti. Mira vatansever bir tavırla montunun fermuarını açtıktan sonra fikrini değiştirip tekrar kapadı. Tam ısı pompasının klapeleri açılıp içeri hızla sıcak hava üflenmeye başlarken salona girdi.

“Bırr,” dedi Mira. “Burası dışarıdan daha soğuk bence.”

“Evet,” dedi Lemoine. “Bu şeyi yemeğe gitmeden önce açmalıydım.”

Mira bir şey demeden Lemoine’in bunu gecenin bu şekilde bitmesini umduğu için söylemiş olabileceğini düşündü. Sonra esas *kendisinin* başından beri gecenin bu şekilde bitmesini unımuş olabileceğini düşündü; öyle olduğunu fark edince yüzü kızardı. Kalp atışları hızlanmıştı. Kendini birden tensel, hayvani, kanlı canlı bir varlık gibi hissetti; nabız atışlarını her bir zerresinde, kasıklarında, karnında, ağzında hissediyordu.

“Bir ısı pompası daha olması lazım,” dedi Lemoine. “Şu hale bak.”

Pompayı aramak için gidince, Mira, Darvish’lerin karanlık salonuna şöyle bir bakarak göğüs geçirdi. Lambalardan birini yaktı ama perdelerin hepsi kapalıydı ve ay daha yükselmediği için manzara-ya bakan pencere Mira’nın görüntüsünü ayna gibi yansıttı. Derken Mira öylece donup kaldı.

Kapıda bir araba vardı. Hiçbir ışığı yanmadığı için içinde birinin olup olmadığını anlayamadı ama şoför kapısı tuş takımına yakın olacak şekilde park edildiğine göre arabayı süren kişi şifreyi tuşlayıp içeri girmek istemişti herhalde.

“Robert,” dedi Mira.

Cevap gelmedi.

“Robert,” dedi Mira tekrar, sesini yükselterek.

Lemoine tekrar kapıda belirdi. “Efendim?” dedi.

Mira pencereyi işaret etti. “Kapıda biri var.”

Lemoine hemen yanına gelip camdan dışarı baktı. “Arabayı tanı-mıyorum,” dedi. “Sen?”

“Şifreyi değiştirmiştin,” dedi Mira.

Lemoine telefonunu çıkardı. “Siktir,” dedi. “Biri diyafondan ara-mış. Yirmi dakika önce.”

“Belki de komşulardan biridir,” dedi Mira. “Müziği duymuşlardır.”

Lemoine telefonunu tuşluyordu. “İyi de şimdi neredeler?” dedi, kendi kendine konuşur gibi. “Kapının üstünden mi atladı bunlar?”

Telefonunu Mira’nın göremeyeceği şekilde tutuyordu ama Mira karanlık camdaki yansımasını görüp Lemoine’in çiftliği kuşbakışı

gören bir uygulamayı açtığını anladı; canlı yayın gibi bir şeydi. Lemoine'in çiftliği izliyor olabileceği nedense hiç aklına gelmemiştir; konuşmak için ağzını açtı ama Lemoine telefonun ekranındaki hareketli bir şeyi kaydırarak geçince öylece kaldı... derken düşük vitesle hızlanmak için inleyen bir motorun sesini duydu. Salak gibi kapıdaki SUV'ye baktı ama o araç hâlâ yerinde, pencereleri hâlâ karanlıktı; sonra, bir şey demesine fırsat kalmadan, Vanette sarsılıp yalpalayarak evi geçip tepeden aşağı indi.

"Bu ne ya?" dedi Mira, Vanette gözden kaybolurken. "Kullanan kimdi?"

Lemoine koşarak salondan çıkmak üzereydi. Mira bir gümbürtüyle birlikte lastiklerin acı bir ses çıkararak kaydığını, ardından gelen çarpma sesini duydu. Dönüp Lemoine'in peşinden evden çıkarak tepeyi tırmandığında, Vanette'in çakıl kaplı bahçe yolundan kayarak bir ağaca çarptığını gördü. Bayır aşağı düşe kalka, ayakları çiyli çimenlerin üzerinde kaya kaya inerken, kaputtan çıkan buharları o mesafeden bile görebiliyor, bip bip öten sinyalleri ve yağmur yağmadığı, bütün hafta hiç yağmur yağmadığı halde çalışmaya başlayan sileceklerin sesini duyabiliyordu ve ardından serseme dönmüş vaziyette şoför tarafından çıkan Shelley'yi, arka lambaların o tarafa vuran kırmızı ışığında bahçe yoluna serilmiş yatan başka birini -tek kolu savrulmuş, öteki göğsünün üstünde kalmış, kalça kemiği ters dönmüş, hiç kımıldamayan bir adamı- görüp koşmaya başladı; fakat daha adamı tanıyacak kadar yaklaşımadan, saç rengiyle kafasının şeklini ve kapkara görünen açık kalmış ağzıyla donuk bakan bembeyaz gözlerini görmeden, Lemoine montunun arkasından tutup onu hızla kendine çekmeden, göğsüne bastırıp sımsıkı tutmadan, ona ilk kez bu kadar yaklaşımadan, ilk kez sarılmadan, Shelley dizlerinin üstüne çöküp boğuk bir ses çıkarmadan, adamın cidden öldüğünden bile emin olmadan önce, suçluluk duygusuyla yüklü ve hastalıklı, korkunç bir kesinlikle, yerde yatanın Owen Darvish olduğunu anlamıştı; Owen Darvish onlara sürpriz yapmıştı; Owen Darvish habersiz eve gelmişti.

III

Jill Darvish kocasıyla en son Sör Owen, Christchurch Havaalanı'na inip güneye gitmek için araba kiraladığında konuşmuştu. Sör Owen iyi geceler demek için sonra tekrar arayacağına söz vermiş ama Leydi Darvish sekizi biraz geçte mesaj atıp artık yatacağını söylemişti; nadiren ayrı kaldıklarında gecelerini hep öyle geçirirdi ama bir hafta boyunca peş peşe yaptığı ruh sağlığı ve sağlıklı kalma atölyelerinin ardından televizyonda saçma sapan şeyler izleyip dışarıdan yemek söyleyecek hali bile yoktu. Kocasından onu aramamasını istemiş, yolculuğun iyi geçtiğini ve bol bol su içtiğini, saat başı durup bacaklarını açtığını, uygun yerlerde hızlı gidenlerin geçmesine izin verdiğini umduğunu söylemiş, pek doğru olmadığı halde kocasının bunu duymaktan hoşlandığını bildiği için mesajı onu özlediğini söyleyerek bitirmişti. Yolculuğu ona danışmadan planladığı için duyduğu kızgınlık geçmişti artık. Leydi Darvish yüzünü silip toniğini sürerek cildini nemlendirdikten sonra göz altlarına üç tane minik nokta halinde sıktığı serumu yedirirken, kocasının şu doğayı koruma projesinin lansmanı yüzünden çok gergin olduğunu düşündü; üstelik bunu gizlemek için elinden geleni yapsa da, Lemoine'in lansmana gelmemesi onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Thorndike'a kadar saatlerce araba sürmek tam da kendine gelmesi için ihtiyaç duyduğu şey olabilirdi; en iyi direksiyon başındayken düşünebildiğini söylerdi hep. Jill Darvish ışığı kapayıp neredeyse on üç saat boyunca mışıl mışıl uyudu. Ertesi sabah uyandığında, kocasının sağ salim vardığını

bildiren bir mesaj atınmış olmasına biraz bozuldu; ama zaten, diye mantık yürüttü sabahlığının kuşağını bağlarken, hem uyandırmamasını söylemişti hem de onca yolu arabayla gittikten sonra epey yorulmuş olmalıydı; eve varır varmaz hemen yatmıştı herhalde.

Leydi Darvish duş yapıp giyindikten sonra tepeden aşağı yürüyerek Wellington'daki en sevdikleri kafeye gitti ve aldığı capuccino-yu postanenin vitrinindeki kırtasiye malzemelerine bakarak içerken zihninin istediği yere gitmesine, izlenimler oluşturup kimbilir ne zamandır dile getirmek zorunda kalmayacağı çağrışımların peşine düşmesine izin vermenin keyfini yaşadı. O öğleden sonra son ruh sağlığı atölyesini yönetecekti ve tam dersten önce şehre inip –kendi ruh sağlığı için– giyecek bir şeyler alacak zamanı olup olmayacağını düşünürken cebindeki telefonu titreşince, telefona bakıp babasının aradığını gördü. Yani Thorndike'taki sabit hattın aranıyordu; artık kişi bilgilerini değiştirmesi gerektiğini biliyordu ama aradan onca zaman geçtiği halde eli bir türlü babasının adını silmeye gitmemişti. Boşalan kahve bardağını çöpe atıp telefonu açtı.

“Alo, sevgilim,” dedi Jill Darvish. “Yolculuk nasıl geçti?”

Ama arayan Sör Owen değildi; Lemoine'dı. “Jill?” dedi Lemoine. “Ben Robert. Rahatsız ettiğim için özür dilerim; kocana ulaşmaya çalışıyordum da.”

Leydi Darvish göğsünün sıkıştığını hissetti. “Oradaydı,” diye saçmaladı. “Evdeydi.”

“Evet, ben de onu bekliyordum,” dedi Lemoine. “Birkaç gün önce e-posta atıp geleceğini söylemişti, ben de süper, görüşürüz diye bir cevap yazdım; ama nasıl olmuşsa, yanıtım taslaklarda kalmış ve ancak bu sabah fark ettim. Rahatsız ediyorum, kusura bakma; mesajına cevap yazmadığım için planını değiştirmiş olabilir diye düşündüm. Önce cebini aradım ama kapalıydı.”

Leydi Darvish bir şey anlamamıştı. “Ama o evde,” dedi bir kez daha. “Thorndike'ta. Dün gece arabayla geldi.”

Bir sessizliğin ardından, “Hayır, Jill; burada değil,” dedi Lemoine.

“Christchurch'e kadar uçakla geldi,” derken, içinden yükselen paniği hissetti Leydi Darvish. “Dün. İşten sonra. Havaalanından araba kiraladı. Dosdoğru oraya gelecekti.”

“Bana da öyle demişti,” diyen Lemoine’in sesi şaşkındı. “Plan değiştirmedikten emin misin?”

“Uçaktan indiğinde beni aradı. Üç, üç buçuk gibiydi sanırım.”

“Hım,” dedi Lemoine. “İşte, ben de beş gibi iniş yaptım. Onu bekledim ama...”

“Senin orada olmayacağını düşünmüştü,” dedi Leydi Darvish.

“Tabii ki,” dedi Lemoine. “Çok salağım; şu e-posta olayı yüzünden. Taslaklarımda kalmış.”

“Hiç anlamıyorum,” dedi Leydi Darvish. “Nerede olabilir ki?”

“Bak, eminim her şey yolundadır,” dedi Lemoine. “Belki de yorulup başka yerde konaklamıştır.”

“Hayır, öyle olsa bana söylerdi,” dedi Leydi Darvish. Yükselen sesi tiz çıkmaya başlamıştı. “Mesaj atardı. Mutlaka bir şey oldu.”

“Hemen kötü düşünmeyelim,” dedi Lemoine. “Yani, telefonun şarjı da bitmiş olabilir. Belki de...”

“Telefonu arabada şarj eder,” dedi Leydi Darvish.

“Kiralık olduğunu söylememiş miydin?”

Leydi Darvish, “Ha, doğru,” derken birazcık olsun umutlanmıştı. “Doğru ya. Tabii.”

“Milyonlarca olasılık var,” dedi Lemoine.

“Doğru,” dedi Leydi Darvish bir kez daha. “Tabii.”

“Biraz düşünelim,” dedi Lemoine. “Uğrayabileceği yerler var mı? Yol üstünde görmek isteyeceği arkadaşları falan?”

“Yok,” dedi Leydi Darvish. “Hayır, söyledim ya. Dosdoğru eve gelecekti.”

“Tamam,” dedi Lemoine. “Tamam.”

“Hem birileri beni arardı,” dedi Leydi Darvish. “Başına bir şey...”

Bir sessizliğin ardından, “Bunu sorduğum için kusura bakma ama otostopçu alma âdeti var mıdır?”

“Aman Tanrım,” dedi Leydi Darvish, dehşet içinde. “Yok. Yani, bir iki kere almıştır belki, otostop yapanları... Ama hayır. Yıllardır hiç almadı. Geceleri almaz. Hayır.”

“Senin korkuttuğum için özür dilerim,” dedi Lemoine. “Birden aklıma geldi.”

İkisi de biraz sustu.

“Demin onu aradığını mı söylemiştin?” dedi Leydi Darvish.

“Evet. Ulaşamadım.”

Biraz daha sustular.

“Telefonunu bulmayı deneyebiliriz,” dedi Lemoine. “Ha, ama olmaz, Gmail şifresi lazım sanırım.”

“Ben biliyorum,” dedi Leydi Darvish.

“Öyle mi?” dedi Lemoine, şaşırmış gibi. “İyi, harika. Öyleyse bulabiliriz. Çok kolay.”

“Sahi mi?” dedi Leydi Darvish. “Münıkün mü bu?”

“Telefonu yanındaysa, evet,” dedi Lemoine. Cihazımı Bul’u kullanmadın mı hiç?”

“Hayır,” dedi Leydi Darvish. “Hiç gerek olmadı ki. Owen böyle şeyler yapmaz.”

“Bilgisayar başında mısın?” dedi Lemoine. “Bilgisayarına gidip Google’a ‘Cihazımı Bul’ diye yaz.”

Leydi Darvish tepeyi koşarak çıkmaya başlamıştı bile. “Bekle,” dedi. “Eve gidiyorum.”

“Jill,” dedi Lemoine güven veren bir sesle, “soğukkanlılığımızı yitirmeyelim, olur mu? Büyük ihtimalle önemli bir şey değildir, tamam mı?”

Leydi Darvish hemen geri arayacağına söz verip telefonu kapayarak her ihtimale karşı Sör Owen’in numarasını aramayı denedi; ama Lemoine’in dediği gibi, kapalıydı. Onun için tüm seslerden daha tanıdık olan, tüm seslerden daha çok sevdiği sesin, “Ben Owen Darvish, lütfen mesaj bırakın,” dediğini duyunca, normal bir sesle konuşmaya çalışarak, “Selam, sevgilim, ben Jill, nerede olduğunu merak ettim de, bu mesajı alır almaz beni ara,” dedi. Biraz duraksadıktan sonra daha boğuk bir sesle, “Seni seviyorum,” diye ekledi. Telefonu kapamak için tuşa basıp gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını tutmaya çalışırken ona duyduğu sevginin muazzamlığını, kocasının onun için her anlamda ne kadar önemli olduğunu, onsuz bir hayatın ne kadar belirsiz ve renksiz, ne kadar temelsiz olacağını hissetti; çünkü artık kendi hayatı bile değil, *onların* hayatıydı, birlikte yaşadıkları tek bir hayat, birlikte kurup şekillendirdikleri ve içini birlikte doldurdıkları tek bir varoluştı, kocası ondan, o kocasından ayrılamazdı; her şeyi sil

baştan yaşamak zorunda kalsalar, diye düşündü Leydi Darvish, artık tepeden yukarı deliler gibi koşarak, hiçbir şeyi farklı yapmaz, tek bir saniyeyi, zor zamanları, kavgalarla hataları bile değiştirmezdi; her şeye yeni baştan başlayabilse, her şeyin yine aynı olmasını isterdi.

Eve girer girmez bilgisayarı açıp çiftlikteki sabit hattı aradı. Lemoine onu beklerken Google'a "Cihazımı Bul" diye yazıp Sör Owen'in e-posta adresiyle şifresini girerek ara'ya tıkladı. Sonucun gelmesi yalnızca yedi saniye sürdü: Ekrandaki haritada beliren küçük gri telefon ikonunun üstünde "Owen'in Telefonu", altında "Son Görülme: 18/08/17 23.32" etiketleri vardı.

"Hah!" diyerek uzanıp ekrana iyice yaklaştı Leydi Darvish.

"Ne oldu?" dedi Lemoine.

"Thorndike'taymış."

"Öyle mi?" dedi Lemoine. "İyi, güzel. Zaman bilgisi nedir?"

"23.32," dedi Leydi Darvish. "Dün gece. Hayır, bu doğru olamaz."

"Ne?"

"Seyir noktasına gittiğini söylüyor," dedi Leydi Darvish.

"Orası nerede?"

"Geçide giden yolda. Göle bakan bir yer var."

"Kapalı değil mi?"

"Evet," dedi Leydi Darvish. "Ama barikatlar biraz ileride kalıyor. Oraya kadar gidebiliyorsun."

"Yaklaşık bir konum olabilir," dedi Lemoine.

"Hatalı olamaz mı? Hatlar karıştıysa falan? Bana geçmiş bilgileri gösteriyor olamaz mı?"

"Neden öyle dedin?"

"Yani, gece vakti ne demeye gitsin oraya? Hiçbir şey göremez ki."

Lemoine duraksar gibi oldu. Sonra, "Saati biraz geriye al. Zaman seçeneğini görüyor musun?" dedi.

"Evet," dedi Leydi Darvish.

"Havaalanından kaçta ayrıldı demiştin?"

"Öğleden sonra üç buçuk gibi."

"O saati gir," dedi Lemoine ve Leydi Darvish'in girmesinden birkaç saniye sonra tekrar beliren ikon Owen'in telefonunu "18/08/17 15.31" etiketiyle Christchurch'teki bir otoparkta gösterdi.

“Ne görüyorsun?” dedi Lemoine.

“Tamam, gördüm,” dedi Leydi Darvish. “Üç buçukta arabayı şirketten alıyormuş.”

“Peki. İlerleyip nereye gittiğine bak.”

Leydi Darvish saati ilerletince ikonun güneye doğru gittiğini gördü.

“Tamam,” dedi hemen. “Dokuza yirmi kala Thorndike’a gelmiş.”

“Sonra?”

“Arada bir boşluk var,” dedi Leydi Darvish.

“Buradaki sinyaller gidip geliyor,” dedi Lemoine. “8.40’tan sonraki konumu nedir?”

“Seyir noktası,” dedi Leydi Darvish. “11.32’de. Orada bitiyor.”

Bir an ikisi de sustu. Sonra Lemoine, “Dediğin gibi, hatlar karışmış olabilir. Yine de bir gidip bakmamı ister misin?” dedi.

“Yapar mısın?” dedi Leydi Darvish, büyük bir rahatlamayla. “Ah, çok teşekkür ederim. Teşekkür ederim.”

“Hemen gidiyorum. Bu arada ararsa, bana haber verirsin.”

“Robert,” dedi Leydi Darvish, “cidden çok sağ ol. Sana zahmet olacak, çok iyisin.”

“Önce şunu bir bulalım,” dedi Lemoine.

Leydi Darvish telefonu kapadıktan sonra Sör Owen’ın e-postalarına bakıp Robert Lemoine’den en fazla bir saat önce gelen okunmamış bir mesaj olduğunu gördü. Başlığı “RE: SUMRULAR UÇUŞA GEÇİYOR!!” olan mesajda Lemoine şöyle yazmıştı: “Owen – bunu günler önce yolladığımı sanıyordum, çok özür dilerim. R >> Selam Owen, lansman için tebrikler, keşke ben de gelebilseydim. Bildiğin gibi bu hafta Kaliforniya’dayım ama hafta sonu senin evde buluşabiliriz. Birnam ekibinin çalışması gördüğüm kadarıyla hoşuma gitti ve bence artık sonraki adımları atmaya başlayabiliriz. Umarım sen de aynı görüştesindir. Yakında konuşmak üzere, sabırsızlanıyorum, Robert.”

Leydi Darvish kaşlarını çatmıştı. Neden söz ediyordu bu adam? Birnam ekibi de neyin nesiydi? Yazışmaları aşağı kaydırıp Sör Owen’ın salı akşamüstü yolladığı esas e-postaya baktı ama o da doğayı koruma projesinin Northland’da yapılan lansmanının uzun bir

anlatımından ibaretti; bir de altı haberlerinde gösterilen, Leydi Darvish'in önceden de gördüğü bir videoyu eklemişti. Tam sayfayı kapatacakken, videonun altına sonradan yazılmış bir not gördü: "Bu arada," diye yazmıştı Sör Owen, "bu hafta sonu duruma şöyle bir bakmak için Thorndike'a geliyorum. Cuma gecesi geç saatte orada olurum. Orada olursan seni de yakalarım belki? Sevgiler, Owen." Leydi Darvish hiç âdeti olmadığı halde birkaç kez cıkcıkladı. Sör Owen e-postalarını formatlama konusunda yirmi birinci yüzyılın adamı olabilmiş biri değildi. Sonradan eklediği notu ne demeye mesajın devamına, üste değil de, kolayca gözden kaçabileceği halde videonun *altına* yazmıştı ki?

Başını iki yana sallamayı sürdürerek arama motoruna "Birnam" diye yazdığında yalnızca İskoçya'daki bir kasabanın haritası, Shakespeare'in *Macbeth*'iyle ilgili lise düzeyinde bazı sınav soruları, ülkeye daha yakın bir yerdeyse kendilerine Birnam Ormanı diyen tarım topluluğu gibi bir grubun Facebook sayfası çıktı. "Tabandan gelen bir halk hareketi girişimiyiz," diyordu profil sayfasında. "Boş bırakılmış alanlara sürdürülebilir organik bahçeler kuran, dayanışma ve karşılıklı yardım ilkelerine bağlı bir grubuz." Fotoğraflarda binaların bahçelerine ekilmiş gür sebze ve meyveler, kâselerin içinde sanatsal bir şekilde düzenlenmiş salatalar ve mevsimlik ürünlerle dolu kutular, canla başla çalışıp toprağı kazar ve bitkileri budar, fideleri sularken gülümseyen gençler vardı... Mümkün değildi bu. Leydi Darvish yine kaşlarını çatıp Sör Owen'in e-postalarına dönerek bu kez "Birnam" sözcüğünü orada arattı. Aramada tek bir sonuç çıktı: Sör Owen'la Lemoine'in arasındaki "Birnam Ormanı" başlıklı bir yazışma. Tarihi üç hafta öncesine aitti.

"Selam Robert," diye yazmıştı Sör Owen, "önceden konuşmamız iyi oldu. Diyecektim ki, Jill'in bütün bunlara nasıl bir tepki vereceğini bilemediğim için şimdilik aramızda kalsa daha iyi olacak sanki? Onu kandırmak gibi bir niyetim yok; yalnızca bu iş hayata geçtiğinde, bir gün geçerse, ilk izleniminin iyi olmasını istiyorum... Sevgiler, Owen."

Lemoine da birkaç saat sonra kısa bir cevap yazmıştı: "Bana uyar." Yazışma bu kadardı.

Leydi Darvish hayretler içinde arkasına yaslandı. Otuz yıldır tek bir yaş gününde ya da Noel'de bile ona sürpriz yapmayı becerememiş –kendinden daha iyi anlayabildiği– ve yalan söylemeyi bile beceremeyen, söylediği her yalanı yüzüne gözüne bulaştıran, bu yüzden ailede espri konusu haline gelmiş bir adam; bu adamın *sırrı mı* vardı yani! *Robert Lemoine*'la arasında! Kocasının yazdığı şeyi tekrar okurken –“Onu kandırmak gibi bir niyetim yok”– yüzü kızardı. Eh, *kandırmıştı* işte. Yapmıştı. Leydi Darvish kandırılmıştı. İyi de, niçin? Ondan saklayacak neyi olabilirdi ki? *Neden* ondan bir şey saklasındı? Saklayacak ne vardı? Tekrar Birnam Ormanı'nın Facebook sayfasına gidip fotoğrafları açarak bu kez daha yavaş bakmaya başladı. Grup üyelerinin hepsi yirmili ve otuzlu yaşlardaydı; kendi yaşına biraz yakın tek bir kişi bile göremiyordu. Dev bir sakızkabağını objektife doğru tutarak gururla gülümseyen genç bir kadının fotoğrafına biraz daha uzun bakarken aklına eski bir deyiş geldi: Bir erkeğe dair her daim inanabileceğiniz iki söylenti vardır, ilki kendini içkiye verdiğiidir. Ama *Owen* yapmaz ki, diye düşünürken yine yüzü kızardı. Evet, başka erkekler yapardı tabii; ama *Owen* yapmazdı!

Ardından kocasının o hafta kendine gazeteci diyen şu Anthony'yle konuştuktan sonra garip davranmaya başladığı –çok huzursuzlandığı– geldi aklına; sonra da tutup ona danışmadan güneye gitmek için uçak bileti almıştı. Yoksa bu da mı yalandı? Leydi Darvish bir an çıldırmış gibi Anthony'nin de gerçek olunayabileceğini düşündü. Ama gerçektir tabii. Aptallık ediyordu. Sör Owen adamın e-postasını ona da göndermişti –bunu telefonda konuşmuşlardı– ve adamın internet sitesine bakmıştı ya, Tanrı aşkına; oradaki yazılarını da okumuş, en azından şöyle bir göz gezdirmişti. Anthony tabii ki gerçektir. Leydi Darvish tırnaklarını çalışma masasının kenarına tıklatarak midesinde birikip boğazına doğru yükselen dehşet duygusunu bastırmaya çalıştı. Sör Owen, Anthony'nin Thorndike'ta olduğunu söylemişti. Tamam; o zaman belki de şu an birliktelerdi. Bu gayet mümkündü çünkü Sör Owen oraya Anthony için gitmişti zaten. (Değil mi?) Belki de seyir noktasına bir nedenle birlikte gitmişlerdi –şu radyometri olayını konuşmak için belki– ve

Sör Owen telefonunu orada unutmuş, telefonun şarjı bittiği için fark etmemiş ya da yere düşürmüştü, arabaya binip oradan ayrılmışlardı ve kocası artık her an onu arayıp, “Özür dilerim, sevgilim, herhalde çok endişe etmişsinizdir, dün gece başıma neler geldiğine inanamazsın...” diyerek her şeyi anlatmaya başlayacaktı.

Anthony’yi arayabileceğini düşündü Leydi Darvish; en azından Lemoine’in aramasını beklerken biraz zaman geçmiş olurdu. Sör Owen’ın gelenler kutusunda çocuğun e-postasını aradı ama bulamadı. Sör Owen silmişti herhalde. Mulloy’lara her şeyi anlattıkları ortaya çıkar diye paranoya yapmıştı büyük ihtimalle. Sorun değildi: Ona yönlendirdiği kopya hâlâ telefonunda duruyordu. Telefonunu alıp bulduğu e-postadan Anthony’nin numarasını alırken inisiyatif aldığı için kendini biraz daha iyi hissetti ve bütün bunlar *cidden de* bir bardakta çıkarılan fırtınaysa, öğleden sonraki ruh sağlığı atölyesinde paylaşabileceği iyi bir hikâye çıktığını söyledi kendine cesurca. Hikâyeyi buzları kırmak için, ne kadar kolayca paniğe kapılabildiğimizi, soğukkanlılığımızı yitirip en kötü ihtimali düşünmeye başlayabileceğimizi gösteren iyi bir örnek olarak kullanabilirdi. “Tabii ki sonunda gayet iyi durumda olduğu anlaşıldı,” deyip bir kahkaha atarken hayal etti kendini grubun karşısında, “ama bir an için cidden aklımı yitirdiğimi zannettim.”

Numarayı tuşladı.

“Selam, ben Tony, ne yapacağınızı biliyorsunuz, teşekkürler,” diyen kaydedilmiş sesi dinledi. Hayal kırıklığına uğrayıp bip sesinden önce telefonu kapadıktan sonra fikrini değiştirip tekrar aradı. “Tony, selam, ben Jill Darvish,” derken sesi daha sakindi. “Yazdığın bir yazıyla ilgili kocam Owen’la görüşmüştün sanırım? Evet: Seninle konuşmak için Thorndike’a geldi ve ona ulaşmaya çalışıyorum. Birlikte olabileceğinizi düşündüm de. Ya da belki nerede olduğunu biliyorsundur? Her neyse, beni ara lütfen,” deyip kendi numarasını bıraktıktan sonra telefonu kapadı.

Mutfakta acı acı çalan sabit hattın sesiyle yerinden sıçradı. Telefonu açmaya koşarken aklından şunlar geçiyordu: Lemoine haklıysa ve Sör Owen’ın telefonunun şarjı *bittiyse* –ki aleti bir yıldan uzun süredir kullandığı düşünülürse yenileme vakti kesinlikle

gelmişti– belki de cep numarasını ezberden hatırlayamamıştı –*kadın onun* bütün numaralarını ezbere bildiğinden aslına bakılırsa bu tam ona göre bir şeydi– ve bu yüzden ona ulaşmak, her şeyin yolunda olduğunu söyleyip içini rahatlatmak için evi arıyordu; üstelik sadece bunun için değil, ona Birnam Ormanı’ndan bahsetmek, ne olduğunu ve bunu ondan neden sakladığını açıklamak için de arıyordu; sonra da onca yıldan sonra en nihayetinde onu gerçekten şaşırtmayı başardığı gerçeğine birlikte güleceklerdi, kadının e-postasını okuduğunu itiraf etmesi gerekmeyecekti, ondan şüphe duyması gerekmeyecekti, kendisine ihanet edip etmediğini merak etmesi gerekmeyecekti ve yas tutması gerekmeyecekti...

“Alo,” dedi fısıldar gibi.

Arayan Lemoine’dı.

“Jill, ben Robert,” dedi Lemoine, bu kez üzgün çıkan ve sanki çok uzaklardan gelen bir sesle. “Bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum...” Leydi Darvish’in duyduğu son şey bu oldu.

Lemoine cesedi gördüğü andan itibaren strateji kurmaya başlamıştı. Mira’ya kollarını onu teselli etmek için değil; zihninden çeşitli hamleleri ve karşı hamleleri geçirirken, seçeneklerini tartarken, değiştiremeyeceği şeyleri (Darvish ölmüştü; Shelley bizzat onun, yani Lemoine’in verdiği asidin etkisindeydi) değiştirilmesi veya kılıfına uydurulması muhtemel olanlardan (Darvish’e minibüs çarpmıştı; direksiyonda Shelley vardı) ayırırken onu kıpırdamadan tutmak için dolamıştı. Birkaç saniye sonra Mira kollarından kurtulmaya çalışıp önkollarıyla onun göğsünü iterek, boynunu uzatıp çakıllı araba yoluna savrulmuş, boş gözlerle bakan cesede tekrar bakmak için arkasına dönmeye yeltendiğinde ise Lemoine onu daha da sıkı kavramış ve kız çırpınmayı bırakıp ağlamaya başlayana dek, “Bana güven... bakma,” diye mırıldanmıştı.

Durum kötüydü. Darvish hâlâ arazinin yasal sahibiydi. Kendi bahçe yolunda, kendi arazisinde, kendi evinin önünde, ülkeye bizzat Lemoine’in soktuğu yasadışı bir uyuşturucunun kafasını yaşayan bir işgalci tarafından öldürülmüştü ve karanlıkta o yolda tek başına yürümesinin nedeni de Lemoine’in ön kapının şifresini değiştirip ona

haber vermemiş olmasıydı. Bu kadarla bitse yine iyiydi: Tepenin aşağısındaki yün kırkma tesisinde uyuşturucudan uçmuş vaziyette beş işgalci daha vardı ve bunlardan biri Shelley'nin Vanette'e binip karanlıkta kaybolduğunu görmüş, Vanette'in Darvish'e çarptıktan sonra savrularak yolun başındaki kavağa geçirdiğini duymuş olabilir, artık her an oraya gelip uyuşturucudan kopmuş vaziyette neler olduğunu sorabilirdi. Lemoine topluca yaşanan asit tribinin bitmesini beklemenin bir yolunu bulsa, polisi aramayı uyuşturucunun etkisi geçinceye kadar geciktirmek bir neden bulabilse, adamın ölümünü tamamen bir kaza, hiç kimsenin, ne Shelley'nin ne Mira'nın ne Birnam Ormanı'ndakilerin ve tabii ki ne de Lemoine'ın dahli olmayan bir talihsizlik gibi göstermek mümkün olsa bile, öyle bir durumda bile işgal hiçbir şekilde açıklanamazdı; Birnam ekibinin Darvish'le karısının bilgisi ve izni dışında çiftliği işgal ettiği gerçeği hiçbir şekilde gizlenemezdi. Yün kırkma tesisinde kurdukları kampın geçici bir şey olmadığı çok belliydi. Bir sürü yatak ve ettikleri şeyler orada Lemoine'ın davetiyle, Lemoine'ın teşvikiyle ve Mira'nın banka hesabının ortaya çıkaracağı gibi Lemoine'ın parasıyla ne kadar uzun zamandır kaldıklarının başlıca kanıtlarıydı. Bütün bunlar ortaya çıktığında, diye düşündü Lemoine hızla, Jill Darvish kocasının hangi koşullarda öldüğünü öğrendiğinde, Lemoine'ın onu ve kocasını nasıl aldattığını ve bizzat, sırf kötülük ve biraz eğlence olsun diye kocasının ölümüne neden olduğunu anladığında, artık ondan anlaşmalarına uymasını, satışı gerçekleştirip parsellemeye izin vermesini, üzerinde büyüdüğü ve çok sevdiği arazinin büyük bölümünü ona satıp Lemoine'ı müstakbel kapı komşusu olarak kabul etmesini bekleyemezdi, Tanrı aşkına! Hayır: O zaman Lemoine'ın gözüne soktuğu milyonlar ona aşağılık ve iğrenç şeyler gibi, kocasının anısına saygısızlık gibi, kendisine yapılmış bir hakaret gibi gelecekti. Hâlâ onun inisiyatifinde olan satıştan vazgeçmekle kalmazdı; büyük ihtimalle ona dava açardı. Haber bütün medyada duyurulurdu. Yıllar boyu mahkemelere gidip gelirlerdi. Herkes öğrenirdi; toksik bir şey olurdu; yer yerinden oynardı. Bu arada Korowai'daki madene, ondan talimat bekleyen paralı askerlere, onca maden işleme cihazına, nadir toprak damarına ne olacaktı peki? Hayır, diye

düşündü Lemoine bir kez daha, çenesi Mira'nın saçlarında, başını belli belirsiz iki yana sallayarak. Hayır: Jill Darvish'in gerçeği öğrenmesine izin veremezdi; yani gerçek değişmek zorundaydı.

Bakışları cesede yöneldi. Onu yok etmek olmazdı. Milli parktaki operasyonunu ortaya çıkarabilecek bir arama kurtarma ekibini bölgeye sokamazdı. Darvish kısa zaman içinde bulunmalıydı; ama bu da sorun yaratırdı çünkü ceset ne kadar çabuk bulunursa adli tabibin elinde ölüm zamanını ve nedenini bulmak için o kadar fazla araç olurdu. Lemoine benzin istasyonundaki kameraların otobanı iki yöne doğru da izlediğini biliyordu. Darvish kasabaya girerken, herhalde yarım saat kadar önce, kameralar kullandığı SUV'yi kaydetmiş olmalıydı ve yolun ilerideki geçidin üstünden geçen kısmı kapalıydı tabii. Cesedi arabayla bir yere götürüp Darvish'i orada ölmüş gibi göstermek zaman uyuşmazlığı yaratırdı; Darvish'in kendi arazisine girip neden hemen çıktığı sorusunu da akla getirerek şüphe uyandırırdı. Lemoine o öğleden sonra uçakla gelip iniş yaptığını Thorndike'ta kalan çok az kişiden kaçının gördüğünü bilemezdi ama o sayı sıfırda bile piste park ettiği uçak hâlâ apaçık göz önündeydi ve son birkaç saatte Thorndike'tan ayrılan uçaklar araştırıldığında araziden arabayla ayrılmadığı kolayca anlaşıldı. Dahası, uçak kiralıktı ve iniş yaptığını bildirmişti; uçuş kayıtlarına göre zaten çiftlikteydi. Uçakla şimdi havalanmak da zaman uyuşmazlığı yaratacaktı; küçük uçaklar geceleri pek uçmadıkları için gözden kaçabilecek bir uyuşmazlık değildi bu.

Yani seçenekleri fazlasıyla sınırlıydı.

Lemoine adamın son yaptıklarını gözünde canlandırmaya çalıştı. Darvish arabayla ön kapıya kadar gelip pencerenin camını indirmiş, herhalde şifreyi birkaç kez girdiği halde kapı açılmamıştı. Uzaktaki yüz kırkma tesisinde hafif bir ışıltı görmüş müydü acaba? Tarlaların üzerinde dalgalanarak uzaktan gelen müziği duymuş muydu? Lemoine tesisin kapıdan görünüp görünmediğine bakması gerektiğini aklına not etti. Neyse, artık her ne olmuşsa, Darvish'in diyafonla evi aramayı denediğini, cevap veren olmayınca da arabadan inip eve yürüyerek gitmek için kapının üstünden atladığını, şifrenin bir şekilde değiştirilmiş olmasına sinirlendiğini hatta belki de

öfkeli olduğunu düşündü Lemoine. Birini aramış mıydı acaba? Şifreyi girerken hiç sorun yaşayıp yaşamadığını sormak için belki karısını, bir komşuyu ya da çilingiri? Tuş takımını monte eden güvenlik şirketini? Eğer aramışsa, yardım için gelenler yolda olabilirdi.

Lemoine hemen Mira'yı bırakıp cesedin yanına gitti. Darvish'in sol pantolon cebindeki düz, dikdörtgen kabartıyı gördü: Cep telefonunu. Diz çöküp aldığı telefonu ölen adamın yüzüne bakmamaya çalışarak cansız elinin altına kaydırıp ve Darvish'in başparmağını sensöre bastırıp parmak iziyle ekran kilidini açtı.

Shelley onu izliyordu. "Kim bu adam?" dedi.

Lemoine onu duymazdan geldi. Önce arama geçmişine bakıp Darvish'in telefonda en son o öğleden sonra saat üçte -karısıyla- konuştuğunu gördü; görüşme bir dakika yirmi dokuz saniye sürmüştü. Lemoine rahatlayarak mesajlara baktı. Darvish'in aldığı son metin iletisi 17.12'de gelmişti. Oğlu Jesse mesajda, "selam baba macamcayla seni kieran'ın bekarlığa veda partisine çağırdılar mı?" diye yazmıştı. Darvish de 18.33'te, "sanmam ne zaman ki?" diye cevap yazmıştı, o kadar.

"Kim bu adam?" dedi Shelley tekrar.

Derken Mira arkadan, "Bilmiyor," dedi.

Lemoine başını kaldırıp önce ağlamaklı bir yüz ifadesiyle, her nedense iki eliyle birden boğazını tutan Shelley'ye, sonra Mira'ya baktı. "Ne?" dedi.

"Bilmiyor," dedi Mira bir kez daha. Sesi kalın çıkmıştı. "Hiçbiri bilmiyor."

"Nasıl yani?" dedi Lemoine. "Neyi bilmiyorlar?"

Mira yine ağlıyordu. Yüzünü kapadı.

"Bu kim?" dedi Shelley, tuhaf bir güdüyle iki eliyle birden kendi boğazını ovarak. "Burada ne işi var?"

Lemoine ayağa kalkıp minibüse giderek arka kapıları açtı.

"Nereden çıktı bu?" dedi Shelley, boğazını ovmaya devam ederek. "Ölmüş mü?"

"Merak etme," dedi Lemoine. "Gerçek değil kendisi."

"Sahi mi?" dedi Shelley. Şüpheyi cesede baktı.

"Evet," dedi Lemoine. "Bunların hiçbirisi gerçek değil. Simülasyon."

“Ya?” dedi Shelley, bir şey anlamadan. “Ne için?”

Lemoine ellerini kızın koltuk altlarından geçirip Shelley’yi ayağa kaldırdı. “Minibüse bin,” dedi.

Shelley uysalca söyleneni yaptı.

“Senden beş bine kadar saymanı istiyorum,” dedi Lemoine. “Ama her rakamı söyleyeceksin. Tek bir rakamı bile kaçırmaman lazım. Tamam mı? Bu çok mühim. Alıştırmaya dahil.”

“Ne alıştırması?” dedi Shelley.

“En sonunda açıklayacağım,” dedi Lemoine. “Hadi, ben de duyayım. Bir.”

“Bir,” dedi Shelley, laf dinleyerek. “İki. Üç. Dört.”

“Güzel,” dedi Lemoine. “Böyle devam et. Sakın durma.” Kapıyı Shelley’nin üstüne kapayıp Mira’ya baktı.

“Onlara ne söyledin?” dedi.

Mira minibüsün arka lambalarının yanında, yere vuran kırmızımsı açık kahverengi ışığın biraz ötesinde duruyordu. Sinyal hâlâ –bip bip– ötüyordu ve Lemoine birden akünün bitmesine izin vermemesi gerektiğini akıl etti: ezilmiş kaportadan buharlar çıkıyordu, ön cam çatlaklarla kaplanmıştı ama o şeyi yine de kullanabilirlerdi belki. Minibüsün şoför tarafına dolanıp anahtarı çevirince, hem ışıklar söndü hem de ses kesildi.

Lemoine döndüğünde, Mira olduğu yerde duruyordu. “Yalan söylemedim,” dedi. “Bir şey uydurmadım. Yalnızca... bazı şeyleri kendime sakladım.”

“Neleri? Parayı mı?”

“Hayır,” derken, şoka uğramış gibiydi Mira. “Hayır.”

“Neyi, öyleyse?”

“Onu.” Mira cesede bakmadan Darvish’i gösterdi. “Bir de karısını.”

“Niye ki?” dedi Lemoine.

Mira titrek bir nefes aldı. “Çünkü...”

Lemoine ona bir tokat atmak istedi. “Niye ki?” dedi tekrar, sesini yükselterek. “Çabuk ol.”

“Çünkü söyleseydim buraya gelmeyebilirlerdi,” diye patladı Mira. “Gelmek istemeyebilirlerdi. Oylama yaptık. Oylamayı kaybetmek istemedim.”

Lemoine buz gibi yüz ifadesini korudu; ama içten içe oldukça rahatlamıştı. Demek onun gibi, Mira'nın da saklayacak bir şeyi vardı. İşine yarardı bu.

Mira'nın yanaklarından yaşlar akıyordu. "Ambulans çağırmamız lazım," dedi.

"Ambulansa ihtiyacı yok," dedi Lemoine. "Ölmüş." Ekranı açmak için adamın telefonunu yan yatırdı ama yine kilitlendiği için tekrar cesedin yanına gidip çakılların üstüne ikinci kez diz çökerek ölen adamın başparmağını sensöre bastırdı.

Vücudun yakında katılaşacağını düşündü; Darvish'in kanı kalçasıyla sırtının altında birikmeye başlamıştı ve yakında cesette çakıl taşlarının izi de kalacaktı. Onu olabildiğince çabuk SUV'nin şoför koltuğuna oturtmak zorundaydılar.

"Ne yapıyorsun sen?" dedi Mira.

Lemoine cevap vermedi. Adamın ne demeye habersiz eve geldiğini gösteren bir ipucu bulmak için Darvish'in e-posta uygulamasını açtı. Gelenler kutusunu kaydırıp pazartesi akşamı satın alınmış, Wellington-Christchurch arası gidiş-dönüş bir Air New Zealand biletinin biniş kartını buldu. Cuma öğleden sonra Christchurch'e gelip pazar gecesi Wellington'a dönmek üzere alınmış tek kişilik bir biletti bu; rezervasyona iki günlük araba kiralama da dahildi. SUV kiralıktı demek. Yani motorunun gayet iyi durumda olması gerektiğini düşündü Lemoine, aklından seçenekleri geçirmeyi sürdürerek; aynı zamanda Darvish'in arabayı teslim aldığı andan itibaren kilometre sayacının da kayıt altında olması gerekirdi.

Adamın e-postalarında oraya neden geldiğini açıklayabilecek bir şey bulamayınca, bu kez gönderilmiş postalara baktı. Aşağı kaydırırken, kendi adresini gördü: Darvish'in salı günkü doğayı koruma projesi lansmanı ile ilgili gönderdiği, okumadan sildiği e-postaydı bu. Lemoine e-postayı açtı... ve ilk kez alttaki sonradan yazılmış notu gördü. "Bu arada, bu hafta sonu duruma şöyle bir bakmak için Thorndike'a geliyorum. Cuma gecesi geç saatte orada olurum. Orada olursan seni de yakalarım belki? Sevgiler, Owen."

"Siktir," dedi Lemoine.

"Ne?" dedi Mira ama Lemoine yine cevap vermedi.

Darvish ona eve geleceğini söylemişti... ama o görmemişti.

Lemoine, Mira'ya döndü. "Senden eve çıkmanı istiyorum," dedi. "Mutfak kapısının orada bir arazi aracı var. Onu buraya getirmeni istiyorum. Çok yavaş. Hiç ses çıkarmamaya çalış. Işıkları da açma."

"Olmaz," dedi Mira.

"Mira," dedi Lemoine, "ne diyorsan onu yap."

"Olmaz," dedi Mira tekrar. Geriye doğru bir adım atarak Lemoine'dan uzaklaştı. "Polisi aramalıyız. Telefonu geri koy. Hiç dokunmaman gerekirdi. Cebine geri koymam lazım."

Lemoine kendine hâkim olabilmek için dişlerini sıktı. "Tamam," dedi. "İstedğin bu mu? Bunu geri koyayım ve polisi arayalım, öyle mi?"

"Evet," dedi Mira ama bunu fazla tiz çıkan tuhaf bir ses tonuyla söylemişti.

"Sonra da polis gelsin," dedi Lemoine, "ve neler olduğunu sorsun. Öyle mi? İlk başta burada bir adam öldürüldü. Değil mi? Orası belli. Cinayet işlendi. Shelley için kötü bir durum. Masum bir adamı kendi arazisinde, kendi kapısının önünde öldürmüş oluyor, değil mi? Mahkemeye çıkacak; mutlaka suçlu bulunacak. Ama sonra kafasının yüz milyon olduğunu anlayacaklar ve suçu *bir tık* daha artacak. Uyuşturucu kullanımı, genel güvenliği kasten tehlikeye sokma, madde etkisi altındayken araç kullanma. Kimbilir kaç yıllık mahkûmiyetten söz ediyoruz. Sonra uyuşturucudan havalarda uçanın bir tek o olmadığı anlaşılacak. Burada kaç kişisiniz acaba? Hepiniz olaya dahil olacaksınız ve işgalle, hırsızlıkla, mala zarar vermekle, vandalizmle suçlanacaksınız çünkü *burada olduğunuzdan* ne bu adamın ne de dul kalan eşinin *haberi vardı*, Mira. *Karısı* bu işe ne diyecek sence? Ya çocukları? Zaten bu aşamadan sonra büyük haber olacak, bütün medya üstüne atlayacak ve ülkedeki herkes, hey, biliyor musun, bir gün eve geldiğimde arka bahçe tamamen kazılmıştı, çok ürkütücüydü ya da, biliyor musun, bir süre önce *yüklü* bir su faturası gelmişti ve nedenini hiç anlayamamıştım falan demeye başlayacak ve işin içyüzü, bu işi yıllardır yaptığınız, milletin sırtından iş çevirdiğiniz, çalıp çırptığınız, yalan söylediğiniz, vergi memurunu kandırdığınız, kanunları nasıl çiğnediğiniz anlaşılmaya başlanacak. Birnam Ormanı'nın sonu olur

bu, Mira. İşin biter. *Shelley'nin* işi biter. Bitmeyi bırak. Kesin hapse girecek. Sorumlusu da sen olacaksın.”

Mira hıçkırıklara boğulmuştu. “Ama uyuşturucuyu ona sen verdin,” dedi. “Kapının şifresini sen değiştirdin. Diyafonu duymayan da sensin.”

“Biz,” dedi Lemoine. “Shelley’ye bunu biz yaptık. Bizim suçunuz. Bizim yüzümüzden bir adam öldü, Mira. Ama durumu düzeltebiliriz.”

“Düzeltemeyiz,” dedi Mira. “Her şey bitti. Sıçtık işte.”

“Hayır,” dedi Lemoine. “Bu işi halledebiliriz.”

“Tanrım,” diyerek dizlerinin üstüne çöktü Mira. “Nedir bu, amına koyayım.”

Lemoine da yanına diz çöküp iki eliyle Mira’nın omuzlarını kavradı. “Kazaydı,” dedi. “Duydun mu beni? Bu bir kazaydı. Adamı hayata döndüremeyiz. Öldüğü gerçeğini değiştiremeyiz. Ama Shelley’nin başına gelecekleri değiştirebiliriz. Hayatının geri kalanını hapiste geçirmekten kurtarabiliriz onu. Birnam Ormanı’nı da kurtarabiliriz.”

“Hayır,” dedi Mira. “Kes artık. Kes.”

Lemoine onu daha da sıkı tuttu. “Mira, bana bak. Kimseyi öldürmüyoruz. O zaten öldü. Bir kazada, korkunç bir kazada öldü ve şimdi tek yapacağımız kazanın gerçekleştiği koşulları değiştirmek. Hepsi bu. Sonra da polisi arayacağız. Tabii ki arayacağız. Ama önce hazır olmamız lazım. Tamam mı? Şimdi değil, Mira, bana güvenmen lazım. Bu iş bende. Ne yapacağımı biliyorum. Bunu halledebilirim. Ama bu işte birlikteyiz. Anlıyor musun? Birlikte almamız gereken bir karar bu.”

Mira aldığı derin nefesi içinde tutarak gözlerini sımsıkı kapadı. Minibüsteki Shelley saymaya devam ediyordu: “Yüz yirmi bir, yüz yirmi iki, yüz yirmi üç...”

“Onun için,” dedi Lemoine. “Onu bu pisliğin içine *biz* soktuk. Biz çıkaracağız.”

Mira gözlerini açtı ama ona bakmadı. Yere bakarak başını salladı.

Lemoine kızın ayağa kalkmasına yardım etti. “Gidip arazi aracını al ve sessizce buraya getir,” dedi. “Kimseye görünme sakın.”

Mira'nın yürüyerek karanlıkta kayboluşunu izlerken, bütün terslikleri avantaja dönüştürebileceğini düşündü Lemoine; farklı bir bakış açısından bakıldığında, bütün zayıflıklar güce çevrilebilirdi. Darvish eve geleceğini ona haber vermişti. İyi ya işte; Lemoine onu bekliyordu. Birlikte girmeyi düşündükleri ortak bir girişimi, yapmayı tasarladıkları eğlenceli bir işi, Lemoine'in Darvish'e ilk kez haftalar önce söz ettiği ve belki de Darvish'in özel nedenlerle karısından gizlediği bir fikri tartışmayı planlanmışlardı... ama Darvish eve gelmemişti. Kendi kapısının önünden geçip gitmiş –bunun nedenini kimse bilemeyecekti– ve arabayı sürmeye devam ederek seyir noktasına, barikatın oraya kadar çıkmış, sonra da anlaşılmayan bir nedenle aracın kontrolünü kaybetmişti; SUV uçurumdan aşağı düşerken belki yakıt borusu hasar görmüş ve cesedi yanmıştı. Lemoine başını sallıyordu. Tanık falan olmayacak, suçlanacak kimse de olmayacaktı ve Lemoine'in ciddi bir terslik olduğundan şüpheleninceye kadar sabahı beklemiş olması gayet inandırıcıydı; o zamana kadar ötekiler de ayılmış olur ve bahçe yolunu temizleyip minibüsü ortadan kaldıracak zamanı kazanırdı.

Lemoine tekrar cesedin yanına gidip adamın başparmağını üçüncü kez sensöre bastırırken, Darvish'in depolanan bilgilerin ona karşı kullanılması korkusuyla konum hizmetlerini devre dışı bırakacak türden bir adam olmadığını düşünüyordu. Haritayı açtığında, tabii ki telefonun o anki konumunun doğru bir şekilde işaretli olduğunu gördü. Tam konumu kapatıp adamın konum geçmişini tamamen silecekken, Darvish'le karısının birbirlerini bu şekilde izliyor olabilecekleri aklına geldi; bunu yapan çok çift vardı ve Darvish konum hizmetini kullanmaktan tam da öldüğü gece vazgeçerse, bu durum karısını şüphelendirebilirdi. Lemoine ikisinin birbirlerinin bütün şifrelerini bildiklerini biliyordu; Darvish bunu evli çiftlerin yaptığı gibi şöyle bir böbürlenip gözlerini devirerek, kendiyle dalga geçer gibi söylemişti ona. İyi, belki bunu da avantaja çevirebilirdi. Lemoine telefona bağlı başka cihaz var mı diye baktı ama yoktu; onun yerine Darvish'in son yarım saatteki hareketlerini silip hizmeti geçici olarak devre dışı bıraktı. Sonra cebinden kendi

telefonunu çıkarıp öteki elinin başparmağıyla Darvish'in ana ekranını açık tutarak ekranın bir kez daha kapanmasını önledi.

Bir e-postayı önceden gönderilip alınmış gibi göstermek gayet kolaydı: Bunun için kendi telefonunuzdaki takvimi geçmişteki bir tarihe getirip e-postayı attıktan sonra tarihi tekrar değiştirmek yeterliydi. Diğer cihaz e-postayı önceki bir tarihte alınmış gibi dosyalardı. Mesaj okunmamış görünürdü tabii ama iki cihaza birden erişiminiz varsa, bunu da kolayca halledebilirdiniz. Hatta iki cihaza birden erişiminiz olduğu takdirde geçmişteki yazışmaları istediğiniz kadar uzatabilirdiniz. Lemoine birkaç tuşa basarak Darvish'i Birnam Ormanı'ndan başından beri haberi varmış gibi gösterebilirdi. Ama abartmayacaktı. Azı karar, çoğu zarardı. Bir elinde kendi telefonunu, ötekinde ölen adamın telefonunu tutarak tuşlara bastı.

Yukarıdaki evden, çalıştırılan bir motorun pat pat sesi geldi ve birkaç saniye sonra yokuş aşağı inmeye başlayan arazi aracının motoru Lemoine'in beklediğinden çok daha sessizdi; Mira tepeden aşağı inerken vitesi boşa alınmış olmalıydı ve bu durum Lemoine'a Mira'nın onun yanında olduğunu, kararını verdiğini, bu işte onun da olduğunu kanıtlıyordu.

"Kimseyi gördün mü?" dedi Lemoine, iki telefonu da bırakarak. Mira başını iki yana salladı.

"Şimdiki iş biraz korkunç olacak," dedi Lemoine. "Ama senin tek yapacağın bu, tamam mı? Bu iş bittikten sonra, gerisini ben halledeceğim."

Mira başını salladı.

"Onu kapıdan geçirip tekrar arabasına bindirmemiz lazım," dedi Lemoine. "Şoför koltuğuna oturtacağız. Yapabilecek misin?"

Mira tekrar başını salladı.

"Üstünde hiç taş kalmaması lazım," dedi Lemoine. "Hepsini temizleyeceğiz."

Ama Mira araçtan inip cesedin yanına gitmiş çömeliyordu bile. Yüzünde uyurgezerlerinki gibi donuk, boş bir ifade vardı.

Lemoine başka bir şey demedi. Darvish'in iki yanına çömelip gövdesini doğrultarak cesedi yere oturtuktan sonra Lemoine başıyla omuzlarından, Mira ayaklarından tutarak kaldırdıkları adamı

arazi aracına kadar sürüklediler. Hafiften sendeleyerek arka koltuğa attılar ve Lemoine devrilmemesi için Darvish'in yanına oturdu. Mira tekrar şoför koltuğuna geçip motoru çalıştırdı. Vitesi boşa alıp el frenini indirerek yokuş aşağı kapıya kadar gitti ve içerideki tuş takımına yaklaştıklarında kolunu uzatıp kapıyı içeriden açan düğmeye basabilmek için vitesi ikiye aldı.

Kapı tekrar kapanmadan önce dışarı çıkmak için yalnızca birkaç saniyeleri vardı. Mira aradaki boşluktan kolayca geçip SUV'nin yanında durdu. Kapısı kilitliydi ve Lemoine anahtarı Darvish'in cebinden çıkarmak zorunda kaldı. Şoför kapısını açıp cesedi arazi aracından oraya kadar sürüklediler ve bindirmeden önce giysilerinde çakıl taşları kalmış olabilir diye üstünü silkeleyip ayakkabılarının tabanlarını kontrol ettiler. Lemoine tam Darvish'in emniyet kemerini takmış kapıyı kapamak için geri çekilirken dirseği kornaya çarpınca gecenin içinde patlayan o ses ikisini de yerinden sıçrattı.

"Pardon," dedi Lemoine.

Mira bir şey demedi. Çenesi garip bir hareketle, yanak içlerini ısırır gibi sağa sola kayıp duruyordu.

"Bundan sonrasını ben hallederim," dedi Lemoine. "Sen Shelley'nin yanına git."

"Minibüs ne olacak?"

"İlk iş bu," dedi Lemoine. "Git hadi."

"Telefonu hâlâ sende."

"Geri koyarım."

"Çıplak elle dokundun. Parmak izlerin..."

"Silerim," dedi Lemoine. "Merak etme. Sen git."

Fakat Mira yerinden kıpırdamadı. Vücudu silik bir silüet, yüzü kapkaranlık bir boşluk halinde öylece durup Lemoine'a baktı. "Onu ne yapacaksın?"

"Bilmemen daha iyi," dedi Lemoine. "Zaman kaybediyoruz. Senden Shelley'nin yanına gitmeni istiyorum."

"Yardıma ihtiyacın olabilir," dedi Mira.

Yardım edecek kişiler var, diyecek gibi oldu ama demedi Lemoine. Yüksek sesle şöyle dedi: "Bak, hikâye şöyle. Seninle ikimiz finansmanın ne şekilde sürdürüleceğini konuşmak için bu sabah

Owen Darvish'le buluşacaktık. Shelley de. Üçümüz buluşacaktık. Çok heyecanlısınız. *Burada olduğunuzu bilen, başından beri sizden haberdar olan* bu adamla ilk kez yüz yüze tanışacaksınız. Son birkaç haftadır arazisinde neler yaptığınızı ona göstermek için sabırsızlanıyorsunuz. Tamam mı? Şimdi git, bunu prova et. İnanıncaya kadar tekrarla. Yarın Birnam Ormanı'nın finansmanını konuşmak için Owen Darvish'le buluşuyorsun."

"Ötekiler ne olacak?"

"Ötekileri boş ver şimdi. Onları sonra hallederiz. Git."

Mira tekrar içeri girmek için tuş takımına doğru giderken, Lemoine'a sabah olmadan önce şifreyi tekrar değiştirmesi gerektiğini hatırlattı. Sonra elini uzatmış vaziyette, işaretparmağı havada, öylece kalakaldı.

"Mira," dedi Lemoine, "zamanımız yok."

Mira dönüp ona baktı. "Bu yüzden kavga ediyorduk," dedi. "Shelley ve ben. O yarın Darvish'le buluşacağımızı ötekilere söylemek istiyordu, ben istemiyordum. Onlardan saklamak istiyordum."

"Güzel," dedi Lemoine. "İnandırıcı."

"Bu yüzden peşimden geldi," derken inanılmaz rahatlamış gibiydi Mira. "Evet, gayet inandırıcı."

Lemoine başını salladı. Mira şifreyi girer ve kapılar onu içeri almak için ardına kadar açılırken, elleri belinde, onu izledi.

Sayılar insan gibi tek sıra halinde yürüyor, rakamlar şahlanarak birer birer karanlığın içinden çıkıyor ve sayıyı sesli söylediği anda ona fiziksel olarak çarpıyordu. Hoplayan tekerlerin tangırtısını, kendi savruluşunu, minibüsün ağaca çarpışını tekrar tekrar hissedip sinyalin ötüşünü, sileceklerin garç gurç sesini, lastiğin çatlaklara takılışını tekrar tekrar duydu Shelley; o yabancının yüzündeki şoku, ayaklarını, arabanın önünden sıçramaya çalışırken gerilen gövdesini çok geç görüşü canlandı gözünde tekrar tekrar. Rakamlar ardı ardına belirirken saymaya devam etmekten, öldürmeye devam etmekten, hâlâ şoför koltuğunda oturduğunu hayal ederek, ayakları pedallarda, direksiyondaki elleri saat onu on geç pozisyonunda, ağaca tekrar tekrar çarpmaktan başka bir şey yoktu yapabileceği.

Derken birdenbire kaldığı sayıyı unuttu. Karanlıkta az önce sesli söylediği sayının hangisi olduğunu unuttu. Geriye doğru mu yoksa düz mü saymak zorunda olduğunu unuttu. Ne kadar zaman önce ve neden, hangi sayıdan başladığını unuttu. Birden şoför koltuğunda olmadığını fark etti. Arkadaydı ve hiç ses yoktu, hiç hareket yoktu ve Shelley tarifsiz, derin bir rahatlama hissetti çünkü bu sessizlik ve durgunluk ancak yoldaki yabancının henüz karşısına çıkmadığı, ağacın ve direksiyonun, ön camdaki çatlakların henüz olmadığı anlamına gelebilirdi ve Shelley büyük bir minnet içinde yerde yatarak gecenin onu sararak mayalandığını, üzerinden geçen kapkara dalgaların saçlarını da dalgalandırıp giysilerini çekiştirdiğini hissederken, her ânın sonrasındaki ânı çağrıştıracak şekilde kendi içinde dönen ve Shelley birazcık kıpırdasa, ağırlığını başka tarafa verip dudaklarını ıslatsa hatta nefes alıp verme ritmini bile değiştirse simülasyonun sona ereceğini, geleceğin geçmiş olacağını hissettiği bir zaman geçti. Sabit bir aydınlanma, karanlığın içinde gitgide artan bir grileşme olduğunu fark ettiğinde, bundan kurtulmak için gözlerini kapadı ve çakılların üstünde yürüyen ayak sesleri, alçak sesli konuşmalar duyduğunda bunları duymamaya, ondan başka insanların da, yabancıların da var olduğu, kanlı canlı, gerçek, yaşayan, yaşamış olan, ölebilecek bir yabancının, tek bir yabancının olduğu gerçeğini kabul etmemeye çalıştı.

Şoför kapısı açıldı ve arabaya binen biri süspansiyonu salladı. Shelley kontağa sokulan anahtarın sesini duydu: Tık tık tık sesinin ardından motor öksürerek çalışmaya başladı. Ardından geriye alınan vitesin bir yere sürtünüşü ve kaputun oradan gelen bir hışırtı, sonra bir gacırtı, çat diye bir ses geldi ve minibüsü çalıştıran kişi el frenini çekip motoru durdurarak aşağı inip süspansiyonu tekrar öteki tarafa doğru sarstı. Shelley'nin gözleri hâlâ sımsıkı kapalıydı. Mira'nın, "Anladım," dediğini duydu Shelley. Sonrasında gelen ayak seslerinin ardından bir süre hiçbir şey duymadı.

Sonra dalıp gitmiş olmalı ki bir anda şafağın söktüğünü ve minibüsün hareket halinde olduğunu fark etti. Gözlerini açtığında kayarak geçen telgraf direklerini, direklerin ötesindeki oluklu saç kaplamalı eğimli çatıları gördü ve bu çatıların çeyrek dönümlük arsalara

yapılmış, dış cepheleri yalı baskısı ya da Oamaru taşıyla kaplı, ki-bar ön bahçeleri ve otomobil sundurmaları, beyaza ya da pembeye ya da bebek mavisine boyalı tel örgü çitleri olan tek katlı bakımlı evlere ait olması gerektiğini düşündü. Dörtlü bir kavşakta durup sola dönen minibüsten Korowai Dağları'nın sırtlarını çok alçaktan gören Shelley, Thorndike'in arka sokaklarında olduklarını anladı. Minibüsü kullanan kişi anacaddeye gelmeden önce otobandan çıkmış olmalıydı; Shelley benzin istasyonunun, bir dizi hatıralık eşya dükkânının ve yol kenarındaki o kepenkleri indirilmiş iki kafenin olduğu yolun kasabanın anacaddesi olduğunu zannediyordu. Minibüs tekrar sola, sonra sağa dönüp bir garaj yoluna girdikten sonra ustuka sıvalı tek katlı bir evin yanında durdu: Minibüsün yan camından yosunlu bir yağmur borusu, benek benek siyah küfle kaplı buzlu camdan bir banyo penceresi gördü. Sürücü motoru durdurup inerek uzaklaştı ve Shelley bir dakika kadar sonra dönen kişinin ayak seslerini duydu, minibüsün arka kapıları ardına kadar açıldı ve üstünde önceki gün giydiği kot pantolon, yamalı yün kazakla, Mira beliriverdi.

Öylece bakıştılar.

“Neredeyiz?” dedi Shelley sonunda.

Mira hemen cevap vermedi. Sonra, “Konuşabileceğimiz bir yerde,” dedi.

Shelley doğrulup Mira'nın omzu üstünden evlerle dolu bomboş sokağa bakarken, o kış sabahının erken saatinde bütün renkler yumuşacık, akışkandı ve Shelley kısacık bir an için çarptığı o yabancı'nın cidden simülasyon olmasını diledi. Başını çevirip kendi omzunun üstünden ön cama baktı ama cam boyu boyunca çatlaklarla kaplıydı.

“Hadi,” dedi Mira.

Shelley minibüsten inince, Mira arka kapıları sessizce kapayıp kilitledi. Sarıya boyalı evin dantel perdeleri, ön kapısında üst üste üç camı vardı. Mira kapıyı anahtarla açıp Shelley'nin önden girmesini bekledi ve kendi girmeden önce boş sokağa şöyle bir göz gezdirdi.

Evde kimse yaşamıyor gibiydi. Vinleks kaplı eski püskü bir kanepenin karşısında eski model bir televizyon. Elektrikli şöminenin

iki yanındaki raflarda duran kutu kutu yapbozlar ve kapakları soyulmuş, sırtları kırışmış karton kapaklı kitaplar. Bir kemerin ardındaki küçük mutfakta elektrikli tekli bir ocak ve mikrodalga fırın; bitişik duvarda perdeyle kapanmış başka bir kemer. Kanepenin arkasındaki duvarda Van Gogh'un *Ayçiçekleri*'nin çerçeveli bir reproduksiyonu ve karşıda, şöminenin üzerinde, üstünde kırmızı italik harflerle "Tatil Evi" yazan bir kanvas tablo. Çamaşır suyu ve oda spreyi kokan salon soğuktu.

"Robert'ın bir arkadaşınınınmış," dedi Mira ve Lemoine'in böyle bir evde oturan biriyle arkadaş olması fikri öyle öyle saçma geldi ki Shelley gülmeden edemedi. "Pardon," dedi. "Ama... çok acayip yani."

Mira birden öfkeyle çıkıştı. "Minibüste ne işin vardı?" dedi. "Asidini yutup ne dedin, arabayı *kaçırıp* biraz gezineyim bari mi dedin? Gecenin bir yarısında? *Tek başına*? Ne yaptığını sanıyorsun sen ya? Nereye gidiyordun ki?"

Shelley konuşmak için ağzını açtı ama sesini çıkaramadı. Karanlığın içindeki o yabancıyı, adamın gözlerini, ağzını, ellerini gördü...

Mira konuşmaktan vazgeçip mutfığa gitti. Öfkesini yenemeden, dolapları hırsıyla açıp çekmeceleri pat küt kapayarak fincanları bulup su ısıtıcıyı doldurdu. Shelley perişan vaziyette tezgâhın üstündeki dolabı açıp bir kutu UHT sütle bir kavanoz hazır kahveyi çıkaran arkadaşını izledi.

"İş görüşmem var," dedi Shelley.

Mira ona döndü.

"Sivil Toplumla İlişkiler'deki bir işe başvurmuştum," dedi Shelley. "Geçen ay, sen yokken. Bir sürü işe, yapabileceğimi düşündüğümü her şeye başvurdum işte. Ama bu işi ciddi istiyordum. Dün aday listesine alındığımı söylemek için e-posta atmışlar. Hep birlikte yemeğe oturulmadan biraz önce gördüm. Aslında Robert'la birlikte uçak pistindeyken aramışlar ve telefon sessizde olduğu için duymamışım ama sorun olmadı çünkü zaten bütün detayları içeren bir e-posta da atmışlar. İş görüşmesi gelecek hafta. Perşembe günü."

Mira'nın yüzü öfkeyle kasılmıştı. "Ne anlatıyorsun sen Shelley ya?"

“Soruna cevap veriyorum,” dedi Shelley. “Arabayı gezinmek için almadım. Dün gece. Gidiyordum. Yani *gidiyorum*. Ben gidiyorum. Birnam Ormanı’nı bırakıyorum. Tamam? Anlattığım şey bu: Ben artık yokum.”

“Delirdin mi sen?” dedi Mira.

Shelley tekrar gülmeye çalıştı. “Tamam, haklısın,” dedi, “o durumdayken araba kullanmam cidden salakça ve tehlikeliydi, zararını mutlaka karşılayacağım, sonuçta senin minibüsün, almaya hiç hakkım yoktu ve kopmuş vaziyetteyken sürdüğüm için cidden çok özür dilerim ama açıkçası, aslında ağaca çarpmam belki de iyi oldu. Ha? Yani, araziden çıkmayı bile beceremedim; belki de böyle olması gerekiyordu. Birilerine zarar verebilirdim. Ayrıca iyi durumda, değil mi? Yani hâlâ çalışıyor. Minibüsü buraya kadar sürdüğün ortada. Yani hurdaya çevirmiş falan değilim. Değil mi?” Sesi gitgide yükseliyordu. Sinir krizinin eşiğinde olabileceğini düşündü Shelley.

“İşte bak,” diye devam etti çıldırmış gibi, telefonunu cebinden çıkarıp Mira’nın yüzüne doğru tutarak, “iş görüşmesiyle ilgili mektubu sana da gösterebilirim. Dur, göstereyim. Cidden çok havalı bir iş. Başlangıç maaşı hiç fena değil ve yapmak istediğim birçok şey için de ilk adım olacak. Masa başı işi, bir kabinin içinde çalışacağım falan ama STK sektöründe çalışmak tam da...”

Telefonunun şarjı bitmişti. Shelley ekranı açmak için güç düğmesine basıp cihazı hafifçe salladı ama bir şey olmadı.

“Kes şunu,” dedi Mira. “Tahammülüm kalmadı. Kes artık.”

“Şarj aleti getirdin mi?” dedi Shelley. “Gidip minibüstekini alayım. Anahtarları alabilir miyim?”

“Hayır, Shelley,” dedi Mira, “anahtarları alamazsın.”

Yine o yabancının havaya uçuşu; yine ön cam; yine hoplayan tekerlerin tangirtisi...

“Bak, Mira, denedim işte, tamam mı?” dedi Shelley, artık neredeyse bağırarak. “Buraya gelip denedim, bu işin olmasını cidden istedim, cidden çok istedim ama üzgünüm, dün gece dediğim gibi: Bu işi yapma nedenlerimizin farklı olabileceğini düşünüyorum. Belki hep öyleydi, belki de sorun yalnızca Robert ve bu işin nereye gittiğini görmek zorundasın –anlıyorum, sonuçta ben de insanım– ama

kendi geleceğimi de düşünmek zorundayım, değil mi? Yaptığım şey de bu. Geleceğimi düşünüyorum ve bu işi ciddi istiyorum. Bak, kızgın falan değilim. Gerçekten. Yalnızca artık kendi başımın çaresine bakma zamanı geldi.” Shelley telefonunu bir kez daha deliler gibi salladı. “Keşke şunu şarj edebilseydim,” dedi. “Sana e-postayı gösterirdim. Telefonumu şarj etmem lazımı.”

Bir sessizlik oldu. Ardından Mira, duyulur duyulmaz bir sesle, “Cidden hatırlanıyor musun?” dedi.

“*Hatırlıyorum* tabii,” dedi Shelley, yine gülerek. “Nasıl unutturum ki? İnanılmaz bir dört yıldır. Tabii ki hatırlıyorum. Hep hatırlayacağımı. Birnam Ormanı’nda yaşadığım deneyim çok güzeldi. Kendime dair, dünyaya dair, her şeye dair çok şey öğretti bana. Ayrıca ciddi bir fark yarattık, değil mi? Bununla gurur duyuyorum.”

“Tanrım,” dedi Mira. “Tanrım.” Sırtını dönüp elleriyle mutfak tezgâhını kavradı.

Shelley telefonuna bakıp camdaki siyah yansımasını gördü. Telefonu yan çevirdi.

Sonra Mira, yoğun bir sesle, “Sana söylemem gereken bir şey var,” dedi.

“Tamam,” dedi Shelley, rahatlayarak. Telefonu tekrar cebine koydu. “Peki.”

Mira başını öne eğmişti. “Robert o çiftliği satın almadı daha.”

“Tamam,” dedi Shelley tekrar. Başını sallıyordu.

“Depozitoyu verdi. Teklifi kabul edildi. Satış gerçekleşecek. Yalnızca daha sözleşmeyi tamamlayamadılar. Bir yan proje vardı, şu doğayı koruma... Neyse, boş ver. Arazinin sahibi...” Mira tezgâha bakarak kesik kesik nefes aldı. “Sahibinin adı Owen Darvish.”

Shelley hâlâ başını sallıyordu. Minibüsün kırmızı arka ışıklarının altında yatan adamın cesedini gördü.

“Sana anlatacaktım,” dedi Mira, Shelley’ye dönmeden. “*Hui*’de. Ama Tony vardı ve sanırım aklım karıştı ve söz etmeyi unuttum. Sonra da... Ne bileyim işte. Artık çok geç olduğunu düşündüm.”

“Sorun değil,” dedi Shelley. “Cidden, bunu dert etmene gerek yok...” derken, “Merak etme. Gerçek değil,” diyen Lemoine’in sesini duydu.

Mira sonunda yüzünü ona döndü. “Adamın eve geleceğini bilmiyordum,” dedi. “Robert da bilmiyordu. Kapı da... Robert kapının... kapıda bir terslik olmuş işte. O yüzden sanırım... üstünden atlamış.”

Shelley hâlâ başını sallıyordu. “Sorun değil,” dedi yine. “Hiç sorun değil.”

“Shelley,” dedi Mira. “Bir sus artık.”

İkisi de sustu. Shelley bakışlarını tezgâhın üstündeki hâlâ açık duran dolaba sabitledi. Gözleri kavanozlarla kutuların üstündeki etiketlerde dolaştı. Hepsi de düzgünce yerleştirilmişti ve Shelley durup dururken daha hiçbirinin açılmamış olduğunu fark etti: Ne bir makarna poşetine lastik bant takılınışı, ne kahvaltılık gevrek kutularından biri delinmiş ne de bir şişenin yanında yapış yapış bir çizgi oluşmuştu; göze batan herhangi bir şey, tek bir artık, tek bir plastik kap yoktu.

“Burada ne işimiz var bizim?” dedi.

“Robert diğerlerine duruma el koyduğunu söyleyecek,” dedi Mira. “Onlara, birkaç günlüğüne buralardan uzaklaşıp kozlarımızı paylaşmamızı söylediğini anlatacak. Yani, baş başa verip aramızdaki boktan durumu çözmemizi... Grubun iyiliği için.”

“Birnam Ormanı’nın iyiliği için,” dedi Shelley, ona da yabancı gelen yapmacıklı, sıcacık bir sesle.

Mira gözlerini kapadı. “Gayet inandırıcı yani,” dedi, “dün gece yemekteki tavrından sonra. Bir gariplik olduğunu herkes anladı.”

“Kesin,” dedi Shelley, “ama ben birkaç gün daha kalabilir miyim, bilmiyorum. Söyledim ya, iş görüşmem var ve...”

“Lanet olsun, Shelley,” diye patladı Mira, “şu siktiğimin iş görüşmesine gitmiyorsun! Sen birini öldürdün! Tamam mı? Bir adamı öldürdün ve Robert şimdi senin pisliğini temizlemek için uğraşıyor, o yüzden şu an hangi sikindirik hayal âleminin içindeysen oradan hemen çık amına koyayım. Şu an hayatının geri kalanını hapiste geçirmene *şu kadar* var. Anlıyor musun?”

Shelley cevap vermek için ağzını açıp tekrar kapadı. O vinleks kanepenin üstünde otururken, Mira ikisine de kahve yapmak için tekrar mutfığa gitti.

“Robert nerede peki?” dedi Shelley çekinerek, Mira geri geldiğinde.

Mira da çekinerek, “Bilmememizin daha iyi olacağını söyledi,” dedi. Yere bağdaş kurdu. “Biz burada bekleyeceğiz ve sanırım biri gelip minibüsü tamir edecek ama sakın evden çıkmamamızı, her şeyi halledeceğini söyledi. Herhalde birkaç gün sonra da çiftliğe döneceğiz ve... kaldığımız yerden devam edeceğiz işte.”

Shelley bir an sustu. Sessizce kahvesine baktı. Sonra, “Burası kimin evi?” diye sordu.

“Tanrım, Shelley, ne bileyim ben! Arkadaşınınmış işte.”

“Biraz garip,” dedi Shelley. “Sence de öyle değil mi? Yani saat daha yedi bile olmamıştır. Bu kadar kısa sürede, böyle acayip bir durumdayken, birdenbire böyle bir ev ortaya çıkıyor ve biz evi istediğimiz gibi kullanıp dolaplardaki şeyleri yiyebiliyoruz, üstelik kaçıp saklanmak için mükemmel bir yer. İçinde isteyeceğimiz her şey var. Kimmiş ki bu ‘arkadaş’?”

“Dedim ya: Bilmiyorum.”

“Gülzel bir yer de değil,” dedi Shelley. “Robert’ın kalmak isteyeceği bir yer değil burası. Hayal edebiliyor musun, Robert’ın gelip burada...”

“Kes!” diye bağırdı Mira. “Sikmişim evini! Elimizde bir tek bu var, tamam mı? Ya bu ya da polis arabasının arkası, Shelley! Ya bu ya da metal tuvaletli sikindirik bir beton hücre ve ranzanın üstünde kaşığı keskinleştirip bıçak yapan bir çocuk tacizcisi! Tamam mı? Artık böyle bir hayatın var. *Böyle bir hayatımız var.*”

“Telefonumu şarj etmem lazım,” dedi Shelley.

“Olmaz,” dedi Mira ve bu kez o gülmeye başladı. “Olmaz amına koyayım.”

“İşte ben de bunun için ayrılmak istiyorum zaten,” dedi Shelley.

“Ne için?”

“Bunun için,” dedi Shelley, bir el hareketiyle aralarındaki mesafeyi göstererek. “Kendi adıma tek bir seçim bile yapamadığının farkında mısın? Bir tane bile? Bana saygı duymadığını biliyorum. Belki hoşlanmıyorsun bile. Beni sırf işine yaradığım için yanında tuttuğunu gizlemek için hiçbir şey yapmıyorsun yani. Senin uğraşmak istemediğini ufak tefek şeyleri, bütün ayak işlerini, kâğıt işlerini, tüm sıkıcı şeyleri ben yapıyorum; ama iş gerçek bir gelecekle

ilgili gerç k büyük kararlara gelince, yokmu um gibi davranıyordun. Birnam Ormanı senin malınmı  gibi, senin bebeğınmı  gibi, gruba girmesine izin verdiğın herkes sana minnet duymalıymı  gibi davranıyorsun, Mira. Robert hariç. Değil mi? O hata yapamaz, o müthiş biri, o tam bir gizem, dehşet bir adam, fakat oh, neler oluyor böyle? Neler olduğu gayet açık aslında. O da görüyor. Seni bu sayede avucunun içine aldı. Kendinden başka hiçbir şeyi umursamadığını o da biliyor, ne hoş, değil mi? Siki mek istemenize  a mamalı. Öyle çok ortak y n n z var ki.”

Mira sessizdi. Sonra gayet soğuk bir sesle dedi ki: “Eh, ba  ba a kalmamız gerektiği yalan değilmiş demek: Bütün ta lar *dökülüyor*, baksana.”

Birden Shelley’nin sabrı ta tı. O da ayağa kalkıp evin geri kalanını salondan ayıran perdeyi  ekiverdi. Kemerin ötesindeki kısa koridorda bir banyoyla iki yatak odası vardı.  tekinden küçük olan yatak odasına girip yorganın altına girerek yattı ve sıradağların üzerinden vuran güneşin eğimli sarı ışığı odayı kaplarken kendini öldürebilecek kadar cesur olmayı diledi.

Mira bir polis dizisine rast gelme korkusuyla televizyonu a amıyor, bir şey okuyacak isteği ve gücü bulamıyordu. Shelley’nin yatak odasının kapısını kapamasının ardından sırtını divana dayayıp dizlerini g ğ ne çekerek dört saat boyunca hiç kıpırdamadan oturduktan sonra birdenbire kalkıp   minenin iki yanındaki raflarda duran yapbozlardan birini aldı. Kutunun üstündeki resimde hasır sepetin içine koyulmuş    tane yavru golden retriever vardı ve parçalar ürün yelpazesindeki diğer yapbozları tanıtan bir bro  rle birlikte plastik po ete konmuştu. Mira po eti yırtıp sehpanın üstüne döktüğü parçaları birer birer ters çevirerek i  i e geçen girintilerle çıkıntıları kesen makinanın bıraktığı incecik gri toz tabakasını sildi ve yapboz parçalanıp po etlenirken birbirinden ayrılmadan kalmış tek tük ikili ve üçlü parçaları ayırdı. Bütün parçaların resimli tarafları üste geldikten sonra onları kategorilere ayırmaya başladı ve köpek tüyleriyle örgü sepetin tekrarlayan deseni sayesinde yapbozun bin parçalı bir bulmacadan beklemeyeceği

kadar zor olduğunu görünce çok memnun oldu. Kenarlardaki parçaların hepsini bulup iki köpek yavrusunun yüzlerini tamamlamıştı ki arkasında kalan yatak odası kapısının sessizce açıldığını, ayak seslerini, ardından koridorun önündeki perdenin çekilmesine eşlik eden gıcırtıyı duydu.

Dönüp bakmadı. Sessizlik içinde geçen birkaç saniyenin ardından Shelley'nin perdeyi bırakmasıyla gelen hafif esintiyi hissetti. Bir kapı açılıp kapandı ve Mira açılan suyun sesini duydu. Ekose kurdeleli sepetin sapına odaklanarak yapbozuna devam etti. Su sesi kısa sürede kesildi ve Shelley başında bir havluyla, Imperial Leather sabununun ve diş macununun kokularını yayarak banyodan çıktı. Kanepenin etrafından dolaşıp mutfığa girdi ve sırtını Mira'ya dönük tutarak dolaplarla çekmeceleri açıp kapadıktan sonra nihayet bir paket risotto, bir mantar konservesi, bir kavanoz baharat ve bir şişe yağ çıkardı. Pişirdiği yemeği eşit bölüştürdüğü kâseleri salona getirip sehpadaki yapboz parçalarının arasına koydu.

“Sağ ol,” dedi Mira.

Shelley cevap vermedi. Yere bağdaş kurup kendi kâsesini alarak yemeğini yerken yapbozu inceledi ve çok geçmeden çatalını bırakıp uzanarak Mira'nın çoktan denediği bir bağlantıyı denedi. Mira bir şey demedi. Shelley birbirine uymadığını anladığı parçaları aldığı yere bırakıncaya kadar başka yere baktı. Fakat Shelley'nin denediği sonraki parça yerine girdi ve Shelley yemeğini bitirdikten sonra da oturmaya devam ederek sepetin sapı tamamlanıncaya, biten kısımlar insanın avucuyla hafifçe bastırıp düzleştirmek istemesine neden olan pürtüklü bir parıltıya kavuşuncaya kadar sessizce yapboza yoğunlaştı. Akşamüstü oldu. Shelley lambaderi açıp çekerek oturdukları yere yaklaştırdı. Mira kâseleri alıp yıkamak için mutfığa götürdü. İki fincan çay yapıp zencefilli kurabiye paketini açtı ve donuk akşam güneşinin ışığında çalışırken lambaya düşük ampul takılmış olmasına şükretti. Yapboz gece yarısı bitti. Shelley son parçayı yerleştirir yerleştirmeden ayağa kalkıp Mira'yla göz göze gelmeden odaya gitti ve kapıyı sessizce kapayarak yatağa girdi. Mira elini tamamlanmış yapbozun üzerinde son bir kez gezdirip arada bastırarak o gerginliği ve oynaklığı parmak uçlarıyla avuçlarında hissettikten sonra cebinden çıkardığı telefonunu açtı.

Bir Natalieden, biri Katrina'dan gelmiş iki mesaj vardı ve ikisi de aşağı yukarı aynı şeyi söylüyordu: Aklımızdasınız, kendinize dikkat edin, ilişkinizi düzeltmek için zaman ayırmanız çok iyi oldu, sizi tekrar görmek için sabırsızlanıyoruz, x. Mira cevap yazmayı düşünüp vazgeçti. Onun yerine yerel haberlere bakarken ağzının kuruduğunu, nefesinin sıkıştığını hissetti. Telefonun sayfayı açması çok uzun sürdü –son birkaç haftadır gitgide yavaşlamıştı; cidden daha iyi bir paket alması gerektiğini, yeni telefonları biraz inceleyip belki de başka bir şirkete geçmesi ya da şu anki servis sağlayıcısının hangi telefonları kabul ettiğini öğrenmesi gerektiğini düşündü– bir de artık kullanmadığı dosyaları, kullanmadığı halde hafızada yer kaplayan uygulamaları silmek fena olmazdı; gelgitleri takip eden ve yüklediği günden beri hiç açmadığı şu uygulamayı mesela; bir de gitar alıştırması için her gün yeni bir akor dizisi vereni çünkü dürüst olması gerekirse, gitar çalmayı öğreneceği falan yoktu. Mira terleyen avucunu kotunun dizine silerek yutkunmaya çalıştı ama yeteri kadar tükürük çıkaramadı.

İnternet sitesi nihayet yüklendi. O akşamüstü çekilmiş bir fotoğrafın üstünde, “Korowai Geçidi’ndeki Seyir Noktasında Ölümçül Kaza” manşeti: Fotoğrafta yakından çekilmiş POLİS, GİRİLMEZ yazılı bir şerit, şeridin arkasında hafif flu görünen ve bir arada duran altı-yedi adam vardı. Mira ekranı kaydırarak haberi okudu. Yazı çok kısaydı. Kiralık bir SUV cuma gecesi geç saatte Korowai Geçidi’ndeki seyir noktasında kaza yapmıştı. Cinsiyeti erkek olan şoför kazadan sağ kurtulamamış ve kimliği henüz resmi olarak belirlenmemişti. Araçta başka yolcu yoktu. Anlaşıldığı kadarıyla, korkuluk-taki bir aralıktan geçen SUV uçurumdan aşağı düşmüştü. Bölgede yaşayanlardan kazadan geriye kalanlar temizleninceye kadar kaza mahallinden uzak durarak kurtarma hizmetlerine yardımcı olmaları isteniyordu. Hepsi buydu. Mira haberin sonunda olayın potansiyel tanıklarından bilgi vermelerinin istenmesini beklerdi ama son cümlede yalnızca geçidin üstündeki yolun beş kişinin öldüğü heyelanın gerçekleştiği mart ayından beri kapalı olduğu yineleniyordu.

Elindeki telefon titreşince Mira irkildi. Ekrandaki haberin yerinde bilinmeyen numaradan arandığını söyleyen bildirim vardı. Ekranı kaydırıp açtığı telefonu kulağına götürdü.

“Ben Robert,” dedi Lemoine. “Nasılsın?”

“İyidir,” dedi Mira, boğazında aniden bir yumru hissederek.

“Shelley yattı mı?”

“Evet.”

“Nasıl kendisi?”

“Pek iyi değil. Biraz kafayı yemiş durumda.” Mira kendini toparlamak için elini yapbozun üstüne koyup parmaklarını açabildiği kadar açtı. “Meğer iş görüşmesi varmış. Gelecek hafta, Sivil Toplumla İlişkiler’de. Masa başı işi. Birnam Ormanı’ndan ayrılacakmış. En azından öyle planlıyormuş yani.”

“Niye ki?”

“Ne zamandır istiyormuş. Bıkmış sanırım. Benden.”

Bir sessizliğin ardından, “Tamam. Bunu öğrendiğime sevindim,” dedi Lemoine.

“Sen nasılsın? Ötekiler nasıldı?”

“İyi. İkiniz için endişelendiler, ilişkinizi düzeltmek istediğinizi duyunca rahatladılar. Biraz da utandılar. Dün gece Shelley’nin gittiğini fark etmemişler bile gibi anladım.”

“Eh, iyi bir şey herhalde.”

“Haberleri görmüşsündür,” dedi Lemoine. Soru değil, bir saptamaydı bu.

Mira her nedense gördüğünü itiraf etmek istemedi. “Daha değil,” diye yalan söyledi. “Bakmaya korktum.”

Yine bir sessizlik. “Neden?” dedi Lemoine.

“Bilmiyorum,” dedi Mira. “Bilmiyorum! Bunu yapabileceğimden emin değilim, Robert.”

“Yapacağın bir şey yok,” dedi Lemoine. “Yapıldı zaten.”

Bir an ikisi de sustu. Ardından Mira, “Karısının haberi var mı?” diye sordu.

“Evet. Bütün gün temas halindeydik,” dedi Lemoine. “Uçağa binip gelmek istedi ama gelmemeye ikna ettim.”

“Sahi mi?” dedi Mira. “Nasıl becerdin?”

“Yaşadığı şeyin aynısını yaşadığımı söyleyerek. ‘Cehennem azabı yaşıyorsun, bir yanın kendine işkence etmek istiyor, biliyorum ama inan bana, kaza mahallini görmesen çok daha iyi. O görüntülerin

beynine kazınmasını istemezsin,' dedim. 'Tecrübeme güven. Ailenle birlikte ol. Çocuklarınla birlikte ol. Buraya gelerek ancak kendini cezalandırmış olacaksın. Yapma,' dedim."

"O da senin sözünü mü dinledi?"

"Evet."

"Cenaze olmayacak mı zaten?"

"Onu Wellington'da yapacaklar sanırım."

Mira yine susup Darvish'lerin salonundaki aile fotoğrafını, o gururlu anneyle babayı, hepsi de babalarının geniş alnını, elmacık kemiklerini, geniş ağzını, sırtışını almış o üç mutlu çocuğu düşündü.

Gözlerini sımsıkı kapadı. "Robert?"

"Efendim?"

"Nasıl öldü?"

Lemoine hızla aldığı nefesini çok yavaş bıraktı. "Arabayla bari-kata kadar gitti," dedi. "İnip biraz dolaştıktan sonra tekrar arabaya bindi. Tekerlek izlerinden eve dönmek için üç noktalı dönüş yapmaya çalıştığı ama kavisi fazla geniş alıp arabayla korkuluktan geçerek uçurumdan aşağı düştüğü anlaşılabilecek. Araç düşerken birkaç kez döndüğü için benzin borusu delinmiş ve ancak bu sabah bulunabildiğinde her şey fena halde yanmış olacak. Telefonu cebindeydi; bu arada kilometre sayacından ve Thorndike otobanındaki kameradan, son hareketlerini net olarak anlayabilecekler. Otopsi yapılacak tabii ama kanında alkol bulacaklarını hiç sanmıyorum. Arabanın kurca-landığına dair hiçbir iz olmayacağı da kesin. Bilinmeyen birkaç şey var elbette. Oraya neden gittiğini bilmiyoruz. Arabanın kontrolünü neden kaybettiğini bilmiyoruz. Ama dün gece orada hiç kimse yoktu. Mücadele ettiğine dair ipucu yok. Düşmanı falan da yoktu. O yüzden araştırma yapmaya gerek duyacaklarını sanmıyorum."

Mira'nın gözleri hâlâ kapalıydı. "Peki ya Birnam Ormanı?"

"Konuyla ne alakası olduğunu anlayamadım. Arabadaki uydu navigasyonu eve hiç girmediğini gösterecek. Sizden biriyle en ufak bir teması olmadı. Artık bu sabah sizinle buluşmak için geldiğini gösteren yazılı belge de var ama biz dün gece çiftlikteydik, o yoktu. Bu kadar basit bence."

"Ama karısı," dedi Mira gözlerini açmadan. "O anlar."

Lemoine buna hemen cevap vermedi. Sonra gayet net ve tane tane konuşarak şöyle dedi: “Benim tek bildiğim, kocasının ona sürpriz yapmak istediği, Mira. Bugün hepinizle tanışacağı için heyecanlı olduğunu biliyorum. Size sermaye yaratarak grubu finanse etmeyi konuştuğumuzu biliyorum. Size kendinizi kanıtlama şansını verdiğimizizi, şu andan başlayarak Noel’e kadar çiftlikte kalacağınızı, sonra oturup resmi bir konuşma yapacağımızı biliyorum. Sizden karısına neden söz etmediğini bilmediğim gibi, dün gece neden barikatın oraya gittiğini de bilmiyorum. Nedenleri her neydiyse, onunla birlikte gömülüp gidecekler. Tamam mı?”

“Tamam,” dedi Mira. Gözlerini açtığı anda, çılgılık atmasına ramak kaldı: Shelley salona girip kanepenin öbür ucunda durmuş ona bakıyordu.

“Robert mı?” dedi Shelley.

Mira dehşet içinde başını salladı.

“Ona bir milyon istediğimizi söyle,” dedi Shelley. “Yüz bin yetmez.”

Bir sessizlik oldu.

“Duydun mu?” diye fısıldadı Mira.

Lemoine, “Evet,” dedi ve telefon kapandı.

Lemoine onu memnun eden üç şey öğrenmişti. İlk olarak, Mira telefonuna girdiğini anlamamıştı. Lemoine henüz onun mesajlarını silme ya da değiştirme gücünü kullanmış değildi ama cihazın temel işlevlerini normalden daha uzun zamanda gerçekleştirdiğini, Mira’nın bunda bir gariplik olduğundan şüphelenmesinin an meselesi olduğunu biliyordu. Mira telefonunu açar açmaz her zamanki gibi ona bildirim gelmiş, o da kendi cihazına giriş yapıp Mira’nın kullanıcı arayüzünü tam zamanında açarak Mira’nın kendi tarayıcısına ulusal bir haber sitesinin adını yazdığını, bir bölme işareti koyup “southcanterbury” diye yazdığını ve bir bölme işareti daha koyduğunu görmüş, bu yaptığından, Shelley’nin yatmış olması gerektiğini, Mira’nın da kendi suçluluk duygusunu hafifletmek, belki de biraz alevlendirmek için internette ondan gizli arama yaptığını düşünmüş ve haklı çıkmıştı. Mira mağrur biriydi ve Lemoine’in onu

omzunun üstünden değil resmen gözlerinden bakarcasına izlediğinden haberdar olsa, kendini hislerine kaptırıp bu kadar sıradan bir şey yapamayacağından emindi: Haberi birlikte önce çabucak, sonra hızı çeyreğe düşürerek baştan sona okumuşlardı; sayfanın altında yorumlar bölümü var mı diye bakıp olmadığını görmüşler, tekrar yukarı çıkıp fotoğrafı ikinci kez incelemişlerdi; arka planda bir arada duranların yüzlerini büyütüp kim olduklarını görmeye çalışmış ama görememişlerdi. Lemoine o an her nedense kıza karşı şefkat duymuş, gayriihtiyari numarasını tuşlamış, telefonu bütün gün kapalı olduğu ve daha yeni açtığı halde nasıl olup da tam o anda arayabildiğini sormasını beklemişti. Fakat araması onda en ufak bir şüphe uyandırmamıştı. Bilakis: Sesini duyduğu için rahatlamış gibiydi. Bu iyi haberdi. Bu kız zannettiğinden daha saftı.

Lemoine’i memnun eden ikinci şey, Mira’nın ona yalan söylemesiydi. Lemoine en ufak ve yüzeysel aldatmacaları bile masaya yatırmaktan hoşlanırdı; hatta bir kişinin karakterini ele veren, kibrini ve içi boş gururunu, kör noktalarıyla zaaflarını, kişisel mitolojisini nasıl yaratıp kendini ne şekilde kayırdığını ortaya çıkaran şeyin çoğu zaman en önemsiz görünen yalanlar olduğunu görmüş, bunları bir gün kendi çıkarı için kullanabileceği istihbarat bilgileri olarak toplamıştı hep. Mira’nınki gayet masum bir yalandı tabii –hatta yalandan çok abartma olduğu söylenebilirdi çünkü büyük ihtimalle haberleri okumaya cidden *korkmuştu* ama çok da değil– fakat yine de onu ele veriyordu. Kız kendini ona hem olduğundan daha güçlü hem de zayıf göstermek ister gibiydi. Gururu gecenin bir yarısında örtbas edilmesine yardım ettiği bir ölümü internetten araştırdığını kabul etmesine engeldi; bu gayet sıradan bir özellikti. Fakat gururu aynı zamanda tam bir yalan söylemesine de engel olmuştu çünkü kazayla ilgili haberleri *görmediğini* söylememişti; *henüz* görmediğini söylemişti. Mira’ya dair daha fazla şey anlatıyordu bu.

Lemoine onun arayüzünden çıkıp telefonunu bırakırken, Mira’da hem bir çocuksuluk hem de anaçlık olduğunu düşündü. Baskı altında olduğu zamanlarda, ilk karşılaştıkları gün kimliğini ele vermesinde olduğu gibi, çocuksu yanı ortaya çıkıyor ve Mira telaşlanıp kurban rolüne giriyor, kendine zarar vermenin sınırlarında

dolaşıyordu; bazen de anaç yanı devreye giriyor ve mağrur bir kadın olup çıkıyor, hayal kırıklığına uğramış bir dokunulmazlık havası yayıyor, toplumsal sözleşmeye herkesçe uyulmasını tercih edeceğini ama artık sözleşme bozulduğuna –belki de sözleşmeye başından beri doğru düzgün uygulanmadığına– göre, kendisinin de uymak için kılını kıpırdatmayacağını, bununla sorunu olan varsa, eh, o zaman da suçu kendinde araması gerektiğini söyler gibi davranıyordu. Mira'nın zorlu, sert, mesafeli, ahlaki açıdan talepkâr olan yüzüydü bu; ama bu şekilde de kendine zarar verme potansiyeli vardı. Mira polise teslim olacak olsa, bunu çaresizlik ve umutsuzluk içinde, bir çocuk gibi acı çekerek yapmayacağını anladı Lemoine; yapılacak tek doğru şey olduğuna kanaat getirmiş olarak, vakur hatta sert bir tavırla yapardı. Ona yalan söyleyen, hakkında iyi düşünmesini isteyen, sıradan ya da silik biri olmanın düşüncesine bir an bile, böyle gerilimli bir zamanda bile dayanamayan, Mira'nın içindeki çocuktü. Fakat Sör Owen Darvish'le ilgili haberi *henüz* okumadığını söyleyen de anaç yanıydı. Lemoine çocuğu idare edebilirdi. Çocuk idare edilmek istiyordu. Dikkat etmesi gereken, anneydi.

Bu da onu yaptıkları konuşmadaki onu memnun eden üçüncü şeye getiriyordu. Lemoine bu kez gülümsüyordu. Shelley Noakes hakkında tamamen yanılmıştı. Kıza bir getir götürcü, beta balığı, nedime, eşantıyon gözüyle bakmıştı; herhalde birçok insan gibi görmeden bakmıştı ona. Yün kırkma tesisindeki yemekte sarhoş olup ona kafa tuttuğunda bile, buna bir isteri krizi, iki kadın arasındaki kıskançlık, emir almak için yaratıldığını bilmeyen ve dize getirilmesi gereken birinin duygu patlaması gözüyle bakıp üstünde bile durmamıştı. Şimdi nasıl yanıldığını görebiliyordu. Mira'da olmayan acımasızlık Shelley'de vardı; ve Mira bunun suçunu *kendinde* arayabilirdi. Lemoine, Shelley'nin kendi içindeki hınçtan bir şey yarattığını düşündü. Sürekli görmezden gelinmek onu hissizleştirmiş, ilk üçe giremeyen vasat bir attan, orta düzey bir yöneticiden, Mira'nın sürekli tetikte bekleyen dublöründen ibaret olmadığını kanıtlama arzusunu bilemişti. Mira'nın hırsında bir sınır vardı. Yaptığı hatalardan yırtmayı, hatalarının üstünü örtüp onları fırsata çevirmeyi, hatalardan bir zafer yaratmayı, Lemoine gibi –ve Shelley

gibi– başarısıyla bütün dünyayı utandırmayı değil, hatalarının cezasını çekmeyi istiyordu o. Shelley’ye sermaye yaratma fırsatını görüp üstüne atlamıştı. Shelley bir dezavantajı güce çevirmişti. Buradaki asıl kazanç Shelley’ydi. Shelley’ye güvenebilirdi. Kullanabileceği kişi Shelley’ydi.

Saat geç olmuştu ama Lemoine soyunup yatmadan önce Palo Alto’daki asistanına bir e-posta gönderip Darvish’lerin çiftliğine en kısa zamanda bir doküman dosyası göndermesi, zarfa Shelley Noakes’un adını yazması talimatını verdi. Korowai’daki kameraların görüntülerini son bir kez kontrol ettikten sonra bilgisayarıyla lambayı kapadı ve uykuya dalarken yaklaşık kırk saattir uyumadığını hesapladı.

Lemoine, Thorndike’ta gereğinden bir saniye fazla kalmamıştı. Mira’yla Shelley o sabah erkenden güvenli eve doğru yola çıktıktan sonra grubun geri kalanına bakmak için tepeyi inip yün kırkma tesisine gitmişti. Hâlâ uyuyorlardı. Onları uyandırıp şakacıktan ciddi bir tavır takınarak duruma el koymak zorunda kaldığını söylemişti. Yapılacak konuşmalar Mira’yla Shelley’nin mecburi inzivalarından büyük ihtimalle aralarını düzeltmiş olarak dönmelerini beklemek zorundaydı. İyi haberse, onlar *döner dönmez* düğmeye basabilecek olmasıydı; bir mali sponsorluk paketi hazırlatmayı başarmıştı ve avukatları şirket sözleşmesinin taslağını hazırlamaya, grubun vergiden muaf olması için gerekli başvuruları yapmaya başlamışlardı. Şirket ismine ticari sicil kaydı alınmış ve internet sitesi için alan adı tescil ettirilmişti; internet sitesi tasarım aşamasındaydı ve sevdiği bir tasarımcı da logo ve yazı tipi için farklı seçenekler hazırlamakla meşguldü. Öncelikli olarak yapılması gereken, vizyon tanımı, misyon tanımı ve beş yıllık bir plan oluşturmaktı, örgütün ne şekilde yapılandırılacağı ve yönetileceğine karar vermektir, bankada hesap açtırmaktı; yönetim kurulunu belirlemektir ama dediği gibi, bütün bunlar Mira’yla Shelley’nin dönmesini beklemek zorundaydı. İyice ayılmaları için grubun yanından ayrılmadan önce asidin kafasını nasıl bulduklarını sormuştu. Yeterince sert miydi? Çok sert, diyerek gülüşürken hâlâ mahmurdular, yüzleri pütür pütürdü... ve hediye için ona teşekkür etmişlerdi.

Lemoine eve dönmüş, güya Darvish'e gönderdiğini zannettiği kısa mesajı atmış ve bir saat bekledikten sonra karısını aramıştı. Lemoine'in planladığı gibi, bilinen son konumu ölen kocasının telefonundan birlikte bulmuşlardı; sonra Lemoine yine önceden planladığı gibi arabayla barikatın oraya kadar gitmiş, orada bulacağını bildiği şeyi arar gibi davranmıştı. Arabayı manzaraya bakılan yere park edip inmiş, çakılların üstündeki tekerlek izleriyle uçurum kenarındaki kırık dalı incelemiş, bir gören olur diye –kimsenin görmediğini bildiği halde– “Aman Tanrım,” demişti. Yavaşça korkuluğa kadar yürüyüp aşağı bakmış, yanan SUV'nin şasisini görüp korkulu bir sesle “Owen?” diye seslenmiş, başını dehşetle iki yana sallayıp üstüne bir de ellerini yüzünden geçirmiş ve sonunda –âdeta kendi performansının gerçekçiliğinden etkilenmiş gibi– telefonunu çıkarıp 911'i aramıştı.

Duyduğu klik sesinin ardından bağlantıdaki hışırtılı sesin kalitesi fark edilir şekilde değişince, başka numaraya yönlendirildiğini anlamıştı. Lemoine gerilmişti; sonra Yeni Zelanda'da acil hat numarasının 111 olduğunu hatırlamıştı: Bunu bilmeyen Amerikalılar ya da daha büyük bir olasılıkla çok fazla Amerikan filmi izlemiş Yeni Zelandalılar için bir yönlendirme hizmeti olması gerektiğini düşünürken telefon açılmış ve koyu bir Yeni Zelanda aksanıyla konuşan kalın sesli kadın hangi acil yardım hizmetinden yararlanmak istediğini sormuştu.

Lemoine ilk müdahale ekibini beklerken birkaç arama daha yapmıştı: Önce Jill Darvish'i, kadın bayılıp bağlantı kesilince adresine ambulans yollanması için Wellington'daki acil hizmetleri. Sonra Palo Alto'daki asistanını arayıp kadına arabayla en fazla iki saatlik mesafede kalacak bir yer bulmasını, Queenstown'daki iki otelden de çıkışını yapmasını, millete onunla yeni adreste buluşmaları gerektiğini bildirmesini söylemişti; sonra da Kingston'daki havacılık kulübünü arayıp uçağı planladığından biraz daha uzun bir süre için kiralamak zorunda kalacağını bildirmişti. Uçağı bir süreliğine uçuş pistinde park edilmiş halde tutmaya karar vermişti; itfaiye yanan aracı vinçle uçurumdan yukarı çekip cesedi torbaya koyarak etiketlerken göklere havalanması hoş kaçmayacak, ölen adamın ailesi yas

tutarken konukseverliklerinden istifade edip Darvish'lerin çiftlik evinde kalmaya devam etmesi de yakışık almayacaktı. Asistanı on beş dakika sonra e-posta atıp Tekapo Gölü yakınında boş bir yer, jakuzisi ve ısıtmalı kapalı havuzu olan sekiz odalı bir villa bulduğunu haber vermiş, Lemoine tam kısa bir onay mesajı göndermişken otobandaki dönemeçte beliren bir polis arabası gelip yanında durmuştu. Lemoine arabasının arka tamponundan kalkıp telefonunu cebine sokmuş ve bir saygı ifadesi olarak omuzlarını dikleştirmişti.

“Bunu sorduğum için özür dilerim,” demişti memurlara, adamlar ifadesini aldıktan sonra dikkatle uçurumun dibindeki arabayı incelerlerken, “ama... benim kim olduğumu biliyor musunuz acaba? Böyle bir şey sorduğum için çok özür dilerim ama bende çok para var ve belki bir şekilde yardımcı olabilirim.”

Polisler şüpheyile bakışmışlardı.

“Bakın, lafı dolandırmadan söyleyeceğim,” demişti Lemoine, “ben milyarderim. Para benim için sorun değil. O yüzden herhangi bir alete, desteğe ihtiyacınız olursa, birileriyle konuşmamı isterseniz, işinizi bir şekilde kolaylaştırabilecek herhangi bir şey yapabilirsem, lütfen söyleyin. Yani, Tanrım, aşağıdaki adam cidden Owen'sa... o benim dostumdu. Birlikte iş yapardık. Eşini de tanırım. Onun evinde kalıyordum resmen. Dün gece beni görmeye gelecekti. Onun için, ne lazımsa yaparım. Tamam mı? Lütfen söyleyin. Yapabileceğim ne varsa. Ne olursa.”

Polislerin yüz ifadeleri yumuşamıştı. İletişim bilgilerini alıp koluna dokunmuşlar, Lemoine saatine bakıp artık cidden Jill Darvish'i tekrar arayıp nasıl olduğunu öğrenmesi gerektiğini söylediğinde, yanında uzaklaşmışlardı. Öğleyin itfaiye ekibi, ondan bir saat sonra araba kurtarma aracıyla kamyonlu vinç gelmiş, adamlar kafa karışıklığıyla arabayı uçurumdan yukarı en iyi hangi yolla çekebileceklerini ve cesedi uçurumun dibindeyken mi çıkarmaları yoksa vinçle yukarı çekilmesini mi beklemeleri gerektiğini tartışırlarken, Lemoine arabayla Thorndike'a gidip otobandaki hamburgerciden herkese kola ve hamburger almıştı. Döndüğünde, herkes resmen mest olmuştu; kendine de aldığını görünce iyice keyiflenmişlerdi. Thorndike'taki hamburgercide bir milyarder! Çakıl kaplı uçurum

kenarında onlarla yan yana, omuz omuza duran ve kırmızı etli, beyaz ekmekli, tam yağlı, şeker katkılı, onurlu bir öğle yemeği yiyen, emekçinin yemeğini yiyen bir milyarder! Lemoine hüzünlü tavrını bozmayıp kola kutusunu kendi kendine Owen'ın şerefine kaldırmış ve yemekler yendikten sonra memurlara artık müsaadeleri olur mu diye sormuştu. Cesedi teşhis etmek için kalırdı ama bunu başkasının yapması gerektiği söylenmişti; ifadesini ve gerektiğinde aramak için telefon numarasını almışlardı. Adamlarla el sıkışıp hizmetleri için teşekkür ederken, aracın çıkarılması ya da otopsi için yardım teklifini yineleyerek elinden ne gelirse yapabileceğini söylemişti. “Gece ya da gündüz, istediğiniz saatte arayabilirsiniz,” demişti. “Aileyle birlikte Wellington’da olabilirim. Eğer isterlerse. Ama bana her an ulaşabilirsiniz.” Elini arabanın kapısına götürürken duraksar gibi yapmıştı. “Çok tuhaf,” demişti, gözlerini uzaklara kaydırarak, “biliyor musunuz, benim dinim yok, hiç olmadı ve olmayacak... ama şu an Owen’ı düşündüm ve içimden istavroz çıkarmak geldi.”

Ertesi sabah geç uyanıp hemen canlı görüntülere baktı. Thorndike’ta yağmur yağdığı için görüş mesafesi daralmıştı ama manzaraya bakılan yerin üstünden alçak uçup yanan SUV’nin götürüldüğünü, uçurum kenarındaki çakıl taşlı alanın boş olduğunu gördü. Ceset resmi olarak teşhis edilmiş olsa gerekti; haberlere baktı ama önceki gece Mira’yla birlikte eşzamanlı okudukları yazı güncellenmemişti. Yün kırkma tesisine yukarıdan bakan görüntüye geçti; bir şey yoktu; Birnam Ormanı’ndakiler yağmurdan kaçıp içeri girmişlerdi; güvenli eve yukarıdan bakan görüntüde de pek bir şey göremedi; Mira’nın minibüsünün sundurmanın altından çıkan arka tamponunu görebildi bir tek. Alışkanlıktan, Korowai’daki maden çukurlarına yukarıdan bakan görüntüye geçti ama orada daha fazla yağmur vardı ve neye baktığını anlaması için bile birkaç dakika geçmesi gerekti. Yine hareket eden tek bir insan göremedi.

Yüzdükten ve kendine bir smoothie yaptıktan sonra Jill Darvish’i aradı.

“İkinci gün,” dedi, Leydi Darvish telefonu açtığı anda. “Bir bakıma, ilki kadar kötü değildir; bir bakımayla, çok daha kötüdür.”

“Çocuklar burada,” dedi Leydi Darvish. “Bunun için minnettarım. Yalnızca hiçbir şey gerçek değilmiş gibi hissediyorum.”

“Biliyorum.”

“Ona söylemeyi düşündüğüm şeyler gelip duruyor aklıma,” Leydi Darvish’in sesi derinden geliyordu. “Ufak tefek şeyler. Geçen hafta görüp onu güldüreceğini düşündüğüm bir şey. Gazetede okuduğum bir şey. Söylemeyi unuttuklarım.”

“Şu an cehennem azabı yaşıyorsun,” dedi Lemoine.

“Evet, öyle,” dedi Leydi Darvish ve ardından bir süre ikisi de konuşmadı.

“Jill,” dedi Lemoine sonunda, “sana karşı açık olmak istiyorum. Ben hiç cenazeye gitmem.”

Leydi Darvish havlar gibi, garip bir kahkaha attı. “Yaa?” dedi. “Gitmeyi kim ister ki?”

“Gelirsem, basın da gelir, *haber* olur; haber *ben* olurum. Bunu hiç istemem. Owen’ın isteyeceğinden de şüpheliyim. Bu yüzden törene gelmeyeceğim. Bilmeni istedim.”

“Neredesin?” dedi Leydi Darvish birdenbire.

“Nasıl yani?”

“Yani hangi odada? Evin neresindesin?”

“Evde değilim ki,” dedi Lemoine.

“Öyle mi?” dedi Leydi Darvish. “Oradasın sandım.”

“Zaten Owen’la buluşmak için gitmiştim,” dedi Lemoine. “Daha fazla kalmamın uygun olmayacağını düşündüm.”

“Ne zaman ayrıldın? Bugün mü, dün mü?”

“Dün.”

“Öyle mi?” dedi Leydi Darvish bir kez daha.

Yine bir sessizlik oldu.

“Geri gitmemi ister misin?” dedi Lemoine.

“Yok,” dedi Leydi Darvish. “Robert, sana bir şey sorabilir miyim?”

“Neymiş o?”

“Birnam Ormanı nedir?”

Lemoine bir nefes aldı. Ama bunu bekliyordu.

“E-postanda vardı,” dedi Leydi Darvish. “Önceden yolladığını zannedip dün yolladığın e-postada.”

“Biliyorum,” dedi Lemoine. “Jill...”

“Araştırdım,” dedi Leydi Darvish. “Bir tek şu bahçe tarımı yapan grubu bulabildim.”

“Owen’ın e-postalarını okumanmalısın. Kendine işkence ediyorsun.”

“Christchurch’telermiş,” dedi Leydi Darvish. “Owen, Christchurch’e hiç gitmemiştir. Cuma günü oradaydı tabii ama kalmak için değil.”

“Şimdi bunu konuşmanın sırası değil,” dedi Lemoine, “ama evet, bahçe tarımı yapan bir grup. Owen’la onlara sermaye yaratarak yardım etmeyi düşünüyorduk. Ama ciddi, şu an bir önemi yok. Mühim olan...”

“Yardım etmek mi?” dedi Leydi Darvish. “Yatırım için mi?”

“Şu an ciddi, bunu konuşmanın zamanı değil,” dedi Lemoine tekrar, daha kararlı bir sesle. “Yalnızca bir fikirdi, Jill. Üstünde düşündüğümüz bir şeydi. Henüz...”

“Nasıl bir yatırım?” dedi Leydi Darvish. “Ne kadar para?”

“İşte, kâr amacı gütmeyen kuruluş, daha çok bağış gibi olacaktı. Hayır işi gibi. Kuzeydeki projeden sonra böyle bir şeyin gelmesi doğaldı. Doğru imaj, doğru değerler. Çevreci bir kimlik. Ama dediğini gibi...”

“Hiç anlamıyorum,” dedi Leydi Darvish, ikinci kez Lemoine’in sözünü keserek. “Söylemem lazım, Robert, bu işi hiç anlamadım.”

Lemoine sabırsızlanmaya başlamıştı. “Anlamadığın nedir?” diye sorarken, bunu sesine yansıtınamaya çalıştı.

“Her şey,” dedi Leydi Darvish, çılgınca bir tavırla. “Bu çevrecilik yaftası.”

“Çevrecilik yaftası mı?”

“Demek istediğim, biz böyle şeylere gülüp geçerdik,” dedi Leydi Darvish. Sesi gitgide yükseliyordu. “*Hahaha* diye alay etmezdik ama komik gelirdi. Owen çevreci falan değildi. Tarımsal mücadeleci. Her yerden müşterileri vardı. Avlanırdı. Babası mezbahada çalışmıştı. Bu hippilik işleri ona göre değildi. Umurunda bile... Yani, umurundaydı tabii, benim de umurumda ama... şu drone’lu proje.

Seninle tanıştıktan sonra aklına geldi. Senin iş alanındı ve bunu... başka ülkelerdeki gibi... Ayrıca Korowai'da olacaktı, hatırlarsan. Hobi gibi bir şeydi, yani bir çeşit... Böyle koskoca bir şeye dönüşeceği... Sonra tutup çevreciliğe yaptığı katkılar için onu şövalye yaptılar; lanet olası proje daha başlamamışken! Çok şaşırmıştık.”

Lemoine boşa kalan elini sıkarak yumruk yapmıştı. “Ben bu konuda bir şey diyemem,” dedi Lemoine. “Benim ülkemde şövalyelik verilmiyor.”

“Şimdi de sen çevreci kimlikten, sermaye yaratmaktan, hayırseverlikten falan söz ediyorsun. Owen öyle biri değil ki. Hiç anlamıyorum.”

Lemoine geri adım atması gerektiğini anladı. “Jill,” dedi, “bunun siyasetle ilgisi yok. Yalnızca marka yönetimi. Owen bir çevreci olarak ödüllendirildi; böylece bu da markaya dahil oldu. Adının bir parçası haline geldi. Biz işe bu şekilde bakıyorduk.”

“Bana hiçbir şey anlatmadı,” dedi Leydi Darvish. “Hiçbir şey söylemedi.”

“Eh, buna da bir şey diyemem. Sana neden sürpriz yapmak istediğini bilmiyorum. Hiç sormadım.”

Leydi Darvish bir nefes aldı. “Bana karşı dürüst olur musun?”

“Ne konuda?”

“Acaba...” Lemoine kadının yutkunduğunu duydu. Ardından, kalın bir sesle, “Acaba bir kız mı vardı?” dedi Leydi Darvish.

Lemoine öyle bir şaşırdı ki gülmemek için kendini zor tuttu. “Ah, Jill,” dedi. “Yo, yo. Hayır. Jill, bak: Owen onlarla tanışmamıştı bile. Bu hafta sonu hepsiyle ilk kez tanışacaktı. Ben de bu yüzden, ertesi gün hep birlikte konuşabilelim diye onu orada bekliyordum. Cidden. Önceden hiçbiriyle telefonda bile konuşmamıştı. Öyle bir şey yok. Yemin ederim.”

“Peki,” dedi Leydi Darvish ama sesi pek inanmış gibi değildi.

“Jill,” dedi Lemoine, “bu dürtüyü anlıyorum, cidden anlıyorum ama kendine bunu yapamazsın. Ona da yapamazsın. İnan bana: Bu yalnızca acının uzamasına ve daha da kötüleşmesine yarar.”

Hattın öbür ucunda uzaktan gelen takırtılar, ardından sesler duyuldu.

“Kusura bakma,” dedi Leydi Darvish. “Biri geldi. Kapamam lazım.”

“Kendine iyi bak,” dedi Lemoine. “Ne zaman istersen ara.”

“Teşekkürler, Robert,” dedi Leydi Darvish. “Cidden teşekkür ederim. Aradığın için sağ ol.”

Lemoine kaşlarını çatıp telefonu kapadıktan sonra boş odanın içinde bağırarak bir küfür savurdu. Yanlış anlamıştı. Hem de fena halde. Owen Darvish’in görüldüğü gibi biri olduğunu sanmıştı. Dahası, şövalyelik işini hafife almıştı. Durmadan duyduğu turuncu alınlı papağan ve sunru laflarından öyle sıkılmıştı ki Darvish’in çevreciliğe gönülden bağlı bir idealist olmadığını görememişti. Bu doğayı koruma projesi onun için yalnızca ortaklıklarından çıkar sağlamanın, kendi şirketinin değerini artırmanın, elektronik cihazlarla oynamanın ve bir milyardardan yansıyan ışıktaki güneşlenmenin bir yoluydu. Darvish çevreci falan değildi. Siyasi çıkarlar uğruna ve tamamen şans eseri şövalye ilan edilmiş, yalnızca kendi çıkarını düşünen sıradan bir fırsat düşkünüydü.

Şimdi Lemoine’in ciddi bir sorunu vardı. Jill Darvish anlattığı hikâyeye inanmamıştı. İnanmadığı o değildi –hiç olmazsa ona hâlâ güveniyordu– ama Birnam Ormanı’ndan şüpheleniyordu işte. Kıymık ete batmıştı; kanına karışmıştı; vücudunda dolaşıyordu. Er ya da geç grupta, bilhassa da genç kadınlarla –dışarıda geçirdikleri onca zaman sayesinde hepsi zinde ve bronz tenli olan o çekici, enerjik, hayat dolu genç kadınlarla– tanışmak isteyecekti; sonra Mira’nın çiftlikte en uzun süredir kaldığını öğrenecekti, ardından Mira’nın grubun kurucusu olduğunu öğrenecekti, sonra Mira’yla konuşmak isteyecekti, derken Mira’ya sorular sormaya başlayacaktı ve en sonunda Mira çözülecekti.

Lemoine ceset teşhis edilir edilmez Darvish Tarımsal Mücadele’yle temasa geçmeye karar verdi. Daha yapacak çok şeyi olan, kendi alanının devi bir aile babası, hepimize esin kaynağı olmuş vesaire vesaire birinin bu kadar genç yaşta ölmesinin çok acı bir kayıp olduğunu söyleyecekti. Darvish’in o cuma gecesi eve çok yakında gerçekleştirecekleri başka bir proje, ikisinin de gönülden desteklediği çevreci bir girişimle ilgili onunla konuşmak için geldiğini

anlatacaktı. Belki Birnam Ormanı'ndan bile söz ederdi. E-postası mutlaka sızdırılacaktı –bunu ayarlamak çok kolaydı– ve Jill Darvish kocasının geride nasıl bir isim bıraktığını başka kaynaklardan öğrenmeye, ne kadar erdemli bir adam olduğunu yazılı olarak tekrar tekrar görmeye, televizyondaki haberlerden duymaya başladığında, yanılıyor olabileceğini düşünecekti. Hafıza işlenebilen bir şeydi ve böyle acılı bir zamanda bunu yapmak daha kolaydı. Kadının şüphesini ona karşı kullanabilirdi. Yapabilirdi bunu. Kadının fikrini değiştirebilirdi.

Peki ya Birnam Ormanı? Eh, onların da bir milyon doları hak etmek zorunda olduğunu düşündü Lemoine. Onları ev ödevlerine boğacaktı. Liderlik eğitimi, önyargı karşıtı eğitim, medya eğitimi, kaynak geliştirme atölyeleri; aklına gelen zaman israfı ne kadar saçmalık varsa. Grubu keşif turlarına yollayıp bütün ülkeyi dolaştıracaktı. Olası bağışçılarla, stratejik ortaklarla, siyasetçilerle, sosyal medya fenomenleriyle, aklına gelen herkesle toplantılar ayarlayacaktı. Cemaat liderleriyle. Azınlık çıkarlarını koruyan gruplarla. Resmen içlerinden geçecekti.

Silindir çantadaki üçüncü telefonu çalmaya başladı. Telefonu çıkardı.

“Ben Weschler,” dedikten sonra bir dakika dinlemede kaldı. Boşta kalan eli yine yumruk olmuştu. Ardından, “Nerede?” sonra “Ne kadar zaman önce?” diye sordu. Telefonu kapadı.

Korowai'daki maden kuyularına yukarıdan bakan görüntülere girip cuma gününün arşivlenmiş kayıtlarını yükledi ve gergin bir tavırla açılmasını bekledi. Sonra pencereyi açıp imleci zaman çizelgesinin sağ tarafına sürükledi ve geriye sarma tuşuna tıklayıp dört katı hızla geriye doğru akan kayıttaki görüntünün titreşerek akışını izledi. Neredeyse gözünü bile kırpmadan, yaklaşık on beş dakika kadar izledikten sonra ekranın yan tarafında hafif bir hareketlenme fark edince uzanıp bir tuşa dokunarak kareyi dondurdu: Siyah eldiven ve balaklava takmış, montunun fermuarını boğazına kadar çekmiş, elinde dikdörtgen parlak bir şey tutan bir adam tek ayağını uzatmış vaziyette, hareket halinde kalmıştı. Lemoine videoyu biraz daha geriye sarıp oynat'a basarak öne doğru uzandı ve o

şeklin maden kuyularının etrafından dikkatle yürüdüğünü, Lemoine'in kamuflaj örtüsü olduğunu bildiği ama yukarıdan yeryüzü şekillerine dahilmiş gibi görünen şeyleri kenardan yukarı kaldırmak için eğildiğini gördü; bu sayede tuhaf bir görsel yanılsama oluyor, adam ellerinden gölge yayıyormuş gibi görünüyordu. Adam doğrulup parlak dikdörtgeni iki eliyle tutarak yüzüne götürdükten sonra göğüs hizasına indirip nesnenin üstünde sağ başparmağıyla Lemoine'in yıllardır kimsenin yaptığını görmediği bir hareket yaptı. Lemoine'in kanı çekildi. Parlak dikdörtgen fotoğraf makinesiydi. Adam fotoğrafları çektikten sonra filmi sarıyordu.

Tony yağmuru beklemişti. Gökyüzünü kaplayarak ilerleyen alçak bulutlarla birlikte birkaç damla düşmüş, ardından ansızın sağanak başlamış ve gökyüzü açılmadan önce montunun fermuarını çekip çantasını sırtına takan Tony totaranın altında saklandığı yerden çıkıp koşmaya başlamış, arada emekleyip sürünerek ve kayarak Korowai Havzası'ndan çıkmış, çalıların içinde zikzak çizerken elini cebindeki kıymetli film rulosunun üstünde tutmuş, çantası sırtında hoplayıp durmuş, bu arada bir siren sesi, bir dur uyarısı, silah sesi ya da artık anında tanıyacağı bir drone sesi duymaya çalışmıştı. Ama hiçbirini duymamıştı. Saatler boyu koşmayı sürdürürken dizleriyle ayak bilekleri isyan etmiş, nefesi ciğerlerine batmış, dağın sırtındaki patikaya gelip çiftliğin üzerindeki yerde üst üste dizdiği taşları geçmiş, bulutlar iki yanındaki vadileri kaplamıştı. Thorndike'a doğru inerken yağmur dinmeye başlamış, sonunda tamamen durmuştu. Veronica'nın arabasını bıraktığı ziyaretçi merkezinin otoparkına kadar durnamaya kararlı olan Tony dişini sıkıp daha hızlı koşmuştu.

Tony iki gün önce Korowai'daki çiti aşmıştı. Çitin ardında gördüğü birçok şeyin ne olduğunu anlayamamıştı ama çevresel yıkımın nasıl bir şey olduğunu iyi biliyordu; emperyalizm aşamasındaki kapitalizm rezaletinin toksik, doymak bilmez vicdansızlık emarelerini iyi tanırdı. Gördüğü her şeyin fotoğrafını çekmişti: Yere yayılmış dev boyutlardaki kamuflaj örtülerinin, yapılan şeyin gizlenmesi dışında bilimsel bir nedeni olamazdı ve Tony bunları kaldırdığında

muazzam bir şebeke halinde yere gömülmüş onlarca, belki yüzlerce rögar kapağı görmüştü; bunların ötesinde, yine kamuflajla gizlenmiş yığınla PVC boru, sarılmış halde duran hortumlar, boş variller, moloz yığınları ve ne olduğunu anlayamadığı traktör boyutunda bir araç vardı; herhalde pompa gibi bir şeydi; iki yanında itfaiye arabalarındaki gibi vanalar ve kadranlar vardı. Çevredeki bitkilerin hepsi ölmüştü ya da can çekişiyordu; ağaçlar kurumaya yüz tutmuştu; eğreltiotlarının yaprakları kararıp kurumuşturmuştu; ölü dallar bembeyaz olmuştu; ölen böceklerin kabukları ayaklarının altında çıtırdıyordu; hatta kimileri hâlâ dolgun ve katı, kimileri çürüyerek düzleşip kupkuru kalmış ölü kuşlar, tüfekçiler, akgözler, katmerkuyruklar ve bir kererü da vardı. Orada gereğinden bir saniye fazla kalmayı istemeden hızla ilerleyen Tony'nin filmi bitirip bölgeden ayrılmadan önce yaptığı son şey rögar kapaklarından birini açıp altında ne olduğuna bakmak olmuştu. Kapak çok ağırdı ama bütün gücüyle asılınca açılmıştı. Kapağı yana çektiğinde taş yatağına açılmış, çapı bir metreden biraz küçük, silindir bir sondaj deliği görmüştü; delik ağzına kadar Tony'nin midesini ağzına getiren leş kokulu kimyasal bir solüsyonla dolu olduğu için, derinliğini kestirememişti. Kapağı hemen kapamış olsa da, koku üstünde kalmıştı. O iğrenç, toksik kokuyu bir tek burnunda değil, ciğerlerinde, damarlarında, midesinde, parmak uçlarında bile hissediyordu. Şimdi bitkin vaziyette Veronica'nın arabasının anahtarlarını arayıp bulur ve kapıyı bir telaş açarken de o kokuyu hatırlamış, midesinin bulandığını, başına bir sancının saplandığını hissetmişti. Tony şoför koltuğuna oturup kapıyı kapadı ama kokuyu hâlâ alıyordu. Anahtarı kontağa sokup içeri temiz hava girmesi için pencereyi araladı.

Sonra hâlâ sıırıslıklam vaziyette, hâlâ zor nefes alarak, nabızı hâlâ boynunda atarak, titreyerek öylece oturdu.

Hükümetin teklifi geri çekilmemişti işte. Kamu baskısı onları yıldırıramamıştı. Barışçıl gösterilere saygı göstermemişlerdi. Halkın isteğine boyun eğmemişlerdi. Halkın isteğine rağmen halktan *habersiz*, kanunsuzca, ahlaksızca, çevreyi düşünmeden, hiçbir şeyi düşünmeden, ülkenin milli parklarından gizlice maden çıkarmaya başlamışlardı; *üstelik* Autonomo bağlantısına bakılırsa, yabancı bir

şirketle gizli ittifak da yapılmıştı. Tarihte hiç görülmemiş boyutlardaki bir hırsızlıktı bu –kumpasın ve yozlaşmanın dibiydi; demokrasiye vurulmuş bir darbeydi– ülkenin tarihinde işlenmiş en ciddi suç, söylenmiş en sarsıcı yalan, doğaya tecavüzün ve gücün kötüye kullanımının en alçakça örneğiydi; vatan hainliğiydi. *Vatan hainliği*, diye tekrarladı Tony içinden, bu lafın kulağa ne kadar demode hatta fantastik geldiğini düşünerek.

Öyle sarsılmıştı ki gülmeye başladı ama kahkahaları neredeyse hemen kesildi ve Tony geç kapitalizmin yalnızca çevreyi, yalnızca sivil kuruluşları, yalnızca düşünsel ve siyasi idealleri değil, daha da kötüsü kendi beklentilerini, mümkün olduğunu hissettiği şeyleri bile içeriden acımasızca çürütmesine karşı bir öfke ve çaresizlik dalgasına kapıldığını hissetti; günümüzdeki sorumsuz, savurgan, ruhsuz, narsist, içi boş bencilliğe, siyasetteki kendi acizliğine ve yok sayılışına, doğuştan hakkı olan şeylerin ve *geleceğinin* önceki nesil tarafından ya satılmış ya da heba edilmiş olmasına, gerçek yaşamı işgal edip sömürgeleştiren internetin insanı çocuklaştıran gerçekdışılığıyla daha da artan sürekli bir ergenlik haline hapsetmiş olmasına duyduğu tanıdık bir acı ve çaresiz bir öfkeydi bu; “gerçek yaşam”, diye düşündü Tony, bunu acı bir serzenişle dolu tırnak işaretlerine alarak çünkü geç kapitalizm, geç kapitalizmin mantığı dışındaki hiçbir şeyi “gerçek” bulmuyor, kişisel çıkarı tek evrensel değer, kâr amacını tek mutlak olarak sunuyor, kendi amacına hizmet etmeyen her şeye aşağılık bir zaaf ya da bir fantezi gözüyle bakıp alaya alıyordu.

Sonra bu da geçti ve tir tir titreyen, kalbi güm güm atan Tony’nin göğsü coşkuya benzer bir hisle dolup taşıtı. “Aman Tanrım,” dedikten sonra bir kez daha, “Aman *Tanrım*,” diye haykıran Tony, şaşkın şaşkın, “Ünlü olacağım amına koyayım,” diye fısıldadı.

Ansızın Thorndike’tan biraz uzaklaşmayı isteyerek emniyet kemerini taktı ve anahtarı çevirip motoru çalıştırdı. En yakın şehir arabayla yaklaşık bir saatlik mesafedeydi; geceyi bir motelde, doğru düzgün interneti olan bir yerde geçirip sıcak bir duş alabileceğini, düşüncelerini toparlayıp bir plan yapabileceğini düşündü. Bilgisayarı yandaki yolcu koltuğunun altındaydı –elini uzatıp kontrol etti;

hâlâ oradaydı– ve sırt çantasının dibindeki telefonu bütün hafta olduğu gibi yalnızca kapalı değil, ergenliğinden beri bütün doğa yürüyüşlerinde yanına aldığı ama –bu seferkine kadar– hiç kullanmadığı alüminyum battaniyeye sarılıydı. Herhalde biraz abartmıştı çünkü çektiği fotoğraflar dijital olmadığı için çalınamaz ve izleri sürelemez hatta henüz ondan başka kimse tarafından görülemezlerdi. Fakat onları tabettirmeden rahat edemeyeceğini biliyordu; hayır, fotoğraflar eline geçip kopyaları alınmadan ve yedekler güvenli bir yere konulmadan ve yazacağı yazıyı farklı ülkelerdeki birçok gazete, *Guardian*’a, *Süddeutsche Zeitung*’a, *New York Times*’a göndermeden rahat edemezdi. Tony adını bütün dünyadaki gazetelerin ilk sayfalarında görmeden rahat edemeyeceğini düşündü.

Sinyal verip otobana çıkmak için omzunun üstünden arkaya bakarken, arabanın kaputuna gülmeye bir şey vurdu. Tony hemen önüne döndü... ve hamburgerciadaki adamın sol farın orada durmuş salak salak sırtarak ona el salladığını gördü.

“Gazeteci oldun mu?” dedi adam.

Tony bön bön adama baktı.

“Sormanı söylemiştin,” dedi adam, şoför tarafındaki pencereye doğru yürüyerek. “Bir dahaki görüşünde tekrar sorarsın, demiştin. Görünce sorayım dedim.”

“Ha,” dedi Tony. “Evet.” Refleks gibi bir hareketle –belki de gergin enerjisini bir yere yönlendirme ihtiyacıyla– motoru kapayıp el frenini sertçe çekti ve adam trafik ışığında onu durduran bir polis-miş gibi, iki eli direksiyonda, öylece oturdu.

“Ee?” dedi adam. “Oldun mu?”

Tony cevabı vermeden önceki bir anlık sessizlikte, tekrar o sesi duydu: Uzaktan gelen, deniz kabuğunun içinden gelen sese benzeyen bir uğultu, kavis çizerek vınlamaya dönüşen bir patırtı.

“Bana bir iyilik yapar mısın?” dedi adama. “Yukarı da drone olup olmadığına bir bakar mısın?”

“Şimdi mi?” dedi adam ama boynunu uzatıp bir daire çizerek gökyüzünü taramaya başlamıştı bile. Sonra durup işaret etti. “Hey,” dedi. “Evet. Baksana! Hah; uzaklaşmaya başladı.” Tekrar Tony’ye döndüğünde sırtıyordu. “Çok manyak! Kimin bu?”

Tony'nin midesi suya dönüşmüş gibiydi. El frenini indirip motoru tekrar çalıştıran Tony parmağını şoför camını indiren düğmeye bastırdı. "Hükümetten birine ait olduğunu zannediyorum," dedi, normal bir sesle konuşmaya çalışarak, "ilk sorunun cevabı da evet."

Ön camdan gökyüzünü olabildiğince görebilmek için iyice direksiyona doğru eğilip hızla Thorndike'tan çıkarken, Tony'nin aklına annesinin sıkça anlattığı, daha yeni gelirken Tony'nin babaanne-siyle dedesini ilk kez akşam yemeğinde ağırlamasıyla ilgili eski bir hikâye geldi. İyi bir izlenim yaratmak için telaş eden annesi başlangıç tabaklarını doldurmak için mutfaka gitmiş ve ocaktaki çorbanın kesildiğini görerek dehşet içinde kalmıştı. Çorbayı süzmek için aldığı süzgeci o panikle lavaboya koymuş ve tencereyi içine boşaltıvermişti; yaptığı yanlış o an fark etmişti: Tabii ki çorba delikten akıp gitmiş ve geriye yalnızca topak topak olan kısımlar kalmıştı. Tony bu hikâyeyi öyle çok dinlemişti ki artık kendi anısı gibi olmuştu ama sonundaki espriyi -babaannesinin soktuğu lafı- hep unutturdu; aklında kalan detay süzgecin içindeki yumrular, delikten akıp giden çorba ve çorbanın yanlış kısmını kurtardığını anlayan annesinin dehşetiydi.

Mira bilmiyordu. Gölün ucundan sonra kıvrılan yol dağın eteğinden aşağı inerek düzlüklere doğru gider, tek şeritli köprülerden, kesilmiş kayaların arasından, artık kullanılmayan demiryolu hatlarının kesiştiği yerlerden geçer, ansızın gölgelenip tekrar aydınlanırken, Tony'nin zihninde yankılanan düşünce buydu. Mira bilmiyordu. Hiçbiri bilmiyordu. Tony bundan emindi. Tepenin sırtından dürbünle nasıl çalıştıklarını izlememiş, *hui*'ye gidip Lemoine'in teklifinden apaçık bir heyecan ve tutkuyla söz eden Mira'yı dinlememiş olsa da, şüphe duymazdı zaten. Mira ruhunu satmış olabilirdi ama hiç olmazsa satılacak bir ruhu *vardı*. Korowai'da olanlardan habersizdi. Biliyor olamazdı. Mira bilmiyordu.

Tony'nin çışı gelmişti ama beş dakika, sonra on dakika, on beş dakika daha, iyice sıkışincaya kadar gitmeye devam etti; sonunda tutamayacak hale gelip otobandan çıkarak bir koyağa yukarıdan bakan çakıl taşlı bir cebe girdi. Çekinerek motoru kapatıp pencereyi aralayarak kulak kabarttı ama kuş şakımalarıyla ağaçların

arasında esen rüzgârın sesinden başka bir şey duyamadı. Arabadan inip ellerini gözlerine siper ederek havaya baktı. Yağmurun ardından ucsuz bucaksız ve açık görünen gökyüzü akışkan bir deniz mavisiydi ve bulutlar hızla kuzeye, batıya doğru sürükleniyordu. Tony gözleri sulanıncaya kadar ufku taradıktan sonra çabucak işeyip tekrar arabaya bindi. Ön paneldeki saate baktı: Kırk beş dakika boyunca saatte ortalama seksen kilometre hızla gitmişti. Yoldaki dönemeçlerde hesaba katılırsa, kuş uçuşu –dron uçuşu– altmış kilometre ya da biraz daha az gitmişti, öyleyse. Hadi elli olsun. Drone’lar bu hızda bu kadar yol alabilir miydi? Şarjları ne kadar giderdi? Tony bunu bilmiyordu ama o şeyi geride bıraktığından gayet emindi.

Tam yola devam edecekken siyah camlı iki SUV aksi yöne, Thorndike’a doğru hızla geçip gitti. Bir saniye bile geçmemişken, Tony tekerleklerin acı sesini duydu ve ikinci araç dönüp tam gaz cebi geçtikten sonra slayt atıp yan dönerek koyağın üstünden geçen köprüyü kapadı. Öteki de fazla gecikmedi: O da dönüp Tony’yi geçti ve el frenini çekerek tekerleri bağırttıktan, asfaltı kazıdıktan sonra ani bir frenle ötekinin yanında durdu. Sonra bir şey olmadı. Motorları rölantide, süspansiyonları titreşerek, camları kapkara, öylece durdular.

Tony kendini kusacak gibi hissetti. Onu kısırmışlardı. Thorndike’a giden yol çıkmaz sokaktı; oraya kadar gidebilirse tabii. Adamların defansif sürüşte usta oldukları ortadaydı. Onu bulmak için gönderilmişlerdi. Belki de onu yoldan uçuruma düşürmek için gönderilmişlerdi. Telefonu sırt çantasının dibindeydi –ama çıkarıp açmayı başarsa bile, orada çekmeyebilirdi– ve çekse bile, yardımın gelmesi bayağı zaman alırdı. Son kırk beş dakikadır ne bir başka sürücü, ne bir çiftçi, ne bisikletli ne de yol işçisi, kimseyi görmemişti. Tek bir tanık olmayacağını düşününce, iyice kusacak gibi oldu.

Tony soluna baktı. Cebin kenarında alçak bir korkuluk, korkuluğun ötesinde dik bir açıyla koyağa inen taşlı bir yamaç vardı. Dere aşağı doğru genişleyerek içindeki taşların görüneceği şekilde sığlaşıyordu ve ilerideki tepeler bölgeye has sık çalılarla kaplıydı.

Arabayı bırakıp uçurum kenarına kadar sürünerek aşağı atlasa, akıntıyla birlikte yüzebilir, köprünün altından geçip ağaçların arasına dalabilirdi. Böylece avantaj elde etmiş olurdu ve bırak suya atlamasını, arabadan inmesi bile adanların ondan beklemeyeceği bir şeydi. Bu riski alabilir miydi? Tony yanındaki koltukta duran sırt çantasına, sonra tekrar SUV'lere baktı. Emniyet kemerini dikkatlice çıkarıp tekrar takması için uyarıcı kırmızı ışığı görmezden gelerek olabildiğince yavaş, dikkat çekmeyecek şekilde hareket etmeye çalıştı. Kontakta anahtarı çevirip vitesi bir'e aldı ve üç noktalı dönüş yapıp Thorndike'a dönecekmiş gibi çakılların üstünde tam bir kavis çizerek korkuluğa kadar gitti. SUV sürücülerinin buna yanıt olarak hafifçe gaza bastıklarını duydu. Vitesi geriye alıp dönüşün ikinci aşamasını da tamamladı. Şimdi cepten çıkmadan geldiği yöne doğru bakıyordu ama yolun ters tarafındaydı; şoför kapısı korkuluğun dibindeydi. Tony'nin üstünde garip bir sakinlik vardı. SUV'ler onu takip etmeye hazır, azar azar ilerliyorlardı. Siyah camların ardını göremiyordu. Tony şans getirmesi için cebindeki film rulosuna dokundu. Fısıldarcasına üçe kadar saydıktan sonra sırt çantasını kapıp kapıyı iterek açtı. Arkasına bakmadı. Korkuluğun üstünden atlayıp kendini uçurumdan suya bıraktı.

Pazar akşamı geç saatte, Mira güvenli evin mutfağında durmuş suyun kaynamasını beklerken, bahçe yolunda çamurlu bir SUV durdu ve içinden bir adam indi. Otomobil sundurmasına doğru yürürken Mira'nın görüş alanından geçen adam çok geçmeden SUV'ye dönüp arka koltuktan büyük bir alet kutusuyla silikon tabancası aldı. Bunları otomobil sundurmasına götürüp tekrar aracına dönerek bagajı açtı ve minibüsün yeni ön camından başka bir şey olamayacak kadar büyük, baloncuklu naylon ve bantla sarılmış bir şey çıkardı. Paketi yeri bırakıp bagajı özenle kapadıktan sonra tekrar alarak bir kez daha Mira'nın görüş alanından geçti ve minibüsle evin dış cephesi arasındaki dar aralığa sığabilmek için yan döndü. Mira çok geçmeden çıt diye açılan bir falçatanın sesini, kesilen baloncuklu naylonun hışırtısını, alet kutusunun kapağındaki mandalların çat diye açılışını, ardından kazıma sesleriyle

birlikte cam kırıklarının yere düşmeden önce çıkardığı gıcırtiları duydu. Lemoine onu adama karışmaması ve mümkünse kimliğini açıklamaması konusunda uyardığı için dantel perdenin dibinde hiç kıpırdamadan durup su kaynadıktan sonra bile uzun zaman orada kalarak adamın kim olduğunu, nereden gelmiş olabileceğini, bu iş için ona ne kadar para teklif edildiğini ve tam olarak ne söylenmiş olabileceğini düşündü. En fazla yarım saat kadar sonra adam ellerinde alet kutusu, silikon tabancası –tabancadaki kartuş boşalmıştı– ve cam kırıklarıyla dolu iş tipi bir çöp torbasıyla tekrar belirdi. Bunları SUV’nin arkasına yerleştirip bagajı kapayarak tekrar şoför koltuğuna oturdu ve bahçe yolundan geri geri çıkarak arkasına bakmadan çekip gitti.

Mira ultra zenginlere verilen, hiç soru sormadan her kaprisin hoş görüldüğü, her arzunun giderildiği, günün her saatinde dünyanın her yerine her çeşit ürünün teslim edildiği özel bir kâhyalık servisi olduğunu okumuştı; tek yapmanız gereken altın kaplamalı (bu detayı uyduruyor muydu yoksa?) özel bir cihazın tuşuna basarak diğer tarafta sizi bekleyen işinin ehli bir uşağa ulaşmaktı. Lemoine’in da böyle bir hizmetten yararlanıyor olabileceğini düşünüyordu artık. “İki kaçak için Yeni Zelanda, Thorndike’ta güvenli eve ihtiyacım var,” derken hayal etti onu, altın bir telsizde konuşarak, “Korowai Geçidi Yolu, 1606’dan otobandaki kameralara yakalanmadan ulaşılabilir olmasa, içinde bir haftalık yiyecek ve kişisel bakım malzemesinin bulunması, sokaktan görünmeyen bir otomobil sundurmasına sahip olması, çok gizli olması lazım ve hemen istiyorum.” Kulağa çılgınca geliyordu; ama diğer seçenek, Owen Darvish öldürüldüğü sırada bunların hepsine sahip olan bir evin onları bekliyor olması fikri de çılgıncaydı zaten.

Shelley haklıydı: İçinde bulundukları durum garipti. Ev garipti. Mutfaktaki dolaplarda duran yiyecekler garipti. Banyodaki dolapta duran boy boy açılmamış diş fırçası, yatak odasındaki dolapta duran çeşitli bedenlerdeki ve yakalarında ya da bellerinde hiç etiket olmayan giyecekler, her şeyin askeri yeşil ya da siyah olması; ayrıca bu adamın kırk sekiz saatten daha kısa bir sürede yanında 1994 model Vanette’in yedek camıyla gelivermesi; bunların hepsi fena halde,

son derece garipti. Lemoine bunca şeyi tek başına yapmış olamazdı herhalde. Ona yardım eden insanlar olmalıydı. Ama nasıl insanlar? Kimdi bunlar? Başka neler yapıyorlardı?

Isıtıcıdaki su soğumuştı. Mira tekrar düğmeye bastı ve su ikinci kez kaynadığında iki fincan Milo hazırlayıp iki fincana da birer kaşık yapış yapış tatlandırılmış yoğunlaştırılmış süt ekleyerek maltlı tozun oluşturduğu küçük yumrular patlayıp yüzeyin altına çökerek eriyinceye kadar karıştırdı. Fincanları alıp Shelley'yle birlikte günü ikinci yapbozu –bu kez Venedik'teki Büyük Kanal'ın bir resmini– yaparak geçirdikleri salona girerken, Shelley'yi hâlâ tamamlamayı beceremedikleri suyla kaplı bölümün üstünde çalışırken bulmayı bekliyordu. Ama Shelley salonda yoktu. Mira fincanları sehpaıa bıraktı. Perdeyi aralayıp koridora baktı. Odaların ikisi de boştu. Banyo da boştu. Mira'nın yüreği ağzına geldi. Nefesi hızlanmış, görüş alanı yanlardan kararıp girdap yapmaya başlamıştı; bir saniye sonra ön kapı açıldı ve Shelley içeri girdi.

O gün ilk kez göz göze bakiştılar.

“Minibüs yapılmış,” dedi Shelley. “Ama cam çok temiz ve parlak görünüyor. Dönmeden önce biraz stabilize yoldan falan gitsek fena olmaz. Tozlanması için.”

“İyi fikir,” dedi Mira.

Bir sessizlik oldu ama ikisi de gözlerini kaçırmadı.

“Çıktığını duymamıştım,” dedi Mira.

“Evet, demin çıktım,” dedi Shelley. “Minibüse bakmak için.”

“Tamam,” dedi Mira. “Duymanışım.”

Yine bir sessizlik.

Shelley gelip fincanlardan birini aldı. “Hım, Milo için teşekkürler.”

“Shelley,” dedi Mira.

“Evet?”

“Bizim şu... aramızı düzeltme işi.”

“Evet.”

“İşe yaradı mı?”

Shelley kaşlarını çatarak ona baktı. “Ne?”

“Yani, yarın oraya gittiğimizde, ne diyeceğiz? İşe yaradı mı?”

“Evet,” dedi Shelley. “Hallettik diyeceğiz.” Bir an duraksayarak bir şey daha diyecek gibi oldu. Sonunda fincanını kadeh gibi kaldırıp, “İyi geceler,” demekle yetindi.

“İyi geceler,” dedi Mira.

Shelley fincanını alıp odaya girerek kapıyı kapayınca, Mira da Büyük Kanal’ın bitmemiş resmine baktı. Bir süre resmin ortasındaki tırtıklı boşluğa sessizce baktıktan sonra iç çekerek oturdu ve son parçaları da yerleştirmeye başladı.

Ertesi sabah çarşaflarla havluları yıkayıp geri dönüştürülecek şeyleri dışarı çıkardılar. Mira mutfakta bulduğu püskürtmeli çamaşır suyuyla elektrik anahtarları ve yapboz kutuları da dahil bütün yüzeyleri silerken, Shelley de çiftliğe götürecekleri açılmış şişelerle paketleri ayırdı. Oraya geldikleri günden sonra telefonunu şarj etmek istememişti ama minibüse biner binmez otomatikman kaset gibi takılan şarj aletini alıp telefonunu çıkararak şarja taktı. Mira bir şey demedi. Minibüsü geri vitesine alıp bahçe yolundan çıktıktan sonra telefon canlandı ve Shelley bekleyen mesajları kaydırmaya başladı. “Hah, süper,” dedi.

“Ne?”

Shelley telefonunu yan çevirince, Mira gözlerini yoldan ayırıp gözlerini kısarak ekrana baktı: Poşete konup Shelley Noakes dikktine, Korowai Geçidi Yolu 1606’ya gönderilmiş bir kargonun fotoğrafını gördü. “Bu sabah bana gelmiş,” dedi Shelley. “Katrina önemli bir şey olabilir diye açtıklarını söylüyor. Birnam Ormanı için gerekli belgeler.”

“Ne belgesi?”

“Şirketleşmek için gerekli olan dokümanlar falan herhalde.”

“Ha, doğru.”

“Robert yollamış,” dedi Shelley. Telefonuna dalıp bir şeye cevap yazdı. Çok geçmeden otobana çıkılan T kavşağına geldiler ve Mira dururken göstergeye bakıp deponun neredeyse boşaldığını gördü. Bir an sağa dönüp çiftliğe dönmeden önce benzinciye uğramayı düşündü ama Lemoine çok kesin konuşmuştu: Yolu uzatmak yok, hızlı gitmek yok, yavaş gitmek yok, oyalanmak yok. Dosdoğru çiftliğe

gitmeleri gerekiyordu. Neyse, diye düşündü, minibüs herhalde bir elli kilometre daha giderdi –turuncu ışık henüz yanmıştı– ve sonrası için yapılacak iş çıkması fena olmazdı; biraz yalnız kalma fırsatı ona iyi gelebilirdi. Sola döndü ve beş dakika sonra Darvish çiftliğinin demir kapılarına geldiler.

“Bir saniye,” dedi Shelley, başını telefonundan kaldırıp. “Ön cam.”

“Ha, doğru. Unutmuşum.” Mira geri gidip sürmeye devam ederek güneydeki çitlerin öteki tarafında yer alan toprak araç yoluna doğru çıktı. “Biraz yukarı çıkıp geri ineceğim,” dedi.

“Tamam,” dedi Shelley. Gözleri barikata ve manzaraya bakılan yere doğru çıkıp dağın yamacından kıvrılarak gözden kaybolan otobandaydı. İkisi de bir şey demedi ama Mira, Shelley’nin aklının Owen Darvish’e gittiğini anladı. Vitesi ikiye alınca minibüs zangır zangır sarsılarak tepeyi çıkmaya başladı.

Çiftliğin, tepedeki çamların oluşturduğu rüzgâr siperinden uçak pistine geçişi sağlayan kapısına geldiler. Ön cam şimdiden yeterince kirlenmiş görüldüğü için, Mira olabildiğince geniş bir kavis çizerek minibüsü döndürdü. Fakat yolun kenarındaki su oluğuna burunlarını sokmuş, Mira geri vitesine alırken, ilerideki ormandan gördüğü bir hareketle irkilip yerinden sıçrayarak motoru istop ettirdi. Ağaçların arasından yürüyerek onlara doğru gelen bir adam vardı. Kalın bir hücum yeleği, yarı otomatik tüfeği vardı ve üstündeki her şey askeri yeşil ve siyahtı. Herhalde tepeyi çıkan minibüsün sesini duyup başka biri sanmıştı ki aceleyle onlara doğru geliyordu ama şöyle bir bakıp minibüsü görünce aniden durdu ve ne yapacağını bilemez gibi göründü. Gelipaçıklama yapmak ve kaçıp gitmek arasında kalmış gibi, bir an duraksadı. İkinci seçenekte karar kılıp dönerek ağaçların içinde kayboldu.

Mira’yla Shelley donup kalmışlardı. “Bu da kimdi?” dedi Shelley.

“Bilmiyorum,” dedi Mira.

“Yakınlarda askeri üs mü var?”

“Sanmam.”

“Silahı vardı, değil mi?”

“Evet.”

“Yani *silahlı bir adam gördük.*”

“Belki de avlanıyordur,” dedi Mira, buna kendi de inanmadan.

“Burası özel arazi mi?” dedi Shelley.

“Yok; bu taraf milli park.”

“Ama milli parklarda avlanılmaz, değil mi?”

“Yok, avlanılıyordur bence.”

“Cidden mi?”

“Evet, bence öyle. Bazı yerlerinde.” Mira’nın görüşü yine yanlardan girdap yapıyordu.

“Robert’ı ara,” dedi Shelley.

Mira hiç kıpırdamadı. Kalbi sıkıştıyordu.

“Arasana,” dedi Shelley. “Hadi.”

“Arayamam.”

“Nasıl yani?”

Mira başını iki yana sallıyordu.

“Nasıl yani?” dedi Shelley tekrar, üstüne basa basa. “Mira!”

Mira ona bakamıyordu. “Numarasını bilmiyorum,” dedi.

“Saçmalama. Geçen gece aradın ya.”

“Hayır. O beni aradı.”

“İyi ya, telefonunda, son aramalarda...”

“Gizliydi.”

“Ne?”

“Gizli numaraydı.”

“Ne?”

“Beni ilk arayışındı,” dedi Mira. “Önceki seferlerde, hep... çıkıp gelmişti işte.”

“Lanet olsun, Mira,” diye patladı Shelley, “bunun hayati öneme sahip bir bilgi olduğunu düşünmüyor musun? Hani yani, bunca plan yaparken ve hayat değiştirecek kararlar alınırken falan...”

“Biliyorum,” dedi Mira. “Özür dilerim.”

“Ya bir terslik olursa yani? Ona nasıl ulaşacağız, amına koyayım?”

“Bilmiyorum!” Mira bunu bağırır gibi söylemişti. “Bilmiyorum! Bilmiyorum! Bilmiyorum!”

Mira’nın cebindeki telefon titreşmeye başladı. El frenini çekip telefonu çıkardı. Ekranı baktıktan sonra yan çevirip Shelley’ye de gösterdi: Gizli numaradan aranılıyordu. “Çok ürkütücü,” dedi.

“Açsana,” dedi Shelley.

Mira telefonu açtı.

“Ne yapıyorsunuz siz?” dedi Lemoine azarlar gibi. “Neler oluyor orada?”

“Çiftliğe dönüyoruz,” dedi Mira. “Az önce...”

“Bana yalan söyleme,” dedi Lemoine. “Sakın yalan söyleme. Nerede olduğunuzu biliyorum. Şu an size bakıyorum. Ne yapıyorsunuz siz?”

Mira salak salak ön camdan çalılara baktı. “Ne?” dedi. “Nasıl yani?”

“Dosdoğru gidilecek diye konuştuk. Yolu uzatmayacaktın, başka şey yapmayacaktın. Ne demeye Korowai’a doğru gidiyorsun?”

“Ön camı kirletiyorduk,” dedi Mira. “Shelley’nin fikriydi.” Bir sessizliğin ardından, “Robert,” dedi, “bir adam gördük, daha demin, askere benziyordu, silahı vardı, tüfek gibi bir şey...”

“Çiftliğe gidin,” dedi Lemoine. Sesi çok öfkeliydi. “Hemen. Konuştuğumuz gibi yapın ve çenenizi sıkı tutup orada kalın.”

“Bir saniye,” dedi Mira, “Robert...” ama telefon kapanmıştı.

Shelley’yle bakıştılar.

“Bir terslik var,” dedi Shelley.

“Askeri duyunca şaşırmadı,” dedi Mira.

“Asker olduğundan emin değiliz.”

“Aman, her kimse işte.”

“Bize baktığını söylerken, ne demek istiyordu?”

“Drone’la izliyor sanırım,” dedi Mira. “O gece... yani cuma gecesi, onu telefonundan canlı yayın gibi bir şeye bakarken gördüm, kuşbakışı görüntü gibi bir şeydi. Bizi başından beri izliyor bence.”

Biraz sustular.

“Bence dediğini yapalım,” dedi Shelley. “Artık gitsek iyi olacak.”

“Evet,” dedi Mira. “Bence de.”

Ama telefonu tekrar çalmaya başladı. Mira telefonu açtı.

“Hoparlörü aç,” dedi Lemoine.

Mira açtı.

“Shelley orada mı?” dedi Lemoine.

“Buradayım,” dedi Shelley.

“Tamam,” dedi Lemoine. Sesi daha sakin, daha kontrollüydü. “Sizi korkutmak istemediğim için neler olduğunu anlatacağım. Şu an hayatımın tehlikede olduğunu haber aldım. Zaman zaman olan bir şey. Güvenlik ekibim var. İlgileniyorlar. Endişe etmenize gerek yok. Tek başına bir adam, milli parkta yayan ilerliyor. Büyük ihtimalle salağın teki, kafayı yemiş bir devrimci bozuntusu. Kim olduğunu bilmiyorum, umurumda da değil. Adamlarım onu bulur. Hiç kaçırmazlar. Ama tek başına yürüyen bir adam görürseniz, beni aramanızı istiyorum. Yanına yaklaşmayın, konuşmayın. Silahlı olabilir. Yanından olabildiğince çabuk uzaklaşıp hemen beni arayın.”

“Numaranı bilmiyor ki,” dedi Shelley.

Bir sessizlik oldu. “Tamam,” dedi Lemoine sonra. “Size bir numara vereceğim. Şimdi çiftliğe gidip ötekilere üstünde anlaştığımız hikâyeyi anlatmanızı istiyorum. Tamam mı? Bundan söz etmek yok. Bu bizim aramızda. Kimsenin telaşlanmasını istemiyorum.”

“Nereden arıyorsun?” dedi Shelley.

“Güvenli bir yerden. Siz de güvendesiniz. Merak etmeyin. Adamlarım onu mutlaka bulur.”

“Şu gördüğümüz adam,” dedi Mira. “O muydu?”

Lemoine biraz duraksadı. “Hayır,” dedi sonunda. “O benimkilerden biri.”

“Robert,” dedi Mira, “ya bunun olanlarla bir ilgisi...”

“Yok,” dedi Lemoine.

“Ama nasıl emin olabilirsin ki?”

“Eminim,” dedi Lemoine. “İnanın bana. Bunun ne Darvish’le ne Birnam Ormanı’yla ne de sizinle bir ilgisi var.”

Tony suya çivileme atlamaya çalışmış, yüzey gerilimini kırmak için ayaklarını dümdüz yapıp soğğun şoku yüzünden refleks olarak nefes alma ihtimaline karşı tek eliyle burnunu ve ağzını kapayarak ötekini film rulosunun durduğu cebine bastırmıştı. Fakat çantasının ağırlığıyla savrulmuş, düşerken vücudu öne doğru gittiği için suya önce bir dizi çarpmış, dereye neredeyse göbekte düşmüş, çantası aşağı kayıp onu dibe doğru çektikten birkaç saniye sonra tekrar yukarı itmiş ve Tony akıntıyla birlikte sürüklenmeye başlamıştı.

Köprünün altından sürüklenip derenin sığlaşarak hızlandığı yere doğru kıvrılırken bacaklarını çırpmış, zar zor nefes alarak çırpınmış, büyük kayalarla dallara çarpmış, her fırsatta tutunacak bir şey aramış, testisleri buz gibi olmuş, kollarıyla bacaklarına ağırlar saplanıyordu. Vücudu taşlara çarpa çarpa hoplayıp sıçrayarak derenin sığ kısmına gelince zar zor sudan çıkarak ağaçların arasına dalmayı becermiş, topallayarak, elleriyle dizlerinin üstüne düşüp tekrar kalkarak, suyla dolu botlarının ve sırt çantasının ağırlığıyla tekrar tökezleyerek ilerledi. Hiç durmadı. Çalıların içinde tökezleye topallaya ilerlerken arkasına bakmaya cesaret edemiyor, nereye ve hangi yöne doğru gittiğini, adamların peşinden gelip gelmediğini bilmiyordu ve bu arada daha çok sağ bacağından destek aldığının, dişlerinin takırdamaya başladığının, sol kolunu sımsıkı göğüs kemiğine bastırdığının, azıdişlerinin nabzıyla birlikte zonkladığının, kafatasında tuhaf bir sıkışma olduğunun, kuyrukkemiğindeki sızlamanın ve her şeyi ötesinde, attığı her adımda el bileğinden geçerek ayak bileğini parçalayacak gibi olan o dayanılmaz, korkunç acının farkındaydı. Kolu da, ayak bileği de kırılmıştı. Hem de aynı taraftakiler.

Acıyı biraz olsun unutabilmek için aklından yanındaki şeylerin listesini yaptı. Cebindeki filmi rulosu hâlâ sapasağlamdı ve sabah totaranın altındaki gizlenme yerinden çıkmadan önce o plastik silindiri iki tane kilitli poşetin içine koyacak kadar öngörülü olduğu için Tanrı'ya şükreliyordu. Sırt çantasına astar yaptığı çöp torbası çantadakileri kuru tutmak için gayet yeterliydi; zaten çok az şey vardı: Korowai'da geçirdiği bir haftanın ardından erzakı neredeyse bitmişti ve suyun kalanını da o sabah Veronica'nın arabasına kadar uzun bir yürüyüş yaparken içmişti. Gözünün önüne her daim çantasının en üst gözünde taşıdığı, beyaz şeritleri ve koca dişli fermuarıyla aklına kazınmış ilkyardım kitinin içindekileri getirdi. Plastik ambalajda duran antihistaminiklerin tarihi çoktan geçmiş olmalıydı; plastik ambalajdaki parasetamollerin yarısı bitmişti; bir tüp anti-septik krem; maya gibi kokan bir rulo bandaj; akordeon gibi açılan kâğıdın içinde yara bantları; bir iki poşet elektrolit tozu; bir rulo da tıbbi sargı bezi. Başka? Tony dengesini kaybedip sendeleyerek dizlerinin üstüne kapaklandı. Kırık bileğini göğsünden ayırmadan tekrar

ayağa kalkarken, İsviçre çakısının da yanında olduğunu düşündü. Uyku tulumu. Dörtte üçü dolu bir bütan gazı spreyi. Plastik barbekü çakmağı. Kamp ocağı. Bivak torbası. Yedek giysiler. Balaklavası; yok, onu arabaya bindiğinde çıkarıp arka koltuğa atmıştı. Balaklava yoktu, o zaman. Görüşü bulanmaya başlıyordu. İki tane boş su şişesi. Not defteriyle Dictaphone'u. Dolmakalemi. Fotoğraf makinesi. Dürbünü. Kullanmaya cesaret edebilirse, alüminyum battaniyeye sarıp tencerenin içine koyduğu telefonu. Bir poşet hazır kahve. Bir poşet süt tozu. Kaç poşet çay kaldığını bilmiyordu. Biraz kuru kayısı; yok, onları da yemişti. Yerfıstıklı çikolata. Nefesi hırıltılı çıkıyordu. Veronica'nın arabasında, yolcu koltuğunun altında bıraktığı bilgisayarını düşündü. Veronica'nın arabasını düşündü. Anahtarı kontakta bırakmıştı. Salaklık. Atlarken dereye atması gerekirdi.

Telefonunu açmayı denese miydi acaba? Ormanda bölük pörçük sinyal vardı ama yine de çekebilirdi; Korowai'da geçirdiği ilk geceyi, vahşi doğada bile internete girebiliyor olmanın onu nasıl tuhaf bir hayal kırıklığına uğrattığını hatırladı. Şu an aynı hayal kırıklığını yaşamazdı. Belki de yapması gerektiğini düşündü Tony, görüşü bir kez daha bulanırken. Belki de telefonu çıkarıp açmalı ve polisi aramalıydı. Ya da arama kurtarmayı. Ya da annesini. Annesini arayıp ona her şeyi, bu kumpası, drone'ları, Darvish'le konuşmasını, bütün gördüklerini bir bir anlatmalıydı ki telefon sinyalinden yerini bulsalar, silahlarıyla gelip onu öldürseler, öldükten sonra cebindeki filmi bulup ışığa tuttuktan sonra küçük küçük kesseler, defterini yakıp Dictaphone'unu tahrip etseler ve bilgisayarıyla telefonun paramparça etseler, polisle ve arama kurtarmayla birlikte bütün acil hizmetler de Korowai'da yapılan işe dahilse, hükümet hepsini satın almış, hepsi bu yozlaşmaya dahil olmuş, rüşvet ve şantajla sesleri kesilmiş olsa, kumpasın üstünü örtmeyi başarsalar bile, öyle bir durumda bile hikâyesi güvende olurdu çünkü annesi gerçeği biliyor olacaktı. Annesi onun paranoya yapmadığını, hayal görmediğini, delirmediğini bilecekti. Cinayeti örtbas etmek için söyledikleri hiçbir yalana inanmayacaktı. Korowai'a bizzat gelip oğlunun başladığı işi bitirinceye, her şeyi ortaya çıkarıncaya kadar içi rahat etmeyecekti annesinin...

Tony bir ağacın köküne takılınca, kırık ayak bileği bu kez dayanamadı ve kırık el bileğinin üstüne düştü. Yüzünü yere bastırıp haykırarak kıvrandı, sırtını kabarttı, ağlamaya başladı. Burnu akıyordu ve sünmükle gözyaşları toprağa karışıp yüzünü çamura bulandıktan sonra kendini sakinleştirmek için kesik kesik, derin bir nefes aldığı anda ağzına toprak dolunca boğulacak gibi oldu. Öğüre öğüre ormanın zeminine tükürürken ve kuru kuru öksürürken, öksürmenin verdiği acıyla tekrar ağlamaya başladı. Kaburgalarından biri de kırılmış olabilirdi. Sonunda gözyaşlarını zorla, muazzam bir çaba harcayarak bastırıp kırık kolunu sırt çantasının sapından çıkardı ve yan dönüp doğrularak oturmayı başardı. Sağlam eliyle sırt çantasını açıp telefonu içine soktuğu tencereyi çıkardı. Alüminyum bohçayı açmak üzereyken Birnam Ormanı'nın ilk günlerinden kalma bir anıya dalarak duraksadı. Mira'nın yaptığı listedeki ona düşen görevden yırtmaya çalıştığını hatırlamıştı. Yabani ot yolmaktan daha fazla beyin gücü gerektiren bir iş yapabilmeyi umarak, "Bitki yetiştirmekten pek anlamam," demişti Mira'ya. Ama Mira buna gülmüştü. "Olmaz öyle şey," demişti. "Herkes bahçede çalışabilir. Yalnızca birkaç temel prensip ve zaman işi." Sonra da Tony'nin karşı çıkacağını sezerek eklemişti: "Bitkilerin çoğunu öldürmek kolay değildir zaten. Hepsi birer canlı. Yaşamak isterler."

Tony telefonunu olduğu yerde bırakıp çantanın en üst gözünü açtı ve ilkyardım kitini alıp takırdayan dişleriyle açarak içindekileri yere boca etti. Parasetamolleri arayıp buldu. Yalnızca dört tablet kalmıştı. İki tanesini yutup enerji vermesi için fıstıklı çikolatanın köşesinden bir ısırık aldıktan sonra boşaldıklarından emin olmak için iki su şişesini de çıkardı. Birinin dibinde kalmış yarım yudum şapırdadı; suyu şişenin kapağına döküp elektrolit tozu poşetlerinden birini de içine boşalttı ve parmağıyla karıştırıp turuncu renkli pütür pütür bir macun yarattı. Kapağın içindeki şeyi yalayıp yutar-ken o keskin, meyveli ve tuzlu tat yüzünden suratını buruşturdu ve yine tek elini kullanarak sol ayağındaki botun bağcığını açtı, botu zar zor ayağından çıkarıp bileğinin ne durumda olduğuna bakmak için ıslak çorabını da soydu. Bileği şimdiden çok kötü şişip kıpkırmızı olmuştu ve dokunduğu yer sıcacıktı. Hareket ettirmeyi dener

denemez bir ılık attı. Kesinlikle kırıldı. Antihistaminikler enflamasyona iyi gelir miydi ki? Hiçbir fikri olmadığı halde gelebileceğine inanarak onların da iki tanesini yutarken botunu çıkarmakla ne büyük salaklık ettiğini anladı: Bilek öyle bir hızla şişmeye devam ediyordu ki lanet olası şeyi tekrar giymeyi beceremeyecekti. Bileğini hemen, mümkünse atele benzeyen bir şeye sımsıkı sarmak zorundaydı.

evresindeki ağaçlara bakıp gözleriyle tarayarak hem uzun ince hem de güçlü bir dal aradıktan sonra çantasındaki plastik barbekü çakmağını hatırladı. akmağı bulup alüminyum ucu alta gelecek şekilde dik olarak bileğine dayadı. Bandajı etrafına dayanabileceği kadar sıkı sardıktan sonra çantasından bir çift çorap bulup birini silkerek açtı ve birkaç dakika boyunca boş yere tek eliyle ayak parmaklarından geçirmeye çalıştıktan sonra vazgeçti. Ayağı artık şişip iki katı büyümüştü. Bota geri sokması imkânsızdı. Aptallığına lanet okuyarak iç tabanı çıkarıp suyunu sıktı ve tabanının altına bastırarak bandaj bandının geri kalanıyla ayağına bağıladı. Fena olmadı, diye düşündü; derken bir kez daha salaklık ettiğini fark etti: Ayağını sıcak ve kuru tutmak için önceden plastik poşete sarsa daha iyi olacaktı ama bandın hepsini kullanmıştı ve söküp tekrar takarsa yapışkanlığı azalacaktı. Acıdan aptallaşmıştı.

Giyemediği botun bağcığını çıkarıp uçlarını birbirine bağıladı ve boynundan geçirip kırık bileğine askı yaptı. Böylece acısı biraz azaldı. Sonra her şeyi tekrar sırt çantasına koydu, kollarını özenle tekrar sırt çantasının saplarına geçirdi ve ayağı kalıp inleyerek, ağırlığını bileği kırılan ayağına vermemek için hafifçe hoplayarak yakınındaki bir ağacın gövdesine dayanıp dengesini sağladı. Değnek olarak kullanabileceği Y şeklinde bir ağaç dalı bulmaya çalışacağını söyledi kendine; ama buluncaya kadar yürümeye devam etmesi lazımdı. Temel prensip görünmemektir. Temel prensip suydur. Temel prensip milli parktan canlı çıkmaktır. Yaşamak istiyordu.

Tony gençliğinde Korowai'da yaptığı keşif gezilerinin hepsinde milli parkın güney ve batı bölgelerinde, dağların daha yüksek, yolların daha bilinir olduğu yerlerde yürümüştü. Şimdiyse kuzeydoğuda, parkın daha önce hiç görmediği bir yerindeydi ve yakınlarda

kulübeler ya da patikalar olup olmadığını, koşup yardım çağırması için yalvaracağı bir korucuya ya da doğa yürüyüşüne çıkmış bir gruba rastlama umudunun olup olmadığını bilemiyordu. Doğuya doğru devam ettiği takdirde çevresinde dalgalanan bölgeye has çalıların sonunda yeşil yaylalara, drone'lar tarafından kolayca görülebileceği geniş ve açık alanlara çıkacağını biliyordu; Thorndike'i sahile bağlayan ve o öğleden sonra siyahı canlı iki SUV'nin gelişinden önce neredeyse bomboş olan otobanın arkada kaldığını da biliyordu. Güneye giderse geçide çıkardı ve oradan geçiş yoktu. En mantıklı seçimin batıya, parkın Hāwea Gölü yakınındaki ana girişine doğru gitmek olduğuna karar verdi. Aradaki mesafe en az yüz kilometre olmalıydı ama bu sayede yol boyunca gizlenebilir, girişe yaklaştıkça insanlara rastlama olasılığı artardı. Adamları şaşırtarak avantaj sağlamıştı zaten. Şimdi de drone'lar hakkında bildiklerini onlara karşı kullanarak bu avantajı sonuna kadar kullanma zamanıydı. Ağaçların altından çıkmayacak, yalıtımlı giysileri çıkarınayacak, gece yürümeyecek, telefonunu kesinlikle açmayacaktı. Yalnızca birkaç temel prensip ve zaman.

Ağaca yaslanıp orman örtüsünün üzerindeki gökyüzünü tarayarak güneşi bulmaya çalışırken yanına bir pusula, hiç olmazsa bir harita almış olmayı diledi. Gelecek sefere unutmaması gerektiğini düşününce neredeyse gülecekti. Elektrolit ve çikolata sayesinde canlanmıştı. Çok az kalan yiyecek stokunu desteklemek için ormandan nasıl yararlanabileceğini düşündü. Horopito yapraklarının yenebildiğini biliyordu ve manuka ya da kanuka yapraklarını çiğneyerek de biraz beslenebilirdi. Puha görürse tanırdı; ama bu birkaç bitki dışında nelerin zehirli olup olmadığını bilmiyordu. Ölümcül olacak mantarları denemeye korkardı. Kırmızı orman meyvelerinin mevsimi değildi ve onları yemeye de korkardı. Kuş yuvalarından yumurta aşırabilirdi herhalde ama onun için de ağaca tırmanması gerekirdi. Balıkçılıktan hiç anlamazdı. Avcılıktan da. Nereden başlayacağını bile bilemezdi.

Işık azalmaya başlamıştı –öğleden sonra dört ya da beş falan olmalıydı– ve gökyüzü sol tarafta sağda olduğundan daha aydınlık gibiydi. Güneş batıdan batardı; karanlık çökene kadar ışığa doğru

gidecek, sabahleyin güneşi arkasına alacaktı. Bu arada akan su sesi duymaya çalışacaktı; dereler yağmurdan sonra kabarmış olurdu. Yaşamak istiyordu. Sırt çantasını sıkıca beline bağlayan Tony topallayarak attığı her adımda inleye inleye yola koyulup uzaklaşmaya başlarken, ansızın durduğu yere konan bir katmerkuyruk hopluya sıçraya yeri gagalayarak Tony'nin bastığı yerlerde ortaya çıkan minik böcekleri arandı.

Rosie Demarney huzursuzlanmaya başlamıştı. Tony'nin iş arkadaşı olduğunu söyleyen adamla yaptığı tuhaf konuşmadan sonra ona mesaj atmasının, komik olması için abartarak gizli numaradan, hafif cızırtılı bağlantıdan, duyduğu sesin düz Amerikan aksanıyla konuşmasından söz edişinin üstünden bir haftadan fazla zaman geçmişti; “sen orada neyin araştırmasını yapıyorsun acaba???” diye sormuş, ardından o tek kaşı havaya kalkık monokllu emojiyi koymuştu. Sonra da her şeyi ciddiye alan bir tip gibi görünmemek için, “komplo teorisi benim işim!!! Şimdiden #inanıyorum baksa-na haha” diye eklemişti. Aslında yaptığı bu konuşma onu fazlasıyla rahatsız etmiş ama bunu Tony'ye de söylemenin onu korkutmaktan başka şeye yaramayacağını düşünerek söylemekten çekinmişti; Tony'den, son yıllarda çıktığı herkesten daha fazla hoşlanmıştı ve paranoyak ya da ilgi manyağı biri gibi görünüp onu kendinden soğutmayı hiç istemiyordu.

Ama cevap almamıştı. Tony mesajların okundu özelliğini etkinleştirmedeği için yazdıklarını görüp görmediğini anlayamamış ve birkaç gün sonra telefonla aramayı denediğinde –“Bu iş için dark web'e dalmama az kaldı,” derken hayal etmişti kendini, bir kahkaha atarak, “Tony, dostum, beni rahatlatman lazım”– ona ulaşamamıştı. Tony telefonunun birkaç gün çekmeyeceğini söylemişti tabii; ama o zaman “çekmeyecek” derken neyi kastettiğini söylemesi için sıkıştırmayarak salaklık etmişti. Hiçbir telefonun çekmediği bir yere mi gidecekti? Yoksa telefonunu bırakmasını gerektiren bir ortama mı girecekti? Yapacağı haberin ultra zenginlerle ilgili olduğunu biliyordu; belki de herkesin giremediği bir toplantıya, gözlerden uzak bir tatil yerine davet edilmiş, insanların güvenliği sorun edeceği

türden bir çevreye girmişti... Belki de iş için başka numara kullanıyordu... ya da belki, diye düşündü Rosie, bu kez midesi bulanarak, yalnızca biraz rahat bırakılmak istemişti ve “çekineyecek” lafı ince-likli bir örtmeceydi ve Rosie *gerçekten* paranoyaktı, *ilgi manyağıydı*, onu *fazla* zorluyordu. Rosie ekranı yukarı kaydırarak üst üste attığı mesajlara bakarken –Tony’nin son mesajından sonra sekiz mesaj atmıştı– göğüs geçirdi. Tony büyük ihtimalle onu ghost’luyordu. Rosie büyük ihtimalle onu çoktan kaçırdığını düşünerek üzgün bir tavırla telefonunu bıraktı.

Koşarak biraz rahatlamak için spor salonuna giden Rosie, evet, diye düşündü, Tony’nin kardeşi Veronica’yla aynı spor salonuna gittikleri ve hafta içi günlerde bazı geceler orada rastlaştıkları halde bu gece büyük ihtimalle karşılaşmazlardı çünkü Veronica, Christchurch Kadın Hastanesi’nin hasta kabulünde çalışıyordu ve iş saatleri her hafta değişiyordu; *onun da* erkek arkadaşı, aslında doktor bir nişanlısı vardı ve *onun* çalışma saatleri de değişkendi, uzun mesai-leri vardı ve bir maratona hazırlanan çocuk açık havada antrenman yapmayı tercih ettiği, Veronica da çoğu zaman onun yanından bisikletle gittiği için –Rosie onları bu durumda bir iki kez görmüştü– spor salonunda olması daha düşük bir ihtimaldi.

“Rosie?”

Seslenen Veronica’ydı.

“Ha, selam,” diyen Rosie, yürüme bandını durdurup aşağı atladı. “Nasılsın?”

Veronica’nın yüzünde hınzır bir ifade vardı. “Demek Tony ve sen, ha?” dedi.

“Evet,” dedi Rosie. “Yani, işte... belki. Bilirsin.”

“Şu an ona çok sinirliyim,” dedi Veronica.

“Niye ki?” dedi Rosie.

“Thorndike’ta olduğunu biliyorsundur?”

“Evet.”

“Yani, işte, oraya gitmek için arabamı almak istedi ve... kusura bakma ya,” diyerek o an kendine gelmiş gibi göründü Veronica, “sen ne haldesin; ben de gelmiş burada kafa ütülüyorum!”

“Sorun değil,” dedi Rosie.

“Zaten sinirli falan da değilim.”

“Anlat hadi.”

“Anlatacak bir şey de yok. Götün teki işte.”

“Hey,” diyerek Veronica’nın omzuna sağ kroşe vurur gibi yaptı Rosie. “Anlatmayacaksan, hiç başlamasaydın.”

“Peki,” dedi Veronica, “yani, işte, güya yapacağı haber için çok gizli bir kaynakla görüşmek üzere Thorndike’a gideceği için arabamı istedi, ben de büyük bir iyilik yaptığımı zannederek hemen olur dedim ama dün Katie Vander’a rastladım... tanır mısın? Birnam Ormanı’ndan.”

“Galiba,” dedi Rosie. “Yani çok tanımiyorum ama biliyorum.”

“Evet, benim de aynı,” dedi Veronica. “Her neyse, ona Tony’yi sordum çünkü son toplantılarından kovulduğunu söylemişti ve nedenini merak ediyordum ama Katie önce *öyle bir şey olmadığını*, sonra da Thorndike’ta olduklarını söyledi! Birnam Ormanı! Thorndike’taymış! Şu an oradalar!”

“Ne?” dedi Rosie.

“Aynen öyle!” dedi Veronica. “Resmen yalan söylemiş! Sırf arabamı almak için! Ona kızgın olduğumu da *biliyor* çünkü mesajlarıma cevap bile...”

“Dur biraz,” dedi Rosie. “Ne?”

Veronica geriye doğru yarım adım attı. “Ah,” dedi. “İşleri karıştırdım galiba.”

“Bana bunların hiçbirini anlatmadı,” dedi Rosie.

“Hadi ya,” dedi Veronica. “Tamam, bak –şey özür dilerim– böyle olmasını...”

“Bana milyarderlerle ilgili bir yazı yazdığını söyledi.”

“Olabilir,” dedi Veronica, bu kez emin değilmiş gibi görünerek. “Yani, evet, Katie oraya gitmelerinin tek nedeninin Mira Bunting’in şu milyarderle tanışması olduğunu söylemişti; Autonomo’daki şu adamla; hani karısı...”

“Mira Bunting,” dedi Rosie.

Bir sessizlik oldu.

“İşleri iyice batırıyorum,” dedi Veronica. “Bak, bütün söylediklerimi unut, tamam mı? Özür. Özür, özür, özür.”

“Hayır, bir dakika,” dedi Rosie. “Bu toplantı olayı nedir?”

“Olay yaratmak istemiyorum cidden,” dedi Veronica. “Cidden. Zaten o kadar mühim...”

“Ne olmuş?”

“Yani, zaten başkasından duyduğum şeyler...”

“Onu biliyorum,” diyerek Veronica’nın sözünü kesti Rosie. “Neler olmuş?”

“Katie yalnızca bir anlaşmazlık yaşandığını söyledi,” dedi Veronica.

“Kimle kim arasında? Tony ve..?”

“Sanırım... herkes,” dedi Veronica.

“Konu neymiş?”

Fakat Veronica geri geri gitmeye başlamıştı. “Onu Tony’ye sor-san daha iyi olur,” dedi. “Kusura bakma. Çenemi tutamadım. Ayrıca götün teki falan da değil. Yalnızca abim. Çıktığınız için de cidden çok mutlu oldum. Özür dilerim, Rosie. Özür dilerim!”

Veronica kıpkırmızı bir suratla spor salonunun öbür ucuna gidip kulaklıklarını taktı ve o eliptik bisikletin üstüne çıkarak makine ayarlarının üstünde bir çabayla kollarıyla bacaklarını çalıştırmaya başlarken, Rosie de koşu bandını daha on beş dakika önce kullanmaya başladığı halde havlusuyla su şişesini alıp üstünü değiştirmek için soyunma odasına gitti.

Kendine saygısı olan birinin bu durumda Tony’nin numarasını silip hayatına devam edeceğini biliyordu. İç karartıcı resmin tamamını görebiliyordu artık: Buluştukları gece Tony’nin Fox and Ferret’a Birnam Ormanı’ndan çıkıp gelmiş olması; birkaç gece sonra yemeğe çıktıklarında, yazdığı yazıyla ilgili savunmaya geçmesi, Rosie’nin sorularını geçiştirip yazıdan söz ederken gözlerine bakmayışı ve her fırsatta konuyu değiştirmesi; Thorndike’a apar topar gitmesi ve Rosie ne zaman döneceğini sorduğunda net bir cevap veremeyişi; bir süredir mesajlarına cevap vermeyişi. Bütün bunlar aniden çok bayat, sayısız kereler okunup görülmüş ve duyulup yazılmış bir hikâye gibi geldi; Rosie dairesine dönüp bir tavuk göğsü haşlayarak salatanın sosunu koyduktan, bir kadeh şarap aldıktan sonra kararlı bir tavırla Tony’nin ona biçtiği rolü *oynamayacağını*

söyledi kendine; geceyi eşofman altını giyip sarhoş olarak ve bir zavallı gibi internette gizlice hafiyelik yaparak *geçirmeyecekti*.

Aman, hadi oradan. Kim görecekti ki?

Rosie bilgisayarını açıp Mira Bunting'i arattı ama bütün ortak arkadaşlarıyla olası ortak tanıdıkların listelerini taradığı halde yalnızca Birnam Ormanı'nın Facebook sayfasındaki, hiçbirisi etiketlenmemiş birkaç fotoğrafını bulabildi. Ya Mira kendini sosyal medyanın üstünde görüyordu -okuldayken uzaktan tanıdığı kadıyla, Rosie'nin onun hakkındaki izlenimine uyan bir şeydi bu- ya da daha büyük bir olasılıkla, diye düşündü Rosie, bu kez kendisi Mira'ya tepeden bakarak, kendini sosyal medyanın üstünde görüyormuş gibi davranıp sahte hesapla her gün bütün sitelerde cirit atıyor, hiçbir şey paylaşmıyor, böylece riske girmemiş oluyordu. Rosie kendine bir kadeh şarap daha koyup Birnam Ormanı + Thorndike araması yaptıktan sonra bir çikolata paketini açıp Birnam Ormanı + Thorndike + milyarder diye arattı. Karşısına bir haber çıktı. Sonuç "Thorndike" ve "milyarder" ile uyup "Birnam Ormanı"nı dışarıda bıraktığı halde habere tıklayıp cuma gecesi oralı bir işadama ve çevreci olan birinin Thorndike'taki evinin yakınında, araba kazasında öldüğünü okudu. Şövalye ilan edilişinin üzerinden henüz bir ay bile geçmemiş olan Sör Owen Darvish doğayı korumak için yaptığı çalışmalarla ve Amerikalı teknoloji devi Autonomo'yla yaptığı ortaklıkla...

Rosie tam sayfayı kapatacakken, oturduğu yerde doğruldu.

... soyu tükenmekte olan yerel kuş türlerinin izlenmesini amaçlayan bir projeydi. Autonomo'nun kurucularından biri ve eski CEO'su olan Robert Lemoine, yazdığı taziye mektubunda, Sör Owen'dan miras kalan projeyi sürdüreceğine...

Rosie sayfayı aşağı kaydırды. En altta haberle ilgili bir yazının linki vardı: Robert Lemoine 2015 tarihli bir videoda Autonomo üretimi drone'un yeni modelini tanıtıyordu. Rosie videoya tıklayıp görüntüyü ekran boyutuna getirdi. İlk başta bir ekran koruyucuya bakar gibi oldu. Ormanların, şehir merkezlerinin, beyaz kumsalların, karlı dağ yamaçlarının üst üste binerek bir sonrakine geçen havadan çekilmiş hareketli görüntüleri bir kaidenin üstünde

duran, görkemli bir hava vermek için alttan çekilmiş, kamerasının camı parlayan, dönen ışıktaki iniş kızaklarıyla pervaneleri pırıl pırıl görünen drone'un görüntüsüne dönüşüyordu. Derken kamera geri çekildi ve karanlığın içinde kırklı yaşlarda bir adamı belirdi. Adam kontrol cihazındaki tuşa basınca, drone vınlayarak çalışmaya başladı ve kaidenin üstünden havalanıp gözden kayboldu. Ekranda yine drone'un görüşü belirdi ve adamın etrafında döndükten sonra gitgide yükselip bir pencereden dışarı çıkarak damların, çan kulelerinin, banliyölerdeki çimenliklerin, yüzme havuzlarının üstünden geçti; çimenleri ve akasyaları sıcaktan parıldayan bir savananın üstünden geçti; denize doğru alçalarak sudan çıkmış bir balina kuyruğunun üstünden geçti. Drone uçarken, dış ses özelliklerini anlatıyordu: Kameranin teknik özellikleri, kablosuz şarj edilebilme özelliği, hangi koşullarda uçabildiği, ulaşabildiği hız. Sonra drone kontrol cihazını tutan adamın başka bir kaidenin önünde, elinde cihazla onu beklediği Manhattan'ın silüetine doğru yaklaştı. Kaidenin üzerine iniş yaptığında pervaneleri durdu ve görüntü yavaş yavaş silindikten sonra ekranda Autonomo'nun kurucu ortağı Robert Lemoine olarak tanıtılan kontrol cihazlı adamla yapılan konuşan kafalar tarzı bir röportaj belirdi. "Bu teknolojinin," diye söze başladı adam, "gezegendeki bütün ülkelerin ekonomilerindeki her bir sektörde etki yaratma gücüne sahip olduğunu söylersem, abartmış olmam. Tarımda, suçluların belirlemesinde, doğal yaşamın korunmasında, trafik yönetiminde, tedarik zincirinin güvenliğinde, sınır güvenliğinde, barışın korunmasında ve insani yardımlarda hatta yalnızca evde otururken içimizin rahat etmesi için..."

Adam konuşmaya devam etti; ama Rosie, ağzı beş karış açık, öylece kalakalmıştı. Ona telefon eden adam buydu. Emindi bundan. Sesinin tınısı, aksanı, tonlaması, hitap tarzı... Rosie'nin şüphesi yoktu.

Rosie afallamış vaziyette arkasına yaslandı. *Robert Lemoine* –dünyanın en zengin adamlarından biri– ne demeye onu arayıp kimliğini gizleyerek *Tony*'yi sorsundu ki? Rosie başını iki yana sallayarak tekrar Sör Owen Darvish'in ölümüyle ilgili habere tıklayıp bu kez daha dikkatli okuduktan sonra alnını iyice kırıştırarak telefonunu açtı ve

Tony'yle son yazışmalarına bir kez daha baktı. "İyi gidiyor mu?" diye bir mesaj atmıştı en son pazartesi. "Eh işte, ilk 'yorum yok' cevabını aldım," diye cevap yazmıştı Tony, "doğru iz üzerindeyim demek" Rosie de, "Kesinlikle," diye cevap yazmıştı. Aşağı kaydırды. "Birkaç gün bana ulaşamayabilirsin, haberin olsun," diye yazmıştı Tony sonra. "İçimde bir his var, peşinden gideceğim..." En son da, "xxx" yazıp bitirmişti. Rosie dudağını ısıırıp başını iki yana sallayarak yazışmaya baktı. Tony'yi aradı ama aynı beklediği gibi hemen telesekreter çıktı. "Selam, ben Tony, ne yapacağınızı biliyorsunuz, teşekkürler," diyen ses kaydını dinledi. Telefonu kapayıp bir an düşündükten sonra kapalı salonda birlikte netbol oynadığı, zaman zaman Birnam Ormanı'nda gönüllü çalışan bir arkadaşına mesaj attı: "Selam canım," diye yazdı, "sende Mira Bunting'e ulaşabileceğim bir numara var mı acaba?" Cevabın gelmesi en fazla yirmi saniye sürdü. Mira'nın numarasını kaydeden Rosie hiç düşünmeden mesajı yazdı. "Selam Mira," dedi, "Ben okuldan Rosie Demarney, uzun zaman oldu! Tony'ye (Gallo) ulaşmaya çalışıyorum ama telefonu kapalı ve belki sen yardımcı olabilirsin dedim. Sizinle birlikte Thorndike'ta diye biliyorum. Bu şekilde sorduğum için kusura bakma ama acil bir durum. Teşekkürler, kendine iyi bak, Rosie x."

Mesajı gönderdi. Tony'nin aksine, Mira'daki okundu özelliği açıktı ve Rosie mesajı "gönderildi" gösteren etiketin "okundu"ya dönüştüğünü, tarihle zamanın belirdiğini gördü: 24/08/17 21.49. Hemen ardından gri baloncuk belirdi ve Mira'nın cevap yazdığını gösteren üç hareketli noktayı da gördü. Sonra çok tuhaf bir şey oldu. Gri baloncuk donup hemen ardından kayboldu ve "okundu" etiketi "gönderildi"ye dönüştü. Rosie gözlerini kırptırdı. Böyle bir şeyi ilk kez gördüğünden emindi. Sistemde hata olabileceğini düşünüp uygulamadan çıktı; ama tekrar açtığında hâlâ "gönderildi" etiketi vardı. Birkaç dakika sonra ve yatmadan önce, sabah uyandığında tekrar kontrol etti ama etiket "okundu"ya dönüşmedi ve Mira cevap yazmadı.

Birnam Ormanı'na dönmeleri Shelley'nin beklediğinden daha kolay olmuştu. Mira'yla birlikte sahte yüzleşmeleriyle ilgili olası bir dizi

sorunun cevaplarını prova etmişlerdi ama neyse ki ötekiler ayrıntılar için baskı yapmayacak kadar kibar ya da çekingen oldukları için beceriksizce söylenen nasıl gidiyorlar ve döndüğünüze sevindimlerin ardından konuyu değiştirip o sabah kargoyla gelen belgelerden söz etmek onu rahatlatmıştı. Kargoyu açan Shelley yapılması gereken çok fazla yazışma, planlama, bütçeleme olduğunu görünce daha da rahatlamış, herkes beş yıllık planlarla, vizyon tanınımlarıyla, kâr amacı gütmeyen bir kuruluş olarak mesaj verirken nelere dikkat edilmesi gerektiğiyle ilgili tartışmaya başlayınca, o da doğal olarak Owen Darvish'i, Thorndike'taki o ürkünç evi, Lemoine'in hayatının tehlikede olduğunu bir süreliğine tamamen unutmuştu. Tartışmalar Mira'yı bile heyecanlandırmış gibiydi ama Mira bir saat kadar sonra ayağa kalkıp sırtını gererek sürekli iş konuşmanın başını ağrıttığını söylemişti; bisikletle kuzeydeki çitin oraya gidip bitkilerin yağmurdan sonra ne durumda olduklarına bir bakacaktı. Shelley bilgisayarından başını kaldırıp gülümseyince, Mira da ona gülümsemiş ve arkadaşlıkları bir an için eskiye, o rahat, sevgi dolu, şüphelerin ve suçlamaların, bozulduğunu gizlemelerin, en ince detayları düşünmelerin olmadığı haline döner gibi olmuştu. Mira bisikletle gittikten sonra Natalie usulca, "Aranızdaki sorunları hallettiğinize çok sevindim," demiş, Shelley de kızın yanağına dokunarak, neredeyse yüzeysellikten yoksun bir tavırla, "Ben de," demişti.

Ötekilerin hafta sonu olaysız geçmişti. Cumartesi yalnızca zaman öldürdüklerini, pazar günü de yağmur yüzünden dışarı çıkamadıklarını söylemişlerdi. Hepsi buydu. Barikata kadar giden otobanda alışılmadık yoğunlukta bir trafik olduğunu fark ettiğinden söz eden olmamıştı ve görünüşe göre yerel haberleri okuyan da yoktu; şaşılacak bir şey yoktu bunda: Herhalde Shelley gibi onlar da dünya haberlerini Guardian gibi haber sitelerinden takip ediyor, daha yakın yerlerdeki haberler için de sosyal medyaya bakıp Radio New Zealand'ı dinliyorlardı. Shelley kazayla ilgili habere her fırsatta tekrar bakıyordu ama ceset henüz resmi olarak teşhis edilmemiş olmalıydı ki manşete hâlâ ölen adamın adını yazmamışlardı. Ceset teşhis edildikten sonra, Darvish kadar önemli bir adamın böyle tuhaf bir kazada ölmüş olması yüzünden, haberin büyük ihtimalle RNZ'de

de verileceğini biliyordu; fakat şimdilik, Birnam Ormanı'ndakilerin bırak daha yeni öldürüldüğünü, Owen Darvish diye birinin varlığından bile habersiz olmaları onu biraz olsun rahatlatıyordu.

Günün geri kalanını misyon tanımı için beyin fırtınası yaparak geçirdiler. Akşama doğru, Aaron bir tencere noodle'lı miso çorbası yaparken, Jessica da ağıllardaki seralardan biraz bebek ıspanak ve yeşil soğan almaya gitti. Hayden'in haşlayıp soyduğu yedi yumurtayı, Katrina ortalarından kesmeye başladı. Ansızın çığlık attı: Kestiği yumurtalardan biri çift sarılı çıkmıştı. "İkizler!" diye haykırdı Katrina. "Gördüğüm ilk ikiz civcivler! Aman Tanrım! Kendimi seçilmiş biri gibi hissediyorum!"

Ötekiler yumurtaya bakmak için Katrina'nın başına toplaşınca, Shelley fırsattan istifade dışarı süzülüp tuvalete girerek habere bir kez daha baktı. Bu kez haber güncellenmişti. Kazaya kurban giden kişinin Thorndike'in saygın sakinlerinden, ölümünden daha iki hafta önce şövalye ilan edilmiş, elli sekiz yaşındaki Sör Owen Darvish olduğu yazılmıştı. Shelley haberi atlaya atlaya geçip adamın hayatını ana hatlarıyla anlatan ve unvanı almasına sebep olan doğayı koruma projesinden söz eden bölümü okudu. Autonomo'dan da, Lemoine'dan da söz edilmişti; neyse ki Birnam Ormanı'nın adı hiç geçmiyordu. Shelley sosyal medyaya baktı. Twitter ve Instagram'da takip ettiği hesapların hiçbirisi haberi duyurmamıştı. Büyük ihtimalle duyurmayacaklardı da; ama saat beşi biraz geçmiş, birinin Radio New Zealand'daki *Checkpoint* programını açmayı hatırlama zamanı gelmişken, Shelley tekrar içeri girip Midlake'in *The Courage of Others* albümünü açarak kimseyi güncel olaylarla ilgili kavgalı röportajları dinleme havasına sokamayacak kadar hüzünlü, sıcacık, kendi halinde şarkıları çalmaya başladı. Midlake'ten sonra The National'ın *Boxer*'ını ve Fleet Foxes'in ilk albümünü sıraya aldı; o zamana kadar *Checkpoint* bitmiş olur, sonra da akşamı kâğıt oynayarak geçirmeyi teklif ederdi.

"Tanrım, bu albüme bayılıyorum," diyerek hoparlörünü sesi içeriye verecek şekilde yerleştirdi. "Tek şarkıyı dinleyip geçemeyeceğiniz albümlerden biri; baştan sona dinlemek lazım. Değil mi?"

Mira tam akşam yemeğine oturulurken döndü.

“Hey, millet, bir saniye,” dedi Jessica, “hepimiz burada olduğumuza göre, şerefe kadeh kaldırmak istiyorum. Hatta ayağa kalkacağımı.” Ayağa kalkıp kutu birasını alarak havaya kaldırdı. “Bu ânı ölümsüzleştirmek istedim,” dedi, “çünkü dürüst olalım yani, hepimiz buraya bu iş olabilir de olmayabilir de diye düşünerek geldik ama *oluyor* işte, Birnanı Ormanı tam gaz *büyüyor* amına koyayım ve biliyorum, yatay hiyerarşili ve lidersiz falan filan olmamız gerekiyor ama ben kadehimi Mira’ya kaldırıyorum çünkü cidden, bence hepimizin de bildiği gibi, burada olmamızı sana borçluyuz. Burayı sen buldun. Şu kaçık milyarder herifi bulan sensin ve senin vizyonun sayesinde... yanlış bir şey mi söyledin?”

Shelley, Mira’yla göz göze gelmekten kaçınıyordu; şöyle bir baktığında yüzünün kızardığını görmek onu kaygılandırdı.

“Hayır,” dedi Mira, daha da kızarak. “Sorun yok. Süpersin. Süper konuştun.”

Shelley hemen kendi birasını kaldırdı. “Birnanı Ormanı’na,” dedi.

“Ben kadehimi *Mira’ya* kaldırıyordum,” dedi Jessica hırçın bir tavırla ama herkes Birnanı Ormanı için içmeye başlamıştı bile.

“Ve Mira’ya,” diye ekledi biri. “*Raison d’être*’imize.”

“*Joie de vivre*’imize.”

“*Coup de grâce*’ımıza.”

“*Pièce de résistance*’ımıza.”

Herkes gülüşürken, gülüşü çok gergin olan Mira kendi birasını yakınındaki herkesle tokuşturduktan sonra tek yudum almadan tekrar masaya bıraktı.

Shelley öne doğru eğildi. “Aaron, çok güzel olmuş, bu arada,” dedi.

“Yapması çok kolay,” dedi Aaron.

“O sana *göre* öyle,” dedi Shelley neşeli bir sesle ama gözleri kâse-
sindeki yumurtayı kaşığıyla döndürüp duran Mira’daydı.

“*Plat du jour?*” dedi biri. “Yoksa yemek bu kadar mı?”

Jessica’nın kaşları hâlâ çatıktı. “Kaçırdığım bir şey mi var?” diyerek gözlerini Mira’dan Shelley’ye, sonra tekrar Mira’ya çevirdi. “Biraz garip mi davranıyorsunuz yoksa ben mi uyduruyorum?”

Shelley zoraki bir kahkaha attı. “Yani, evet,” dedi, “oldukça garip şeyler *yaşandı*. Bence herkes bunun farkında.”

“Hadi yemeğimizi yiyelim,” diyerek ellerini çırttı Natalie. “Her şeyi kurcalamayalım.”

Jessica irkilir gibi yaptı. “Benim *bir şeyi kurcaladığımı* yok...”

“Hey, millet,” diye Jessica’nın sözünü kesti Katrina, “benim şu müthiş çift sarılı yumurtadan söz edebilir miyiz lütfen. O konuyu *biraz* çabuk geçtik bence.”

“Aslında,” dedi Mira, “söylemek istediğim bir şey vardı.”

Yanaklarındaki kıpkırmızılığa rağmen Mira’nın yüzünde sakin, ciddi ve fazlasıyla kararlı bir ifade olduğunu gören Shelley’nin kalbi yerinden hopladı. Onunla göz göze gelmeyi başaramayınca, Mira’nın birazdan gruba söyleyebileceği şey aniden onu dehşete düşürdü ve ona engel olabilmek için ne yapabileceğini düşünmeye başladı. Masayı mı devirseydi? Çıglık atmaya mı başlasaydı? Kriz geçirir gibi mi yapsaydı? Ağzının içi kumla dolmuş gibiydi.

Mira biraz durup kendini toparlamıştı. Sonra başını kaldırdı.

“Bugün,” dedi, “yasal süreçlerden ve halka verilecek mesajdan falan konuşulurken, kendimle ilgili bir aydınlanma ânı yaşadım. Uzaklaşıp biraz yalnız kalarak düşünmem gerekti ve bunu yaptıktan sonra kararımı verdim.

“Kesinlikle haklısın,” dedi Jessica’ya, “demin *garip* davranıyordum. Bütün gün garip davrandım, içime kapandım ve bunun için özür diliyorum ama verdiğim karar,” diyerek bir nefes aldı, “şirketleştığımız zaman yönetim kurulunun başındaki kişi olmamak. Bence Shelley olmalı.” Yüzündeki kızarıklık geçmeye başlamıştı; bakışı netleşmiş, normale dönmüştü. “Bugün bu işe uygun olmadığımı fark ettim,” dedi Shelley’ye. “Uygun olan sensin. Neredeyse en başından beri Birnam Ormanı’nın merkezinde sen vardın ve Tanrı da biliyor ya, bu işe herkesten çok emek verdin. Bugün kullandığın o deyimler, halka dönük hizmet, müşteri memnuniyeti gibi şeyler... yani senin bunları zaten yaptığını fark ettim. Bense bu gibi konularda burnumdan kıl aldırılmazdım, biliyorum, her şeyi senin üstüne yıkıp sorumluluktan kaçtım ve sanırım şimdi bunu yaparak bir bakıma senden özür diliyorum; fakat aynı zamanda, yapılması

gerekenin bu olduğu da ortada. Birnam Ormanı'nın lideri sen olmalısın. Bu işi cidden iyi yaparsın. Benden daha iyi yaparsın. Yani tabii ki oylamaya falan sunarız ama demek istediğim, sunulduğu zaman benim oyunu senden yana olacak.”

Bir sessizlik oldu; herkes Shelley'ye dönmüş cevabını bekliyordu. Shelley bir şekilde gülümsemeyi becerip bir espri patlatınca –“Hım... asidin etkisi geçmiştir artık, değil mi?”– herkes gülüp onun şerefine de kadeh kaldırdı ve sohbet bir şekilde devam ederken The National'ın *Boxer*'ı başlayınca birinin, “İşte *bu* baştan sona dinlenecek bir albüm,” demesi üzerine Shelley her nasılsa gülerek bir kahkaha atmayı, yemeğini yemeyi, kalkıp boşalan kâsesini bulaşık lavabosuna götürmeyi, bu arada başıyla müziğe ritim tutmayı, ötekilerle bir ağızdan şarkı söylemeyi, mutlu ve iyimser, minnettar ve rahat, halinden memnun biri gibi görünmeyi, Mira'nın ne yaptığını gayet iyi bildiğini ve Mira konuşmaya başlar başlamaz anladığını gizlemeyi başardı. Mira kendini kurtarıyordu. Gerçek bir gün ortaya çıktığı, ne yaptıkları anlaşıldığı takdirde sorumlunun Shelley olmasını, grubun liderinin, başının, beyninin, mimarının, suçlanacak kişinin Shelley olmasını garantiliyordu. Mira'ysa yalnızca bir takipçi olacaktı. Yönetici değil; güçlü oyunculardan biri değil; belki de artık Birnam Ormanı'ndan biri bile olmayacaktı. Mira paçayı kurtaracaktı. Şimdiden bunun planını yapıyordu. Bu terfinin bir özür olmadığını düşündü Shelley titreyerek, öfkeyle, âdeta midesi bulanarak. Mira'nın sevgisini göstermek ya da hatasını düzeltmek için yaptığı bir şey değildi. Kaçış planıydı.

Mira da kalkıp bulaşık lavabosuna geldi. “İyi misin?” dedi. “Patron?”

Shelley ona bakamıyordu. “Evet, iyiyim,” dedi normal bir sesle, ellerini kurulayarak. “Hey, Robert sana numarasını yollamış mıydı?”

“Hayır,” dedi Mira.

“Yolladığında bana da gönderir misin?”

“Olur. Ama uçağı hâlâ burada; yakında gelir bence.” Mira kaşlarını çattı. “Onunla konuşman mı lazım?”

“Yok,” dedi Shelley. “Numarası olsa iyi olurdu sadece.”

“Belki dosyada vardır,” dedi Mira.

“Ha, doğru,” dedi Shelley, olmadığını bile bile. “Evet, iyi akıl ettin. Herhalde oradadır,” diyerek Mira’dan izin isteyip iskambil kâğıtlarını almaya gitti.

Shelley uzun zaman boyunca, sırf kendisi öyle biri olmadığı için, Mira’nın kolayca yalan söyleyebilen biri olduğunu düşünmüştü. Arkadaşlıklarının başından beri Mira’yla taban tabana zıt özelliklere ve yeteneklere sahip olduklarını düşünmüş, bir yere izinsiz girerken ya da bir şeyler çalarken, mevzuata açıkça karşı çıkarken yakalandıkları her seferinde sakın kalan, yüzsüzce detaylı yalanlar uyduran Mira olmuş, Shelley’ye onun yanında utanç içinde ezilip büzülmüştü. Fakat yıllar geçtikçe, Mira’nın yalnızca belli koşullar altında iyi yalan söyleyebildiğini görmeye başlamıştı. İlk başta, yalanını önceden hazırlaması gerekiyordu; o yalanı iyi bir amaç uğruna söylediğine bir yere kadar inanması gerekiyordu; kendi yaratıcı yeteneğinin esnekliğini ve gidebileceği sınırları görmenin keyfini çıkaracak kadar özgür hissedebilmesi için de, kontrolü bir yere kadar elinde tutabilmesi gerekiyordu. Shelley bir de Mira’nın sahte iltifatlar etmekte her nedense fazlasıyla zorlandığını, utandığı ya da gerçek hislerini saklamak zorunda kaldığı zamanlarda çok kötü bir yalancıya dönüştüğünü gözlemlemişti; yüzü kıpkırmızı olur, kimseyle göz göze gelmez, ilk fırsatta oradan sıvışırdı. Az önce de aynı böyle davranmıştı; fakat Shelley desteyi ortadan ayırıp karıştırırken, ikiye ayrılmış halde masaya koyup parmaklarıyla bükerek tekrar karıştırırken, bastırılmış bir öfkeyle, aslında Mira’nın bu gece kötü yalan söylemesini gerektirecek bir durumda olmayabileceğini, bilakis mide bulandıracak kadar korkunç derecede iyi yalan söylemiş olabileceğini fark etti.

Shelley sabah erken uyanıp yine kazayla ilgili habere baktı. Haber bu kez sitenin ulusal haberler bölümüne alınmıştı ve sonuna eklenen paragrafta Sör Owen’ın cenazesinin gelecek hafta Wellington’da yapılacağı yazıyordu. Aile çiçek göndermek yerine Sör Owen’ın anısına onun amiral gemisi, son başarısı olan doğayı koruma projesine bağış yapılmasını istemişti. Demek herkes bu isteğe riayet etmişti ki Shelley’nin öğlene doğru Darvish’lerin kapısına

dayalı bırakılmış halde bulduğu plastik kâğıda sarılı bir buket çiçeğın dışında –Shelley buketi kimseye görünmeden sakladı– elinde kartla acılarını paylaşmak için çiftliğe gelen olmadı. Ne haber atlatmak için gelen bir gazeteci, ne sezgilerinin peşine düşen bir polis, ne içlerinde garip bir his olan komşular ne de Lemoine'ın gözden kaçırdığı bir görgü tanığı vardı; Birnam Ormanı'ndakiler de olaydan hâlâ habersizdi.

Oylama yapılmadığı halde herkes Shelley'ye şimdiden yönetim kurulu başkanı olmuş gibi davranıyordu ve Shelley bunun zehirli şarap olduğunu bildiğı halde bir şey için ondan izin istendiğı, kararına saygı gösterildiğı, sorunlarla çözümlerin ya da fikirlerin ona iletildiğı her seferinde biraz da olsa heyecan duymadan edemiyordu ve çarşamba öğleden sonra perşembe sabahı yapılacak iş görüşmesinin onayı için Sivil Toplumla İlişkiler'den gelen e-postaya bu arada başka bir teklif aldığı, uzun uzun düşündükten sonra diğer teklifi kabul etmeye karar verdiğı cevabını yazarken hafiften hissettiğı kaygı çabucak gelip geçti. Mira'ya gelince, o da herkesten daha çok çalışıyor, sabahları erkenden kalkıp öğle aralarını atlayarak güneş tamamen batıncaya kadar işi bırakmıyor, operasyonun beyni rolünden kesinlikle vazgeçtiğinin ve yalnızca emekçilerden biri gibi görölmek istediğinin altını çizmek ister gibi davranıyordu. Zamanının çoğunu evin yukarısındaki otlaklarda, yün kırkma tesisinden görölmeyen yerlerde geçiriyordu ve Shelley bu yüzden onu kontrol etmek için, bazen günde on-on beş kere konum takip uygulamasını kullanmaya başlamıştı; uygulamayı açtığı her seferinde haritanın hızla başka bir yere kaymasından ve Mira'yı umulmadık bir yerde, bir karakola girerken ya da uluslararası bir havaalanındaki dış hatlar bankosunda dururken hatta yalnızca otobanda yüz kilometre hızla giderken bulmaktan korkuyordu. Fakat o sarı nokta şimdiye kadar hep tam da olacağını söylediğı yeri göstermişti.

Perşembe gecesi geç bir saatte, Shelley tam çadırının fermuarının çekmiş uyku tulumunun içine girerken, telefonunun ekranı bilinmeyen numaradan gelen bir mesajla aydınlandı. “Ben Robert,” diyordu mesajda. “Uyanık mısın?”

“Evet,” diye cevap yazdı Shelley.

“Seninle konuşmak istiyorum,” diye yazdı Lemoine. “Yarım saat sonra eve gel.”

Shelley şaşkın şaşkın doğrulup çadırın fermuarını açtı ve Mira’nın çadırındaki ışık hâlâ yanıyor mu diye bakmak için başını dışarı uzattı; ama bez kubbe karanlıktı; Mira çoktan uyumuş olmalıydı. Bir tek Jessica’yla Aaron’ın çadırında hafif bir ışık vardı ama Shelley oraya doğru bakarken ışık sönüverdi ve uyumak için yatan arkadaşlarının uzaktan gelen mırıltılarıyla çıkardıkları hışırtıları duydu. Evin ön kapısı kamp kurdukları yün kırkma tesisinin hiçbir yerinden görünmüyordu ama öyle de olsa, Lemoine’in hiçbirine görünmeden geldiğini düşünmek onu hafiften ürpertmişti. Shelley tekrar uzanıp Lemoine’in dediği gibi yarım saat bekledikten sonra el yordamıyla çoktan soğumuş, çiyden ıslanmış botlarını buldu. Yün beresiyle baş fenerini takıp çadırdan çıkarak fermuarı olabildiğince sessiz çekti ve tepeden yukarı çiftlik evine doğru seğırtirken, kampa uzaklaşana ve yüzü yokuşa bakana kadar feneri açmadı. Fener okumak için aşağı bakacak şekilde indirilmişti; Shelley ellerini kaldırıp feneri önünde çimleri beyazlaştıran, attığı her adımda hoplayarak genişleyen uzun bir elips oluşturacak şekilde ayarladı.

Evin pencereleri karanlıktı. Ön kapiya vardığında el fenerini yeniden kapattı ve kapıyı çaldı. Kimse açmadı ancak birkaç saniye sonra garaj kapısı motorunun uğultusunu duydu ve kapının sarsılarak yukarı kalkışını görmek için evin yan tarafına dolandı. İçeride koyu renkli bir SUV park halindeydi ve onun hemen ardında da Lemoine parmağı düğmenin üzerinde, çamaşırhanenin eşğinde dikiliyordu.

“Selam,” dedi Shelley.

Lemoine, “Gel” deyip tekrar düğmeye basınca, kapı Shelley’nin arkasından tekrar alçalarak kapandı. Shelley onun peşinden giderek çamaşır odasından ve koridordan geçip salona girdi ve Lemoine bir lambayı açıp kanepelerden birine oturarak Shelley’ye de oturmasını işaret etti. Shelley otururken beresiyle baş fenerini çıkarıp cebine soktu.

“Ee?” dedi Lemoine. “Nasılsın?”

Shelley alışkanlıktan, “İyiymi,” diye cevap verecekti; ama bir kez olsun doğruyu söylemeye karar verdi. “Aslında,” dedi, “biraz bunalmış durumdayım, açıkçası.”

“Seni bunaltan nedir, tam olarak?”

Shelley gözlerini kaçırdı. “Yani, işte, Mira, birazcık.”

Lemoine başını salladı. “Anlatsana.”

“Artık yönetimi kurulu başkanı olmak istemiyormuş,” dedi Shelley. “İstemediğini herkese söyledi. Bu işe uygun olmadığını söylüyor. Ben yapmalıymışım.”

“Siktir,” dedi Lemoine.

“Bu kötü bir şey mi?” dedi Shelley.

“Böyle konuşmamıştık,” dedi Lemoine. “Büyük değişiklikler yok demiştin ona. Planı bozmaması lazımdı. Cidden bayağı sinirlendim. Tam da yapma dediğini şeyi yapmış.”

Shelley bir an kendini suçlu hissetti. “Hafta sonu her şeyi açık açık konuştuk sayılır,” dedi, “ve bana hiç saygı duymadığını falan söyleyip eteğimdeki bütün taşları döktüm. Yani belki de kendini affettirmeye çalışıyordur.”

Lemoine başını iki yana salladı. “Bu gerçek düşüncen değil.”

“Ne düşüneceğimi bilemiyorum,” dedi Shelley.

“Bu da doğru değil.” Lemoine, Shelley’yi süzerek. “Bu işi istiyor musun?”

Shelley gülmeye çalıştı. “Fark eder mi?”

“Tabii ki eder. İstiyorsan, söylemen lazım. Şimdi.”

Shelley ellerini yumruk yapıp ceplerine soktuğu polarını kucağında sekiz şeklinde büktü. “Evet,” dedi sonunda. “İstiyorum.”

“Güzel,” dedi Lemoine. “Peki ya ötekiler? Onlar nasıl?”

“İyi,” dedi Shelley. “Normal.”

“Bilmem gereken bir şey var mı?”

“Sanmam,” dedi Shelley. “Bir tek Mira olayı.”

“Peki, güzel,” dedi Lemoine. “Shelley, senden özür dilemek istedim. Son konuştuğumuzda çok gergindim ve kendime hâkim olmadım. Şu güvenlik tehdidi olayından size söz etmemem gerekirdi. Mira’yla ikinizin yeterince derdiniz vardı zaten. Hâlâ var.”

“Adamı buldunuz mu?”

“Bulacağız,” dedi Lemoine. “Sen orasını merak etme. Demek istediğim, zaten başınız yeterince dertteyken, ben durumu daha da kötüleştirdim. Özür dilerim.”

Shelley duygulanmıştı. “İnsan bayağı korkar herhalde,” dedi. “Böyle şeylerle uğraşmak zorunda kalınca.”

“Ne demezsin,” dedi Lemoine. “İlk birkaç seferi öyleydi sanırım ama şimdi...” Omuzlarını silkti. “Neyse ne: Onu mutlaka buluruz. Asıl önemli olan, sizin endişe etmemeniz.”

“*Sen* endişeli misin?”

Lemoine duraksadı. “Yüzde yüz güvenlik diye bir şey yok,” dedi. “Bunu hiç unutmamak lazım. Ama iyi durumdayız. Bunu da hallederiz.”

Shelley başını sallarken, elleri hâlâ kucağındaydı.

“Bir şey daha var,” dedi. “Sığınağın yapımını başlattığımı bilmenizi istedim. Her şeyi öne aldım. Sabah şantiyeyi kurmak için bir ekip gelecek ve bir süre arazide çok fazla trafik olduğunu göreceksiniz. Sizinle alakaları yok. Yalnızca önceden haber vermek istedim.”

“Ama cenaze de yarın,” dedi Shelley. “Biraz duyarsızca davranmış...”

“İdeal bir zaman olmadığını kabul ediyorum,” dedi Lemoine, “ama bu sayede bir sorunu çözmüş olacağım. Jill Darvish, Birnam Ormanı’yla ilgili hikâyeme inanmadı. Fazla soru sormasını istemediğim için hızlı hareket ederek hikâyeyi başka bir şeye dönüştürmüş olacağım. Anlıyor musun?”

Shelley kaşlarını çatmıştı. “İnanmadı derken?”

“Paranoya yaptı,” dedi Lemoine. “Kocasının sizden biriyle yattığını zannediyor.”

Shelley şaşkınlıktan gülüverdi. “Ne?” dedi.

Lemoine gülmüyordu. “Bu bir sorun,” dedi. “Sorunu aşmamız lazım. Aklını başka bir şeyle meşgul ederek. Alakasız bir şeyle. Bu iş böyle yapılır.”

“Mira araziye henüz satın almadığını söyledi.”

“Almamıştım. Şimdi aldım. Dedğim gibi: Hızlı hareket ediyorum.”

“Ama imar iznine falan...”

“Çok uzun sürer,” dedi Lemoine. “Harç ücretini vermektense ceza ödemeyi tercih ederim.”

“Peki,” dedi Shelley. “Anladımı sanırım.”

“Güzel,” dedi Lemoine. “Adamlar sizi rahatsız etmez. İnşaat alanından uzak durup işlerini yapmalarına izin vermeniz yeterli. Tamam mı?”

Lemoine son sözünü söylemiş gibiydi. Shelley başını sallayıp otomatikman ayağa kalktı ama, “Shelley,” diyen Lemoine’in ses tonundaki bir şey tekrar oturmasına neden oldu.

“Evet?” dedi Shelley.

Lemoine bir an hiç kıpırdamadan öylece oturdu. “Biraz daha kal,” dedi sonra.

Ertesi sabah erkenden uyanıp hemen evin yukarısındaki otlaklara çıkan Mira, bir gece önceden termosaya koyduğu kahvenin çok da ılımadığını görerek kasvetli bir memnuniyet içinde ekim yaptığı yere vardı ve bir çotuğun üstüne oturup kahvesini içerek gölün çelik gibi yüzeyinden yükselen dağlara bakarken hapse girdiğini hayal etti. Penceresiz, açık tuvaletli, parmaklıklarının bir çift elle kavranan yerleri aşınarak parlamış bir hücre hayal etti. Beton avluda saat yönünde atılan voltaları, yemeğinden çıkan kurtları, soğuğun dağladığı egzamalı cildini, kurtulamadığı kuru öksürükleri, gözleri ölü gibi bakan ve pis pis sırtan asker tıraşlı hücre arkadaşını hayal etti. Ziyaret günü gelen annesiyle babasının camın ardında dip dibe oturduklarını, Mira iki gardiyanın arasında zapzayıf, kırık dökük, rengi gitmiş ve yağlı görünen cildiyle, tek gözünün üstünü örten saçıyla getirilirken, annesinin yaşadığı şokla ağzını örttüğünü, Mira otururken onlardan gizlemeye çalıştığı, hücre arkadaşının yaptığı morlukları gören babasının, “Ah, canım, yine mi?” dediğini hayal etti.

Kendini bir kez daha zarar görenin o olduğu, yanlış yapılanın o olduğu, bu kez gelecekteki hayali bir ortamda, kendi uydurduğu bir hücre arkadaşıyla, her nasılsa tekrar bir araya gelmekle kalmayıp kızlarının, küçük bebeklerinin yaptığı şeyi öğrendiklerinde kapılacakları katıksız dehşeti değil, nefreti değil, tarifsiz tiksintiyi değil, onun için endişelendiklerini ve ona duydukları eli kolu bağlı trajik

sevgiyi de birlikte ifade eden annesiyle babasının olduğu hayali bir senaryo kurarken yakalamaktan duyduğu utançla, bu hayali kovmak için kafasını sallayarak, “Kes şunu,” dedi Mira kendi kendine.

Bunu hâlâ yapıyordu. Bütün hafta ve hafta sonu boyunca, ölümüne onun da sebep olduğu, ölüm sebebinin örtbas edilmesine yardım ettiği adamın cesedi yanan SUV’den çıkarılıp ceset torbasına konarak uçağa yüklenir, morga götürölüp kimyasallarla doldurularak çekmeceli dolaba sokulur, kimliği resmi olarak belki eşı ya da çocuklarından biri, yüzü gerçek olmayan ve Lemoine’in çok kısa bir sürede –herhalde birilerinin de yardımıyla?– her nasılsa olmuş gibi gösterdiği, görünüşe göre gerçek gibi göstermeyi başardığı kazada çok kötü yanmışsa dişlerinden teşhis edilirken, tek yaptığı buydu zaten. Thorndike’taki o boş evi, minibüse yeni cam takmak için gelen adamı düşündü Mira. Araç yolundaki, Lemoine’in, “Benimkilerden biri,” dediği askeri düşündü. Lemoine’in ölen eşini düşündü. Sonra şöyle düşündü: *Yine aynı şeyi yapıyorsun.* Kendinden iğrenerek başını iki yana salladı. Hâlâ çıldırmış gibi –ve boş yere– kendinden daha korkunç, daha aşağılık birini bulmaya çalışıyordu.

Cenaze saat on birdeydi. Mira o saatte bir dakika boyunca sessizce durmayı ya da neye dua edeceğini bulabilirse, dua etmeyi düşündü. Dibinde kalan kahveyi yere döküp termosu kuruyuncaya kadar salladı. Yanında kahvaltı için bir muz ve çikolatalı gofret getirmişti ama açlık ona bir kefaret gibi geldiği için onları da termosun yanına, çotuğun üstüne bırakıp tırmağıyla malasını alarak sabahı bal-kabaklarıyla yeşil kabakların arasındaki yabani otları temizleyerek geçirdikten sonra öğleden sonra da büyümeye başlayan ve yakında üstten sarkacak olan çok sayıdaki fasulyenin tırmanabileceği kafesler yapmaya karar verdi. Midesi guruldayarak dizine destek yaptığı eski termoforun üstünde kabaklar boyunca ilerlemeye, arada bir sırtını germek ve kasılan ellerini sallamak için durmaya başladı.

İkinci kabak sırasının sonuna gelmişti ki havanın durgunlaştığını fark ederek âdeta etraftaki bütün bitkilerin yapraklarıyla sürgünlerin kokularını açığa çıkaran madeni, topraksı, tozlu bir koku aldı. Sağanak yağmurun geldiğini anlayıp içinden küfretti çünkü yün kırkma tesisine dönüp günün geri kalanını arkadaşlarla birlikte

rahat rahat laklak ederek, yapılan şakalara gülerек geçirmenin düşüncesine bile katlanamıyordu. Yağmur yağarken de çalışmaya devam etse çok mu fazla dikkat çekerdі acaba? Mira başını kaldırıp tam yukarıya baktı. Gökyüzünün alçaldığını görebiliyordu.

Toprak çevresine düşen ilk birkaç damlanın ardından çoğalıp yoğunlaşarak şiddetlenen yağmurla koyulaşırken, minibüsü alıp birkaç işi halledebileceğini düşündü. Böylece bütün gün yalnız kalabilirdi: En yakındaki yapı markete birkaç balya bezeyle samanı, bol bol kan ve kemik gübresiyle birlikte gereksiz bir sürü şey alabilirdi. “Tek başına gitmeni daha mantıklı,” derken hayal etti kendini ötekilere, anahtarları sallayarak. “Böylece ön koltuğa da bir şeyler koyabilirim.” Deponun boşalmak üzere olduğunu hatırladı. O zaman, daha iyiydi. Gitmek için daha iyi bir bahaneydi.

Yağmur artık tam sağanağa dönüşmüştü. Mira kapüşonunu takıp kahvaltısıyla boş termosu almak için çotuğa doğru fırladı ve neredeyse iki büküm olup bahçıvan eldivenlerini çıkararak daha çotuğa varmadan önce elini termosu bıraktığı yere doğru uzattı... ama termos yoktu. Çotuğun üstü bomboş, yüzeyi kapkara ve kaygandı. Kalkarken bir şekilde düşürmüş olması gerektiğini düşünerek çotuğun etrafında daire çizdi. Ama muzla gofreti de düşürmüş olamazdı; düşürse, fark ederdi. Hepsini oraya bıraktığından emindi. Gözünün önüne eksiksiz getirebiliyordu: Muz, gofret, termos. Üçü birlikte. Yağmura karşı gözlerini kısarak yukarı doğru baktı; otlığın hemen dibinde, çamların yarattığı rüzgâr siperindeki bir ağacın arkasına saklanmış gibi duran Tony’yi gördü.

Mira şaşkınlıktan bir şey diyemedi. Tony parmağını dudağının üstüne koyduktan sonra başparmağını kulağına doğru tutup serçe parmağını ağzına uzatarak “telefon” işareti yaptı. Sonra avucunu ona doğru çevirip sorar gibi bir hareket yaptı. “Telefonun nerede?” dedi bir tek dudağını oynatarak. Mira elini cebine sokup ona göstermek için telefonu çıkaracakken, Tony telaşla cebine geri koymasını işaret etti ve parmağını tekrar dudağına götürerek Mira’yı yanına çağırdı. Bu hareketlerin hepsini aynı elle yapmıştı ve Mira yağmurun altında ona doğru giderken öteki kolunun askı gibi bir şeyde durduğunu gördü. Tony hiç iyi görünmüyordu. Saçı sakalı birbirine

karişmişti ve gözlerinin altı çökmüş, mosmor olmuştu. Mira ona biraz daha yaklaşıncaya, termosunu kolunun altında tuttuğunu gördü; sonra Tony termosu dirseğinin altına sıkıştırıp serbest eliyle kapağını açtı ve Mira'ya doğru uzatarak telefonunu içine atmasını işaret etti.

“Tony, bu ne amına koyayım?” diye fısıldadı Mira ama Tony başını iki yana salladı ve Mira telefonu küt diye termosun içine attıktan sonra kapağı sımsıkı kapatıncaya kadar konuşmadı. Bütün ağırlığını ağaca vermişti. Mira yere doğru baktı ve Tony'nin sol ayağının da sıırıslıklam, kirden kapkara olmuş bir bandajın içinde olduğunu gördü.

“Kayboldum,” dedi Tony sonunda, hırıldayan bir sesle. “Parkın öteki tarafına gidecektim ama adamlar peşimi bırakmayınca dönmek zorunda kaldım. Buraya gelmeyecektim ama yiyecek bir şeyim kalmadı, kolum kırık ve ayağım... bana yardım etmen lazım, Mira. Lütfen.”

Mira afallayıp kalmıştı. “Ne?” dedi. “Ne diyorsun sen? Tony...”

“Dinle,” dedi Tony, pozisyon değiştirip bütün ağırlığını tekrar ağaca vermek için hafifçe hoplayarak. “Robert Lemoine sığınak yaptırınıyor. Buraya bunun için gelmedi. Milli parktan maden çıkarıyor. Korowai'dan maden çıkarıyor. Gizli anlaşmayla. Onunla hükümetin ve Darvish'in, Owen Darvish'in arasında. Bu işi gizlice yapıyorlar ve bin tane kanunu çiğniyorlar ve beni bir laboratuvara götürmen lazım ki fotoğrafları tabettirip bunu bütün dünyaya duyurabileyim. Polise gidemeyiz. Bu işe başka hiç kimseyi karıştıramayız. Bu çok... Mira, bu gelmiş geçmiş en büyük.... Dinle bak. Dinle. Beni dinle. Lütfen.”

“Ne fotoğrafı?” dedi Mira.

Tony termosu yere atıp montunun cebinden çıkardığı kilitli poşeti kenarından tuttu. Düzleşen poşetin içindeki gri kapaklı kısa silindir görüldü: Bir film rulosu. Tony poşeti Mira'ya doğru uzatarak, “Mira, beni dinle,” dedi. “Şu an bu dağların hemen arkasında, *milli parkın içinde*, muazzam, tamamen gizli, tamamen yaşadışı bir madencilik faaliyeti sürdürülüyor. Duydun mu beni? Her şeyi öğrendim. Gizlice girip bu fotoğrafları çektim,” diyerek poşeti salladı,

“ve şimdi de sesimi kesmek için beni öldürmek istiyorlar. Bir nehre atlamak zorunda kaldım, arabayı orada bıraktım, Veronica’nın arabasını, anahtarları üstünde... neyse, onu boş ver. Bu fotoğrafları tabettirmem lazım. Bu haberi duyurmam lazım çünkü bu iş en tepeye kadar uzanan lanet olası bir uluslararası kumpas olayı ve bütün park resmen drone kaynıyor...”

Mira, Tony’nin aklını kaçırmış olabileceğini düşündü. “Biraz yavaş,” dedi. “Bir saniye sakinleş. Anlamıyorum. Neden söz ettiğini bile...”

“Hep peşimdeydiler,” dedi Tony. “Bütün hafta. Ağaçlar yüzünden alçak uçuş yapmak zorundalar. Sürekli bölgeyi taradıklarını duydum. Hava çok soğuk olduğu için geceleri ilerleyemedim çünkü vücut ısımin yarattığı kontrast sayesinde beni görürlerdi. Adamlar da var, yani silahlı adamlar, bu iş çok... telefonunu kullanmamalısın. Telefonunu asla açmamalısın çünkü bu çok... dinle. Beni dinle.”

“Dinliyorum ya,” dedi Mira.

“Dinle beni,” derken, Tony artık ağlayacak gibiydi. “Owen Darvish’le konuştum. Röportaj yapmak için. Sığınakla ilgili. Robert Lemoine’la ilgili. Ama röportaj vermek istemedi ve sonra da gidip aradığımı Lemoine’a söylemiş olmalı; telefonumu da biliyordu ve sanırım bu sayede anladılar benim... Mira, beni dinle. Birnam Ormanı’nda, *hui*’de söylediklerin, adamın burayı, bütün çiftliği satın aldığı, sığınak yaptıracığı... satın almamış. Bu arazi satılmamış. Çünkü Darvish de işin içinde. Anlıyor musun? Milli parkın içinde yaptıkları tamamen yasadışı iş için uydurulmuş bir paravan ve *bu işte birlikteler.*”

“Ama Robert, Owen Darvish’ten nefret ediyordu,” dedi Mira, Lemoine’a ilk kez adıyla hitap ettiğini sözünü bitirdikten sonra fark ederek. “Bana öyle dedi. Pisliğin teki olduğunu söyledi.”

“Ona güvenemezsin, Mira,” dedi Tony. “İnan bana. Söylediği tek bir söze bile inanma. Yalan söylüyor.”

“Depozitoyu verdiğini söyledi. İş ağırından alıyormuş çünkü...”

“Hayır,” dedi Tony. “Mira. Hayır. Sana söylediği her şey yalan.”

“Sen ne zamandır buradasın?” dedi Mira, Thorndike’ı kast ederek ama Tony çiftliği sormuş gibi cevap verdi.

“Dünden beri,” dedi. “Akşamüstü seni çalışırken gördüm ama tam yanına gelecekken SUV’yi görüp tırstım. Bu herif şeytanın ta kendisi, Mira. O şeyle beni yoldan çıkarıp uçuruma düşürmeye çalışmışlardı. Ayrıca yalnız o da değil, inan bana, Darvish, siktiğimin *hükümeti*, yani o maden ocağı, o kimyasallar, gördüğün an...”

“Dur,” dedi Mira. “Yavaş anlat. Hangi SUV?”

“Dün gece eve giden,” dedi Tony.

“Ne?” dedi Mira.

“Sonra da baş feneri takmış birini gördüm,” dedi Tony. “Yürüyerek gitti. Daha geç bir saatte.”

Mira başını iki yana sallıyordu. “Dur biraz,” dedi. “Hiçbir şey...”

“Darvish neden şövalye ilan edildi sence?” dedi Tony hırsla. “Mira, bu iş ta tepeye kadar... sana fotoğrafları gösterebilirim. Maden ocağı... öyle büyük ki... askerler de var... muhafızlar var ve... ne olur beni bir laboratuvara götür de fotoğrafları göstereyim, o zaman anlarsın. Delirmiş gibiyim, biliyorum. Yerinde olsam, ben de... ne bileyim. Ama eğer hayatında bir karar ânı olacaksa, Mira, o bu andır, seçimini hemen burada yapmalısın. Lütfen yardım et. Deli değilim. Doğruyu söylüyorum. Yemin ederim.”

Mira bir şey demek için ağzını açtı; ama konuşamadı. İçinden yükselen tuhaf bir his vardı. Şimdiye dek Owen Darvish’e hep masum gözüyle bakmıştı. Ama Tony’nin söyledikleri doğruysa, ölmeyi hak etmiş olabilirdi. Belki de korkunç biriydi. Belki suçluydu. Hırsız bir vatan hainiydi belki. Lemoine adamın ölüm şeklini Shelley için değil, onu –ve Birnam Ormanı’nı– ya da kendini kurtarmak için değil, bambaşka bir şeyi korumak, Mira’nın bilmediği ve bilemeyeceği, hiç kimsenin bilmediği muazzam bir komployu gizlemek için örtbas etmiş olabilirdi. Mira’nın kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi. Çünkü durum böyleyse demek cidden bir kötü adam *vardı*; ondan daha korkunç, daha aşağılık biri *vardı*. O zaman Mira güvendeydi. Gerçeği bütün dünyaya anlatabilirdi. Yaptığı şeyin ona zorla yaptırıldığını söyleyebilirdi. Ona inanırlardı. Affederlerdi. Çünkü Lemoine ondan daha kötüydü. Darvish ondan daha kötüydü. Hükümet ondan daha kötüydü. Her şey koca bir komploymuştu. Her şey yoluna girecekti.

“Mira,” dedi Tony. “Bir şey söyle.”

Mira neredeyse hiç düşünmeden, “Öldü o,” dedi.

“Ne?” dedi Tony.

“Darvish,” dedi Mira. “Cuma gecesi öldü. Arabayla uçurumdan aşağı düştü.”

Tony hayretle ona bakıyordu. “Aman Tanrım,” dedi, kendi saçını çekerek. “Mira. Aynı şeyi bana da yapmaya çalıştılar. Yoldan uçuruma düşürmeye çalıştılar beni. Bu tam... Aman Tanrım. Tanrım. Siktir! İşte ben de bunu anlatmaya çalışıyorum!”

Mira o an ona yardım etmeye karar verdi.

“Sen burada dur,” diyerek termosunu yerden aldı. “Ben gidip minibüsü alacağım. Zaten depoyu doldurman lazım. Gelip seni alırım, arkaya saklanırsın, buradan gideriz, depoyu dolduracağımı söylerim, kimse anlamaz. Tamam mı?”

“Telefonunu kullanma sakın,” dedi Tony. “Metal bir şeyin içinde olursa seni bulamazlar. Sakın çıkarma. Kimseye de bir şey söyleme.”

“Söylemem,” dedi Mira. “Bekle. Hemen döneceğim.”

“Dur,” diyerek ona doğru uzandı Tony. “Dur bir saniye.”

Mira geri geri gitmeye başlamıştı. “Sen burada kal,” diyerek koşmaya başladı. “Hemen geliyorum.”

“Dur,” diye seslendi Tony. “Mira.”

Mira durdu. “Evet?” dedi.

Tony birden ufalmış gibi göründü. Bir nefes aldı.

“Ne?” dedi Mira.

“Özür dilerim,” dedi Tony. “Veda partim için. Böyle olmasını...”

“Nasıl olmasını istemezdin?” dedi Mira, Tony susunca.

“Her şeyi...” Tony’nin burnu akıyordu; elinin üstüne sildi. “Her şeyi berbat etmişim gibi hissediyorum,” dedi sonunda.

Mira’nın içinden ona doğru bir iyilik dalgası aktı. “Sen etmedin,” dedi. “Ben ettim.”

Tony gülümsemeye çalıştı. “Olmaz, önce sen kapa,” dedi.

Mira çılgınca bir dokunulmazlık hissinin neşesiyle kahkaha attı. Hissettiği rahatlama ve minnet duygusuyla patlayacakmış gibi hissetti kendini. “Tony,” dedi gülümseyerek ve Tony’nin yanına dönüp elini tuttu, “sorun yok. Cidden. Aramızda hiçbir sorun yok. Yalnızca... çok gençtik.”

“Evet,” dedi Tony, Mira’nın temiz eliyle tuttuğu kendi kirli eline bakarak. “Çok gençtik.”

Mira, Tony’nin parmaklarını sıkıp elini bıraktı. “Burada dur,” dedi. “Hemen geliyorum.”

“Yiyecek bir şeyler de getir,” dedi Tony. “Bir de ağırsı kesici. Dikkatli ol.”

Mira tepeden aşağı koşarken hâlâ gülümsüyordu; ama evin yanından dolaştığında ve vadi ayaklarının altına serilir gibi olduğunda duraksadı, yüzündeki tebessüm silindi çünkü en üstteki otlaklarda yabancı otları yolarak geçirdiği kısacık birkaç saatte, aşağıdaki tarlalar inşaat alanına dönmüştü. Tepenin dibindeki ana giriş kapısı açıktı ve araç yolundan yukarı çıkan bir ağır iş makinaları konvoyu vardı: Konteynırları, ekskavatörleri, kepçeleri, prefabrik mobil ofisleri, karavanları taşıyan tırlar...

Yağmurun içinde bir motor sesi duyup şaşkınlıkla döndü ve Lemoine’in siyah camlı SUV’sinin, silecekleriyle göz kırparak, engeli zeminde süspansiyonlarını hoplatarak tarladan ona doğru geldiğini gördü. Araba yanında durdu ve yolcu tarafındaki cam indi.

“Seni kurtarmaya geldim,” dedi Lemoine. “Yağmura bak.”

Mira öylece Lemoine’a bakakaldı.

“Şarjın bitmiş herhalde,” dedi Lemoine. “Demin aradım. Ne oldu?”

Mira konuşamıyordu. “Bu ne?” dedi sonunda, etrafını göstererek.

“Benim sığınak,” dedi Lemoine.

Shelley cinsel birlikteliklerinin sabahlarında, seks yaparken gizlice videosu çekilmiş de o video şimdi yüksek çözünürlükte kendi vücudunda ve yüzünde gösteriliyormuşçasına, yürüyen bir kanıt gibi hissedirdi kendini. Hissettiği şey utanç değil, âdeta zindelik veren bir sınırları zorlamışlık haliydi ve o sabah bu his ilk defa seks yaptığı günküden bile daha keskindi. Gece nereden, ne zaman ve ne şekilde neler olduğunu şıp diye anlamak için, Mira’nın ona bir kez bakmasının yeteceğinden emindi; bu yüzden konum bulma uygulamasındaki sarı nokta yün kırkma tesisinden iyice uzaklaşınca ya kadar beklemiş, sonra kahvaltı için Birnam Ormanı’ndakilere

katıldığında yine sekssiz bir sabahıta, dokuz saat önce onlara iyi geceler dileyen aynı seks yapmamış kişi gibi karşılanması ona inanılmaz gelmişti.

Lemoine hiç unmadığı kadar ilgili, sanki kendi hazzından çok onun hazzına odaklanan bir âşık çıkmıştı. Shelley'nin emin olduğu tek şey, ona gözlerine bakmasını emretmekten zevk aldığıydı. Shelley itaat ettiğinde, o da istekle, sanki birden azarak, birden bencilleşerek ona karşılık vermiş, daha hızlı hareket etmeye, nefesi sıklaşmaya başlamış, Shelley bunun ona daha fazla zevk vereceğini sezip itaatsizlik ederek gözlerini kapadığı ya da başını yan çevirip yastığa bastırdığı anda haklı çıkmış, Lemoine emri tekrarlamıştı. Sonradan, Darvish'lerin misafir odasında karanlıkta çıplak yatarlarken, Lemoine samimi bir tavırla burnunu ona sürterek Shelley'yi ikinci kez şaşırtmış ve uykulu bir sesle tırnaklarını sırtında hafifçe ileri geri dolaştırmasını istemiş, küçükken anneannesinin onu böyle uyuttuğunu söylemişti. Shelley yan dönüp onunla yüz yüze gelerek tek kolunu Lemoine'in istediği gibi ılık ve pürüzsüz sırtına koymuş, Lemoine onu iyice kendine çekip Shelley'nin köprücük kemiğine doğru bir iç çektikten sonra birkaç saniye içinde uykuya dalmış gibi görünmüştü. Shelley kolunu çekip ondan biraz uzaklaşarak yarım saat kadar Lemoine'i izlemiş, Mira'yla neden yatmadıklarını, yatacak olurlarsa nasıl, böyle mi yoksa çok mu farklı bir şey olacağını düşünmüş ve sonunda yatağın ayakucunda toplanan yorganı çekip üstlerine örtmüştü. Lemoine hiç kıpırdamamıştı. Shelley birkaç saat sonra uyandığında, Lemoine gitmişti. Uykuya dalıp tekrar uyandığında, sabah olmuştu.

Ötekiler güne başlayıp orada olmadığını fark etmeden önce kampa dönmek isteyen Shelley çabucak giyinip yatağı yaptı ve Lemoine'in yalnızca prezervatifle kılıfını değil, kılıfı dışıyla açarken koparıp üfleyerek attığı kenarını da aldığını gördüğü halde bir kez daha kontrol etti. Ama hem komodinin üstü hem de yatağın kenarı boştu. Salona çıktı ve Lemoine'i yemek masasında oturmuş iki bilgisayarda birden çalışırken buldu. Lemoine onu görünce iki bilgisayarı da kapatıp ayağa kalkarak masanın yan tarafından dolaştı ve Shelley'nin omuzlarını yanlardan tutarak kendini hem daha genç

hem de daha yaşlı hissetmesine neden olan bir hareketle onu yanğından öpüverdi.

“Bir süre mesafemi koruyacağım,” dedi. “Ötekilerin anlamasını istemiyorum. Aşağı inecek olursam, bu bütün grupla konuşmak için olacak. Tamam mı?”

“Tamam,” dedi Shelley. “Evet. Tabii.”

“Şimdiden uyarayım, seninle konuşurken yalnızca işten söz eder, kısa konuşur, direkt konuya girerim.”

“Merak etme,” dedi Shelley. “Açıklama yapmana gerek yok.”

“Ama araman gerekirse, beni aramalısın. Her şey için, her zaman. Zor bir gün olacağını biliyorum, o yüzden bunalacak olursan, sakın çekinme. Sessiz bir yer bulup beni ara.”

Shelley bir an kendini aşağılanmış gibi hissetti. “Neden zor bir gün olsun ki?” diye sorup savunmaya geçecekken, Lemoine’in yatmalarını kastetmediğini anladı; cenazeden söz ediyordu. “Teşekkürler,” diyebildi ancak. “Ben iyiyim.”

Lemoine başparmağını Shelley’nin çenesine koyup yüzünü kendine doğru eğdi. “Dün gece güzel zaman geçirdik,” dedi.

“Evet,” dedi Shelley, kızararak.

“Evet,” dedi Lemoine. Lemoine düşünceli bir tavırla gülümseyerek Shelley’nin önünden çekildikten sonra bir şey hatırlamış gibi oldu. “Ha, gitmeden önce,” dedi. “Geçmişe dair birkaç şeyi araştırıyordum da, güvenlikle ilgili rutin bir şey ve sürekli bir isme rastlıyorum: Tony Gallo.”

“Tony mi?” dedi Shelley, hafifçe gülerek. “Tanrım.”

“Hakkında bir şeyler bilmek isterim,” dedi Lemoine. “Kim o?”

“Tanrım,” dedi Shelley. “Yani, onu Mira’ya sorsan daha iyi.”

“Mira’ya güvenmiyorum,” dedi Lemoine. “Onun için sana sordum.”

Lemoine’in bunu bu kadar net söyleyebilmesi Shelley’yi irkiltti. Bir kez daha, “Tanrım,” diyerek zaman kazanmaya çalıştı. “Tam olarak neyi bilmek istiyorsun?”

“Onu son ne zaman gördün?”

“Hui’den beri görmedim,” dedi Shelley.

Lemoine kaşlarını çattı. “Hui nedir?”

“Toplantı. Buraya gelme konusunu oyladığımız. Yani, işte, Tony çok karşıydı ve Mira’yla bayağı bir dalaştılar.”

“Yani o da Birnam Ormanı’ndan.”

“Eskiden,” dedi Shelley. “En başından vardı daha. Sonra yurtdışına gitti. Uzun zamandır yoktu. Yıllardır.”

“Bana kavgayı anlat. Neden karşıydı? Tartıştıkları neydi?”

“İşte, Tony çok politize biridir,” dedi Shelley. “Yani bayağı... ve işte, seninle iş yapma fikrinden hoşlanmadı. Değerlerimize aykırı bir şey olduğunu düşünüyordu. Biraz da kıskanmıştı sanırım. Mira’yla bir geçmişleri olduğu için.”

“Birlikte miydiler?”

“Pardon,” dedi Shelley, bir kez daha gülerek, “bu cidden güvenlikle mi ilgili yoksa...”

Lemoine dün gece, “Bana bak,” dediği gibi, “Cevap ver,” dedi ve Shelley elinde olmadan biraz tahrik olduğunu hissetti. “Birlikte miydiler?”

“Sayılır,” dedi Shelley. “Yani, evet, bir zamanlar. Ama çok yakındılar. Herkes bir gün büyük ihtimalle evleneceklerini düşünüyordu. ‘Yaparlar, değil mi?’ gibisinden bir durumdu.”

“Biraz daha kavgayı anlat,” dedi Lemoine.

“Yani, işte,” dedi Shelley, “Tony baştan kaybetmiş gibiydi çünkü Mira gecikti ve Tony toplantıyı kafesinde yaptığımız Amber diye bir kızla uzun bir tartışmaya girip erkeklik taslar gibi davrandığı, sürekli yanlış şeyler söylediği için, Mira sonunda gelebildiğinde, ortam zaten çok gergindi.”

“Neler oldu?”

“Tony’nin kafa gitti sanırım,” dedi Shelley. “İnandığımız her şeye ihanet ettiğimizi söyleyip tabii ki oylamada kaybetti ve çekip gitti.”

“Sonra ne oldu?”

“Hiç,” dedi Shelley. “Dedim ya: Çekip gitti. Onu son görüşümdü.”

“Ya Mira?”

“O da aynı,” dedi Shelley. “O günden sonra görüştülse çok şaşırdım. Yani birbirlerinde numaraları bile yoktur bence. Onu *hui*’de, toplantıda... yurtdışına gidişinden beri ilk kez görmüştü. Ama konuşma fırsatı bulamadılar ve ertesi gün de buraya geldik işte.”

“Tamam, Shelley,” dedi Lemoine, bir sessizliğin ardından, “bunlar işime yarar. Teşekkürler. Dur, seni geçireyim.”

Lemoine bu kez onu ön kapıya götürdü ve çıkması için kapıyı açarken, “Bu gece telefonun açık olsun,” dedi.

“Tamam,” dedi Shelley, karnının bir kez daha hopladığını hissederek. “Görüşürüz.”

“Kendine iyi bak,” dedi Lemoine.

Shelley’deki ultra görünürlük hissi kahvaltı boyunca ve bütün sabah sürdü. Öğlenden biraz önce bir ekim alanından dönen Hayden, giriş kapısından bir nakliye kamyonu ve ağır iş makinaları konvoyunun geçtiğini söyledi. “Sığınağın inşaatına başlıyorlar herhalde,” dedi Shelley, başını hesap tablosundan kaldırarak. “Robert bugün başlayacağını söylemişti.” Herkes gidip bakmak istedi ama tepeyi aşmak için yola çıkar çıkmaz yağmur başlayınca hep birlikte geri döndüler. Shelley onların gülüşerek, sıırılsıklam yağmurdan kaçışlarını izlerken, büyük ihtimalle çok geçmeden Mira’nın da döneceğini fark etti; yağmur cidden çok şiddetliydi ve duracağı da yoktu. Üstünde çalıştığı hesap tablosunu kaydedip bilgisayarını kaldırarak kasabaya gidip minibüsün deposunu doldurtacağını söyledi ortaya; çıkmışken belki mağazaya da uğrardı. Biraz bezelye samanıyla kan ve kemik gübresi alsalar fena olmayacaktı.

“Sağ ol,” dedi, Natalie yardıma ihtiyacı olup olmadığını sorduğunda, “ama yalnız gitsem daha iyi. Böylece ön koltuğa da bir şeyler koyabilirim.”

Owen Darvish’e çarptığı geceden beri minibüsü kullanmamıştı ve anahtarı kontağa soktuğunda ön panelle saat aydınlanınca saatin kaç olduğunu gören Shelley, herhalde cenazenin bitmek üzere olduğunu, belki birazdan son ilahinin söyleneceğini, cenaze arabasının hazır beklediğini, tabutu taşıyacak olanların öne çıkıp piriç kuplarından tutarak tabutu kaldıracaklarını düşündü: Oğulları, varsa erkek kardeşleri, belki bir yeğeni ya da en yakın arkadaşı. Emniyet kemerini takıp minibüsü döndürerek tarladan kapıya doğru giderken tam ikinci vitese alıp ayağını gaza basmıştı ki tepenin en yukarısında beliren Lemoine’a ait siyah camlı SUV aksi yöne doğru geldi. Yanından geçerken yavaşladığında, çalışan iki çift sileceğin

ardından başlarıyla selamlaşacak kadar yaklaştılar ve Shelley yolcu koltuğunda Mira'nın oturduğunu görerek irkildi. İki araç birbirini geçip gitmeden önce iki arkadaş en fazla bir saniye için göz göze geldi ama Mira'nın yüzünde görmeyi beklediği incinmişlik ve hayal kırıklığıyla karışık bir yargılamanın yerine bambaşka bir ifade olduğunu görmesine yetecek kadar uzun bir zamandı: Mira'nın gözleri kocaman açılmıştı ve âdeta ağlamaklı, âdeta çaresizlik içinde, Shelley'nin anlamadığını, zamanında anlayamayacağını bildiği bir mesajı ona iletmek için çırpınır gibiydi. Shelley sürmeye devam ederek araç yolunun yanındaki bir dizi kavağa gitti ve yeri kazmak üzere çiftliğe gelen ağır iş makinaları konvoyuyla karşılaştı. Kağı hızıyla gitmeye başlayarak konteynırları, çimento karıcıları, kepçeleri, karavanları taşıyan nakliye tırları geçerken, deliler gibi Mira'nın iletmeye çalıştığı mesajın ne olabileceğini düşündü.

Tony bütün öğleden sonra onun dönmesini beklerken gözleri o sabah Mira'nın gözden kaybolduğu tepenin sırtına kilitlenmiş, hemen şimdi tekrar belirmesini isterken yağmur yavaşlayarak yalnızca serpiştirmeye başlamış, ardından pusa dönüşmüş, sonra bulutlar kalkmış, alacakaranlığın ardından akşam olmuş ve Tony şafak söküne kadar çamların arasında gizlendiği yerden çıkmayacağını sanmıştı. Mira'nın kahvaltısını yemesinin, attığı muz kabuğunu geri alıp üstündeki toprağı temizleyerek onu da yemesinin, altında oturduğu çam ağacının kabuğundan bir parça kesip ağzına atarak reçineyi emmesinin, gözlerini kapayıp söğüt kabuğunun etkili bir ağrı kesici olduğunu hatırlayarak terebentin tadını almasının, Korowai Gölü'nün kenarındaki söğütleri hayal edip durgun gölü çevreleyen o geniş omuzlu ağaçların olduğu manzarayı uydurup uydurmadığını bilemeyişinin üstünden asırlar geçmiş gibiydi. Yorgunluk onda hezeyanlar yaratmaya başlamıştı. Önceki gece, Korowai'da neler döndüğünü annesine anlatıp anlatmadığını hatırlamaya çalışmıştı saatlerce; anlattığından emindi ama sonra anıyı zihninde yeniden canlandırmış ve hatırladığı sahnelerin hiçbirinde kendisinin olmadığını fark etmişti. Telefonda onunla konuşurken, telefonu kapattıktan sonra salonda tek başına dururken,

birkaç gün sonra Tony'nin şüphe uyandırmayan koşullarda gerçekleşmiş bir kazada öldüğünün haberini alırken, yüzü bu habere inanmayan bir ifadeye bürünürken, sonra da Tony'nin, ortanca çocuğunun, en büyük oğlunun öcünü almaya karar verirken gördüğü hep annesiydi. Tony uyumak için yatmış, ayak bileğindeki ve kolundaki ağrıyı unutmak için kazınan midesindeki ağrıya odaklanmaya çalışır, bilinci gidip gelirken, tepesindeki dallar hareketlenerek adını fısıldar gibi oldu:

“Tony... Tony... *Tony!*”

İrkilerek uyandı. Fısıldayan, dallar değildi. Rüzgâr siperindeki ağaçların altında çatır çutur sesler çıkararak yürüyen, karanlığın içinde yolunu bulmaya çalışarak onu arayan Mira'ydı. Tony onu görür görmez, o da Tony'yi gördü. Nefes nefese, bir telaş yanına gelip tek kolunu sırtındaki çantanın sapından çıkararak çantayı sarkıttı ve klipsleri açtı.

“Çok özür dilerim,” diye fısıldayarak çantanın bağcığını gevşetip iki elini birden içine soktu Mira. “Minibüsü Shelley almış, benim yapacağım şeyi yapıp depoyu doldurmaya gitmiş ve oradan mağazaya da gidip bir türlü dönmedi, bir de Robert geldi ve dikkat çekmeden kurtulmam mümkün değildi. Al, sana bunları...”

Mira çantadan çıkardıklarını Tony'ye uzattı: Bir ilkyardım kiti, bir kutu parasetamol, bir paket çikolata, bir sandviç, bir tane elma, bir kutu atıştırmalık, bir paket kuruyemiş.

“Aşağısı ana baba günü resmen,” dedi Mira. “Araziye birdenbire bin kişi falan dolmuşmuş. Minibüsü yarın getirmeyi deneyeceğim ama bir bahane bulmam lazım tabii. Bir şeyleri bozarım, diye düşündüm. Hortum falan delerim ki yaptırmam gereksin ya da ne bileyim, sebzelere böcek dadanmış falan derim. Bilmiyorum. Bir şey bulacağım. Bunlar o zamana kadar sana yeter herhalde. Bu kadar geç dönebildiğim için çok üzgünüm.”

Mira çok hızlı konuşuyor, yüzü karanlıkta pek görünmüyordu.

“Senin aklına bir şey geliyor mu?” dedi. “Annem hastalanmış falan deyip aceleyle çıkmayı bile düşündüm. Ama sonra o kadar acil bir durum olmaması gerektiği dank etti çünkü o zaman Robert uçağıyla götürmeyi teklif eder. Olabilir yani. Bilemiyorum. Aç mısın?”

Tony katıksız bir dehşetle ona bakakalmıştı. “Mira,” diye fısıldadı, “sana söylemiştim. *Gece gelmemeliydin.*”

“Yok, bir şey olmaz,” diyerek Tony’yi rahatlatmak için elini ona doğru uzattı Mira. “Telefonum yanımda değil. Dediğin gibi, terinosun içinde duruyor. Çadırda bıraktım. Bütün gün oradaydı. Her şey yolunda.”

Tony, “Hayır,” derken hâlâ dehşet içindeydi. “Hayır. Ben drone’ları diyorum. Geceleri yürürsen, senin daha iyi görebilirler. Zıtlık yüzünden. Hava sıcaklığıyla vücut ısın arasındaki o büyük zıtlık yüzünden. Daha görünür oluyorsun. Söylemiştim sana.”

“Haa,” derken, biraz bozulmuş gibiydi Mira. “Doğru. Kahretsin. Ama herhalde bir şey olmaz. Değil mi? Aynı anda her yeri gözetleyecek halleri yok ya. Bir şey olmaz herhalde.”

“Ya da olur ve geberip gideriz.”

Mira geri çekildi. “Hey, Tony, sana yardım etmek için bayağı risk alıyorum, farkındaysan ve...”

“Pardon,” dedi Tony hemen, kötü hisleri bastırmaya çalışarak. “Yiyecekler için sağ ol, cidden, yardımın için de, yalnızca...”

“Tamam, biliyorum,” dedi Mira. “Ben özür dilerim.”

“Yalnızca, şimdiye kadar çok dikkatli gittim.”

“Biliyorum,” dedi Mira. “Biliyorum. Ama benim de... ödüm kopuyor yani. Kopmasın mı?”

Tony başını salladı. “Bin kişi dolmuş derken, ne demek istedin?”

“Sığınağın temelini kazıyorlar,” dedi Mira. “Her yer inşaat alanına dönmüş. Çok manyak bir şey.”

“Hayır,” dedi Tony. “Hayır. Paravan yapıyorlar. Paravan amına koyayım ya. İnan bana.”

“Robert çitliği aldığını söyledi,” dedi Mira. “Depozitonun üstünü daha bu hafta tamamlamış. Şimdi de adamları gelip hemen işe başladılar. Her şey çok hızlı ilerliyor.”

“Bana inanman lazım,” diyerek Mira’nın koluna yapıştı Tony. “İnanmak zorundasın.”

“İnanıyorum,” dedi Mira.

“Öyle mi?”

“Evet. Ama Tony, beni dinle..”

Tony yakındaki ağaçların arasından sessizce birinin geçtiğini, dala sürtünen bir montun çıkardığı sentetik sesi duydu. Eliyle hemen Mira'nın ağzını kapadı ama artık çok geçti; Bu kez ayak seslerini, sabırla dosdoğru onlara doğru gelen birinin ayak seslerini de duydu ve ardından karanlık bir anda yoğunlaşıp bedenlenerek çömelene ve altına sığındıkları dalları arasından bakan birinin şekline büründü. Bir an sonra duyulan çıt sesinin ardından gelen sarı ışık öyle parlaktı ki Tony irkilerek elini Mira'nın ağzından çekip kendi yüzüne örttü.

“Hah, merhaba,” dedi feneri tutan kişi. “Sen Tony olmalısın.”

“Şaşırmış gibisin,” demişti Lemoine o sabah, direksiyonun başından, durduğu otlığın altındaki tarlayı kaplayan manzarayı inceleyen Mira'yı izleyerek.

“Eh, herhalde,” demişti Mira da, üstüne yağıp saçlarını başına yapıştıran yağmurun altında durarak. Hafif bir el hareketiyle kazının yapıldığı yeri göstermişti. “Buna daha aylar olduğunu sanıyordum.”

“Öyleydi,” demişti Lemoine. “Bin. Sana bir şey söyleyeceğim.”

“Burada söyleyemez misin?” demişti Mira.

“Söyleyebilirim ama istemiyorum,” demişti Lemoine. “Bin hadi.”

“Benim... yapılacak çok işim var,” demişti Mira. “Durmak istemiyorum.”

“Neyin var senin? Bin şu arabaya.”

“Yok bir şey, yalnızca...”

“Mira, yağmur yağıyor. İliklerine kadar ıslanmışsın. Bin hadi.”

“İyiyim ben,” demişti Mira. “Alışkınım.”

“Derdin ne senin?” derken, Lemoine'in tepesi atmıştı artık.

“Ah, bir düşüneyim,” diye parlamıştı Mira. “Bugün beni böyle gelecek ne olmuş olabilir acaba? Yok, aklıma bir şey gelmiyor. Kusura bakma, Robert. Bilemedim.”

Bu öfke patlaması Lemoine'i yatıştırmıştı. “Bin,” demişti bir kez daha.

Mira bir an daha ateş saçan gözlerle ona baktıktan sonra kapıyı hırsıyla açıp arabaya binmişti.

“Ne var?” demişti.

Lemoine perşembe gecesı geç saatte Rosie Demarney'nin mesajını yakaladığı anda, zararın neresinden dönölse kârdır deyıp askerlerine toparlanmalarını emretmeye, maden çıkarma işine zamanından önce son vermeye karar vermişti ama şansı yaver giderse, parkta yaptığı operasyondan elde edeceği kârın büyük kısmını kurtarabilecekti. Evet, bu yüzden çok para kaybedecekti ama paranın hepsini kaybetmekten iyiydi bu. Mira zaten omzundaki bir yükü. Tony'yle aralarındaki ilişkiyi gözden kaçırmış olması onun için felakete yol açabilecek bir hataydı; özellikle de Tony, elindeki film rulosuyla, hâlâ serbestçe dolaşırken. Lemoine ondan sessizce, masum bir kaza süsüyle kurtulabileceğini düşünmüştü; Rosie'nin mesajını okuduktan sonraysa bunun imkânsız olduğunu anlamıştı çünkü Tony'nin ölümüyle Mira'nın arasında otomatikman bağ kurulacak, sonra onunla da bağlantı kurulup Owen Darvish'in ölümü şüphe çekecek ve Lemoine'in Birnamı Ormanı'yla, zaten şimdiden milyon dolarlık bir sus payı vermesine neden olan ilişkisi sorgulanmaya başlanacaktı. Lemoine denklemde çok fazla değişken olduğunu düşünerek Rosie'nin mesajını silmiş, Korowai'daki haberleşme biriminin ağına girmiş ve Yarbay Weschler olarak bölgenin boşaltılmasını, göreve son verilmesini emretmişti. İşler çok karışmış, dallanıp budaklanmıştı. Lemoine karışıklığı sevmezdi. Dallanıp budaklanmış işleri sevmezdi. Doğrudan, hızlı, temiz iş yapmayı severdi.

O an için kanıtlayabilecekleri tek şey, Lemoine'in hâlâ Tekapo'daki kiralık evinde oturduğu, e-postalar gönderip internette gezindiği hatta internetten alışveriş yaptığıydı. Gerçekteyse, siyah camlı SUV'nin arka koltuğuna yatıp bir battaniyenin altına gizlenerek önceki gece geç saatte korumalarından biriyle Thorndike'a dönmüştü. Araziyi boşaltma operasyonunda bir terslik olduğu takdirde çiftlikte olduğunu inkâr edebilme seçeneğine sahip olmayı istediği için korumasına Thorndike'taki benzincide durup markete giderek kapısını açmayı denemesini söylemişti; benzincinin çoktan kapanmış olacağını biliyordu ama güvenlik kameralarının arabanın içini birkaç saniyelğine iyice görebilmelerini istemişti. Koruması işi daha da abartmış, arabaya dönerken hiç acele etmeden salına

salına yürümüş, lastiklerin basıncını kontrol etmiş hatta telefonunu çıkarıp bir süre mesajlarını kaydırmıştı; mesaide olmadığını ve arabanın boş olduğunu göstermek için biraz oyalanmıştı. Koruması sağlamdı. İyinin iyisiydi hatta. Lemoine’la Shelley birlikteyken o da hep evdeydi ve Shelley’nin ruhu bile duymamıştı.

“Bir şey söyleyecektin,” dedi Mira.

“Hayatımın tehlikede olmasıyla ilgili,” dedi Lemoine. “Adamın adını öğrendim.”

“Ee, kimmiş?” dedi Mira, Lemoine susunca.

Lemoine ona döndü. “Zaten biliyorsun bence,” dedi.

Mira kaşlarını çatarak ona baktı. “Nereden çıkardın onu?”

“Arkadaşın olmasından,” dedi Lemoine, sakın sakın. “Ya da eski arkadaşın.”

Mira’nın yüzünde durumu anlamanın şaşkınlığı belirdi. “Aman Tanrım,” dedi Mira.

Lemoine bir şey demedi.

“Ama...” Mira ellerini şakaklarına bastırdı. “Dur bir saniye,” dedi. “Anlamadım.”

Lemoine, Tony’nin Korowai’da fotoğraf çekerken alınmış kaydını gördüğü andan itibaren –Tony’nin kim olduğunu öğrenmesinden günler önce– onu mahvetmenin, fotoğraflar yayılmadan önce itibarını yerle bir etmenin bir yolunu bulmaya çalışmıştı. Tony’nin kız kardeşine ait olduğunu bildiği arabadaki yolcu koltuğunun altında bulduğu bilgisayarın şifresini kırmak ancak o sabah aklına gelmiş, kırdıktan sonra Tony’nin “Son Kullanılanlar” klasöründe “zenginleri ye” adı verilmiş –tesadüfe bakın ki tam da Birnam Ormanı’nın tartışmalı oylamasının yapıldığı akşamın ertesi sabahında yaratılmış– bir Word dosyası bularak hiç ummadığı kadar büyük bir ödülle ulaşmıştı. Lemoine belgeyi okurken kahkahalarla gülmüştü. Çocuğa zaten kimse inanmazdı. Uğraşmasına bile gerek yoktu.

“Anlamıyorum,” dedi Mira. “Nasıl yani?”

Lemoine telefonunu çıkarıp yazıdan bir paragraf okumaya başladı. “Ekonominin sırtındaki birer asalak olan bu vergi kaçakçıların,” diye okudu, “sıradan insanlara karşı güzelce yalıtılmış, onlardan bu kadar iyi korunan, lüks dolu mahfuz bir kürenin içinde

yaşamalarına, âdeta bir cemaat kurmalarına izin verilemez; sosyal, ahlaki ve çevresel sorumluluklardan, başka bir çıkar grubu ya da sosyal sınıf tarafından yapıldığında suçlanmalarına, büyük ihtimalle mahkûm edilmelerine yol açacak türden mide bulandırıcı bir kaçıştır bu.”

“Ne bu?” dedi Mira.

“Eh, buraları bilmem,” diyerek telefonunu cebine geri koydu Lemoine. “ama bizim orada buna manifesto denir.”

“Ne?” dedi Mira. “Yani... Tony’nin mi bu? Bunu Tony mı yazmış?”

“Evet.”

“Sen nereden buldun?”

“Bilgisayarına girdim.”

“Ne?” dedi Mira. “Ne zaman?”

“Bir saat kadar önce.” dedi Lemoine.

“Bir *saat* önce mi?” diye tekrarlarlarken, Mira şoka uğramış gibiydi. “Niye ki?”

“Çünkü o tehlikeli biri ve beni öldürmek istiyor.”

“Hayır, istemiyor,” dedi Mira. “Çok saçma.”

“Neresi saçmaymış?”

Mira başını iki yana sallıyordu. “Çünkü... çünkü.. sol görüşlü birçok insan böyle şeyler yazar. Yani bu.. ne bileyim, yalnızca bir görüş. Değil mi? Bir bakış açısı.”

“Tony Gallo’nun yok olmamı istediği, bu manifestoda açıkça belirtilmiş.”

“Evet, ama milyarder olarak, değil mi? İnsan olarak değil.”

“Ha, çok iyi, zaten okumuştun demek?” diyerek uzanıp Mira’yı kolundan çekmeye çalıştı Lemoine ama Mira başını iki yana sallamaya devam etti.

“Bak, Tony’yi tanırın,” dedi. “İnan bana, bu mümkün değil.”

“Gayet mümkün,” dedi Lemoine. “Buraya beni bulmak için gelmiş. Nerede olacağımı biliyordu çünkü sen söylemiştin. Benim korumalar çiftlikte dolaşıp durmasına kızıp onunla konuşmak isteyince tabanları yağlayıp kaçmış. Saklayacak şeyin yoksa, kaçmazsın.”

“Korkarsan, kaçarsın.”

“Bu çok ciddi bir durum. Mira. Dünyadaki en iyi güvenlik ben-
de ve bana bu adamın gerçek bir tehdit olduğunu söylüyorlar.”

Mira biraz sustu. “Nerede olduğunu bilmiyorsun ki zaten.” dedi
sonunda

Lemoine hiç kıpırdamadı. “Sen biliyor musun?”

Mira gülerek onu şaşırttı. “Dünyadaki en iyi güvenliğin sende
olduğunu kendin söylüyorsun.” diyerek alaycı bir bakış attı. “Onla-
rın bilmediği şeyi ben nereden bileyim?”

“Soruma cevap ver.”

“Lanet olsun, Robert.” dedi Mira. “Hayır, Tony’nin nerede oldu-
ğunu bilmiyorum amma koyayım. Saçmalığa bak. İnanamıyorum.
Şu an tam bir ruh hastası gibi konuşuyorsun.”

Lemoine, Mira’nın yüzünü inceledi. Yalan söylüyorsa bile iyi bir
yalancıydı. “Seninle temas kurmaya çalıştı mı?”

“Ne zaman yani? Son günlerde mi?”

“Buraya geldiğinden beri.”

“Hayır,” dedi Mira, ona bakmadan “Yapmaz zaten. Dedığın gibi,
artık pek arkadaş sayılmayız”

Lemoine bir an daha onu süzdükten sonra çabucak, “Peki. Gel,
seni bırakayım,” dedi. Omuzunun üstünden uzanıp emniyet kemere-
rini taktıktan sonra otomatikman Mira’nın omzuna doğru uzandı;
Mira hareket edince, kucağına koyduğu termostaı boğuk bir takırtı
geldi. Lemoine termosı baktı. “Ne var onda?” diye sordu.

Mira ne olduğunu hatırlayamıyormuş gibi termosı baktı. So-
nunda, “Telefonum,” dedi.

“Telefonun mu?”

“Evet,” dedi Mira. “İslenmasın diye.”

“Haa,” dedi Lemoine. El frenini indirdi ve tepede ilerlemeye
başladılar.

Bu kız telefonu alüminyumı termosı koymanın sinyali bloke
edeceğini biliyor muydu acaba? Tabii ki biliyordu. Herkes bilirdi.
Değil mi? Lemoine dosdoğru önüne bakmaya devam etti. Telefo-
nu ne demeye cebine koymanıştı ki? Montu su geçirmezdi; içiri-
deki fermuarlı poların da cepleri vardı herhalde; ayrıca iPhone’du;
iPhone’un sudan etkilenmeyeceğini bilmesi gerekirdi. Tony’nin

uyguladığı karartma tekniklerini, yalıtımlı giysilerini, analog fotoğraf makinesini, parktan kaçışını yağmura denk düşürmesini düşündü Lemoine. Şimdi de yağmur yağdığını düşündü. Mira'nın şoka uğramışçasına, "Bir saat önce mi?" deyişini düşündü. Onu panikleten şey niçin bu detay olmuştu? Tepenin sırtında Vanette belirdi ve Lemoine minibüsün geçmesine izin vermek için yavaşladı; fakat minibüs sarsılarak geçip giderken direksiyon başında Shelley'nin oturduğunu, genç kadınların bakıştığını fark etmedi bile.

Çözümü gözünün önünde idi işte. O kadar kusursuz bir çözümdü ki bu şah matı oyunun en başında göremediğine inanamadı; Lemoine olayların dönüp dolaşıp ona planladığından daha iyi bir çözüm sunmasından duyduğu sevinçle, kendini geçitteki heyelanın sonrasındaki günlerde dünyanın sonuna hazırlanan milyarder rolünü ilk akıl ettiği zamanlardaki gibi hissetti. Bu hikâyeye kim inanmazdı ki? Muhalif, cinselliğini yaşayamayan, yalnız bir genç, bir zamanlar ait olduğu grup tarafından herkesin önünde küçük düşürülerek dışlanıyor, Thorndike'a gelip eski arkadaşlarını buluyor, çalışırken onları gizlice izliyor, kendi doğalarına ihanet ettikleri inancıyla hepsini katlediyor. Böyle bir hikâye kimde şüphe uyandırırdı ki? Bu art niyetli insanımsı yaratığın, toksik trendin, nefret dolu toplumsal çöküş vektörünün sonra da kendini öldürüp çiftlikte tek bir kişiyi canlı bırakmayacağından kim şüphe duyardı; tabii herkesin bildiği gibi yüz altmış kilometre uzaktaki Tekapo'da her şeyden habersiz olan Lemoine dışında? Birnam Ormanı onun için zannettiğinden çok daha iyi bir kamuflaj olacaktı. Çünkü hepsi öldükten, Tony bütün dünyaya bu tarifsiz vahşeti yaşattıktan sonra Lemoine'in inşaatı tamamen durdurup ağır iş makinelerini, konteynırları ve ekibi geri çağırarak için mükemmel bir bahanesi olacaktı. Sığınak için temel açılmasını bırak, nakliye kamyonlarındaki yük boşaltılmayacaktı bile; böylesine bir şeytanlığın ardından nasıl devam edebilirdi ki? O korkunç yeri bir daha görmek bile istemediği için Lemoine'i kim suçlayabilirdi? Thorndike'tan ayrılan çimento karıcılarla kepçelerin, konteynırların, kamyonlarla karavanların ağızlarına kadar milyon dolarlık balçıkla dolu olacağını kim tahmin edebilirdi? Değerli mineraller ülke dışına çıkarılırdı. Lemoine araziyi parselleyip tekrar

satışa çıkarırdı. Korowai'daki madeni havaya uçurup borçlarını kapatır ve uçakla eve dönerdi.

Doğrudan, hızlı, temiz bir iş olurdu.

Mira'yı yün kırkma tesisine bırakıp çiftlik evine döner, tarlaların arasından sarsılarak ilerlerken, Lemoine bu işe korumasını da dahil etmeye karar verdi. Planı tek başına gerçekleştiremezdi. Paralı askerler onun değil, Yarbay Wecshler'in emirlerine itaat ediyordu ve Lemoine'in aklına Birnam Ormanı'nın hiçbir üyesiyle irtibatı olmamış Wecshler'in onlardan kurtulmak istemesini gerektirecek akla yakın bir neden gelmiyordu. Ayrıca özel askeri şirket parkın boşaltılması işiyle yeterince meşguldü; çalıntı mineralleri uygun olmayan şartlarda ve hızla nakletmeleri gerekiyordu; hem Wecshler onlara alengirli bir iş yaptırmıştı zaten. Owen Darvish'in ölümünü kazara gerçekleşen bir güvenlik ihlali gibi gösterip pisliğini onlara temizletmişti; aynı bahaneyi ikinci kez kullanamazdı. Onları bu işe karıştırmamak daha iyiydi. Kilise ve devlet, diye düşündü Lemoine, garaja girerken hafifçe gülümseyerek ve motoru durdurup arabadan indi. Neyse ki koruma biraz hareket görmek için can atıyordu; böyle bir fırsatı aylardır iple çekiyordu. Ayrıca sağlam adamdı. Lemoine dizüstü bilgisayarını açıp korumanın hesabına yüklü miktarda nakit aktardıktan sonra dekontu adama gösterip iş bittiğinde on katını alacağına söz verdi. Adam duraksamadı bile. "Ne yapmamı istiyorsunuz?" diye sordu.

"Harç ücreti vermektense ceza ödemeyi tercih ederim," demişti Lemoine dün gece Shelley'ye. Bütün iş hayatı boyunca düstur edindiği bir şeydi bu; buna ekleyebileceği tek şey, çoğu zaman ceza ödemekten de yırttığıydı. Nadir toprak elementleri eline geçtikten sonra dünya üzerindeki hiçbir hükümetin onları nereden bulduğunuyla ilgilenmeyeceğiydi; ve buna Yeni Zelanda da dahildi. Biraz hırpalanacak, birkaç ateşli konuşma yapılacaktı tabii. Davalar açılabilir, aktivistler alım çalım yürüyüşler yapabilir, yasalar geçirilebilir, politikacılar lehte ve aleyhte oy kullanabilirdi falan; ama herkesin cebinde bir telefon, her yüzün karşısında bir ekran olduğu, piller ve uydular ve kameralarla GPS olduğu, tamah olduğu, yalnızlık ve özenme, tutku ve sıkıntı, bağımlılık olduğu sürece, Lemoine dokunulmaz olacaktı. Minerallerin değeri çok yüksekti. Olası kıldıkları

şeyler çok fazlaydı. Çok önemliydi. Çok cazipti. Lemoine hiçbir şekilde suçlu bulunmazdı. Hatta bir kurtarıcı gibi görülüp alkışlanırdı: Çin'i cesurca alt edip Batı'nın teknolojik bağımsızlığını sağlayan adam olarak.

"Hah, merhaba," diyerek feneri ağaçlara doğru tuttu Lemoine. "Sen Tony olmalısın."

İkisinin gözlerinin ışığa alışmasını bekledi.

İlk konuşabilen Tony oldu. "Artık bittin sen, bok herif," dedi. "Cehennemde çürüyeceksin. İşin bitti artık, orospu çocuğu. Kaybettin. Korowai'da ne işler çevirdiğini biliyorum. Sikindirik hükümetle beraber. Her şeyi biliyorum. Siktiğimin madenlerini gördüm. Drone'ları gördüm. Yaptıklarını gördüm. Fotoğraflarını çektim. Bütün dünyaya gönderdim. Gittiler artık. Aklıma gelen bütün gazetelere yolladım, amına koyayım. Bütün dünyaya. Artık her an yayımlanabilirler. İşin bitti, oğlum. Mahvoldun sen, pislik herif."

Lemoine bir şey demedi. Feneri Tony'nin vücuduna tutunca, kolunun askıda olduğunu gördü. Bunu düşünmesi gerekecekti. Kırık kollu bir adam katliam yapamaz, büyük ihtimalle yalnızca on mermi atan kurmalı bir av tüfeğini hiç kullanamazdı. Lemoine'in hatırladığı kadarıyla, Darvish'lerin garajındaki silah dolabında yarı otomatik bir şey yoktu; kalibrelerine göre yukarıdan aşağı dizilmiş, çoğu yalnızca tavşan avlamakta kullanılan, hiçbirisi tek elle kullanılamayacak av tüfeklerini gösterirken, Darvish ona tabancası olmadığını, pompalı tüfek türünden bir şeyi bile olmadığını söylemişti.

"Bu işi bütün dünya duyacak, oğlum," dedi Tony. "Seni çiğ çiğ yiyecekler. Siki tuttun."

Lemoine'in aklında hâlâ tavşanlar vardı. "Tıbbi yardıma ihtiyacın var," diyerek dalgın denebilecek bir tavırla telefonunu çıkarıp bir mesaj yazdı.

"Ne yapıyorsun?" dedi Mira.

"Yardım istiyorum," dedi Lemoine.

"Konuşma onunla, amına koyayım," dedi Tony. "Bakmaya bile kalkma, pislik!"

Lemoine onu duymazdan geldi. Mesajı gönderip telefonu tekrar cebine koydu. "Tamam," dedi. "Sakin olalım."

“Owen Darvish’i sen öldürdün,” dedi Tony. “Bu işte beraberiniz ve gidip adamı geberttin. Değil mi?”

Lemoine ona bakınca, Mira gözlerini kaçırdı.

“Psikopat herif seni,” dedi Tony. “Bok herifin tekisin.”

“Sakinleşmen lazım,” dedi Lemoine.

“Yoksa ne olur? Ne yapacaksın? Beni öldürecek misin? Ha? İki-mizi de öldürecek misin, bok herif. Owen Darvish’e yaptığın gibi? Uçurumdan aşağı mı atacaksın?”

“Tony,” dedi Lemoine, “Bak.” Feneri kendine tutup gömleğini kaldırarak vücudunu ve pantolonunun kemer yerini gösterirken, boşta kalan eliyle pat pat ceplerine vurdu. “Gördün mü? Silahlı değilim. Üstümde hiç silah yok.”

“Siktir oradan,” dedi Tony. “Yalancı pislik. Siktir.”

“Tek başınayım,” dedi Lemoine. “Seni tehdit etmedim. Üstüne saldırmadım. Burada tehdit olan sensin. Tanrı bilir bana karşı ne planlar kurarak, karanlıktan istifade, benden izinsiz benim arazime girmişsin. Küfredip duran sensin. Benimse tek yaptığım şoförüme mesaj atıp bizi buradan almasını söylemek ki hem tıbbi yardım al hem de biraz konuşabilelim. Tamam mı?”

“Hadi oradan,” dedi Tony. Titriyordu. “Yalan söylüyorsun. Ağzından çıkan her şey yalan.”

Lemoine feneri Mira’ya tuttu. “Mira,” dedi. “Sen lütfen...”

“Sakın onun adını ağzına alna! Gebertirim seni!” diye bağırdı Tony.

Ama Mira elini ona doğru uzattı. “Yapma,” diyerek Tony’nin dizini kavradı. “Onu tehdit etme.”

Güzel. Kız ona inanmaya başlamıştı.

“İkiniz de beni dinleyin,” dedi Lemoine. “Gerçeği anlatacağım. Evet, milli parkta bir şeyler oluyor ve evet, ben de bu işin içindeyim. Ama bu sizin zannettiğiniz gibi derin devletin işi falan değil. Yasalara aykırı hiçbir şey yapılmıyor. Uluslararası güvenlikteki kritik bir konuyla ilgili çok gizli savunına uygulamalarını içeren bir proje bu. Sizinki dahil bütün Beş Göz Ülkeleri’nin bilgisi dahilinde, tamamen yasal bir sözleşmenin gereklerini yerine getiriyorum ve adamlarım seninle konuşmaya çalıştıkları anda tutup kendini manyak gibi

nehre atmasaydın, bunu sen de öğrenmiş olacaktın, Tony. Tamam mı? Beni çok zor durumda bıraktın. Gitmene izin veremem çünkü kişisel güvenliğime karşı tehdit oluşturuyorsun ve cebindeki fotoğraflar derhal imha edilmesi gereken çok gizli görüntüler. Eve gelerseniz, senin için yardım bulabiliriz, birkaç yeri ararım ve burada olan şeyi size izin verildiği kadarıyla anlatırım. Owen Darvish'i öldürmediğimi Mira gayet iyi biliyor ve sana aksini söylediye, Tony, o zaman yalan söyleyen o, ben değilim. Size zarar vermeyeceğim. İkinize de zarar verecek değilim ve yapacağım şey yalnızca, olabildiğince sakın ve saygılı bir şekilde sizi alıkoymak ki konuşup içine düştüğümüz bu inanılmaz karmaşık ve hassas durumdan nasıl çıkabileceğimizi anlamaya çalışalım; kötü yaralanmışsın ve açıkçası, bana ait bir arazide ölmen benim için temizlemeyi hiç istemeyeceğim bir pislik yaratır. Anlaşıldı mı? Şoförüm birazdan burada olur. Yalnızca eve gelip benimle konuşun. Tek istediğim bu.”

“Hadi oradan,” dedi Tony bir kez daha ama bu kez o kadar emin değildi sanki.

Tepeyi tırmanarak onlara doğru gelen SUV'nin sesini duydular ve Lemoine şoförünün yerlerini anlaması için feneri havaya tutarak salladı. SUV ağaçlara kadar gelip durdu. Şoför kapısı açıldı ama arabadan inen olmadı.

“Şimdi ben arabaya biniyorum,” dedi Lemoine. “Sizin de binmenizi öneririm.”

Feneri kapayıp rüzgâr siperinden çıkarak ani karanlıkta görüşünü kaplayan kırmızımsı parıltıya karşı gözlerini kırptırdı.

Cebindeki telefon titreşiyordu. Telefonu çıkarıp arayanın Shelley olduğunu gördü. Biraz daha yürüyüp Mira'nın ekim yaptığı yerin kenarına kadar giderek telefonu açtı.

“Mira gitmiş,” dedi Shelley, nefesi kesilmiş gibi. “Başının ağrıdığını söyleyip yatmıştı ama demin baktığımda çadırında yoktu, sırt çantası da yoktu ve uygulamada sabah olduğu yerde görünüyor, konunu güncellenmemiş gibi, “Son Görülme” sabah on biri falan gösteriyor, gerisi yok. Uygulamayı devre dışı bırakmış herhalde. Hiç böyle yapmazdı. Gitmiş. Nerede olduğunu bilmiyorum.”

“Benim yanımda,” dedi Lemoine.

“Ne?” dedi Shelley. “Senin yanında mı?”

“Kaçmaya çalışıyordu,” dedi Lemoine. “Peşinden yetiştim. Sanırım bir süre yanında kalmam gerekecek. Konuşup biraz sakinleştirmek için.”

“O iyi mi? Yani... ne durumda?”

“Korkmuş,” dedi Lemoine. “Merak etme. Bir yere gitmeyecek. Söz veriyorum.”

“Sence ben de gelip...”

“Hayır,” dedi Lemoine, “ben hallederim.”

“Emin misin?”

“Eminim,” dedi Lemoine. “Bu gece seninle görüşemeyiz herhalde, bir tek ona üzuldüm.”

“Aa,” dedi Shelley. “Zaten ben... öyle bir şey olacağını düşünmemiştim sanırım.”

“Bütün gün seni düşündüm,” dedi Lemoine.

“Ben de,” dedi Shelley. “Yani, seni tabii. Kendimi değil. Yanlış anlama.”

“Sonraya bırakalım mı?”

“Olur,” dedi Shelley. “Tabii ki. Ben yalnızca Mira için endişelendim.”

“Ben de,” dedi Lemoine. “Ama onu ürkütmek istemiyorum. Her şeyin yolunda olduğunu, işin zor kısmını geride bıraktığımızı görmesini istiyorum. İkna olacaktır.”

“Umarım,” dedi Shelley. “İyi şanslar.”

“Ha, Shelley? Bir şey daha var.”

“Evet?”

“Yarın sabah herkesle toplantı yapmak istiyorum. Böyle bir şey tekrardan yaşanmasın diye. Sen ötekilere haber verir misin? Saat sekiz desek?”

Shelley duraksar gibi oldu. “Nasıl bir toplantı olacak bu?”

“Yani, ötekiler Owen Darvish’i mutlaka öğrenecek. Cesedini bulan benim; onlarla ne kadar geç konuşursam, durum o kadar tuhaflaşacak.”

“Peki,” dedi Shelley ama sesi hâlâ biraz şüpheliydi. “Ama Mira ne olacak? Yani seni kaygılandırmıyor mu, onun bir şeyler...”

“Orada olmayacak,” dedi Lemoine. “Onu evde bırakacağım.”

“Ama ya...”

“Korumalarımı var,” dedi Lemoine. “Evde olacaklar. Onlar varken evden çıkamaz.”

“Evet ama bu...”

“Shelley,” dedi Lemoine kararlı bir sesle, “sen onu merak etme. İkna olacağından eminim. Yalnızca şu anda ötekilerle görüşmesine izin veremem. Ne diyeceği, ne yapacağı belli olmaz. Sen de biliyorsun: Çok hassas bir durumda.”

“Evet,” dedi Shelley, “ama bunu onlara nasıl...”

“Onlara doğruyu söyleyeceğim,” dedi Lemoine. “Olanların ona çok ağır geldiğini, biraz sinirlerinin bozulduğunu ve yakında düzeleceğini söyleyeceğim.”

“Peki,” dedi Shelley. “Peki.”

“Yarın herkes orada olsun. Sekizde.”

“Tamam.”

“Kahvaltı için bir şeyler getiririm,” dedi Lemoine.

“Kaçman lazım,” diye fısıldadı Tony, Mira ağaçların arasından çıkıp SUV’nin arka koltuğuna oturmasına yardım ederken. “Beni düşünme. Tamam mı? İlk fırsatta koşmaya başla.” Arabanın arka kapısı açık duruyordu. Tony sağlam eliyle kapının kulpundan tutup dişlerini sıktı ve kendini bir anda arabanın içine attı. Mira yaralı bacağını kaldırıp içeri sokmasına yardım ederken bandajı ilk kez yakından gördü, burnuna toprakla karışık ter ve idrar kokusu geldi.

Lemoine’in şoförü elini Mira’nın sırtına koyarak onu aracın arkasından dolaştırdı. Mira karanlıkta adamın yüzünü seçemiyordu ama binmesi için kapıyı açıp yana çekilirken onun kokusunu da aldı ve gülsuyu, paçuli karışımı sabunsu koku midesini bulandırır gibi oldu. Mira da Tony’nin yanına bindi ve şoför kapıyı kapadı. Lemoine biraz ötede telefonda konuşuyordu; Mira içeriyi göstermeyen camın ardından onun ileri geri yürüyüşünü izledi. Çocuk kilidinin kapalı olup olmadığına bakmak için kulpu çekmeyi denedi. Kilit kapalıydı: Kapı açılmıyordu. Tony’ye bir akış attı ama onun da

başı koltuk başlığına düşüp duruyordu ve gözleri kapalıydı. Mira, Tony'nin elini tuttu.

“Fotoğraflar nerede?” diye fısıldadı. “Film rulosu. Nerede o?”

Tony'nin gözleri açılmadı. “Anneme gönderdim,” dedi Tony.

“Hayır, Tony, film rulosunu diyorum. Göstermiştin ya. Poşetin içindeydi.”

“Evet,” dedi Tony, gözlerini açmadan. “Annemde. Sorun yok. O ne yapacağını bilir.”

“Tony,” dedi Mira. Elini sıkıp sarsarak Tony'yi ayıltmaya çalıştı.

“Öyle yorgunum ki,” dedi Tony.

“Pes etme,” dedi Mira. “Sakın pes etme.”

“Çoktan ettim sanırım,” dedi Tony. “Bir zaman önce. Bayağı oldu.”

Lemoine görüşmesini bitirip arabaya kadar geldi. Şoförüne alçak sesle bir şey dedikten sonra ikisi ayrılıp kendi kapılarını açarak arabaya bindiler. Şoför anahtarı kontağa sokunca ön panel aydınlandı ve Mira bir anlığına adamın yüzünü ilk kez görebildi. Çıkkı elmacıkkemikleri, gür kirpikleri, koyu renk gözleri olan yakışıklı bir tip olması her nedense ona sabununun kokusundan daha da mide bulandırıcı geldi. Tony'nin elini sımsıkı tutarak film rulosunu ne yapmış olabileceğini düşündü. Rüzgâr siperinde bir yere mi saklamıştı acaba? Belki de gömmüştü. Ya da bir ağacın içine zulalamış olabilirdi; filmi arayacak olanlar büyük ihtimalle yere bakacakları için, çok yüksek bir yere. Tony bunu akıl edebilecek kadar zeki-ydi. Dikkatli davranırdı. Tony'nin her şeyini, Mira'nın sırt çantasını ve Tony'nin yemesi için getirdiklerini, kutusunu açmadığı parasetamolü, bisikletin çantasından aldığı ilkyardım kitini orada bırakmışlardı. Bir planı olmasa, Tony her şeyini orada bırakıp gitmezdi. Arabaya kendi isteğiyle binmezdi. Sonradan adamları şaşırtabilmek için, Tony'nin büyük ihtimalle bilincini kaybetmek üzereymiş gibi davrandığını düşündü Mira. Herhalde pes etmiş numarası yapıyordu. Stratejisi buydu. Bir planı vardı.

Darvish'lerin çiftlik evinin önünde durdular ve şoförle Lemoine indi. Lemoine eve girdi, şoför de gelip Lemoine kapıdan çıkarak başıyla işaret verinceye kadar Tony'nin kapısının önünde bekledi.

Sonra kapıyı açıp Tony'nin çıkmasına yardım etmek için içeri uzandı. Mira, Tony'nin elini bıraktı ve Tony kolunu adamın boynuna atarak onu kaldırıp dışarı çıkarmasına izin verdi. Mira da oradan inmek için yan yan kaydı ama koltuğun ucuna kadar gidemedi, şoför, "Hayır," diyerek kapıyı üstüne kapadı. Mira kapıyı açmayı denedi ama o da içeriden kilitlenmişti. Siyah camın ardından şoförün Tony'yi koltuk altlarından tutuşunu, elini montunun cebine sokan Lemoine'in film rulosunun durduğu poşeti bulup çıkarışını izledi. Mira verandanın ışığında Tony'nin yüzünün acıdan ve yorgunluktan bembeyaz olduğunu gördü. Gözleri camı gibiydi. Lemoine elini öbür cebe sokup bir İsviçre çakısı çıkararak bıçağını açtı. Çakıyı kapatıp eliyle pat pat vurarak Tony'nin pantolon ceplerini, belini, kalçasını ve bacak arasını kontrol etti. Tony kendini bırakmıştı. Yüzü tamamen ifadesizdi. Mira onu hiç böyle görmemişti. Hiç kimseyi böyle görmemişti. Sonunda Lemoine geri çekilip şoföre tekrar başını salladı ve adamı da Tony'nin kolunu kendi omzuna atıp onu yarı taşır vaziyette eve soktu.

Lemoine'la Mira siyah camın ardından baktı. Derken Lemoine kapıyı açıp inmesine izin vererek Mira'yı şaşırttı.

"Git de, onunla ilgilen," dedi Lemoine. "Dalga geçmiyordum: Ölmesini istemiyorum."

"O zaman ambulans çağır," dedi Mira.

"Hayır," dedi Lemoine. "Onu yapamam."

"Kemikleri kırılmış. Ben ne yapabilirim ki?"

"Banyodaki dolapta bir şeyler vardır herhalde."

"Hayır," dedi Mira. "Olmaz."

"Mira," dedi Lemoine. "Kendini bu hale sokan o. Tamam mı? Çok gizli bir araştırma alanına *kendisi* gizlice girdi. Bunu *o* yaptı. Çitin arkasında *kendi* görmek istediğini gördü. Kaçmak *kendi* seçmiydi. Uçurumdan aşağı *o* atladı. Her şeyi kendi başına yaptı. Burada masum taraf benim."

"Kanıtla," dedi Mira.

"Beni dinlemiyorsun ki. Yapamam, Mira, bu projenin kodu çok gizliden de gizli. Onu hastaneye falan götüremem. Bu işi halletmek için zamana ihtiyacım var."

“Kanıtla,” dedi Mira tekrar, bu kadar cılız ve zavallı çıkan sesinden nefret ederek.

Lemoine sabırsız bir ses çıkardı. “Şimdi bununla uğraşamayacağım,” dedi. “Sen git, onunla ilgilen. Ebeveyn odasına yatırttım. Odada zaten su var. Doktor da getiririz ama bu gece evde olanlarla yetinmek zorundasın. Adamımın adı Daniel. Bütün gece kapının önünde duracak.”

Mira’nın çenesi büzüştü. Kendini aptal bir çocuk gibi hissediyordu.

“Sabah konuşuruz,” dedi Lemoine. “Git hadi.”

Mira eve girdi. Tony’yi Darvish’lerin yatağında yatarken buldu. Gözleri açıktı ve şifoniyezin üstündeki suyu alıp kapağı çevirerek kilidini açan Mira’yı izliyordu. Mira yatağa, Tony’nin yanına oturup ağzının içine biraz su döktü.

“Kaçınanı söylemiştim,” dedi Tony, suyu yuttuktan sonra.

Mira bir şey demedi. Çenesi hâlâ büzüşmüş durumdaydı. Ağlamamak için kendini tutuyordu.

“Kaçman lazımdı,” dedi ve gözlerini kapadı Tony.

Şoför –Daniel– elinde Yeni Zelanda Kızıl Haç’ının ilkyardım kitiyle odaya girdi. Kutuyu yatağın ayakucuna bıraktıktan sonra ceplerinden çıkardığı bir avuç reçeteli ilaç kutusunu da kapağının üstüne koydu. Sonra dışarı çıkıp kapıyı kapadı. Teneke kutu tozlanmış, perçinli yerleri paslanmıştı; Mira’nın çocukluğunda evlerinde duran standart boyutlardaki kutunun aynısıydı ve Darvish’lerin garajından gelmiş olmalıydı. Bu onu biraz rahatlattı. Kutunun başına gidip şişeleri birer birer eline aldı: Etiketlerinde Sn. Owen Darvish, Sn. Liam Darvish, Sn. Rachel Darvish, Sn. Jill Darvish yazan, hepsi de neredeyse boşalmış şişelerde, amoksisilin, hidroodon, tramadol, yüksek etkili asetaminofen vardı. Tarihlerine baktı. Hepsinin de tarihi geçmişti ama en yenisi tramadoldü. Şişeyi açıp avucuna dört tane hap düşürdü.

Tony sığ ve düzenli nefes almaya başlamıştı: Şimdiden uyumuş gibiydi. “Tony,” diye fısıldadı Mira. “İç şunları.” Hapları Tony’nin dudığına bastıra bastıra, biraz suyla birlikte içirdi. Tony yorganın üstüne yatmıştı ve görünürde yedek battaniye ya da yatak örtüsü olmadığı için, Mira ilkyardım kitiyle şişeleri şifoniyezin üstüne koyup yorganın

boşta kalan tarafını kıvrırarak Tony'nin üstüne örttükten sonra lambayı kapayarak boş çarşafın üstüne yatarken kimin Sör Owen Darvish'in, kimin Leydi Darvish'in tarafında yattığını merak etti.

Tony'nin ne kadar uyuduğunu anlayamadı -birkaç dakikada olabilirdi, birkaç saat de- ama Tony bir süre sonra iç çekerek uyan-
dı. Mira doğrulup lambayı açtı. Tony'nin ıslak yüzü parlıyordu.

“Ne istiyorsun?” dedi Mira. “Su mu?”

“Acıyor,” dedi Tony.

Tramadol bitmişti ve Mira bu kez Tony'ye aşırı doz vermemek için, şişedeki hapların başka bir şeye dönüşmemiş olması için dua ederek yüksek etkili asetaminofeni seçti. Avucuna bir kez daha dört hap düşürüp Tony'ye birer birer içirdi. İlk yardım kitinin içinde bir poşet glukoz tableti buldu. Tabletleri su şişesine atıp şişeyi salladı. Fakat içirmeye çalıştığında, Tony aldığı yudumun tadını alır almaz başını çevirdi. “Zehir,” diye mırıldandı.

“Zehir değil,” dedi Mira. “Bak, poşetten çıktı. Bak. Tony. Markası var.”

Tony başını uzatıp baktı. Yüzünden sakalına doğru boncuk boncuk ter akıyordu. “Acıyor,” dedi yine.

“Kolunu saracağım,” dedi Mira. “Tamam mı? Sımsıkı saracağım. Daha iyi uyursun.” Başını sallayan Tony, Mira askı yerine kullandığı kirli bot bağcığından kolunu çıkarırken, ardından bileğine destek olması için sardığı çorabı çekerken acıyla haykırdı. Kolunun üst tarafı benek benek kızarıp morarmıştı ama Mira'nın gördüğü kadarıyla deride kesik yoktu. Güzel: Büyük ihtimalle enfeksiyon da yoktu, o zaman; bir tek kemiği kırılmış ya da eğer şanslıysa, yalnızca burkulmuştu. Mira bir rulo bandaj buldu ve Tony'nin elinden başlayıp dirseğine doğru çıkarak, her acılı nefesinde irkilerek kolunu sıkıca sararken bir yerini acıtmamak için yaptığı işe öyle odaklanmıştı ki Tony'nin bayıldığını çok geç fark edebildi. Mira topuklarının üstüne oturup Tony'nin gözkapaklarının bir an titreşmesini izlerken, fırsattan istifade bacağına da sarabileceğini düşündü ama sonra ona yeterince işkence ettiğine karar verdi. Tony'nin uyuması lazımdı.

“Annem,” diye mırıldandı Tony, başını yastığa yerleştirerek. “Anneme söyle.”

Bütün gece Tony'nin başında durmaya yemin eden Mira bir ara dalmış olmalıydı; uyandığında sabahtı. Yanında uyuyan Tony usulca nefes alıyor, hâlâ solgun ama huzurlu görünüyordu. Mira elini Tony'nin alnına koydu. Teni kuru ve serindi. Mira kalkıp kapıya doğru giderken, Lemoine'in söylediği gibi şoförü orada bulacağını zannetti ama başını kapıdan uzatıp baktığı koridor boş, ev sessiz sakin. Banyoya girip dönerken holdeki sehpanın, almacının üstünde duran sabit hatlı telefonu gördü. Ahizeyi alıp kulağına götürdü ama tam beklediği gibi, hat kapalıydı. Telefonu kapatıp arkasında bir hareket olduğunu hissetti ve dönüp baktığında ellerini açarak çerçeveye dayamış, mutfak kapısında duran Lemoine'i gördü.

“Durumu nasıl?” dedi Lemoine.

“Doktor değilim ki,” dedi Mira. “Ne bileyim ben.”

Lemoine, Mira'yı süzdü. “Ben biraz kahve yapacağım,” dedi sonunda.

Mira onun peşinden mutfığa girip Darvish'lerin elektrikli kahve makinasının cam sürahisini alarak musluktan dolduran, suyu makinenin haznesine boşalttıktan sonra filtreye kaşıkla kahve koyan Lemoine'i izledi. Lemoine makinenin kapağını kapatıp düğmesine bastı.

“Kahve içmediğini sanıyordum,” dedi Mira.

“İçmiyorum,” dedi Lemoine. Tezgâha yaslanıp kollarını kavuşturdu ve başını yana eğerek düşünceli bir tavırla Mira'ya baktı. Makine tıslayarak fokurdamaya başladı. “Aranızda ne var sizin?” dedi Lemoine, çok geçmeden. “Yani, bu adam bir hiç, serserinin teki. Kaçırdığım bir şey mi var?”

“Kaçırdığın bir şey mi?” dedi Mira, bu deyimini ilk kez duymuş gibi.

“Evet,” dedi Lemoine. “Nesi çekiyor seni? Anlamadım.”

Mira gözlerini dikip ona bakarken, ansızın Lemoine'dan nefret ederek gerçeği yüzüne kusmak istedi.

“Sanırım,” dedi usulca, “galiba... olasılık hissi.”

“Evlenecekler mi evlenmeyecekler mi, olayı mı?” dedi Lemoine alaycı bir sesle.

“Hayır,” diyerek kendini de şaşırttı Mira çünkü bu yönünden daha önce kimseye söz etmemişti. “O değil. Yalnızca o değil, en

azından. Her şeyin mümkün olabileceği hissi. Bütün hayatlarımızın. Fikirlerimizin, geleceğin, tüm dünyanın. Tony bana bazı şeylerin mümkün olabileceğini hissettirdi. İstedğim gibi biri olabileceğimi. Zamanım varmış gibi hissettirdi.”

Lemoine bir şey demedi. Gözleri Mira'nın omzunun üstünden yana kaydı. Tony holden hoplayarak onlara doğru geliyor, ağırlığını hâlâ tek bacağına vermeye çalışıyordu ama şiş ayağındaki kirli bandaja rağmen iyi hareket ediyordu. Kendini daha iyi hissettiği belliydi: Gözleri dün geceki kadar donuk ve umutsuz bakmıyordu, yanaklarına benek benek renk gelmişti. Lemoine kollarını çözüp raflara gitti. Şekerliği bulup kahve makinesinin üstündeki raftan iki fincan aldı.

“Süt yok,” dedi. “Sade içmek zorundasınız.”

Tony, Mira'ya baktı. “Ne yapıyorsun sen?” diye fısıldarken, Mira'nın yaşattığı hayal kırıklığından midesi bulanmış gibiydi. “Ne bok yiyorsun sen, Mira? Neden hâlâ buradasın?”

Mira o an ondan da nefret etti. Omuz silkip başını çevirdi.

Lemoine onlara bakarak gülümsüyordu. “Biraz kahvaltı edelim,” dedi, “sonra da şantiyeye gideriz. Orada görmeniz gereken bir şey var.”

Sör Owen'ın cenazesinde çalınmasını istediği şarkı, The Eagles'ın “Desperado”suydu. “Ah, ne acıklı olur,” derdi, radyoda her çalışında. “Aman aman. Mükemmel olur. Şarkı bitene kadar nasıl dayanırsın bilmiyorum, Jill. Aman da aman. Ortalığı sel götürür resmen.”

“Şimdi o sel seni götürecektir,” derdi Leydi Darvish de, “Cenazeden söz edip durman hiç hoş değil,” ya da “Yeter artık, Owen, ilk seferinde bile komik değildi,” ya da “Bunu düşünmekten hoşlanmadığımı söyledim sana,” ya da “Ağlayacak zamanım olmayacak; yeni sevgilimle öpüşüyor olacağım,” ya da “Owen, bir kez olsun çeneni kapasan da şu lanet olası şarkıyı dinlesem, olmaz mı?”

Fakat kocası haklı çıkmıştı. Daha ilk akorda ağlamaya başlamıştı. Melankolik şarkı sözlerinin ilk sözcüğünde, gerideki yaylıların sesi yükselerek piyanoya eşlik etmeye başladığında, davul da onlara katıldığında, hâlâ ağlıyordu. Tabutun yanındaki ekran

aydınlandı ve çapraz çözünmeler halinde birbiri ardına gelen resimlerde kocasının çocukluğu, ergenliği, gençliği, düğünlerindeki hali, çocuklarıyla birlikte hastanelerde, onlara ilk adımlarını attırırken, mum üflerken, dörtayak üstünde at gibi gezdirirken, bir sabah yatakta miskin miskin uyurken, Noel günü başında kâğıt taçla çekilmiş fotoğrafları ve sonraki yıllar, göğsü genişleyip omuzları kalınlaşır ve saçları kırışırken üstü açık arabanın şoför koltuğundan selam veriş, çitin kazığı için çukur kazışı, babasıyla birlikte avlanması, ateşin üstünde dönen bir domuzla hava atışı, bir şelalenin dibinde sırtışı, Rachel'ı düğünde damada veriş, Gangnam Style dans ediş belirdi. Son resimler daha netti ve öncekilerden biraz daha uzun kaldılar: Şövalye ilan edileceğinin haberini ilk aldığında *Thorndike News* için birlikte o fotoğrafı çektiirdikten sonra kocasının onu kaldırıp kahkahalar atarak itfaiyeciler gibi omzuna attığını ve eve sokup dosdoğru yatağa götürdüğünü hatırlıyordu; ardından, son olarak, törenin yapıldığı gün tek başına çekilmiş, kuşaklı ve yıldızlı, iki dirhem bir çekirdek, gururdan patlama raddesine kadar kabarmış ve çok fit görüdüğü, tertemiz parladığı resmi fotoğrafı geldi. “Desperado” bittikten ve salon kıpır kıpır bir sessizlikle kaplandıktan sonra bu resim biraz daha ekranda kalırken gözlerini silip burnunu sümküren Leydi Darvish'in kulaklarında Sör Owen Darvish'in sesi vardı: “Şarkı dediğın böyle biter işte,” diyordu, dedi ya da derdi kocası. “Yavaş yavaş değil. Artık sesi kapatalım da işimize bakalım der gibi değil. Şarkı dediğın böyle olur, Jill, bitti mi *tam* biter.”

Taziye için Mulloy'larda toplanılmıştı. Mark elinde bir kadeh Chardonnay'le onu bekliyordu ama izin isteyip biraz kendini toparlamak için tuvalete giden Leydi Darvish şarabı lavaboya boşaltıp musluğu açtı ve kadehi suyla doldurdu. Aynadaki yansımasıyla göz temasını bozmadan suyu içtikten sonra kadehi tekrar doldurup tekrar içti ve Sör Owen'ı deli eden bir alışkanlıkla üçüncü kez doldurduktan sonra suyu her nedense lavaboya döküp klozetin üstüne oturarak soluklandı ve Lemoine'la Birnam Ormanı'nı düşündü. Düşünceler aklında dönüp duruyordu. Cathy tırnaklarıyla kapıyı tıklatıp, “Jill? Hayatım?” diye fısıldar fısıldamaz, bir kez daha Sör

Owen'in sesini duyar gibi oldu: "Şarkı dediğin böyle olur, Jill, bitti mi *tam* biter."

Bu iş tam bittiği zaman anlayacağını düşündü Leydi Darvish. Daha bitmemişti. İşi bitmemişti. Owen Darvish'in sadık eşi, çocuklarının annesi Jill Darvish'in işi daha bitmemişti.

"Bir saniye," diye seslendi kapıya doğru. Telefonunu çıkarıp Air New Zealand'ın uygulamasını açarak Christchurch uçuşlarına baktı. Wellington'dan 09.05'te kalkacak bir uçak vardı. Bagajsız bir koltuk seçip parasını ödedikten sonra salona dönüp görevini yapmaya, geldikleri için herkese teşekkür etmeye, kucaklamak ve tokalaşmak isteyenlere karşılık verip Sör Owen'in bu vedadan çok hoşlanacağını, olayın tam bir şok olduğunu, çok ani ve inanılmaz olduğunu, çok üzücü olduğunu, kocasının harika bir adam ve harika bir baba olduğunu, hayatının asla eskisi gibi olamayacağını söyleyenleri onaylamaya başladı. Cathy ona ordövr tabağı hazırlamıştı ve tabaktakileri sırf hiçbir şey yemediği için endişelendiklerini söylemesinler diye yedikten sonra çocukları toplayıp ellerinden tutarak onlara çok yorgun olduğunu söyledi; neredeyse bir haftadır uyumadığını, cenazeyi de atlattıktan ve gerçekte baş başa kaldıktan sonra artık yorgunluğun kendini hissettirmeye başladığını söyledi. Çocukların üçü de uyandığında evde biri olsun diye onunla birlikte gitmeyi, biraz yanında kalmayı, ona eşlik etmeyi teklif ettiler; Leydi Darvish bunun çok tatlı bir teklif olduğunu ama normal rutinine ne kadar çabuk dönerse onun için o kadar iyi olacağını söyledi; hem zaten, şu an yalnızca biraz uyumaya ihtiyacı vardı. Jesse'yle kız arkadaşı onu eve bıraktı. İkisine de sarılıp iyi geceler dedikten sonra eve girip kapıyı kapayarak otuz saniye bekledi ve taksi çağırıp hemen havaalanına gitti.

Christchurch'ten araba kiralayıp güneye doğru yola çıktı ama daha havaalanının otoparkından çıkar çıkmaz ağlamaya başladı ve gözyaşları görüşünü öyle çabuk bulandırdı ki arabayı kenara çekip direksiyona sarılarak bu kez hıçkıra hıçkıra ağladı. Saat on biri geçmişti. Gözleri ağlamaktan şişip kapandıktan sonra alnını kornanın üstünde kavuşturduğu kollarına bastırıp *cidden* çok yorgun olduğunu, bir haftadır uyumadığının doğru olduğunu, araba sürecektir

durumda olmadığını, *gecenin bir yarısında* Thorndike'a kadar beş saatlik yolu zaten gidemeyeceğini düşündü Leydi Darvish. Anneleriyle babalarını bir hafta arayla kaybetmek çocuklara hiç iyi gelmezdi. Yola devam etmek yerine boynunu büküp bir motele gitti ve o kadar geç bir saatte yüzü gözü şişmiş vaziyette, yanında bagajı, bir el çantası bile olmadan, yalnızca telefonu, anahtarları, ehliyeti ve kredi kartıyla neden gelmiş olabileceği bilmecesini çözmeyi gece resepsiyonda duran adama bıraktı. Ücreti peşin ödeyip odaya gitti ve sentetik yatak örtüsünün altına girip uykuya daldı.

Uyandığında hava hâlâ karanlıktı ama buna rağmen sabah 04.15 mi yoksa akşam 04.15 mi olduğunu anlamadan, komodinin üstündeki dijital saate neredeyse bir dakika boyunca boş boş baktı. İki ihtimal de, yattığı yatakta, duvara monte edilmiş düz ekran televizyon da, karanlık pencere de, plastik su ısıtıcı da, parlak yatak örtüsü ve odadaki her şey de fazlasıyla inanılmazdı; fakat sonunda zaman ve mekân içindeki konumunu bulmayı becerip yataktan zar zor kalkarak odadan çıktı ve anahtarı mesai saatleri dışında çıkış yapanların kullandığı kutuya atıp tekrar arabaya bindi. “Orada tam olarak ne bulmayı umuyorsun acaba?” diye sormuştu Sör Owen’a, hiç âdeti olmadığı halde ondan habersiz uçak bileti aldığı anda. “Bilseydim,” diye ters bir cevap vermişti o da, “gitmezdim. Değil mi?” Leydi Darvish arabayla giderken konuşmalarını bir kez daha aklından geçirdi. “Owen,” diye direktmişti, “söyledim sana, Anthony büyük ihtimalle yanılıyor.” “Evet,” diye atılmıştı Sör Owen da, “duydum.” Leydi Darvish mesajına cevap vermeyen Anthony’yi düşündü. O mesajı telesekreterine bırakalı bir hafta olduğu halde Anthony onu aramamıştı. Neden? Sör Owen’a gönderdiği e-postada Lemoine’la ilgili bir yazı hazırladığını açıkça söylemişti. Öyleyse neden aramasındı? Kocasının bildiği kadarını o da biliyordu. Arazinin satışında kocası kadar onun da payı vardı –hatta artık tek taraf oydu– ve Sör Owen’ın ölümü sır sayılmazdı; hem televizyonlarda hem de gazetelerde haber olarak yer almıştı. Bu durumda Anthony neden onunla konuşmak istemesindi? Çok saçmaydı bu. Leydi Darvish düşüncelerinin bir raya oturduğunu hissetti. Sör Owen neden karanlık çöktükten sonra seyir noktasına gitmişti? Kâr amacı gütmeyen bir kuruluşu

finans etmeyi ciddi konuşmuş muydu? Hem neden ona Birnam Ormanı'ndan hiç söz etmemişti; bir kez olsun?

Leydi Darvish sahilden ayrılıp iç kısımlara doğru gitmeye başlar, Thorndike'a her gelişinde olduğu gibi derin bir bütünlük hissi duyar, her şeyin her daim yerli yerinde, olması gerektiği gibi olduğunu hissederken, şafak söktü. Gitmeye devanı ederek otobandaki kepenkleri indirilmiş dükkânları, benzin istasyonunu, kasabanın sınırını geçerek artık Lemoine'a ait olan arazinin alt köşesine geldi ve artık ortak ön kapıları olan kapının olduğu çit boyunca ilerledi. Geçidin heyelan yüzünden kapanmasından önce, Lemoine'la tanışmalarından ve o teklifi almalarından önce Owen'la birlikte arsalara giden yeni yolu yaptırmayı düşündükleri, aşağıdaki tarlalara yığılmış çok miktardaki çakılı gördü; oraya doğru bir bakış atarken, çevresindeki tarlalarda duran çok sayıdaki ağır iş makinesini, çimento karıciyı, nakliye kamyonunu, mobil ofisi, karavanı görünce şaşıp kaldı. Lemoine'in işi bu kadar çabuk başlatmış olamayacağını düşünüp kaşlarını çatarak yavaşladı ve daha iyi görebilmek için başını uzattı Leydi Darvish; bunun için imar izni gerekirdi ve bu aylar hatta yıllar alacak bir süreçti. Neler oluyordu burada? Yoksa bu inşaat Birnam Ormanı'yla mı bağlantılıydı? Leydi Darvish ön kapıya gelmişti. Tam duracakken son anda fikir değiştirip güneydeki çit boyunca giden stabilize araç yolundan devam etmeye karar verdi. Günlerden cumartesiydi ve Lemoine telefonda çiftlikte kalmadığını söylemişti; buna rağmen içinden bir ses ona temkinli davranmasını söylüyordu.

Tepenin sırtındaki kapıya gelip kilidi açmak ve çit kazığına dolanmış zinciri çözmek için arabadan indiğinde, çamurlu zeminde tepeden yukarı çıkarak gözden kaybolan derin lastik izleri olduğunu gördü. Bir kez daha Sör Owen'ın sesini duyar gibi oldu: "Anthony özellikle 'radyometrik' dedi," dediğini duydu kocasının. "Saçma olan bu. Radyometrik inceleme için yerde test sahası kurulmaz çünkü artık her şey havadan yapılıyor. Yüksekten uçan drone kullanılıyor. Onu diyorum." Leydi Darvish iterek açtığı kapıyı kendiliğinden kapanmaması için bir öbek otun arkasına sıkıştırarak arabaya binip kapıdan geçti. Geçtikten sonra kapıyı kapatıp tekrar

kilitlemek için arabadan indiğinde saate bakmak için telefonunu çıkardı; ama şarjı bitmişti. Tekrar arabaya binip ön paneldeki saate baktı. Dokuz buçuğa geliyordu; çocuklar büyük ihtimalle nasıl olduğunu sormak için yakında Wellington'daki evi ararlardı. Ona ulaşamazlarsa paniğe kapılırlardı. Onlara nerede olduğunu, oraya niçin, neyi bulmak için gittiğini açıklamak zorunda kaldığını düşünmek bile istemiyordu; eve gittiğinde üçüne ortak bir e-posta atabileceğini düşündü.

Arabayı vitesle takıp sürmeye devam ederek yoldan çıktı ve rüzgâr siperinin altındaki tarlalardan geçip evin üzerinde alçak bir uçurum oluşturan kiraçtaşı damarından uzak durabilmek için geniş bir kavis çizdi. Dönüp tekrar tepeyi tırmanmaya başlarken aşağı tarladaki çakıl yığınlarının etrafına toplanmış ağır iş makinelerini bir kez daha gördü. Durup elini gözlerine siper ederek hareket eden birileri var mı diye baktı ama inşaat alanı boş gibiydi. Arabayı sürmeye devam edip arka verandanın yanına park ederek iki koltuğun arasındaki bardaklıktan telefonunu aldı ve arka kapıdan eve girdi.

“Robert?” diye seslendi her ihtimale karşı ama evde hiç hareket yoktu.

Leydi Darvish hole girdiği anda bir şey olduğunu anladı. Ön kapı açıktı; mutfığa girdiğinde, kahve makinesindeki cam sürahi-nin yerde paramparça olduğunu gördü. Yemek masasındaki sandal-yelerden biri sırtüstü yere devrilmişti; Leydi Darvish ona bakarken, yere dökülmüş kahvenin orta kısmının farklı görüldüğünü fark etti. Bir şey –ya da biri– kahvenin üstünden kapıya doğru çekilmiş-ti. Leydi Darvish hiç kıpırdamadan durup etrafa bakınarak kulak kabarttıktan sonra çabucak holdeki masaya gidip sabit hatlı telefonun ahizesini kulağına götürdü. Hat yoktu. Adrenalin patlaması yaşayarak holden sessizce garaja koşarken silah dolabını yağmalanmış halde bulmaktan, kapağın zorla açılmış, askılardaki tüfeklerin alınmış olacağından korktu... ama dolap her zamanki gibi kapalı ve kilitliydi. Dolabı açıp bütün silahların yerinde durduğundan emin olmak için oraya giderken anahtarın –tabii ki– Sör Owen'da olduğunu hatırladı; kazanın ardından cesedin üstünde bulunan anahtarlık ona verilmişti ve Wellington'daki evdeydi. Leydi Darvish kendini

sersemlemiş, zıpkın gibi, her nasılsa güçlü ve capcanlı hissederek olduğu yerde dönünce, bir şeyin daha yerinde olmadığını gördü: Üstünde TEHLİKELİ MADDE, SODYUM FLOROASETAT, KISITLAMAYA TABİ KİMYASAL ÜRÜN, TAVŞAN ZEHİRİ 1080 yazan, kullannıa yetkisinin Darvish Tarımsal Mücadele'den Sn. Owen Darvish'e ait olduğunu gösteren bir de etiketi olan plastik varil yoktu.

Bir çığlık duydu. Ses uzaktan gelmişti –evin altındaki tarlalardan geldiğini tahmin etti– ama kesinlikle acılı, feci, avaz avaz, dehşet dolu bir imdat çığlığıydı. Kız sesine benziyordu. Leydi Darvish kalbinin sıkıştığını hissetti. Hareket edemedi. O korkunç sesin kesilmesini bekledi ve sonunda kesildi –ama ancak kızın tekrar nefes almasına yetecek bir süre– ve kız bir çığlık daha attı.

Leydi Darvish holden sürekli ön salon dedikleri yere koştu ama salon aslında önde değil, evin yan cephesindeydi; evi genişletmelerinden ve manzaraya bakan pencereyi yaptırmalarından önce misafir odasıydı ama evi yeniledikten sonra pek kullanmamışlardı. Duvara dayalı alçak bir kitaplıkta Sör Owen'ın ellinci yaş günü için özel yaptırdığı, .22 kalibreli havalı tüfeğin kadife fonda ve müze camının ardında durduğu küçük vitrin vardı. Vitrini açıp tüfeği alarak dipçiğinden kalçasına dayadı, tüfeği sol eliyle tetik köprüsünün hemen üstünden tutup sağ eliyle bir kez vurarak namluyu açtı. Namluyu çıt sesini duyuncaya kadar aşağı çektikten sonra içine bakarak temiz olup olmadığını kontrol etti ve tüfeği kolunda tutarak el yordamıyla Sör Owen'ın çalışma masasındaki en üst çekmecedeki tuttuğu mermi kutusunu buldu. Kutuyu açıp bir mermi alarak defolu olup olmadığını kontrol ettikten sonra mermiyi başı öne gelecek şekilde yuvaya soktu ve namluyu kapadı. Mermi kutusunu cebine koyup salondan çıkacakken aklına gelen deri yüzme bıçağını da aldı.

Araziye ön kapıdan girmemesini söyleyen ses ona kiralık arabayı evin arkasında, park ettiği yerde bırakmasını ve sessizce yürüyerek ilerlemesini söylüyordu. Deri yüzme bıçağını arka cebine sokup tüfeğin dipçiğini omzuna dayayan Leydi Darvish hafif adımlarla koşarak sesin geldiği yere doğru giderken, bu arada gözleriyle etrafındaki tarlaları taradı. Birnam Ormanı'yla ilgili ona sıkıntı veren bütün kuşukları uçup gitmişti. Bütün acısı uçup

gitmişti. Onu çiftliğe getiren kafa karışıklığı ve kuruntular uçup gitmişti. Birinin başı dertteydi. Birinin kurtarılması gerekiyordu. Kendini doğumun son aşamasındaki gibi, hayvansı ama ilkel bir varlık gibi, bomboş ama yenilmez, durdurulamaz, müthiş, capcanlı hissediyordu.

Tepenin en üstüne kadar geldi.

Lemoine sırtı ona dönük vaziyette durmuş, tek eli cebinde, ötekiyle telefonunun ekranını kaydırıyordu. Çıgılları atan kişi önünde yere serilmişti. Kız değil, genç bir erkekti; saçı sakalı birbirine karışmış, hippi gibi bir tip olduğunu düşündü Leydi Darvish, durduk yere. Çocuğun sol eli bandajlıydı; sağ eli bileğinden öteki eli bir kamyonun şasisine bağlanmış bir kızın bileğine bağlıydı. Leydi Darvish dehşet içinde aralarındaki bağı deliler gibi çekiştiren, kadının kolunu gerebildiği kadar geren genç adamı izledi. Kadının başı öne sarkmıştı ve önünde kusmuk vardı. Ölmüştü ya da en iyi ihtimalle bilinçsizdi. Genç adamın çıgılları devam ediyordu. Leydi Darvish korkuyla bakışlarını genç adamdan ayırınca, zehirlendiklerini bir anda anlayıp kaçmaya çalıştıklarında artık çok geçmiş gibi, orada burada biçimsiz şekillerde yere düşmüş, hepsi de genç, hepsi de ölü, başka insanların cesetlerini, kusmuklarını gördü. Görüşünün bulandığını hissetti. Araçların üzerine yazılmış sloganları, altlarından boya akmış baştan savma harfleri gördü. BU SENİN GELECEĞİN kelimelerinin yanı sıra ADALET ve sonrasında da UTANÇ yazılarını seçti.

Genç adamın çıgılları kesildi: Onu görmüştü. Değişimi fark eden Lemoine gözlerini telefonundan ayırıp delikanlıya baktı. Onun nereye baktığını görüp aynı yere bakmak için arkasına döndü.

Leydi Darvish bir şey demedi. Tüfeği düz tutup ağzından nefes alarak Lemoine'a doğru ilerlerken, dizlerini ona öğretildiği gibi yukarı kaldırarak adımlarını topuklarından ayak uçlarına doğru attı ve ona yaklaştıkça ansızın transa geçmişçesine bir sakinlik hissetti. Kocasını Lemoine öldürmüştü. Bunu Lemoine yapmıştı. Lemoine kötülük yapabilen biriydi. Artık biliyordu.

Başından beri biliyordu zaten. Üzücü olan buydu. Lemoine'in *iyi biri* olduğu yanılışına ne kendisinin ne de Owen'in düştüğünü

düşündü Leydi Darvish, ona doğru giderken. Onun kötü biri olduğunu başından beri biliyorlardı. Buna rağmen ondan gelen teklifin üstüne atlamışlardı. Ondan gelen kabulün, gösterdiği saygının üstüne atlamışlardı. Onun üstüne atlamışlardı yine de.

Düşünceleri onu yirmili yaşlarının başlarındaki bir sahneye, Owen'la ilk çıkmaya başladıkları günlere götürdü; Owen ona meme emmeyen bir kuzu vermiş, o da biberonla besleyerek büyüttüğü kuzuya birkaç ay boyunca bakmış, sonra da hayvanı birlikte öldürüp kesmişlerdi. Owen şok cihazını ona vermişti. “Tam alnının ortasından,” diye mırıldanarak arkasına sakladığı kemik bıçağıyla hayvan yere devrilir devrilmez kuzunun boğazını kesmeye hazır vaziyette, birkaç adım gerisinde durmuştu. “Hayvanı korkutma. Acele etmene gerek yok. Dönüp sana bakıncaya kadar bekle ve alnının ortasında çarpı olduğunu hayal edip çarpının tam ortasına ateş et.”

Leydi Darvish, Lemoine'a doğru yürümeye devam ediyordu. Lemoine ellerini çok yavaş bir hareketle havaya kaldırıp tek kolunu yana uzatarak telefonu silahını atar gibi kendinden olabildiğince uzağa, toprağın üzerine bıraktı.

“Ateş etmeden önce nefes ver,” dediğini duydu Leydi Darvish, Sör Owen'ın. “Dengen nefesini tamamen verdiğinde, nefes aldığın andan daha sabit olur. İyi gidiyorsun, Jill. Sana bakmasını bekle ve nefesini bırak.”

Lemoine ona bakıyordu. Leydi Darvish nefesini bıraktı. Alnının ortasında bir çarpı olduğunu hayal etti. Lemoine'ı tam iki kaşının ortasından vurdu.

Patlama sesi çevrelerindeki tepelerde yankılandı. Leydi Darvish bunu hayal meyal duydu. Sör Owen'ın deri yüzme bıçağını kılıfından çıkarıp elinde bıçakla, ölen kızla delikanlıyı bağlayan kabloyu kesmek için koştu.

“Başka biri var mı?” dedi kabloyu parçalarken ve plastik kopunca, delikanlı kurtuldu. “Canlı kalan biri var mı?”

Fakat delikanlı çoktan topallayarak kaçmaya başlamış, haykırıyor, hırıltılı sesler çıkarıyordu.

“Dur,” diyerek ona doğru uzandı Leydi Darvish. “Dur. Burada başka biri var mı?”

Delikanlı artık koşuyordu. “Şoför,” dedi çatlak bir sesle, “arkanda,” ve Leydi Darvish tam arkasına dönecekken sırtına kurşunlar yağdı.

Tony ölmek üzere olduğunu biliyor ve ormanda, Korowai’da, yemyeşil, bağışlayıcı, capcanlı, arkasında bıraktığı ve herkesin onun sebep olduğunu düşüneceği dehşetten olabildiğince uzak bir yerde ölmek istiyordu. Gitmeye devam ederken arkasından gelen silah sesini, tepelerdeki yankıyı duyunca, kalmış olmayı, deri yüzme bıçağını almış olmayı, tüfeği almış olmayı, savaşarak öldüğünü söyleyebilmeyi istedi ama bu çok saçmaydı tabii çünkü ölen hiç kimse böyle bir şey söyleyemezdi. Hiç durmadı. Milli parkın sınırına gelinceye kadar gittikten sonra çite tırmanıp kendini araç yoluna bıraktı ve kırık ayak bileğine atel yaptığı barbekü çakmağını ancak bacağı onu taşıyamadığı için yere düşerken hatırladı. Kirden leş gibi olmuş bandajı çekip çıkararak çakmaya çalıştığı çakmağı yere düşürdü. Geri aldı. Tekrar denedi. Çakmak çalıştı: Ucunda dans eden minik bir alev belirdi. Çakmağı yumruğunda sıkıp bu kez daha hızlı ilerleyerek ve kırık dökük vücudunu orman zeminindeki otların, çalılarının arasından sürükleyerek tepeyi aşip havzaya geldi ve benek benek likenle kaplı “ARAŞTIRMA SAHASI – LÜTFEN YAKLAŞMAYIN” yazılarına nihayet ulaşabildiğinde, çakmağın uzun alüminyum ucunu dişlerinin arasına alıp tel örgü çiti de zar zor aşarken, artık sona çok yaklaştığını, an meselesi olduğunu hissetti: Ölecekti. Öteki tarafa geçtiğinde, yerde asker gibi sürünerek maden kuyularını kamufle eden ağırlı örtülere kadar gittikten sonra sağlam omzunu rögar kapaklarından birine bastırdı ve son gücünü de harcayarak kapağı yana itti. Ağlardan birini leş kokulu deliğe sokup geri çektikten sonra çakmağı iki başparmağıyla çakarak ucundaki alevi ıslak kumaşa doğru uzatırken kumaşın alev alması, alevin ağları sarması ve ne çapta bir yıkım olduğunun yukarıdan görünebileceği boyutlarda bir duman çıkarması, birilerinin bunu görmesi, fark etmesi, umursaması için, parlayan ateş etrafındaki yaşlı ağaçları çıtır çıtır yakmaya başlarken de, birilerinin gelip yangını söndürmesi için dua etti Tony.

Teşekkür

Thorndike kasabası, Korowai Geçidi, Korowai Milli Parkı, hepsi hayali yerler. Benim hayalimdeki Korowai bölgesi, Tititea/Aspiring Dağı, Aoraki/Cook Dağı, Arthur'un Geçidi karışımı bir milli park.

Bu kitapta yer alan Finn Koefoed-Nielsen ismi, Freedom from Torture Immortality Auction'ın (İşkenceden kaçıp İngiltere'ye sığınanlara yardım eden bir vakfın, tanınmış yazarların kitaplarında isimlerinin yer almasını isteyenler için düzenlediği bir açık artırma) kazananına ait. Çok önemli editoryal görüşleri ve tavsiyeleri için Jenna Johnson ve Bella Lacey'ye; metni kontrol edip redaksiyonunu yapan Christine Lo, Mandy Woods ve Kate Sherman'a; müthiş kapak tasarımı için Jon Gray'e cidden çok teşekkür ederim. Granta'dan Lamorna Elmer, Simon Heafield, Anne Meadows, Noel Murphy, Sigrid Rausing, Pru Rowlandson ve Sarah Wasley'ye; Farrar, Straus & Giroux'dan Rodrigo Corral, Lianna Culp, Nina Frieman, Hannah Goodwin, Debrah Helfand, Na Kim, Spenser Lee, Isabella Miranda, Caitlin O'Beirne, Shelia O'Shea, Nicholas Stewart, Hillary Tisman, Daniel del Valle, Sarita Varma, Amber Williams ve Jonathan Woolen'a; McClelland & Stewart'tan Tonia Addison, Jared Bland, Anita Chong, Sarah Howland, Ruta Liormnas, Kim Kandravy ve Kimberley Kemp'e; Te Herenga Waka University Press'ten Fergus Barrowman, Craig Gamble, Penny Hartill, Tayi Tibble ve Ashleigh Young'a da çok teşekkür ederim.

Sevgili ve çok sabırlı ajanım Caroline Dawnay ve United Agents'tan Kat Aitken, Anna Watkins, Lucy Joyce, Georgina Le Grice, Amy Mitchell, Alex Stephens, Jane Willis, Georgina Carrigan, Gemma Bicknell, Natasha Galloway, Talia Tobias, United Talent Agency'dan Rich Klubeck ve Geoff Morley, sizlere de teşekkürler.

Bu kitabın tohumu olan fikirleri ilk kez bulduğum Amsterdam Writers' Residency'ye teşekkür ederim.

İnanılmaz ve çok cömert destekleri için Yeni Zelanda Sanat Vakfı Te Tumu Toi'ye teşekkür ederim.

Bana yazacak zaman yarattığı için Christine Poole'a teşekkür ederim.

Bütün dostlarıma ve aileme, özellikle de siyaset, felsefe ve sanata dair bana esin veren canlı sohbetleri için Glen Maw ve Steven Touissant'a; babam Philip ve annem Judith Catton'a; onlarsız yapamayacağım kedilerim, sevgili Laura Palmer'a ve çok özlediğim Isis'in anısına; son olarak tabii ki benim ufaklığa, A.D.'ye çok teşekkürler.

Mira Bunting beş yıl önce, Birnam Ormanı adını verdiği bir gerilla bahçecilik kolektifi kurdu: Kimsenin dikkatini çekmeyecek terk edilmiş arazilerde ekim yapan, yarı kanundışı yarı hayırsever, kural tanımaz bir aktivist grup. Yıllardır ayakta kalma mücadelesi veren kolektif, sonunda bir çıkış yolu bulur. Korowai Geçidi'ni kapatan bir heyelan Thorndike kasabasını dış dünyadan koparmıştır. Doğal bir felaket, beklenmedik bir fırsat yaratır: terk edilmiş gibi görünen geniş bir çiftlik arazisi.

Ne var ki, bu araziye gözünü diken yalnızca onlar değildir. Esrarengiz milyarder Robert Lemoine çiftliği satın almak için çoktan harekete geçmiştir. Buraya sözümona bir kıyamet için sığınak inşa edecektir. Mira'yı arazide yakaladığında, ondan ve ekibin girişimci ruhundan etkilenir; toprağı birlikte işlemeyi önerir. Bu tuhaf ittifak kısa sürede bir güven sınavına dönüşür. İdeallerin, ideolojilerin ve çıkarların iç içe geçtiği bu dünyada herkesin sakladığı bir şey vardır. Ve her seçim geri dönülmez sonuçlar doğuracaktır.

Booker Ödüllü Eleanor Catton'dan çağımızın kurtlarıyla kuzularını ve onları birbirinden ayırt etmenin ne kadar güç olduğunu anlatan keskin bir psikolojik gerilim. *Kül ve Tohum*, niyetler ile eylemler arasındaki ince çizgiyi sorgulayan, hayatta kalma içgüdüsünü acımasız bir açıklıkla mercek altına alan sarsıcı bir roman.

“Müthiş. Çok katmanlı gerilimin en iyisi.
İncelikle işlenmiş, gerçek bir edebiyat ziyafeti.”

—STEPHEN KING

YILIN KİTABI SEÇKİSİ

New York Times • NPR • New Yorker • Time • Kirkus

